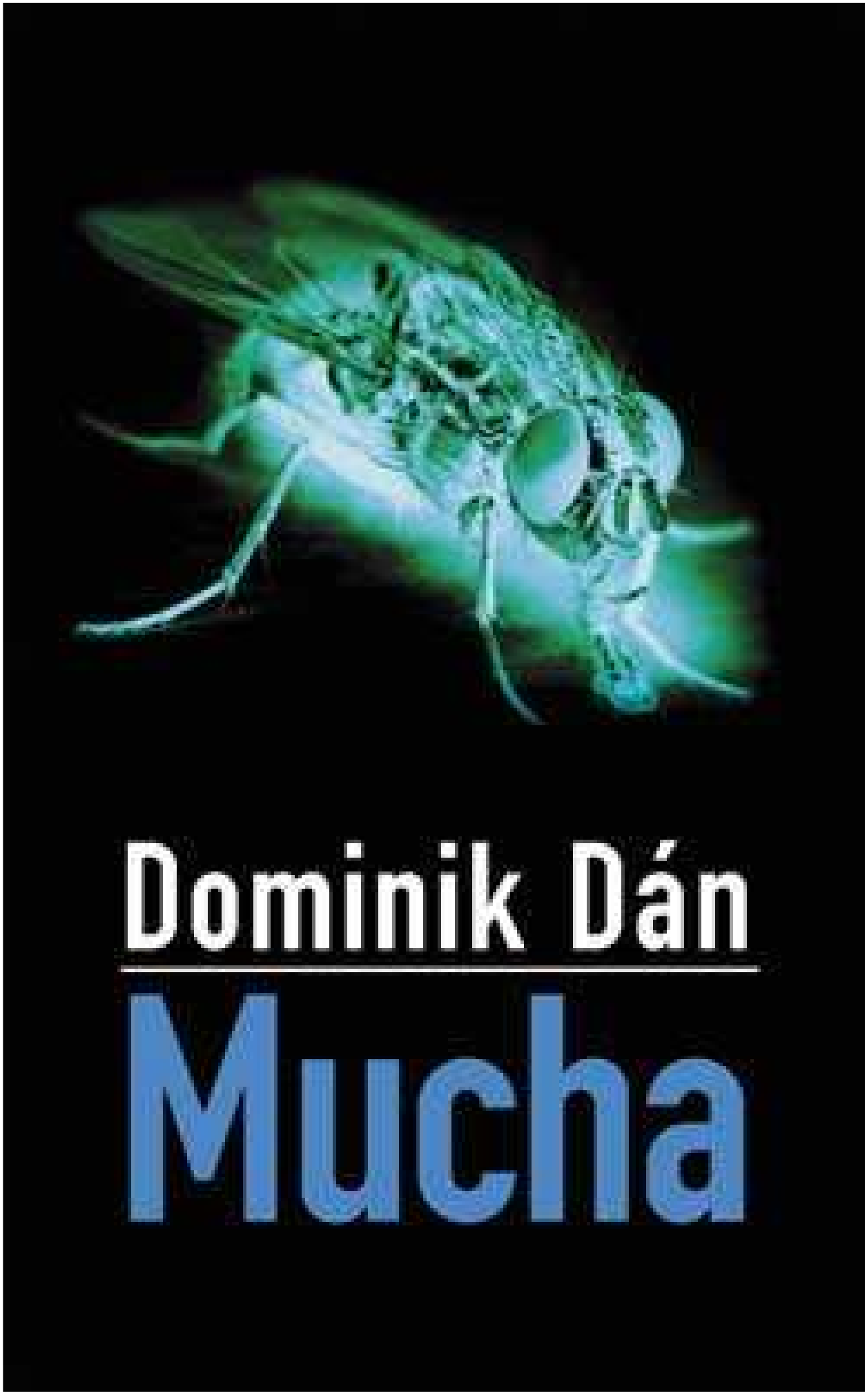

Dominik Dán
Mucha

Dominik Dán
Mucha

Text © Dominik Dán 2009
Slovák Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009
ISBN 978-80-8085-865-0

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé...

Mors ultima linea rerum.
Smrť je posledná hranica vecí. *(Horatius)*

Venujem Jánovi Peschlovi a Nine,

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem Ing. Hane Šulákovej, PhD z Kriminalistického ústavu Praha, MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

1. Kapitola

JÚN 1990

„Pán hlavný... páán hlavnýýý! V mojej polievke pláva mucha!"

Obsluha na terase začmudenej reštaurácie viazla. Ani občasný výkrik platíčím nedokázal zrýchliť slimačie tempo čašníka, nieto ešte hroziaca reklamácia. Chlapík s u lízanými, nezdravo premastenými vlasmi sa neochotne odlepil od pultu, kde pokojne fajčil a debatoval s výčapníkom, vzal nedočapované pivá, prešiel krížom cez lokál, drgol do závesu z céčiek a ocitol sa na terase. Porozhliadol sa a lenivo podišiel k stolu v rohu. Čierne nohavice sa mu na stehnách leskli od zažranej špiny. Poltopánky sa neleskli už veľmi dávno. Neuklonil sa kvôli hosťovi, pretože to, čo vystrúhal, sa úklonom nedalo nazvať ani náhodou, zohol sa iba preto, aby lepšie videl na živočícha, ktorého hosť reklamoval.

Čašník sa presvedčil na vlastné oči, vystrel sa a nenapadlo mu nič rozumnejšie, iba odľahčiť trápnu situáciu ešte trápnejším vtipom.

„No... je tam... a čo? Za päť osemdesiat by ste chceli čo, aby tam plával delfín?"

Z čela mu od kvapla kvapka potu a v pivnej pene jedného z krígľov sa urobila dierka. Všimol si to nielen čašník, ale aj hosť. Čašník akoby iba tak odtiahol ruku a päť krígľov premiestnil z pupka na bok. Nič si tým nevyžehlil. Hosť chytal obrátky.

„Tak toto je už vrchol! S takouto drzosťou som sa nestretol ani za socializmu, a to už skoro rok budujeme demokraciu! S takými ľuďmi, ako vy, sa teda ešte narobíme! Ako si môžete dovoliť robiť si vtipy z muchy v polievke, navyše, ktorú servírujete práve mne!? A čo tí ostatní, ktorým kvapkáte pot z čela do piva? Ako k tomu prídu?"

„Ľahko, za tri päťdesiat..."

To nemal povedať.

„A okamžite mi zavolajte vedúceho! A prineste aj knihu prianí a sťažností!" Čašník sa uchechtol.

„Že vedúceho! A knihu! Kde to žijete, človeče!? Sám ste mi pred chvíľou básnili o demokracii! Asi ste zabudli, že..."

Chlapík v džínach a bielom tričku mu odzadu poklepal po pleci a iba nebadane hodil hlavou k výčapu. Čašník sa prestal hádať a poslušne odcupkal. Pár hostí prestalo jesť a piť a poočku sledovali sľubne sa vyvíjajúce intermezzo.

„Pane, máte prianie?"

Hosť si ho pochybovačné premeral.

„Vy ste vedúci?"

Naozaj tak nevyzeral. Chalan sotva po maturite. Prehrabal si nagélované vlasy a jazykom si prehodil zápalku do druhého kútika úst.

„Nie. Ja som riaditeľ tohto podniku, pane. Som podnikateľ! Žiadny vedúci, žiadna kniha prianí a sťažností, žiadny raj."

„To teda máte naozaj pravdu, od raja má tento bordel veľmi ďaleko."

„Mal som na mysli Raj s veľkým er a s veľkým jé. Reštaurácie a Jedálne. Kúpil som to od nich, presnejšie kupujem, ale to je vlastne jedno! Akoby to už bolo moje! Staré socialistické podniky krachujú a teraz sme tu my," dlaň s naširoko rozovretými prstami si priložil na hruď a víťazoslávne sa porozhliadol. Partia výrastkov pri stole v opačnom rohu letnej terasy mu ukázala vztýčené palce. „Už nemusím robiť na tie kurvy komunistické, teraz robím sám na seba, do vlastného vrecka, a vy mi tu kazíte renomé a poburujete klientelu. O čo vám vlastne ide, pane?"

„O muchu! Objednal som si šošovicovú s párkom a sotva som ju pomiešal, vyplávala mucha... aha! Pozrite! Tu je! Masárka jak hovado!"

„To je dosť zvláštne, nemyslíte? Šošovicovú s párkom podávame už od rána a nikto sa zatiaľ nesťažoval, a sotva prídete vy, už je tam vraj mucha! Nie ste vy takto náhodou od konkurencie? Máme skúsenosti aj s týpkami, čo si ju prinesú so sebou a hodia ju do polievky, len aby vyvolali rozruch a odohnali zákazníkov. A samozrejme nemuseli platiť! Máte vôbec na zaplatenie, keď sme už pri tom?"

„To... čo si... dovoľujete!?" hlas sa mu začínal triasť. „Šošovicovú s párkom podávate od rána, hovoríte, a od ktorého, ak sa smiem spýtať!? Párok je scvrknutý, polievka kalná a studená..."

„Tak to by stačilo! A von!!"

Výrastkovia pri stole v rohu vstali. Jedna mamička si pritiahla detský kočík bližšie k sebe a druhá kývla na dievčatko v ružovej sukničke a privinula si ho na hruď.

Turista v kraťasoch prudko a dosť nasrdene vstal a vylial polovicu polievky na stôl. Zaťal päste, ale banda vyzývavo gániacich zmrdov ho odradila od úmyslu obhajovať svoje práva. Iba sa rýchlo zohol po batoh, prehodil si ho cez plece a bez slova prekl'učkoval pomedzi stoly.

„To je úroveň... seriem aj takú demokraciu... zlatí komančovia... sojku na vás..." frfotal, ale ani sa neobzrel a trielil na autobusovú zastávku.

„Díky," utrúsil podnikateľ smerom k stolu v rohu, „banda, máte u mňa rundu na moje triko," a vzal poloprázdny tanier.

Banda si spokojne posadala a mamičky pustili svoje deti hrať sa.

Bola sobota, prekrásne slnečné júnové popoludnie. V lesoparku na kraji Nášho Mesta sa tmolili mraky ľudí z centra a užívali si prvý skutočne horúci víkendový deň. Všade pohoda a usmiate tváre oddychujúcich ľudí, poskakujúce decká a bábätká v buginách polepené cukrovou vatou a sladkou

malinovkou. Mamičky v dlhých letných šatách hore „naboso" posedávali na laminátových stoličkách s nespoločenský roztiahnutými nohami a vetrali, čo sa dalo. Čo sa nedalo, ovievali preloženými časopismi a novinami. Všade pokoj, mier a láska.

Teplo bolo už od mája, ale horúčava sa začala až teraz. Riaditeľ reštaurácie Konvalinka dal v prednej stene odinštalovať veľké dvojkrídlové dvere, čím rozšíril svoj podnik o terasu, lemovanú prenosnými betónovými črepníkmi.

Pergola prekrývala všetky stoly a keby prišla búrka, zadebnil by dvere za pár minút. Zatiaľ nebolo treba a stačil aj záves z umelohmotných céčiek.

„Ty debil/' povedal riaditeľ čašníkovi, keď ho vymákol pri výčape, „koľkokrát ti mám opakovať, že aj keď si môj brat, budeš makať a poslúchať ako švajčiarske hodinky, a tie svoje debilné maniere z lochu si necháš od cesty!? Koľkokrát!? Dobre, že si mu rovno nedrbol!"

„A mohol som..."

„Hovno si mohol! Dohoda platí, nezabúdaj! Budeš tu robiť iba do prvého prúseru, iba to som otcovi sľúbil, nič viac! Do prvého prúseru, potom letíš a je mi úplne jedno, ktorú zase vytrtkáš alebo okradneš a koľko za to vyfasuješ, jasné!? Celá rodina sa o teba stará, tak by si mohol prejaviť aspoň trocha vďaky a urobiť aj niečo pre nás a sekať na chvíľu dobrotu, ty...!"

„... sa nepoj..."

„Aprestaňte už pančovať to pivo!" majiteľ nebol na bratovu odpoveď vôbec zvedavý. Obrátil sa na výčapníka, lebo výčitka patrila aj jemu. „Jeden ako druhý! Panebože, čo som komu urobil! Čapujte to po čiarku aspoň na začiatku sezóny, vy debili, a nech vám do toho nekvapká pot a sliny a starú polievku nevylievajte do čerstvej, ale do kanála! Všade je múch jak nasratých! Vidíte sami, ostatní ich možno žerú, ale nájde sa aj fajnový debilko ako henten a narobí nám problémy. Hygienika alebo kontrolu tu naozaj nepotrebujem!"

„Dóóbre..."

„A šmýkaj na terasu, na štvorke máš objednávku, nevidíš, alebo čo!?"

Riaditeľ sa zahnal, ale neudrel. Švihol a rutinérsky chytil muchu pochodujúcu po hrane výčapu. Brat čašník sa prikrčil a radšej vybehol von. Cestou zúrivo rozkopol céčka, ale tie sa iba so štrngotom vrátili späť a unudene odvisli.

„Alino," riaditeľ sa nahol nad výčap a kývnutím brady naznačil výčapníkovi, aby sa nahol aj on. Palec zatlačil do zovretej dlane, zašmátral a počkal, kým v nej puklo. Potom vysypal rozdrvené telo na zem a očistil si dlane tichým tľapnutím, „toho roku sú jak hovädá prežraté, také kusy lietajú..." s ^prekvapením a odporom skontroloval mŕtve telo muchy na zemi a pre istotu ho ešte aj prišliapol, „... čo som to chcel... aha! Neser ma aj ty, naozaj! Dal som ti ho na starosť, aby si ho strážil a priučil remeslu, a nie aby si ho vyškolil vo všetkých prasacinách, čo vás naučili v učňovke. Nedovoľ mu roznášať

nedočapované, a nech nenaberá polievky ani guláš. Ty vieš sám najlepšie, čo v tom pláva a ako to treba urobiť, aby sa to dalo žrať, tak ma neser a staraj sa trochu! A nech nechodí po lokále ako šupák a nech z neho netečie ako z vola!"

„Prepáč, Robo, mal som štyri objednávky naraz a..." výčapník prestal čapovať a nacvičeným pohybom si napravil elastický obväz na ľavom lakti. Postavu mal dobrú, krátke tričko odhaľovalo mohutnú muskulatúru na rukách a obväz svedčil o tom, že je aj dobrý športovec. Asi tenisový lakeť.

„Na to ti seriem! Pozorujem to už hodnú chvíľu, takže sa nevyhováraj na nejaké zasraté objednávky!"

„Dobre..."

„A keby sa začal obšmietať okolo nejakej kurvy v letných šatičkách s kočíkom, tak to chcem vedieť okamžite, jasné?"

„Jasné! To sa môžeš spoľahnúť, viem, za čo tam bol a na čom sme sa dohodli, takže..."

„Vieš hovno, čo je to mať takého bracha a čo mi rodina robí kvôli nemu, tak drž láskavo hubu!"

„Dobre."

„Koľko sme dnes urobili?" „Osem hekto."

„Tak sa snažte. Idem zohnať ten mrazák a na fajront sa zastavím kvôli hárkom, tak neojebávať a makať, kapíšto?" „Jošefe!"

Odišiel iba päť krokov a potom sa vrátil. Alino zavrel pípu, podstrčil nový kríget, aby nekvapkalo iba tak zbohdarma na pult, a znova sa nahol dopredu.

„A ešte jedno... ak by sa ukázal Valér, tak nebudeš strieľať ty, ale necháš to na mňa, jasné?"

„Dohoda je dohoda! Volám ťa! Je tvoj!"

Riaditeľ prikývol, sklonil hlavu a potom ustarostené vzhliadol na Alina.

„A... inak, si v pohode?" spýtal sa už miernejšie.

„V pohode, veď to vidíš, né?"

„Šak preto..." a odišiel zháňať mrazák.

Alino počkal, kým zareval motor auta a kým jeho rapotavý zvuk nezanikol v diaľke. Až potom sa mu naozaj uľavilo. Milo sa usmial na dievča pri stole, ktorému hovorili víajpí. Nikto okrem riaditeľa ani presne nevedel, čo to znamená, ale napísali to hrubou fixkou na kus výkresu, preložili ho napoly a umiestnili do stredu. Bol na boku výčapu jasne oddelený od ostatných stolov v lokále a sedávali pri ňom iba riaditeľovi kamoši. Aj obrus menili každý deň, aby sa líšil od ostatných.

Teraz tam sedela ona.

Prvý raz sa zjavila asi pred dvoma týždňami. Vraj si vyšla na výlet a prekvapila ju búrka. Nečudo, pršalo vtedy skoro stále.

„A to takto sama, samučká...?" zatiahol Alino a podal jej čaj.

Aj v lete dobre padne horúci čaj, ak je človek premočený do nitky.

„No a? Čo budem koho otravovať?"

Alino mal prázdny lokál a nudil sa, tak si prisadol.

„Zranenie?" a bradou kývla k jeho ľavému lakťu s bandážou. Uchlipla a vyžmýkala si konce dlhých čiernych vlasov.

„Nó..." zatiahol neurčito, „iba taká hovadina," a pohladil si záhyby obväzu, akoby sa chcel uistiť, že sú na svojom mieste.

Alino skočil dozadu a priniesol elektrickú piecku. Nasmeroval ju na ňu a za odmenu dostal úsmev. Zobral jej aj rum k tomu čaju a dosť ho mrzelo, že nechcela ostať do záverečnej. Teraz nemohol odísť z výčapu a ona sa ponáhľala.

Ale na druhý deň prišla zas. Už nepršalo a nebolo sa treba schovávať, ale pod mrakom bolo stále a ľudí to do lesoparku neťahalo, takže Konvalinka zívala prázdnotou a Alino mal čas. Zase si sadli k víajpí stolu a zase si hrkútali.

„Čo si zač?"

„Chcem byť výčapníčkou ako ty" „Si príliš mladá."

„O chvíľu maturujem a robím strednú kelnerskú, takže budem mať aj kvalifikáciu."

„Sa nepotento... strednú s maturitou, hovoríš? Takže sem chodíš iba preto? Aby si sa priučila?"

„Aj pre to. Aj... som ťa chcela vidieť."

Ani dnes nechcela ostať do záverečnej, ale už si aspoň tykali. Odprevadil ju až po betónové črepníky na terase. Až po hranice svojho kráľovstva. Potom už bol iba chodník, zastávka autobusu a jej úsmev za zadným sklom.

Prišla aj na tretí deň a potom zas.

Vtiahol ju dozadu do šatne a zvalil na prepotenú posteľ. Mumlala niečo, že nie, že nie takto, ale to brbocú všetky. Z ničoho nič prišla Iveta a vyrušila ich. Mala byť u lekárky, ale mala dovolenku, tak sa vrátila skôr. Vyrušila ich, dievča v panike vybehlo von a Alino vrazil Ivete takú, až sa jej zatočila hlava.

Prešiel ďalší týždeň a chodila skoro pravidelne a v Alinovi narastal tlak. Hučalo mu v pére a na zátylku sa mu od vášne ježili vlasy. Bola mladá, sotva osemnásť, čiernovlasá a veľmi pekná.

Dnes prišla tiež.

„Čo ste si šepkali s riaditeľom? Zďubal ťa?" „To je naša vec, nestaraj sa."

Iba pokrčila ramenami a odpila si z malinovky. Alino dočapoval a prisadol si k nej.

„Vieš čo? Je konečne pekne, sucho, spravíme si malý výlet hore na tú čistinku, vieš ako je hore nad nami ten altánok. Pätnásť minút chôdze tým chodníkom za nakladacou rampou hore do svahu."

„Poznám to."

„Tak choď tam, prídem o chvíľu za tebou, dobre?"

Hodila plecom a hlavou kývla alebo pokru tila, že možno aj áno, alebo radšej nie... kto sa v tých mladých babách má vyznať? Ale dopila a poslušne vyšla von. Biele kvietkované šaty za ňou roztopašné povievali, a keď jej ich prievan vo dverách podfúkol a odhalil biele stehná, Alino bol na pokraji nervového zrútenia.

„Iveta!! Iva!"

„No?"

Iveta vyšla z kuchyne, prežúvala a utierala si ústa. „...ťa radšej šatiť ako živiť..." „...sa nepotento."

„Iva, zober to na chvíľu... na šestku pôjde asi osem a rozčapuj štyri do foroty!" „Dobre."

Alino jej odovzdal kormidlo a zašiel dozadu do šatne. Iba taká malá miestnosť vedľa kuchyne, plechové skrine, drevená lavica pred nimi a v rohu železná posteľ s prepoteným vankúšom a dekou. Smrdelo to tam ako v decáku a Alino to mohol posúdiť naozaj odborným nosom, lebo tam vyrastal.

Odomkol si plechovú skrinku, vybral balíček zabalený v starom tričku a posadil sa na posteľ. Balíček položil na stolík pri posteli a so svätou trpezlivosťou ho začal rozmotávať. Ku koncu sa mu roztriasli ruky, ale podarilo sa. Na fľakatej handre ležala plechová škatuľka od fajkového tabaku Holger Dánske a Alino po nej chamtivo chmatol. Vybral z nej gumenú hadičku, striekačku a zatavenú sklenenú ampulku. Odpílil vrchnák a odfŕčkol ho. Opatrne ponoril ihlu a aby sa ani kvapka nevyliala, pomaličky, s vyplazeným jazykom zaseknutým medzi zubami, natiahol tekutinu do striekačky. Vyhrnul si krátky rukáv ešte vyššie, zroloval si elastický obväz, omotal hadičku na začiatok bicepsu a koniec zasekol medzi zuby. Mykol hlavou a s vycerenými zubami nervózne zacvičil rukou.

Trafil na prvý raz, ako vždy.

Teplo. Príjemné teplo sa rozlialo cez žily do celého tela. Zaklonil hlavu, pokrčil plecia a pokýval ňou z boka na bok, až mu zaprašťali stavce. Chvíľu počkal, vytiahol hrot ihly, kúskom vaty si ošetril kvapku krvi, vpich zamaskoval elastickým obväzom a všetko rýchlo zbalil späť do umasteného trička.

Usmial sa. Zase bol v pohode. Presne ako sľúbil šéfovi. „Môžeš ísť..." povedal ticho Ivete a vystriedal ju pri výčape.

Priplichtil sa odzadu tichučko ako muž s nekalými úmyslami, ale tentokrát ju nezdrapol za boky a neohol. Iba do nej zboku drgol. Odložila nedočapovaný krígeľ a uhla mu. Po očku ho skontrolovala. Oči mu neprítomné blúdili sem a tam a v tvári mal ľahostajný výraz človeka s hlavou v oblakoch. Bol v pohode.

Bol v pohode, ako len človek môže byť v pohode v pohodové preteplené sobotné popoludnie, keď mamičky kočíkujú deti, ovievajú si prepotené lesklé telá preloženými novinami a tričká bez podprseniek sa im vyclúvajú v

nenormálnych tvaroch. A ostatné ženy bez kočíkov zúfalo hľadajú niekoho, s kým by sa o to v kočíku pokúsili.

Potom dostal kŕč do krku a hlavu mu skrútilo nabok. Čakal iba na to. Zavrel pípu a pohár sa mu nepodarilo položiť na výčap, ale vedľa, skotúľal sa do umývadla a pivo sa rozlialo. Sotilo ho dozadu, skrútol sa a odtackal sa do kuchyne. Chvíľu iba tak stál a dýchal. Postupne sa vystrel a narovnal aj krk. Usmial sa. Teraz sa cítil úplne v pohode, teraz môže ísť za ňou.

Iveta prestala šúpať zemiaky a s porozumením na neho nemo hľadela. Nebolo to prvý raz a vedela, že netreba volať lekára ani robiť paniku, stačí iba počkať.

Alino zašiel dozadu do šatne, prehrabal skrinku a vzadu pod montérkami nahmatal chladný kov. Opatrne vybral revolver. Nebol vyrobený v továrni, domáci kutil použil iba značkový bubienkový zásobník na šesť nábojov ráže deväť milimetrov, ostatné bolo vyrobené v zámočníckej dielni. Hlaveň bola dlhá ako na malej puške. Veľké svinstvo, ak sa s tým chlap naučí narábať.

Poťažkal ju v ruke, potom si to rozmyslel a schoval ju späť do skrine. Vzal si iba hrubý povraz a zadnými dverami vyšiel na nakladaciu rampu. Zoskočil na zem a...

„Aladár, prosím ťa, nechoď!"

Iveta stála na rampe s nožom v jednej ruke a s nedošúpaným zemiakom v druhej. „Zmizni..."

„Nechoď, zle to dopadne, uvidíš..." „Zmizni k pípe, ti hovorím!"

Iveta poslúchla, lebo dobre vedela, ako by zajtra vyzerala jej tvár, keby mu odporovala. Vrátila sa do kuchyne a smutne došúpala zemiak. Keď ho hodila do hrnca a hlasno čľupol medzi ostatné, rozplakala sa, ale iba ticho, tichučko, aby nikto nič nevidel, aby nikto nič nepočul, aby nikto nič nepostrehol.

Alino vykročil k lesu...

2. Kapitola

JÚL 1990

„Vy debili, kam ste mi dali tresku?!"

Tlstý Vaňa si sadol za stôl a okamžite vstal. Niečo ako keď si na projekcii nového filmu spraví strihač z kolegov srandu a v jednom momente ho zastaví a pustí späť.

Vaňa vedel, že aj z neho si spravili srandu, lebo téglik bol na stole ešte pred pár minútami, a kým sa stihol vytlačiť na záchode, nemohol predsa sublimovať.

„Debili, nemohol iba tak zdrhnúť," oznámil vraždárom, lebo slovo sublimovať nepoznal, „tak sa neondejte a navaľte mi ho! Debilné fóry!" soptil a bral to naozaj vážne.

„Vaňa," zastonal Burger a zadusil cigaretu, „pred pol hodinou si dojedol párky, horalku nepočítam..."

„Tri," opravil ho Hanzel.

„... tak tri, a už láduješ tresku a..."

„A hovno vás po tom! Kde je!?"

Nepovedal, kde je. Zareval, kde je?!

Očervenal. Chalani pochopili, že v tomto smere sa dnes sranda asi vyvíjať nebude, a prestali sa uškŕňať. Vaňa sa hrozivo týčil nad stolmi zrazenými v strede kancelárie a bol na pokraji nervového zrútenia.

Nie div, že ešte nevedeli odhadnúť mieru. Vraždársky fór sa zatiaľ iba formoval, pretože ozajstní samostatní vraždari budú až o pol roka, ale to ešte sami netušili. Neskôr pojem vraždársky fór rezonoval na všetkých policajných útvaroch a všetci im závideli súdržnosť a schopnosť zniesť aj špičková nie na hrane zdravého rozumu a často aj zdravia, ale teraz iba začínali a občas sa stal aj prešľap. Zdravia preto, lebď... no, chlapi majú aj päste.

Oddelenie vrážd v Našom Meste založili prvého februára tisíc deväťsto deväťdesiat jeden. Pochopiteľne, oficiálne s týmto názvom. Vraždy sa páchali aj predtým a tiež ich objasňovali policajti, volali sa operatívci alebo kriminalisti a pracovali na odbore všeobecnej kriminality. Väčšina z nich robila toto remeslo dlhé roky za socíku a stali sa jadrom pri budovaní samostatného oddelenia vrážd za kapitalizmu. Spočiatku boli medzi nimi všelijaké vzťahy, ale to pravé jadro sa už kryštalizovalo.

Kto v tom čase robil na vraždách alebo kto týchto chlapov poznal, vie, čo to bolo. Ostatným je zbytočné niečo vysvetľovať. To sa totiž nedá vysvetliť, obdobie formovania novej demokratickej polície bolo treba jednoducho zažiť.

Konfucius raz vyslovil veľmi zaujímavú myšlienku o rieke. Mal pravdu. Kto vojde a vyjde a zapáči sa mu, môže sa vrátiť, koľko ráz chce, už to nikdy nebude ako predtým.

Oddelenie vrážd bolo iba jedno, v deväťdesiatych rokoch. To ostatné je iba chabý pokus zachytiť odplavené trosky do deravej siete.

„Zohni sa, ty tučino, a neziap! Prázdniny sa ešte len začali, a ty už chytáš stresy ako zédeeškár prvého septembra!"

Vaňa sa zohol pod stôl a tresku našiel.

„Debili..." zopakoval už aspoň piatykrát, ale tentoraz už zmierlivejšie, lebo žrádlo bolo na dosah.

Hanzel iba cmukol pomedzi zuby a znechutene pokrútil hlavou. Vaňa bol jednoducho Vaňa. Fór so schovanou treskou sa mu aj tak nepáčil už od začiatku, ale Burger trval na tom, že by to mali aspoň vyskúšať, a tak mu ju schoval. Teraz to Hanzel ľutoval.

„Tak sorry..." precedil pomedzi zuby.

Vaňa nepoznal ani toto slovo, preto ho prešiel bez povšimnutia a dal sa do ládovania. Jedenie to nebolo určite, lebo pol kila tresky polievkovou lyžicou sa jesť nedá. A ešte k tomu takým tempom.

Vošiel Krauz.

„Dostal som céčko," a na stôl hodil obdratú aktovku.

„Vodičák?"

„Néé, žltačku..."

„Gratulujem."

„Ďakujem, Vaňa, a nežer furt!"

Vaňa sa nadýchol, aby mladého uzemnil, ale Burger ho predbehol.

„Tak si choď umyť ruky, Richard!"

„Načo ja, choď si ty! Ľudia, čo už majú žltačku, si nemusia umývať ruky, tí ju už majú, mali by si. ich umývať tí, čo ju ešte nemajú a ani nechcú mať. Minule o tom hovoril jeden doktor v telke."

„Filozofie?" skúšal ho Hanzel.

„Doktor mudr."

„Kecal! Umývať by si ich mali práve tí, čo ju už majú!" nedal sa Burger.

„Richard, ty si z nás najsčítanejší, ako je možné, že ignoruješ základné zásady hygieny?" dobiedzal Hanzel.

Richard Krauz bol síce policajné ucho, ale s vraždami mal skúsenosti ešte z obdobia socializmu. Robil vtedy iba kriminalistu na okrese, ale pomohla mu náhoda, v ich rajóne sa stala vražda, a tak sa zoznámil s Burgerom, ktorý už v tom čase robil na odbore a bol považovaný za eso. Padli si do oka a Burger veľmi rýchlo pochopil, že tento zobák s blond vlasmi a výdržou ako kôň má hlavu a všetky ostatné orgány, potrebné na výkon vraždárskeho povolania, na

svojom mieste. Pomohol mu, vytiahol ho z okresu a robili spolu vraždy už dva roky, Burger samostatne a Krauz spočiatku ako člen tímu.

„Umývať ruky by si mali všetci!" rezignoval Krauz a naozaj si ich išiel umyť, ale nie kvôli hygiene, mal ich od motorového oleja.

Vaňa si naložil do úst, čo mu postekalo po brade, to zotrel prstami, zatlačil späť, kam patrilo, a oblizol si ukazovák aj palec. Mumlavo sa spýtal:

„Prečo?"

Na takto odborne formulovanú otázku Krauz nemal odpoveď, a tak iba pokrčil rezignovane ramenami a pustil si vodu.

Burger si zapálil cigaretu. Tá predošlá ešte zomierala v popolníku a vydávala posledné dymové vzdychy. Fajčil stále. Oto Hanzel vstal a pozrel na hodinky. „Je deväť. Ja už nalejem."

Všetci automaticky pozreli na hodinky na zápästiach. „Povedalo sa, že dnes vydržíme do desiatej," nesúhlasil Vaňa. t.

„To sú skurvené socialistické prežitky, je demokracia," ohradil sa Hanzel a čakal na rozhodnutie väčšiny.

„Ty o skurvených socialistických prežitkoch máš najmenej čo hovoriť! Veď si robil predsedu SZM!"

To bolo dosť tvrdé. Bol to Krauz od umývadla. Burger stuhol a cigareta sa mu zasekla na polceste k ústam.

„A zobáci ako ty ma dobre poznali, veď ste tam boli organizovaní všetci, však, súdruh Krauz, a niektorí nielen tam, však, súdruh najmúdrejší Krauz! Takže mládež Stalinova by mala držať ústočká a opláchnuť poháriky dospelým mužom, aby sme zbytočne nestrácali čas."

Hanzel reagoval s gráciou sebe vlastnou. Burger si uľahčené vydýchol. Títo dvaja sa doberali naozaj až po hranice urážky, ale obaja to vedeli v závere perfektne zahrať do autu. Ani jeden si totiž nevšímal podstatu, ale hľadali to, čo bolo použiteľné na smeč.

Hanzel robil na kriminálke už dlho a bol to profík na strelné zbrane a výbušniny. Bol chudý, vycivený, ale zato excelentný strelec. Okrem toho rád špičkoval, a kým medzi nich prikvitli také esá ako Canis, Chosé alebo Kuky robil sparingpartnera Krauzovi on. Na veľkú radosť všetkých v kancelárii a celého oddelenia na ranných nástupoch.

Napokon to rozhodol Krauz.

„Ale vzhľadom na to, že mi dnes dali to céčko, a tým pádom mám komplet vodičák na všetky skupiny, tak teda nalej!"

Otovi viac nebolo treba. Zatlačil tlsté Váňovo telo viac k stolu a prebojoval sa k chladničke. Vybral fľašu vodky a víťazoslávne ju zodvihol nad hlavu.

„Ecce homo!"

Burger nenápadne siahol pod stôl a akože nič, kde sa vzal, tu sa vzal, stál pred ním horčičák. Vaňa prehltol a namáhavo sa zohol, lebo si nevedel

spomenúť, kam ho včera na fajront dal. Našiel ho a postavil vedľa tresky. Prstom poklopkal na sklo a zamumlal.

„Aj mne, debili... čo to zase melieš v tej čínštine, Oto?"

Ale ani nemusel mumlať, keď sa delila vodka, platilo pravidlo vsjo rovno ako v zákopoch. Hanzel vybral zo skrine pohárik a posunul ho po doske stola pred Krauza. Sebe pohárik nedal.

„Mne stačí tá fľaša/' vysvetlil, keď videl Váňove lakomé oči, „a je to latinčina, ty múdry!"

„Dal si iba d vačku, Oto, tak nemáš nárok na fľašu," a podal mu svoj pohár.

„Si na hlavičku, Vaňa? Uvažuj! Je to pollitrovka, sme štyria, každému som nalial decko a štvrť, tak koľko mi asi tak ostane vo fľaši?"

Matematický rébus zaujal všetkých. Aj Vaňu.

„To sa dá ako spočítať, debili?"

Burger sa musel usmiať.

„Vlastne máš pravdu, Oto, ale netráp ho. On na to nikdy nepríde."

„Nedá sa to spočítať, vedel som to! Zas bude mať najviac! Nabudúce chcem fľašu ja!" hundral si svoje Vaňa.

Oto mu ju bez problémov podal a vzal si jeho pohár.

„Nech sa páči, Vaňa, aby si neškodoval. A nič nepočítaj, prosím ťa, mohol by si si ublížiť. Richard, nejaké príslovie náhodou nevieš, také trefné...?" a veľavravne sa zahľadel na Vaňu.

Krauz pochopil, zamyslel sa a skúsil.

„Non est magnus pumilio, licet in monte constiterit."

„Tak to je na mňa trochu moc..." priznal Oto.

„Trpaslík nebude väčší, ani keď sa postaví na horu."

Všetci prekvapene pozreli na Krauza.

„Kecáš!" žasol Hanzel. „Je to síce viac ako trefné, ale kecáš... že kecá?" obrátil sa na Burgera.

„Ani nie, ja by som ho nepodceňoval, už párkrát ste sa mohli presvedčiť, že čo-to po latinsky vie, nie? Toto konkrétne máš odkiaľ, Rišo?"

„Občas si niečo prečítam..." uhol očami Krauz.

Burger súhlasne prikývol, vedel, že Krauza latinčina baví, ale nie až natoľko, aby sa prihlásil na kurz a venoval sa jej intenzívne.

„Čo keby ste prestali tliachať tou vašou hebrejčinou a venovali sa konečne práci!?" ohradil sa Vaňa, ktorému zas ušla pointa.

Zodvihli poháre, Vaňa fľašu a pracovný deň začal. „Tak na ten tvoj nový vodičák, mladý..." uznieslo sa osadenstvo kancelárie číslo sto štyridsaťjeden.

„Je prázdna..." prehodil po chvíli iba tak Hanzel.

Burger prehltol, odfúkol do päste, zalovil v saku a vybral služobák. Našiel dvacku a hodil ju na stôl.

Bez jediného slova tam v okamihu boli štyri d vačky. „Kto pôjde?" „Najmladší." „Kto je najmladší?"

Všetci pozreli na Krauza. Krauz sa obzrel. Za ním bola už iba skriňa. Vzdychol si. Pozbieral bankovky, zo zásuvky vytiahol igelitku a šomrúc zamieril k dverám.

„Ja som tatovi hovoril, aby začal skôr... ale on né, že je času dosť. Takto som sa narodil najmladší, bohajehotam..." a šomral a šomral, ale išiel.

„A chladenú," neodpustil si Hanzel.

Krauz si plesol rukou po zadku a zavrel dvere.

3. Kapitola

Iba tak sedeli a nezáväzne konverzovali. Muž ignoroval horúčavu a trpezlivo znášal aj elegantné sako, aj precízne vyleštené poltopánky, hoci ostatní trpeli i v sandáloch. Bolo na ňom vidno, že si potrpí na zovňajšok, a až pričasto si uhládzal nagélované, elegantne ostrihané vlasy a tenkú koženú kravatu.

Dievča sedelo dosť strnulo, nebola zvyknutá nechať sa pozývať na rande. Chalani v triede boli ešte decká a Paťo zo štvrtej cé sa nevedel vymáknuť celý rok a ani teraz po maturite nezmúdrel. Iba jej priniesol kvety, zagratuloval k úspešnému ukončeniu gymnázia, ona jemu tiež, dal jej bozk, konečne, ale iba na líce, a vykoktal niečo, že sa dlhšie neuvidia, lebo po prijímačkách na výšku ide na brigádu do... do... vlastne ani nevedela kam. Už ju to ani príliš nezaujímalo.

„Clea... ja... potom v auguste, keď prídem... by sme mohli..." stále koktal.

Clea iba mykla plecom a myslela si svoje. Odrazu aký donchuan! Od tretej triedy po nej pokukoval, k ničomu sa nemal, a odrazu by chcel v auguste neviem čo? Ktovie, kde ona bude v auguste a s kým. Ale pre istotu mu to nepovedala, čo keby náhodou.

Ale náhoda sa nekonala. Týždeň po maturite ju ten pravý oslovil pred výkladom u Baťu. Učila sa na prijímačky a mala toho už plné zuby. Vypadla do mesta, iba tak sa vyvetrať, a upútali ju lodičky. Príšerná cena, ale keď ju zoberú na právo, a ju zoberú určite, tým si bola istá, ako úspešná advokátka bude raz mať aj na také. A nielen na také.

„Pekné, však?"

Tichý príjemný hlas ju vytrhol z myšlienok až sa mykla.

„Prepáčte, to som naozaj nechcel! Nechcel som vás vystrašiť, slečna. Ospravedlňujem sa." „To nič..."

Celkom fešák. Trochu starší, než si vysnívala v dievčenských snoch, ale zato fešák. Vysoký, štíhly, evidentne vyšportovaný, s pekne upravenými hnedými vlasmi. Uhladil si ich a usmial sa. Výrazné znamienko na ľavom líci sa mu pohlo hore k oku a nebolo ženy ktorá by si to nevšimla. Príjemne voňal, cítila to aj z metrovej vzdialenosti. Bližšie si netrúfol. Imponovalo jej, keď muži voňali, a nie ako chalani v triede po telocviku! Vlastne bývalí chalani z bývalej triedy, už mali skúšku dospelosti za sebou a rozliezli sa každý svojou cestou. Aj tak polovicu z nich stretne na fakulte, ale to bude niečo iné, to už budú kolegovia. Teraz cítila, že sú jej akísi cudzí. Boli to cudzí, čerstvo dospelí ľudia, s ktorými síce strávila štyri roky na gymnáziu, ale to už bola minulosť. Zvláštna trieda, nikdy sa nezblížili. Boli si cudzí vtedy a boli si cudzí aj po maturite, lebo sa chceli hrať na dospelých. Aspoň teraz, cez prázdniny, chcel byť dospelý každý po svojom.

Veľmi chcela byť dospelá. Veľmi sa tešila na deň, keď vypadne zo strednej. Otec jej už nebude dirigovať život. Prísny otec a zbytočná osemnástka, ani tá s ním nepohla. Povedal, pokiaľ bývaš s nami pod jednou strechou, budeš sa správať slušne! Po maturite, keď sa dostaneš na vysokú alebo začneš zarábať, prosím, to bude niečo iné, ale do maturity...

Prísny otec! Ale mala ho rada, najradšej zo všetkých, aj mamku, a tak bola doma vždy do desiatej. Preto si ani nenašla poriadneho chalana. Každý poriadny chalan vyliezal z ulity až po desiatej, ale otcovi to nepovedala, vedela, že by si zas iba vypočula prednášku a poslal by ju učiť sa do detskej.

Do detskej! Ani len tú izbu jej nedovolili zariadiť si po svojom. Detsky žltučká maľovka, detsky pomaľovaná posteľná bielizeň so samými gašparkami a trpaslíkmi, detský nábytok...

„Keď sa dostaneš na vysokú, celé si to môžeš prerobiť podľa svojho gusta, ale dovtedy... škoda peňazí, nie?" Otec rozhodol, tak čo? Bože, ako veľmi už chcela byť dospelá!

„Ešte raz sa ospravedlňujem, slečna, je mi to trápne..."

„To nič," zopakovala a cudne sklopila zrak. Padol jej na jeho poltopánky. Perfektne vyleštené, to jej tiež imponovalo. Nie ako tie handrové rozodraté tenisky chalanov v triede. Bývalých chalanov...

„Ak som vás vystrašil tým, že som vás oslovil..."

„Iba trochu..."

„... alebo svojím zovňajškom..." „To nie!"

„... tak sa ospravedlňujem a ponúkam vám bolestné. Tu dolu pod Michalskou je príma cukráreň, jeden krémeš a pomarančový džús, čo poviete, bude to stačiť, aby ste mi odpustili?"

Usmiala sa. Asi aj zapýrila, lebo aj keď bolo zatiaľ iba sychravé leto, zacítila na lícach teplo. Skúsila sa mu pozrieť do očí, ale nešlo jej to. Ešte jej to s mužmi nešlo, chýbali jej skúsenosti.

„To asi nepôjde... ja neviem... ja sa musím učiť, prepáčte..." koktala ako Paťo zo štvrtej cé. „Učiť?! Hrozí reparát?"

„Nie! Ja už mám po maturite! Samé jednotky. Učím sa na prijímačky na vysokú..."

„Na vysokú! A kam, ak to nie je tajomstvo?" „Na právo."

„Na právo! Fantastické! Keby som nešiel k armáde, určite by som išiel na právo! Je to fantastický vedný odbor! Prepáčte, že sa tak rozplývam, ale ja považujem právo za vedu. Za ozajstnú, nefalšovanú vedu! Právo je prekrásny objekt štúdia, presne ako vy..."

„Vážne? Vám sa páči právo?"

„Nielen právo, slečna..." a okato si ju premeral.

„Áále... prosím vás..."

„No vážne! Takú mladú, elegantnú dámu človek nestretne iba tak, každý deň." „Prosím vás..."

„... ale nechcem vás uviesť do rozpakov, o tom, že ste pekná, viete aj sama, takže sa radšej vrátim k tomu právu. Staré rímske právo, základ všetkých známych právnych systémov..."

„Pozor na anglosaský právny systém!"

„... áno, samozrejme, ich systém veľkej a malej poroty a samostatné rozhodovanie o vine a treste a..."

Ani nepostrehla a vykročila. Urobil to tak nenútene a tak nenápadne, že si to uvedomila až pred cukrárňou. Stále si mlel svoje, ale nie hlúposti, podľa nej to malo hlavu aj pätu, a iba tak zo zvedavosti ho nasledovala. Evidentne sa o právo zaujímal už dávno a určite by z neho bol výborný právnik, keby...

„Takže vy ste vojak?" spýtala sa, keď dojedli dobošky. „Vojak. Andrej Kyselka... preboha! Veď ja som sa doteraz ani nepredstavil, prepáčte!" „Veď ani ja. Clea." „Clea? Píše sa s cé, alebo s ká?" „S cé."

„Zvláštne meno."

„Dedo bol Rumun. Za vojny sa zatúlal až sem, tu ho ranili a skoro pochovali. Vyštveral sa z jamy masového hrobu a doplazil sa k nejakému sedliakovi do stodoly. Vyhlásili ho za mŕtveho, a kým sa po vojne vybavili formality a nové doklady, už bol na ceste môj otec a dedo tu ostal. Zvláštna príhoda, dedo mi ju rozprával asi iba tisíckrát, ako decko som ju mala namiesto večerníčka."

„Naozaj zvláštne. Takže Rumun. To preto máte také havranie vlasy, však?"

„No. A aj meno. Tradícia."

Klábosili. Krémeše sa im nezdali čerstvé. Džús bol dedený. Začínala letná turistická sezóna a turisti zožerú všetko, tak načo si robiť starosti s kvalitou. Na domácich sa cez leto ohľad neberie.

„Nestálo to za nič, ospravedlňujem sa, mal som túto cukráreň zafixovanú v pamäti ako chrám cukrárenského umenia, ako svätostánok hriešnikov holdujúcich sladkostiam, že sa to takto skur... prepáčte, pokazilo, som ani netušil. Navrhujem reparát. Tu oproti je taká príma vinárnička, na to sladké by nám biele asi príliš nepasovalo, ale majú tam výborné červené, ťažké a opojné, s arómou škorice..."

„Ja neviem, nemala by som, mala by som sa učiť..." Rozprával tak pekne a tak múdro. Hlas mal monotónny a hlboký a neustále bol galantný a príjemne oblietavý.

„Áno, som vojak," pripustil, keď objednal prvé dvakrát dve deci.

„Nie je to nebezpečné?"

„Je, ale človek si zvykne. Okrem toho teraz prednášam na vysokej škole, takže mám takpovediac oraz. Pred..."

„A čo prednášate, ak to nie je služobné tajomstvo?"

„No, tajomstvo to síce je, ale vám to môžem prezradiť, dúfam, že to nikomu nepoviete..."

„Nie! Sľubujem!"

„... prednášam taktiku a stratégiu vo vojenskej kontrarozviednej službe..."

„Bože, to znie tajomne!" „... aj to je tajomné!" „Až neuveriteľné!"

„Takže vy mi neveríte? Nech sa páči!"

Siahol do vnútorného vrecka na saku a nacvičeným gestom vylovil malú knižočku. Otvoril ju a ukázal jej. Všimla si iba jeho fotografiu, bol to on, o pár rokov mladší, ale ten úsmev sa nedal oklamať, bol to on. Prečítala si, že je to preukaz vojaka z povolania, drobnejšie písmená ani neregistrovala, lebo ich prekrývala veľká pečiatka so štátnym znakom. Schoval ho a akoby si až teraz uvedomil, čo spravil, opatrne sa poobzeral. Automaticky sa poobzerala aj ona.

„Prepáčte. Opatrnosti nie je nikdy nazvyš."

„To chápem. A dá sa to nejako spájať s právom? Myslím tá taktika a stratégia..."

„No, to máte tak..."

Vypila trikrát dve deci červeného, čo nevypila nikdy v živote, a bola rada, že ju odprevadil, lebo to potrebovala. Cítila sa fajn, ale trochu sa vznášala a bola mu vďačná za pevné rameno, o ktoré sa mohla oprieť. O nič sa nepokúsil, ani pod bránou nie, a tak ho pohladkala po líci a utekala do výťahu.

Ráno si nebola istá, či mu naozaj dala číslo telefónu, ale asi dala, lebo večer volal. Vzala to mamka, a keď jej povedala, že to je bývalý spolužiak a volal kvôli príprave na výšku, tak sa upokojila, a otec jej iba pripomenul, aby sa učila, že prijímačky sú čo nevidieť. Vybehla iba tak naľahko a tentokrát sa vrátila o dve hodiny a bez červeného vína, lebo sa naozaj učila a on to samozrejme rešpektoval.

Ale nerešpektoval jej snahu vbehnúť do brány a zmiznúť vo výťahu ako včera. Pod bránou sa jej zmocnil, silou trénovaného vojaka si ju privinul k sebe a vlepil jej tvrdý služobný bozk na celé ústa.

Aj sa im spojili jazyky, iba tak náhodou, nesmelo a vôbec nie násilne, a vôbec jej to nebolo nepríjemné. Ale potom sa okamžite zvrtla a utekala do bezpečia výťahu.

To bolo skoro pred mesiacom. Už mala po prijímačkách a netrpezlivo čakala na oficiálne stanovisko z dekanátu. Už mala viac času aj naňho. Teraz iba tak sedeli a nezáväzne konverzovali. Muž ignoroval horúčavu a trpezlivo znášal aj elegantné sako aj precízne vyleštené poltopánky, hoci ostatní trpeli i v sandáloch. Bolo na ňom vidno, že si potrpí na zovňajšok a až pričasto si uhládzal nagélované, elegantne ostrihané vlasy a tenkú koženú kravatu. Bol predsa vojak, musel to zniesť, a okrem toho, eleganciu znášal rád.

Clea sedela dosť strnulo, ešte nebola zvyknutá nechať sa pozývať na rande, stále jej to bolo dosť neprirodzené, veď to bolo iba nedávno, čo sa zoznámili.

Koľko ráz ju vlastne zobral von? Ani to nepočítala, ale už z neho nemala takú hrôzu, muži sa jej stávali bližšími a vedela alebo tušila, že sa k tomu schyľuje, že to raz musí prísť.

„Andrej, to sa ti zdalo férové, ako ho vyhodili?" spýtala sa.

„Nie. Žiadneho hosťa, ani keď sa sťažuje na muchu v polievke, by nemali takto zosmiešniť a vyhodiť. Ja sem do Konvalinky chodím už roky a za starého vedúceho by sa to určite nestalo, lenže je demokracia a vedúcich vymenili majitelia, a tí majú svoje pravidlá, preto to teraz vyzerá takto."

„To som rada, že sa zhodneme."

„Ale my sa zhodneme vo všetkom, to si si ešte nevšimla?" nahol sa k nej a zovrel jej ruku.

Nebránila sa, a tak jej ju pobozkal.

„Ten výčapník sa mi nezdal od začiatku, vyzerá ako násilník, ako nejaký feťák alebo čo."

„Feťák? Ty sa v tom vyznáš?"

„Nie, ale takto nejako by som si ho predstavovala. A ten obväz na lakti o ničom dobrom nesvedčí. Okrem toho, tá partia v rohu s gitarou by im ochotne prišla na pomoc, keby ten úbožiak ešte protestoval. Mne sa takéto bezprávie a násilie jednoducho nepáči. Ľudia by mali mať právo sa sťažovať a dožadovať sa toho, za čo si zaplatili a na čo majú nárok. Mali by mať jednoducho právo na svoje práva."

„Máš pravdu, Clea, radšej zaplatíme a pôjdeme..." kývol rukou a ušmudlaný, zamastený čašník k nim neochotne podišiel.

Zaplatil a vstali.

„Je ešte skoro..." pozrel na hodinky a zaváhal.

„Už sa zvečerieva..." namietla nesmelo.

„... ale teraz v lete to skresľuje, ešte bude chvíľu svetlo, čo keby sme sa prešli hore do lesa? Na chvíľu?"

A smutne na ňu zazrel očami týraného jazvečíka. A ona pochopila, že už to prišlo. Chcela mu povedať, že nemusia do lesa, že dnes je sobota, štvrtý deň z jej dvojtýždňového dospeláckeho života v prázdnom byte, ale akosi jej tá správa od strachu zamrzla na perách, takže mu ani nepovedala, že jej otec...

Otec ako špičkový chemik dostal pozvánku na stáž do Nemecka a ak to dobre dopadne, rysovala sa mu šanca dostať tam výnosné zamestnanie. Pozvánka bola pre dve osoby, teda aj pre partnerku, ale mamka šancu pozrieť sa konečne na západ kategoricky odmietla. Nemôže predsa nechať dieťa samo doma celé dva týždne! Keď to však prebrali do detailov, zistili, že dieťa má už po maturite a je jednou nohou na univerzite, takže by sa týždeň-dva vedelo postarať o seba aj samo. Chúďa dieťa až zvýsklo od radosti, keď mu napokon oznámili, že by išli obaja a že ho nechajú chvíľu samo doma.

Andrejovi to chcela oznámiť ako blesk z čistého neba a pokochať sa trochu na jeho prekvapení, ale navrhol ešte prechádzku do lesa, a tak zatiaľ váhala. Možno potom.

„Tak... na chvíľu, poďme sa teda ešte prejsť," súhlasila a na predlaktí sa jej od vzrušenia postavili chlpy.

Alino práve vybehol zadným vchodom cez nakladaciu rampu, ale to ani jeden z nich nemohol vidieť, lebo sa objali, privinuli sa k sebe a zladili si krok, aby sa im pohodlnejšie kráčalo. Mali oči iba jeden pre druhého.

4. Kapitola

„No to hádam nemyslíš vážne!?" „Čo je, čo je vám?"

„Však si bol vonku viac ako pol hodiny!"

„A čo? Stretol som Samiho, toho vagabunda od automatov, mám vás pozdravovať."

„Na to ti kašleme! My tu sušíme huby, a ty sa vybavuješ s nejakým vagošom!"

„Otíku, klídek, oplatilo sa, tu je za naše... a tu je za jeho... že nechá pekne pozdravovať a ďakuje pánovi Burgerovi, že ho minule pri tej razii Pod Machnáčom nezbalil a nechal ho dýchať slobodný vzduch."

Krauz pomaly teatrálne vyložil na stôl jednu pollitrovku vodky a liter koňaku na dôvažok. A bolo po protestoch.

„Áá... to je iná reč! Odteraz chodíš von iba ty, Riško! Taký materiál nezoženie iba tak hocikto!"

„Na šmajchlovanie ti kašlem, môj drahý, mladý nemladý, budeme sa pekne striedať!"

Hanzel zagánil.

„Čo na to plénum?"

Krauza zachránil Burger.

„Má pravdu, občas by sme sa mali vystriedať."

„A je to! Prosím, aký triezvy názor!" zajasal Krauz.

„Až príliš triezvy, na môj vkus. Tak nalievame!"

Hanzel rutinne zatočil fľaške krkom, hliník zaprašťal a vodka sa liala.

„Na oddelenie vrážd!" navrhol Vaňa.

„Na to, čo chystajú založiť! Na ozajstné samostatné oddelenie vrážd!" pritakal mu Burger.

Pery sa im dotkli okraja pohárikov a v tej chvíli sa rozleteli dvere.

Vypil iba Burger, lebo bol najstarší a najskúsenejší, a teda aj najrýchlejší. Ostatní stuhli v komicky predklonenom postoji, lebo do kancelárie vtrielil šéf.

„Boha jeho, a je to tu!"

Nebol to Alexander Mayor vo svojej večnej vestičke a obleku. Jeho čas mal ešte len prísť. Teraz im šéfoval starý šéf, podplukovník Majchrán. Šéfoval, lebo porevoluční reformátori ho ešte nestihli odvolať.

„Vy svine, zase chľastáte!?" rýchlo zavrel za sebou dvere. „Dajte aj mne, lebo ma drbne! Edo, čo som hovoril, že v lete by sme potrebovali pokoj, aby sme mali čas na prípravu novej štruktúry kriminálnej polície? No čo som hovoril?! A ako to dopadlo!? V lesoparku našli nejaké utopené dievča, vraj celkom pekne hnilé... teraz volali z operačného," zakončil zúfalo a naštvane fľochol na pohárik.

Burger totiž nelenil a rýchlo šéfovi nalial, jednak aby ich nezvozil, a jednak aby ho nezložil infarkt. Vyzeral na to.

Starší predrevoluční šéfovia porevolučné normalizačné časy zle znášali, padala hlava jedného za druhým a do popredia sa drali tí, čo stihli odovzdať stranícke knižky skôr a miestoprísažne pred komisiou vyhlásiť, že so socialistickým spoločenským zriadením aj tak súhlasili iba z donútenia, v skutočnosti ich odjakživa fascinovala americká demokracia a geniálne západoeurópske ekonomické štruktúry! Nech žije éháes! Nech žije NATO! S nemecko-rakúskym zväzom na večné časy a nikdy inak!

Asi tak nejako sa v tých časoch robili previerky a asi tak nejako sa rozhodovalo, kto môže ostať u polície a kto je ideovo závadný.

„No a?" spýtal sa pokojne Burger. „Keď je utopená, šéfe, nech zavolajú miestne oddelenie a nech to spíšu."

„Zavolali. Začali spisovať. Zistili, že má zviazané ruky!"

„No a? Vieš koľko bláznov sa dnes kúpe so zviazanými rukami?"

„Nie, koľko?"

„Veľa. Aj táto."

„Okrem toho má rozodraný krk, akoby od povrazu." „Je tam toho." „A je oblečená!" „Večer je ešte chladno."

Šéf sa radšej napil. Hneď na to vypili všetci štyria, lebo už mohli.

„Bodaj by si mal pravdu, Edo! Beštiálnu vraždu, ešte k tomu mladého dievčaťa, práve v týchto časoch, to fakt nemusím potrebovať! Viete si predstaviť, ako si nás podajú tí novozmýšľajúci demokratickí novinári!? Neodpustia nám ani ň a spočítajú nám to aj s úrokmi. Nech je, ako chce, všetci štyria sadajte do auta a švihajte tam. Vysielačkou sa odtiaľ asi nedovoláte, je to v kotline, ale neďaleko je tá všiváreň, tá Konvalinka, odtiaľ mi zavolajte... alebo viete čo, ani nevolajte. Zoženiem si auto a idem za vami, keby tam bol nejaký mudrlant s foťákom, nech ma tam je vidieť," a vďačne vypil aj druhý ponúknutý pohárik.

Burger bol z kancelárie jediný, čo šéfovi tykal, a na oddelení ich bolo iba pár takých, inak sa ho všetci báli, lebo rád ziapal. Ale na druhej strane to bola stará dobrá škola a nikdy podriadeného nepotopil a vedel ho vysekať z každého problému.

Vybehol a zapleskol dvere. Ešte sa vrátil.

„Ale hneď!!" a až teraz zabuchol naozaj.

Hanzel pokrčil ramenami, smutne schoval fľašu do chladničky a chcel si zbaliť veci na výjazd. Burger zadumane hľadel na chladničku a potom nechápavo na Hanzela. Konečne si to všimol.

„Čo je?"

„Oto, ty si nepočul? Je hnilá..."

Trklo ho.

„Jáááj!"

Oto sa vrátil, vybral fľašu z chladničky a schoval ju do veľkej aktovky, čo poväčšinou nosili na miesto činu. Teraz už bolo v aktovke všetko potrebné, aj pár zbytočností ako zápisník, ceruzka, pero, guma...

Vaňa dojedol tresku.

„Mno, to by sme mali, hodinku-dve vydržím, ale dlhšie tam aj tak nehodlám trčať, mám dnes orazený lístok na obed, sú dukátové buchtičky a mám s kuchárkou dohodnutú dvojitú porciu, takže sa ponáhľam, debili!"

Pootvárali skrine a vyzbrojili sa. Nečakali, že by na nich zaútočili lesné víly, ale predpis je predpis a na vraždu sa zlezú všetci funkcionári z okolia a vždy sa našiel niekto akurát predpisový, tak načo dráždiť?

„Kto šoféruje?" spýtal sa Vaňa a pozrel na Krauza. „Ty!"

„Ja som požil tresku!"

„Tak nezdržuj a ťahajme už, neßch tam nie je skôr ako my. Ja to odkočírujem."

Šéf ich nepredbehol. Boli rýchlejší aj napriek krátkej zastávke v neďalekom bufete, ktorú si vymohol Vaňa pod hrozbou použitia služobnej zbrane, aby si kúpil dva hotdogy a tatranku.

Šéf nie, ale všetci ostatní áno.

5. Kapitola

Dobehol ju až hore pri altánku. Asi už bola netrpezlivá. „No, kde si ? Ja tu čakám..."

„Dočkáš sa," trochu sa zadýchal, a tak sa predklonil a oprel sa o kolená.

Hrubý konopný povraz mu ovísal až k zemi. „Alino... a to ti je načo?"

„Na drevo. Teraz v lete občas turisti zatúžia po niečom grilovanom na prírodno, tak keď idem do lesa, vždy donesiem pár polien, aby im tie spečené flaksy aj fajnovo voňali. Na terase máme záhradný gril, videla si, nie?"

Logická odpoveď, stačila jej. Odtrhla si steblo trávy, ošúpala ho a zastrčila medzi zuby. Iba tak vykročila. Kvietkované šaty jej podfúkol vánok, a pretože na vlasy nestačil, tak im pomohla pohodením hlavy. Havrania hriva jej pohladkala chrbát a vietor stehná. Alino tmoliaci sa za ňou iba prevrátil oči. Minuli altánok a po turistickom chodníku zamierili krížom cez čistinku. Na konci čistinky ju objal okolo drieku a odbočili do lesa.

„Kam ma to ťaháš?"

„No... predsa kúsok bokom..." pokýval hlavou a ponaprával si krk. Na zátylku sa mu naježili vlasy.

„Ak potrebuješ pomôcť s drevom, nedbám, ale..." Nedopovedala.

Odhodil povraz, obrátil si ju k sebe a váhou svojho tela ju strhol na zem. Dopadla na chrbát do mäkkého machu a on na ňu. Iba sa usmiala a dlaňou mu zachytila bradu, aby ju nemohol pobozkať. Myslela si, že to má pod kontrolou a že sa iba hrajú.

„No táák... Alinko! Toto sme si nedohodli! Drevo prosím, ale toto... a takto... samý komár! Teraz nie!"

Stále sa usmievala a aj na neho sprisahanecky žmurkla. Ešte stále si myslela, že to má pod kontrolou. „Môžem ťa o niečo poprosiť?" zašepkal milo. Iba súhlasne prikývla.

„Drž už konečne hubu!!" zreval a veci nabrali spád.

Kľakol si jej medzi nohy, rýchlym pohybom jej vyhrnul okraj šiat až na brucho a oboma rukami sa zachytil gumy na nohavičkách. Chcel myknúť k sebe, ale pohľad na krásne opálené mladé telo s pupčekom uprostred ho upútal natoľko, že na chvíľu zmeravel. Slastne privrel oči. Abstinoval už príliš dlho. Nevšimol si, že svaly na bruchu sa jej napli a sadla si. Nechtami sa mu zakvačila do líca tak mocne, až sa jej roztriasla ruka, a pomedzi pery úzke ako žiletka precedila:

„Teraz... nie... hovoríím!!"

Zasyčal od bolesti, odrazil jej ruku a ako sedela oproti nemu, vrazil jej z celej sily päsťou do brady. Zle odhadol úder, vrchná časť trupu jej duto

dopadla na mach, hlava sa skotúľala na rameno a ostala nehybne ležať. Tvár jej zahalili dlhé čierne vlasy, neposlušne porozhadzované všetkými smermi.

Na chvíľu sa zľakol, rozopol jej pár gombíkov na hrudi a s úľavou zbadal, že malé sploštené prsia s obrovskými terčíkmi uprostred sa pomaly dvíhajú a klesajú. Kolenačky sa od nej na kúsok odsunul a pokračoval. Kvietkované šaty jej vyhrnul nie na pupok, ale až po krk, a bez problémov jej stiahol nohavičky.

Vypadla z nich vložka, na chvíľu na ňu iba nechápavo civel a potom si popod nos zamrmlal:

„To kvôli takej blbosti toľko cavykov? Krava jedna..."

Rozopol si nohavice a stiahol trenírky. Chvíľu musel onanovať, lebo ho rozptýlila a nebol sústredený. Potom iba pokýval hlavou, napravil si krčné stavce a zvalil sa na ňu.

Rytmické búšenie ju prebralo, pohla hlavou, neposlušne sa jej prevalila na drahé rameno, pohla znova a otvorila oči. Koruny stromov lietali nad ňou hore-dolu, tam a späť, tam a späť...

Keď si uvedomila, čo sa s ňou deje, hlasno sa nadýchla k výkriku. Sledoval ju a vytušil, čo chce urobiť. Predbehol ju. Mocne jej zovrel krk a podopieral sa iba jednou rukou.

Pokúsila sa zápasiť, tak jej vrazil druhú. Nie päsťovku, iba silnú facku, a dlaň rýchlo vrátil na krk.

„Prestaň, lebo ťa zaškrtím, prisahám..." dychčal.

Pozrela mu do očí a prestala sa zvíjať.

Zabil by ju, videla to na ňom.

Zahryzla si do spodnej pery a tlak na krk okamžite prestal. So zaťatými zubami znášala poníženie až do konca, až pokým nezačal ručať, až pokým nevyvrátil hlavu dohora a nezvalil sa na ňu. Dychčal jej do ucha, sliny kvapkajúce z gamby jej polepili líce a napokon sa prekoprcol vedľa na trávu.

„Kurva... tak toto bola zatiaľ jednička tohto leta..." vydýchol a vstal. Začal sa zapínať.

Sadla si, odtrhla chumáč trávy a utrela si rozkrok. Potom vstala aj ona. Rozhliadla sa, stiahla si šaty, odhrnula vlasy z očí a zohla sa po nohavičky.

Vytrhol jej ich z ruky.

„A zabudol som ti povedať, že trofej beriem každej, či dá dobrovoľne, alebo nie."

Poskladal ich, privoňal a strčil do vrecka. Pokrčil ramenami.

„No čo čumíš!? Čo si si myslela, že načo sem ideme, na výlet? Alebo fakt na to zasraté drevo? Si ešte jebnutejšia než vyzeráš, ty krava!"

Odstúpila, vydýchla, zatackala sa, ale našla rovnováhu. Rukou si zašla do vlasov a hrebeňom z prstov si upravila neposlušnú šticu. Pohodila hlavou a samy sa narovnali po celej dĺžke, až skončili na lopatkách. Pozapínala si dekolt a narovnala spodný lem kvietkovaných šiat.

„A..." zaváhala, odkašlala si a ešte kúsok odstúpila, „teraz ti niečo poviem ja, Alino. Toto ti iba tak neprejde. Myslela som si, že to berieš vážne a že to spolu skúsime, ale to, čo si teraz urobil, bolo od teba svinstvo. Ja..."

„Nedrístaj a zmizni, kurva jedna!"

„Tak kurva, hovoríš? No dobre, zmiznem, ale prvá moja cesta pôjde na políciu, kým ešte niečo z teba vo mne ostalo, a otvorene ti hovorím..."

„Ty!" pohol sa k nej.

„...že toto si odserieš!"

„Kto ti uverí, ty krava! Všetci v krčme mi dosvedčia, že si za mnou lozila celý týždeň a otravovala ty mňa, nie ja teba!"

„Stačí, ak si fízli pozrú tvoju tvár..." Rýchlo si prešiel po štípajúcom líci a na dlani mu ostalo trochu krvi.

„...a hneď im bude jasné, kto koho otravoval! Toto si odserieš, dostanem ťa do basy, s tým rátaj, ty..." Zohol sa po povraz.

„... ty... ty... Alino! Čo to robíš!? Načo ti je lano... prestaň! To by už stačilo, nie? Drbe ti už načisto, alebo... aúú..."

Priskočil k nej a otočil si ju chrbtom. Povraz jej prehodil okolo krku a vzadu prekrížil. Potiahol a zmĺkla.

Ruky sa jej bezmocne dotkli povrazu, ale nemali dosť sily. Podlomili sa jej kolená a sviežu zeleň naokolo zahalila sivá tma.

6. Kapitola

Zbíjačku vypli už poobede, teraz iba nosili kusy betónu na kopu. Vedúci reštaurácie Konvalinka im presne ukázal, ktorú časť plota treba zbúrať a kam treba rozlámaný betón nanosiť, aby ho mohli nahádzať na nákladiak a odviezť.

Vlastne vedúci... Ferino, predák ich trojčlennej partie, mu síce povedal vedúci, ale tak sa rozčertil, až mu žily na vreli. Vraj aký som ja vám vedúci, tie časy sa už skončili, teraz to tu kupujem a som majiteľ! Pán majiteľ, alebo ak chcete, pán podnikateľ, ale určite nie vedúci!

Tak sa opravili a povedali mu, že pán majiteľ, presne nám ukážte odkiaľ pokiaľ.

Zbíjačkou rozbili betónový múrik odtiaľ potiaľ, lebo zavádzal vzadu pri nakladacej rampe, karbofrézou rozpílili železné zábradlie a všetko to nanosili, kam ukázal. Sedeli, fajčili a špekulovali, ako by z lakomého podnikateľa vyrazili nejaké pivo zadarmo.

Kým sa rozhýbali, majiteľ skočil do auta a ufujazdil.

„A sme dopili," skonštatoval Fero a špinavé ruky si utrel do montérok.

„Ostáva nám už len výčapník," skúsil ďalší.

„Ten vyzerá ešte drbnutejší," zakončil tretí a vstal. „Poďme to dokončiť, nech tu nenocujeme, už sa zvečerieva. Keď som obetoval sobotu za pár šupov, nedeľu si teda nedám, neviem ako vy?"

Tak vstali a chopili sa betónu, ale chuť na pivo tým nezahnali.

„Šak hen je!" ukázal rukou Fero. Chlapi sa narovnali a sledovali ruku. „Zakričím naňho?"

Ale skôr než chlapi stihli posúriť Fera, aby kričal, Alino zoskočil z nakladacej rampy, hrubý povraz si prehodil cez plece a vybehol hore svahom. Ani si ich nevšimol a zmizol v lese.

„A máme po pive definitívne, ten zamastený sopliak, čo tam ostal, nám dá zadarmo tak akurát hrubé oné!"

„Ale ostala tam tá dievčinka. Možno by nám načapovala do fľaše."

Fero bol predák, bolo to na ňom. Pochybovačné pokrútil hlavou, potom rezignovane pokrčil ramenom a rozhodol sa. Za pokus nič nedá.

Vyskočil na nakladaciu rampu a nazrel do pootvorených dverí. Kamenná dlažba v chodbe smrdela porozlievaným pivom pomiešaným s pomyjami a leskla sa zle umytou mastnotou. Vošiel a nesmelo zavolal:

„Slečinkáá..."

Nikde nikto. Vošiel a poobzeral sa. Drgol do najbližších dverí. Pár plechových skríň, v rohu železná posteľ, stolík... už chcel vyjsť, keď si niečo všimol na zemi. Skontroloval chodbu a váhavo vošiel.

„Je tu niekto?"

Prešiel až dozadu k posteli a sklonil sa ku skrinke. Od dverí to vyzeralo ako biela guča papiera, možno aj bankoviek, až keď sa zohol a vzal ju do ruky zistil, že je to iba handra. Už ju chcel šmariť späť, ale rozpadla sa mu v ruke. Nebola to handra, bol to balík handier. Tvar jednej sa mu zdal povedomý, tak ich položil na stolík a jednu roztiahol v ruke.

Nohavičky! Dámske biele nohavičky. Vzal druhé. Do kelu! Evidentne použité. Tak to bude asi skrinka toho dievčaťa z kuchyne, ale čo je to za ženskú, že si špinavé nohavičky skrkve do hrče a neperie ich? Radšej rýchlo všetko položil, tak ako našiel. Nechcel ju uviesť do rozpakov, keď zistí, že niekto sa jej hrabal v spodnej bielizni, ešte k tomu v použitej.

„Fuj," skonštatoval a ruky si poutieral do stehien.

Pohľad mu padol na skrinku. Čiernou fixkou bolo na nej napísané ALINO, ale to môže byť aj tak, že si vymenili skrinky, alebo si niekto z kolegov spravil žart.

Vyšiel von, nazrel ešte do skladu, vrátil sa, prešiel kuchyňou a našiel ju vo výčape.

„Prepáčte, že otravujem, slečinka," ani sa neobzrela, hlavu mala sklonenú na prsia, „ale s vedúcim... prepáčte, s pánom podnikateľom sme mali dohodu, že po skončení nám dá nejaké to pivečko..."

Bez slova vzala z police trojlitrový džbán a natočila ho plný až po okraj. Keď mu ho podávala, prekvapene mu vyskočilo obočie.

„Ale, veď vy plačete, slečinka!?"

7. Kapitola

„Šéf nás síce nepredbehol, zato všetci ostatní to stihli," skonštatoval Burger, keď vystúpili z auta. Zaparkovali poslední v rade služobných áut stojacich na lesnej cestičke a vystúpili. Vaňa dojedol tatranku, pokrčil celofán a odhodil ho. Krauz sa zohol, zodvihol ho, ukázal ho Váňovi a natlačil ho do popolníka v aute.

„Toto je lesopark, chránená krajinná oblasť, trochu kultúry, páni!"

Vaňa si kultúrne odgrgol, spakruky si utrel ústa a otrávene pokýval hlavou, aby mu dal láskavo pokoj.

Burger civel na zem a snažil sa zistiť, či sa tu dá niečo zistiť, alebo už všetko zničili kolesá služobných áut.

Hanzel sledoval okolie a snažil sa zistiť, či by ju mohol zložiť odstreďovač alebo strelec bez optiky a aké by mal šance, ak, pravda, vôbec bola aspoň trochu strelená.

Vaňa sledoval náprotivný svah a snažil sa zistiť, kde je najbližší bufet.

Krauz nezisťoval nič, iba ich sledoval a snažil sa niečo naučiť.

Les sa končil vzadu za nimi a posledné buky boli naozaj dosť ďaleko. Lesná cesta pre autá sa končila kúsok pred nimi a strácala sa na miernom svahu. Dole bolo jazero. Nechali auto autom, lebo kolegovia zaparkovali tak múdro, že ďalej sa už aj tak nedalo ísť, a vykročili peši. Pomaly schádzali miernym svahom a stále nikde nikoho.

„Cestička je bez asfaltu, iba vyjazdená zemina vysypaná makadamom, svah zvažujúci sa k jazeru je trávnatý, samá mačina a hlina. Breh jazera je napravo holý, štrkový, naľavo husté rákosie, kam oko dovidí. Za nami les, pred nami les, všade v diaľke samé lesy."

Burger diktoval akoby do diktafónu alebo akoby predpokladal, že niekto automaticky zapisuje.

„Mám si to poznačiť?" spýtal sa Krauz.

„Nie, netreba, budeme to mať na orientačných fotografiách. Nezabudni mi pripomenúť, aby sme sem hore nahnali technika a aby nám to tu všetko panoramaticky odfotil."

„Ak to bude vražda a bude to naše vyšetrovanie, máš na mysli, nie? Inak je to okresná záležitosť a ideme domov."

Burger sa zastavil a počkal, kým ho Krauz dobehol.

„Si na hlavičku, Richard? Tie drísty v kancelárii pred šéfom neber vážne, to ja iba tak, aby reč nestála. Samozrejme, že je to vražda, čo iné to môže byť, ak má zviazané ruky? Začnite sa už obzerať a berte to vážne, chlapi!"

„Jo," zašomral Hanzel, „ja som ťa pochopil už hore. Ak bude mať aj strelné poranenie, tak vám oznamujem, že tu je ideálny priestor aj pre streľbu na

diaľku aj pre maskovanie streľby zblízka. Jedna rana sa tu stratí akoby nič a nevzbudí žiadnu pozornosť. Svedkovia žiadni, mŕtvola upratená... no chlapci, nechcem byť zlým prorokom, ale bude to ťažký prípad."

„Tak ja ten obed teda oželiem," zastonal Vaňa, aby bolo všetkým jasné, že už aj on berie vraždu vážne a že už sa tiež zapojil do vyšetrovania.

„Doboha, tak kde všetci sú?"

Burger sa poobzeral. Napravo po brehu bolo vidieť doďaleka, tak sa pohli k pásu rákosia a kríkom naľavo pred nimi. Pás zelene kopíroval breh oválneho jazera a zatáčal do neznáma. Kráčali popri rákosí a snažili sa sledovať terén. Nič nehľadali, ale ich automatické kamery v hlavách všetko natáčali, iba tak pre istotu. Nikdy nevedeli, kedy sa ktorý detail v priebehu vyšetrovania zíde. Konečne zbadali skupinku ľudí. Policajt v uniforme im vyšiel v ústrety.

Najprv sa ponáhľal, potom si ich pochybovačné premeral, zastal a počkal, kým prišli až k nemu.

„Žiadne udice, takže asi nie ste rybári."

Burger sa legitimoval.

„Nadporučík Burger, odbor násilnej kriminality... toto sú kolegovia."

„Nadstrážmajster Kubala, miestne oddelenie verejnej bezp... čo to trepem, prepáčte, polície, samozrejme! Všetci sú tam..." otočil sa a ú plne zbytočne ukázal rukou, kde všetci sú, lebo všetkých bolo aj tak vidieť už z diaľky, „a je tam aj nejaký doktor, ktorý chce s vami hovoriť, takže sme s ňou už nehýbali a nechali sme všetko tak."

„A dovtedy ste s ňou hýbali?"

„No... museli sme zistiť, čo jej je!"

„Smrdí až sem, tak čo by jej asi tak bolo? Žeby chrípka?"

„No... smrdieť smrdela aj nám, ale..."

„Je mi to jasné, nechaj to tak. Poďme!" zavelil Burger.

Prišli na desať metrov ku skupinke a ostali stáť. Postavili sa vedľa seba, aby každý videl. Štyria statoční, rameno vedľa ramena. Aj sa tak tvárili. Desperádi sa krčili pod nimi na brehu jazera a Krauz tušil, že sa schyľuje k prestrelke. Kolty neodistil, bude sa strieľať slovami.

Burger sa zahľadel na troch mladých chalanov v uniforme, čo stáli opodiaľ. Ani si nevšimli, že niekto prišiel. K detektívom doľahol koniec ich debaty... a nechcela fajčiť, tak sme do nej s Vladom naliali ešte dva koňaky a... jeden dofajčil a odfrčkol ohorok na trávu.

„Nadporučík Burger," začal Chris a tón jeho hlasu svedčil o tom, že nabíja ostrými, „môžem vás všetkých poprosiť, aby ste vyšli sem hore k nám?"

Muži sa nechápavo poobzerali jeden po druhom a dosť neochotne sa pohli. Krauz narátal osem mužov v uniforme, sedem v civile a troch v lesníckej uniforme.

„Kto tu tomu velí?"

Všetci v uniforme a skoro všetci v civile pozreli na chlapíka v šialane krikľavom zelenom saku. Konečne ho trklo.

„Aha... no ja! Som nový obvodný riaditeľ. Štvrtý obvod."

„Pán obvodný riaditeľ, mestský riaditeľ polície nás sem poslal, aby sme preverili možnosť, že sa tu stal trestný čin vraždy. Ako to podľa vás máme spraviť, keď nikto z vás nezabezpečil miesto činu? Nikde žiadna páska, na ceste žiadna hliadka, vy všetci ste jej divže neposkákali po hlave, ešte stále fajčí polovica z vás, takže tá druhá odhodila vajgle iba pred chvíľou a bohvie koľkokrát po sebe a bohvie kam, dupete tu všade naokolo..."

„Lietať nás nikto nenaučil, a okrem toho si vyprosujem takýto tón! Som obvodný riaditeľ, a nie nejaký hej ty poď sem! Okrem toho som im povedal, aby dávali pozor a... je tu aj náš vyšetrovateľ, takže miesto činu je stopercentne zaistené, nie?!"

„Hej ty poď sem som vám nepovedal a predpisy by ste mali ovládať, aj keď ste riaditeľ. Po zistení podozrenia z vraždy by ste mali zaistiť miesto činu pred nepovolanými osobami, a najmä proti zničeniu všetkých viditeľných a latentných stôp. Z môjho pohľadu ste spravili presný opak. Potom by ste mali vyrozumieť nadriadenú súčasť, ktorá je vecne príslušná..." Burger si premeral svojich kolegov, „to sme prosím my, a mali by ste byť nápomocný pri ďalšom vyšetrovaní."

„Tak sem ešte stiahnem posily! Všetko, čo je v robote!" a pohľadom hľadal pomoc u chlapíka v civile s notesom v ruke.

Obvodný vyšetrovateľ ani nestihol reagovať, predbehol ho Burger.

„Načo, aby tu ešte viac ľudí zavadzalo? Ak nie ste schopní ako policajti prvého zásahu z obvodu zabezpečiť miesto činu v tomto počte, načo sem chcete volať ešte ďalších? Nech si dupnú aj oni?"

Burger ho nemienil zosmiešňovať pred jeho vlastnými podriadenými, určitú subordináciu musel zachovať tak či tak, ale nedalo mu, aby kolegov z obvodu neupozornil na neprofesionálny prístup. Tí si z toho aj tak veľa robili.

„Nejako sme museli zistiť, čo jej je."

„To mi je jasné, ale to dokáže jedna dvojmužová hliadka, ktorá si zavolá na pomoc súdneho lekára, alebo vyšetrovateľ s technikom a lekár, ale nie všetci a nie priamo na nej! Ostatní ste mohli pokojne ostať tu a nedupať okolo nej."

Muž v krikľavo zelenom saku vyvalil oči a očervenel. Očividne už mal toho dosť, ale Burger ho predbehol.

„Tamten vajgel je váš, alebo tu už bol, keď ste prišli?" Burger ukázal rukou na ohorok dva metre od hlavy mŕtvoly.

Muž v krikľavo zelenom saku zvraštil čelo, obzrel sa, či Burger neblafuje, a hneď si rozmyslel povedať, čo mal na jazyku. Burger mu skrížil plány. Ten ohorok tam evidentne bol. Odpovedať nevedel nikto a nikto sa ani nechcel priznať.

„Takže je mi to jasné! Ostatné doriešime s mojimi nadriadenými o pár minút, už sem ide šéf kriminálky a aj mestský riaditeľ. Prajem vám príjemný dobrý deň."

Tým ho Burger vybavil a už mu nevenoval pozornosť. Začal vydávať pokyny.

„Vaňa, zober si bokom tých lesníkov a zisti, prečo sú tu a čo videli a čo vedia..."

„Jasné!"

„... po skončení ťa chcem vidieť pri mŕtvole, nie že mi zdrhneš do bufetu... ďalej, Oto, zisti, kto je tu z kriminálky z obvodu a začnite s oznamovateľom, kto ju našiel, za akých okolností, čo tu videl do príchodu polície, kam volal, odkiaľ... štandardný postup..."

„Jasnéšéfe!"

„... Krauz!"

„Tu!"

„... prestať robiť opičky, vybrať z tašky dezinfekciu a podať ju tomuto pánovi..."

Burger si podal ruku s jediným z civilov. „Zdravím ťa, doktor!"

„Servus Edo, to má byť čo, nové formy riadenia modernej polície, alebo si iba vstával hore riťou?"

„Ani jedno, ani druhé, ale už ma štve stále dokola opakovať tým istým obvoďákom, že lozením po mŕtvole jej nepomôžu, iba čo narobia zbytočnú škodu a podupú aj to málo, čo nám tá sviňa po sebe nechala. Stále dokola to isté, a nie je toho boha, ktorý by zbytočným funkcionárom zakázal zbytočné zavadzanie na mieste činu. A najlepší kolegovia sú takí ako tamtí traja," Burger ukázal bradou za seba, „tí si ani nevšimli, že sú v robote, rozoberajú tam nejakú ludru, vajgle frčkajú okolo seba, chriachajú, kam slina doletí, a keď im niečo povieš, tak si najväčší debil."

„Ja som v tom nevinne."

„Veď tebe ani nikto nič nehovorí. S Krauzom sa už poznáte, nie?"

„Samozrejme, už sme spolu pitvali toho dopichaného minulý mesiac. Edo, Lengyel má dnes voľno, tak som dobehol ja."

Krauz s doktorom si kývli na pozdrav. Doktor zaodŕhal, zamľaskal a Krauz iba stál ako zaspatý. „No! Tú dezinfekciu!" pomohol mu Edo. „Ahá!"

Krauz zalovil v taške a vybral fľašu. Súdny lekár poznal služobný postup. Po použití podal ďalej.

„Dajte si aj vy, budete to potrebovať, už hnije."

Tak si dali. Alkohol podaný z rúk lekára nemôže škodiť. Aj Vaňa by si bol dal, ale práve vypočúval skupinku lesníkov, tak iba prehltol naprázdno. Krauz mu aspoň vyplazil jazyk, aby vedel, že s ním cíti, a fľašu schoval do bezpečia tašky.

Podišli nižšie k rákosiu.

Ležala na chrbte a niekto ju vytiahol na breh.

„Kto ju vytiahol, takto neležala, však nie?" spýtal sa Burger.

„Ja s dvomi uniformovanými. Rákosie ju úplne zakrývalo a tamtí dvaja rybári ju našli iba podľa smradu. Obšliapali rákosie naokolo..."

„Ježišikriste!"

„... no čo mali robiť? Pozri, sedeli v tamtom výseku v rákosí asi päťdesiat metrov odtiaľto a ako sa otočil vietor, začali sa dusiť. Išli podľa smradu a tu, kde bol najsilnejší, začali hľadať. Prešliapali si cestičku a urobili si aj miesto, chceli ju vytiahnuť, ale smrad ich vytlačil von. Jeden vracal, tamtá kôpka k miestu činu nepatrí. Potom zavolali políciu a obvoďáci mňa, zväčšili sme si čistinku okolo nej a vytiahol som ju sem. Na prvý pohľad to vyzeralo ako klasické utopenie. Sotva som ju otočil, zbadal som zviazané ruky a všimol som si aj krk a hneď som to stopol. Okamžite volali vás. Nič iné sa nedalo robiť, chlapci, nejako sme sa k nej museli dostať."

Burger váhal, potom smutne pokýval hlavou.

„Asi máš pravdu, nič iné vám neostávalo. Skús nám opísať, ako si ju našiel ty."

„Ležala na chrbte, nohy po kolená vo vode, telo na brehu, ale odtiaľto, kde sme, v podstate nebolo nič vidieť, lebo rákosie ju úplne zakrývalo."

„Richard, píšeme!"

Krauz zalovil v taške znova, vybral zápisník a ceruzku a... keď už bol tam, tak aj fľašu. Všetci traja dezinfikovali aj druhú nohu a Krauz sa pripravil.

„Poznač bod číslo jedna... celkové orientačné zábery na miesto činu aj z väčšej diaľky to bude pokyn pre nášho technika. Musíme vedieť, ako to tu vyzerá."

„Mám."

„Bod číslo dva... nezabudnúť na rybárov, vypočuť do zápisnice." „Mám."

„Pokračuj, doktor." „Čo pokračuj? To je všetko." „Tak ideme k nej?" Doktor prikývol.

„Poteš nás pánboh..." zastonal Krauz.

„Ministra vnútra do toho neťahaj," poradil mu Burger.

Ležala na chrbte a už vedeli, kto ju vytiahol z vody. Okrem toho zatiaľ nevedeli nič. Prišli až k nej. Zápach bol neznesiteľný. Čierne dlhé vlasy boli zlepené špinou do hrubých povrazov. Biele kvietkované šaty boli na hrudi rozopnuté a okraje výstrihu kreslili veľké V, na jednej strane dierkované, na druhej s gombíkmi. Ramená obnažené. Ruky bolo vidieť iba po lakte, to ostatné sa strácalo pod telom. Ako ju ťahali, lem sukne sa vyhrnul a zroloval. Teraz kolmo pretínal líniu kolien. Biele šaty ostro kontrastovali s farbou kože, už sa objavovali čierne škvrny striedajúce sa s fialovými. Celá tá hrôza sa

končila holými chodidlami a čiernymi prstami. Nič viac, iba čierne nahnité prsty.

„Čo vidíme, doktor?"

„Dievča, vek asi dvadsať rokov, skôr menej ako viacej, postava súmerná, dobre rastená, primeraná výživa, muskulatúra riadne vyvinutá. Vlasy čierne, vlastné, ošetrované. Telo ešte nie je dekompenzované, stupeň hniloby nasvedčuje tak na dva týždne, maximálne mesiac po smrti."

„To nemyslíš vážne! S takým intervalom mi choď do kelu, doktor! Kto má preverovať mesiac dozadu bez konkrétneho dňa? Bez akéhokoľvek záchytného bodu?!"

„Vy."

Krauz uznanlivo pokýval hlavou á rozhodol sa tiež odborne zasiahnuť do rozhovoru. „Má pravdu, Edo..."

Burger ho zabil pohľadom, nadýchol sa a vysyčal.

„Radšej píš a nemudruj!" „Diktuj."

„Teraz nepíš, teraz bádame, potom píš, keď budem diktovať!"

„A toto mám s ním stále, doktor," posťažoval sa Krauz, ale doktora ich prekáračky nezaujímali.

„Tak si čupnime a poďme bádať," rozhodol.

Iba doktor mal rukavice, tak to Burger nechal naňho. Skôr ako sa rozhovorili, začuli duté grgnutie a Krauza myklo, sotva si k nim pričupol.

„Richard, odvráť na chvíľu pohľad, prudko vydýchni nosom a pomaly sa nadýchni cez ústa. Vstaň a skús si čupnúť pomalšie a neustále pomaly dýchaj, vypľuj do vody, neprehítaj..."

Krauz robil, čo mu radil Burger, a o chvíľu prestal slziť a prestali mu tiecť sliny. Doktor čakal. Nikto sa nesmial. V takýchto prípadoch napínalo aj skúsených detektívov a mnohí, zvlášť takí, čo nerobili s mŕtvolami, by k nej neprišli bližšie než na desať metrov, ani keby im zvýšili rizikové príplatky, takže sa nebolo prečo smiať. Pracovať s mŕtvolou v rozklade nedokáže každý.

„Môžeme?"

„Môžeme, doktor."

„Post mortem interval možno upresníme na pitve, ale ani potom to nebude s presnosťou na deň, chlapci. Možno týždeň hore-dole, ale to je maximum. Pozrite sem... hlava. Oči a ústa sú plné lariev. Pozri, keď nadvihnem viečko... teraz... ani oči nevidieť. Nebudeme vedieť farbu, tie svine všetko požrali."

Krauz zovrel pery.

Z oka, presnejšie z toho, čo po ňom ostalo, začali vyliezať biele larvy a odrazu sa niekam ponáhľali. Svetlo ich vyľakalo. Zbehli po líci a pridali sa ku kamoškám v nose a pár sa ich rozhodlo pomáhať pažravcom v ústach. Kmitavým pohybom si hľadali nové útočisko a v okamihu mizli v dutinách.

„Kašli na to!" zasiahol Burger.

„Ja len aby ste mali predstavu, s čím budem na stole pracovať. Ideme ďalej, krk. Toto tu sú evidentné strangulačné ryhy, šírka asi tri centimetre, takže buď ju škrtili škrtidlom, napríklad nejaké lano, alebo bola hrdú sená prstami, ale v tom prípade sa ešte bránila a zvíjala, lebo oblasť poškodenia sa zväčšovala. Bližšie zistíme, keď to otvorím. Uvidím, v akom stave je jazylka a celý hrtanový aparát, z toho odvodíme aj intenzitu útoku. Poďme nižšie, prsia..." doktor jej bez ostychu rozhrnul výstrih, „... nič tu nevidím, obidve bradavky sú nepoškodené, ak došlo k podkožnému krvácaniu, možno je hlboké a niečo nájdem po otvorení hrudnej dutiny, ale teraz z tohto pohľadu by som povedal, že útok na prsia bol slabý alebo vôbec žiadny. A teraz to najlepšie..." chytil ju za rameno a pootočil.

Obaja detektívi zbadali prekrížené zápästia stiahnuté niečím hnedým. Prsty boli kŕčovito zovreté do pästí, takže nechty nevideli. Doktor ju vrátil späť na chrbát.

„Je to silon. Nie rybársky. Silonové pančuchové nohavice. Má holé nohy, môžu byť aj jej, alebo ich mal pripravené vo vrecku. Keď sa pomačkajú, nezaberajú prakticky žiadny priestor a v saku alebo v nohaviciach si ich nikto nevšimne. A ešte toto..." chytil spodný lem sukne a vyhrnul ho hore.

Krauz zbadal neholený bujný trojuholník čiernych chlpov, ale vôbec mu to nepripadalo vzrušujúce. Za iných okolností by taký výrazný Bermudský trojuholník určite vzbudil jeho pozornosť, a nielen jeho, ale každého normálneho muža, pretože za normálnych okolností to bolo určite pekné a príťažlivé dievča, ale teraz to bol iba zhluk páchnucich chlpov na kuse hnijúceho mäsa. Žiadny objekt sexuálnych radovánok, iba pracovný problém.

„Nemá nohavičky."

Burger si ju ešte premeral od hlavy až k prstom na nohách a vstal.

„Poďme kúsok bokom, nech sa môžeme porozprávať."

Chlapi vstali a odišli na pár metrov.

„Tvoj záver, doktor?"

„Je mŕtva."

„A okrem toho?"

„Zranenia na krku si mohla spôsobiť aj sama, čisto teoreticky, pochopiteľne, ale ak beriem do úvahy okolnosti, skôr nie ako áno. Iné viditeľné vonkajšie zranenia som nenašiel, žiadny vstrel, žiadne bodné poranenia, takže najpravdepodobnejšia príčina smrti bude udusenie, možno utopenie. Absencia nohavičiek by sa dala odôvodniť sexuálnym stykom tesne pred smrťou, alebo je to jednoducho typ baby, čo chodí rada naostro, ale tie ruky neobkecáme. To si sama spraviť nemohla, uzol je trojitý a zarezáva sa do kože, na jeho stiahnutie bola použitá veľká sila, povedal by som mužská sila. Chlapci, ja neviem, mne sa to javí ako smrť zavinená cudzou osobou. Po našom vražda ako bič!"

„Tak ti teda veľmi pekne ďakujeme!"

„To nemáte za čo."

„To nemáme fakt za čo! Riško, poď, ideme im povedať, že to tu preberá..."

„Ešte jeden postreh, chlapci!"

Burger zagánil.

„Všimli ste si tie nohy?"

„Slušné," skúsil Krauz, ale nebolo to vtipné.

„Od kolien dole sú macerované vodou, koža sa odlupuje, nechty vystúpili, sú čisté, bez zeminy."

„No a?"

„Tak potom prečo je celá špinavá?"

Burger sa spýtavo zahľadel na doktora a vrátil sa k nej. Nezohol sa, iba si ju premeral pohľadom. Naozaj. Bola celá špinavá od zeminy a od rastlín, a tak jeho oči automaticky registrovali špinu všade na celom povrchu tela. Vôbec si nevšimol, že nohy od kolien dole boli krásne umyté.

„Kurvaajstým!" ohodnotil sa Burger. „Čo osprostievam?"

„To v každom prípade, ale, chlapci, mne sa zdá, že ona nie je utopená a že vo vode vôbec nebola. Iba spodok nôh."

„Čo z toho dedukuješ?"

„Nič. Dedukcie nechám na vás."

„Za tie prachy, čo ti platí štát, by si sa mohol trochu vynasnažiť!"

„Za tie prachy som mal skončiť už pred pol hodinou, a nie sa tu s vami vybavovať."

Krauz k nej stál najbližšie. Zvraštil čelo a zaostril zrak. Z uhla, z ktorého teraz stál, videl jej poprsie trochu inak, a niečo ho upútalo. Ešte raz si k nej čupol.

„Pán doktor, môžem vás ešte na chvíľočku..."

Doktor sa prestal vyhrážať, pokrčil ramenami a pričupol si ku Krauzovi.

„Ako ste jej rozhrnuli výstrih, pozrite, tu v tejto gombíkovej dierke, sa niečo objavilo, čo je to?"

Doktor jej zašiel rukou do výstrihu, prehrabal sa pod textíliou a opatrne niečo vytiahol.

„Čo je to?" spýtal sa Burger.

„Ihličie."

Krauz sa nahol bližšie.

„Áno, ihličie, presnejšie jedna ihlička, dosť dlhá, asi z borovice. Čudné."

Burger si pošúchal strnisko. „Richard, čo vidíš?"

„Problém. Je síce špinavá, ale je to blato, tráva, lístie, piesok, nejaký sliz... ale ihličie nie. Iba jeden kúsok pod blúzkou zaseknutý v gombíkovej dierke," Krauz vstal. Porozhliadol sa. „Ale pozrite sa okolo seba, je tu rákosie, tráva, kríky, tam vzadu bučina, ale ani jeden ihličnatý strom!"

Chvíľu iba tak mlčky stáli.

„Dobre," rozhodol Burger a vzdychol si. „Čo mám s vami robiť, chcete vraždu, budete mať vraždu, ale varujem vás! Príde riaditeľ a bude chcieť vraha, a ako ho poznám, tak zajtra, poprípade včera. Vráťte tú ihličku na miesto, kde ste ju našli, a ideme vyrozumieť obvoďákov, že to tu preberáme."

Sotva sa otočili, zbadali, že dolu svahom schádzajú ďalší riaditelia. Riaditeľ mestského veliteľstva polície, riaditeľ kriminálky šéf násilnej kriminálky, vedúci...

Bolo ich dosť. Burger iba vzdychol. Počkal na Krauza, kým s doktorom uložia ihličie späť.

„Richard, dobre si všímaj všetko, čo sa tu deje. Takto sa to bude opakovať, aj keď ty budeš viesť vyšetrovanie. Každé miesto činu vyzerá rovnako. Zlietnu sa ako osy na med, robiť ani jeden, ale mudrovať bude každý. Nesmieš dovoliť, aby ti poskákali miesto činu, musíš ich udržať čo najdälej, hoci to nie je vždy ľahké, lebo mŕtvola akoby vyžarovala magické fluidum, fascinuje každého policajta. Riaditeľov najviac. Najdôležitejšie je, aby si s pracovnými verziami prišiel ako prvý, akonáhle zacítia neistotu, začnú kombinovať a povymýšľajú ti také úlohy, že sa z toho scicifrčíš, budeš sa vybíjať na hovadinách a funkcionárskych vymýšľancoch a seriózna robota ti bude stáť. Nikdy nedovoľ, aby ti robotu diktoval nadriadený, lebo to bude aj tak nezmysel, z ktorého sa on vyvlečie, ale od teba bude očakávať výsledky a bude ťa za ne pérová ť a šliapať ti po krku. Preto musíš mať premyslené aspoň dva ťahy dopredu a predbehnúť ho. Sleduj, ako sa to robí."

Burger vysvetľoval a pomaly kráčali generalite v ústrety. Skončil akurát včas. Stretli sa uprostred svahu. Obvodní funkcionári sa k nim automaticky pridali. Hlúčik žeravých policajných riaditeľov, odhodlaných chytiť vraha najneskôr do večera, sa tým rozrástol a už ich bolo vyše desať. Spojili sily, ale na Burgera aj tak nemali.

„Pán riaditeľ," Burger sa vystrel, lebo riaditeľ polície bol predsa len šarža a zaslúžil si patričnú úctu, „nadporučík Burger..."

„Edo, nešaškuj, radšej mi povedz, čo sme už zistili a čo vieme o páchateľovi!" prerušil ho riaditeľ.

„Nešaškujem, direktor, sú tu civili, je tu obvod, sú tu naši, všade policajtov jak natento a ty si stropný direktor, chcel som ti podať hlásenie, ako nás učili na pohotováku! Subordinácia musí byť zachovaná, né?"

„Tak ty neprestaneš?"

„Tak dobre, počúvaj, zavraždená je..."

„Je to naozaj vražda? Chcem počuť iba tvoj odborný názor, žiadne drísty!"

/Je/'

„Kurva!" vzdychol riaditeľ.

Burger si s riaditeľom polície tykal. Tykal si prakticky so všetkými novovymenovanými porevolučnými funkcionármi, lebo bol ich ročník a čo-to už spolu preskákali. Všetci ho poznali a vedeli, že na vraždy je najlepší v meste. Všetci ho rešpektovali a jeho názor vždy zavážil.

„To ešte nevieme. Vlastne ani nepoznáme jej totožnosť, nehovoriac o jej zamestnaní."

„Zas nasilu vtipný!"

„A čo ti mám teda povedať? Prišli sme pol hodiny pred tebou. Zatiaľ vieme toľko, že je uškrtená, ruky má zviazané za chrbtom asi vlastnými pančucháčmi a sama si to nemohla spraviť. Či bola znásilnená, už asi nezistíme, vnútri už určite hnije. Podľa doktora tu leží dva týždne, možno mesiac, a podľa neho je to smrť zavinená cudzou osobou. Vražda."

„Dva týždne, možno mesiac? To je všetko, čo nám vedia povedať?!"

„Zatiaľ! Dúfame, že pitva nám povie viac." „To je všetko, čo vieme?"

„Nie, je tu pár nezrovnalostí. Na šatách má ihličie a tu naokolo nikde nie je ihličnatý strom, nie to ešte les."

Všetci sa poobzerali. Niektorým poskočilo od prekvapenia obočie. Fakt žiadna sosna, kam oko dovidí! A všimli si to až teraz.

„Ďalej, nohy mala vo vode a sú odmočené, ale telo má suché a špinavé, akoby od vlečenia. Nemá podprsenku ani nohavičky, ale šaty jej nechal."

Burger skončil s prednáškou. Nikto si netrúfol nič povedať, všetci čakali na verdikt riaditeľa polície.

„Čo miesto činu, ako bolo zaistené obvodom, máme všetky stopy?"

Riaditeľ obvodu prehltol a zahľadel sa na Burgera. Burger opätoval jeho pohľad, na chvíľu zaváhal a potom suverénne odpovedal.

„V pohode, robili, čo mohli. Teraz to už preberieme my, zavolám náš výjazd a urobíme podrobnú ohliadku miesta činu, večer ťa budeme informovať."

Riaditeľ obvodu prehltol znova. Burger mal odteraz o jedného kamaráta viac.

„Chcem, aby ste vypočuli všetkých svedkov, čo sa tu obšmietali!" začal riadiť riaditeľ polície.

„To aj spravíme, zistíme totožnosť všetkých rybárov, všetkých lesníkov a podobne a začneme s výsluchmi."

„Chcem mať ich zoznam zajtra ráno na stole!"

„Tak počkaj, direktor, dnes do večera sa budeme drbať tu na mieste činu, jednu dvojicu sme schopní na to vyčleniť, ale viac ľudí budem potrebovať teraz tu, so zoznamami začneme až zajtra cez deň, takže kompletné budú asi až večer."

Riaditeľ zvraštil čelo, ale napokon súhlasil: „V poriadku, súhlasím!"

Burger pozrel po očku na Krauza. Vidíš, trdlo, takto sa eliminuje prehnaná iniciatíva! Vidím, majster, všetko sledujem a učím sa, povedali si pohľadmi a Burger očakával ďalší riaditeľský výpad.

„Dole je nejaká krčma, tuším Konvalinka, urobíte tam razili a prevrátite to tam hore nohami! Na zajtra by sa to dalo naplánovať. Prepadovka! Chcem, aby všetci v okolí pocítili, že polícia je tu a že niečo robí!"

„Počkaj, direktor, najprv si spravíme operatívne previerky k osobám, ktoré sú tam zamestnané, potom si zmapujeme stálych zákazníkov a preklepneme si ich, a až potom, ak zistíme podozrivé okolnosti, udrieme!"

„Nie zajtra?"

„Nie, direktor, bolo by to síce efektné, ale neúčelné, a navyše, ak s tým má Konvalinka niečo spoločné, mohli by sme vyplašiť páchateľa alebo jeho komplica, takže ja navrhujem opatrne a takticky!"

„Opatrne a takticky..." zopakoval riaditeľ polície a pokýval hlavou, „veď tak som to myslel."

„Na zajtra to určite plánovať nebudeme, ešte budeme dorábať administratívu a bude treba spracovať stopy a zaslať ich na expertízu na kriminalistický ústav, takže..."

„Dobre, dobre! Ale aj tak by sme mali niečo podniknúť, aby sme sa zviditeľnili. Určite to vyčmuchajú aj novinári a ohnusia nás, takže treba pripraviť protiúder!"

„Máme čo robiť, treba zadokumentovať miesto činu a začať pátrať po horúcej stope, pokiaľ nemáme predbežné výsledky z pitvy a z expertíz, nehnal by som to do extrému a zvolil by som štandardný postup."

„Dobre, tak to nechám na Majchrána a na teba... kde je Majch... aha!"

„Tu som, ale však som sa ešte ani nedostal k slovu."

„Netreba, keď je tu Edo, tak to už pôjde šupom. Edo, ako dlho?"

„Vieš dobre, direktor, že termíny neuznávam!"

„Ale toto je mimoriadna situácia, uvedomuješ si to!? Iba nedávno nám dali dôveru a vymenovali nás do funkcií, a toto je previerka našich schopností ako Brno! Nová demokratická spoločnosť od nás očakáva, že si budeme plniť povinnosti na stodesať percent, že ich dokážeme ochrániť, že ich dcéry a manželky nebudú znásilňovať a zabíjať kadejakí vagabundi, že sme muži na svojom mieste, kurva, chlapi, chápte to trochu aj v širších súvislostiach!"

Chcel povedať aj politicky a stranícky ale včas si uvedomil, že časy sa prednedávnom zmenili, a dovetok prehltol. Ale neodpustil si otázku o termíne.

„Tak dokedy?"

Burger si vybral cigaretu a napriek všetkým zásadám si zapálil. Už to nemohol vydržať.

„Ja to chápem v prvom rade ako vraždu, je tu mladé dievča, po ktorom niekto poskákal a zabil ho. Ak chcete, aby sme zistili, kto to spravil, dajte nám

čas a... pokoj," dodal tichšie, ale počuli to všetci. „Termín ti teraz jednoducho neviem povedať."

„Dobre, tak máte týždeň, potom budem chcieť výsledky!"

„Za týždeň ti možno iba oznámime, že vieme, kto to je a s kým sa kamarátila. Budem potrebovať asi dva týždne, aby sme jej okruh známych rozpracovali a vytipovali si užší okruh podozrivých."

„Tak dobre, dva týždne!"

Burger opäť pozrel na Krauza, už sa neudržal a musel sa usmiať. Krauz na neho uznanlivo žmurkol, ale zbadal, že riaditeľ to postrehol, a tak si požmolil oko, akože mu tam niečo spadlo.

„A teraz ju chcem vidieť."

A už to bolo tu! Burger výstražné zamával rukou.

„Ale iba ty! Aj tak je to už dosť podupané!"

Riaditeľ polície vykročil a nikto si netrúfol ho nasledovať. Burger drgol do Krauza a nasledovali ho ako jediní. Po pár krokoch si to rozmyslel a kývol aj na doktora.

Riaditeľ polície zastal nad ňou a ako najskúsenejší z najskúsenejších si zamyslene pošúchal strnisko.

„Hovädo. Kto môže urobiť niečo takéto?"

Od jazera zavanulo a mŕtvolný pach mu udrel do nosa. Vyrazilo mu dych, ale nechcel stratiť pred podriadenými tvár, a tak trpel. Iba prehítal.

Krauz dostal nápad.

„Pán riaditeľ, chcete vidieť aj stupeň zahmyzenia?" „Čo?"

„Ako sa vykládli muchy."

„Muchy? Kde? Ukáž!"

Krauz škodoradostne kývol na doktora.

„Ale musíte si pričupnúť ako my."

Doktor okamžite pochopil a ochotne si čupol k jej hlave. Riaditeľ si opatrne čupol k nim. Doktor jej nadvihol viečko a z diery sa vyplazila armáda bielych lariev. Pár z nich sa rozhodlo schovať vo vlasoch, ale asi tucet malo viac rozumu a zamierili k nosu a schovali sa tam.

Od jazera znova zavanulo.

„Kriste!"

Riaditeľ prudko vstal, zalovil vo vrecku saka a na ústa si pritisol vreckovku. Ohlo mu chrbát a z útrob sa mu ozvalo veľavravné blúú a opäť blúú, ale udržal to v sebe, iba si párkrát odpľul.

Burger sa uškrnul, ale tak, aby to nevidel a šplhol si.

„Richard, dezinfekciu!"

Krauz zalovil v taške a vybral pollitrovku. Nemal odvahu ju podať samotnému riaditeľovi, tak ju podal Burgerovi. Ten sa nehanbil a vtisol mu ju do dlane. Riaditeľ vďačne zagánil a zatrúbil na lesy.

„Kurva! Edo!" povedal a vyfúkol do zavretej päste. Pre istotu sa napil ešte raz. „Nezávidím vám, chlapci, nezávidím, ale robte, čo môžete! Idem na poradu a potom skúsim zachytiť prvý nápor novinárov. Určite mi budú volať aj z prokuratúry, možno sem príde mestský prokurátor, ale podržím vám chrbát! Tak do toho, chlapci," a vrátil im fľašu, ale nie príliš ochotne.

Nechali ho odísť do polovice svahu a potom si Burger na niečo spomenul.

„A zober si ich so sebou, ja tu potrebujem priestor, a nie kibicov!"

Riaditeľ pochopil a iba cez rameno prikývol.

Burger s fľašou v ruke zaváhal, chcel ju podať Krauzovi, ale keď už bola vonku, tak ju pre istotu použil. Podal ju doktorovi a ten potom Krauzovi.

„Videl si všetko, Richard?" spýtal sa Burger učňa.

„Videl."

„Pozeral si sa, ale videl si?" „Videl, neboj." „A tvoj názor?"

„Ten, čo má funkciu, rozkazuje, ten, čo má rozum, radšej poslúchne."

„Chlapec vidí dobre/' povedal doktor, a pretože bol doktor, Burger jeho diagnózu akceptoval kývnutím.

Potom si odkašlal, cmukol perami zdrevenenými od tuhého alkoholu, trochu si ich rozhýbal a pokrčil plecami.

„Dosť bolo divadielka, ideme hore a začneme so serióznou prácou," rozhodol Burger napokon a vykročil.

Doktor za ním.

Krauz s fľašou v ruke sa ešte chvíľu zdržal. Nemohol odtrhnúť oči od bielych kvietkovaných šiat. Odpľul si a chcel schovať fľašu, ale ešte si to rozmyslel a napil sa mocným dúškom.

„Neboj, srdiečko, my tú sviňu nájdeme..." povedal dievčaťu milo a až potom vykročil za ostatnými.

8. Kapitola

Iveta sedela rozkročmo nad veľkým hrncom s vodou a šúpala zemiaky. Pred chvíľou vyniesla smeti a predtým pomáhala nosiť do skladu prepravky.

„Alino..." počkala, kým sa otočil, „ja sa mu na to už vyseriem. Vláčim prepravky, umývam riad, potom dlážku, škriabem zemiaky, čapujem, obsluhujem... ja tu nie som otrok, za tie prachy. Buď nech si sem zaplatí personál, alebo nech mi zvýši plat, ale ja to už robiť nebudem," šepkala zemiakom so sklonenou hlavou.

Iná by pri tej otročine kričala, ona šepkala. Bála sa ho. Hodila zemiak do vody a odhodlane sa oprela o operadlo stoličky, narovnala si chrbát a bolestná grimasa v jej tvári svedčila o tom, že to už naozaj potrebovala.

Alino práve vyšiel zo záchoda a utieral si ruky do veľkej utierky na prenášanie horúcich hrncov.

„Kecáš, ako vždy."

Odhodil utierku. Elegantne sa prevesila cez operadlo stoličky.

„Doteraz pršalo, boli sme bez zákazníkov, a ako-tak to išlo, minulý víkend bol prvý zabijácky, a ako sme dopadli? V noci som nemohla spať, šklbali ma kŕče v nohách, do brucha mi vrážalo ihly, až som si myslela, že si zavolám sanitku. Ja to už jednoducho nevládzem! Končím!"

„Poviem mu, aby ti nejakú stovku prihodil, a neblbni!"

„To si povedal už na jar, a nič."

„Asi zabudol, teraz mu to pripomeniem naozaj a nedám sa odbiť." „Ale..."

„Povedal som, že to Robovi pripomeniem, nerozumieš!?" Iveta vzala z kopy ďalší zemiak.

„A nešúp ich už! Dnes už aj tak nikto nepríde, tamtí o pol hodinky končia, už majú dosť a žrať aj tak nebudú, tak nešúp už. Zajtra urobíme čerstvé."

Pozrel na hodinky nad dverami.

„Choď do výčapu."

„Vidíš, aj ty! Teraz som ti hovorila, že som už na dne, a ešte ma aj posielaš..." bolo jej do plaču. Smrkla a spakruky si utrela nos.

Alino siahol pod drez a vylovil dvojposchodový hliníkový obedár. Bol na svojom mieste ako vždy. Otvoril misky a opláchol ich. Z jedného hrnca si nabral gulášové mäso a z druhého opekané zemiaky s petržlenovou vňaťou. Misky zavrel, uložil na seba a zaistil rukoväťou. Ponaprával si šiju, počkal, kým zapraská stavec, a pomasíroval si jamku na lakti. Necht sa mu zasekol do obväzu, až zasyčal od bolesti. Uhladil si obväz, odstávajúci necht odhryzol a nasrdene vypľul smerom k hrncom na sporáku. Trafil, aj keď asi nechcel.

„Neskuč a padaj!"

Poslušne odložila zemiak, umyla si ruky a odpásala zásteru. Pred zrkadlom si neochotne drgla prstami do vlasov a z neforemnej kuchárky sa razom stala švárna výčapníčka. Obzrela sa a ešte mu chcela niečo povedať, no Alino už vchádzal do šatne.

Čapovala. Už toho naozaj nebolo veľa, partia v rohu s gitarou a asi tri, možno štyri dvojice chystajúce sa aj tak platiť. Možno ešte pár ožranov na terase. Záverečná bola na dosah.

Čapovala a podchvíľou sa nahla dozadu a sledovala kuchyňu. Obedár bol ešte stále na sporáku. Nechcela, aby odišiel iba tak.

Vystihla ho, práve keď si ho bral.

Zavrela pípu a vbehla za ním do kuchyne.

„Alino! Alinko... nechoď. Prosím ťa!"

Otočil sa, ale neskoro. Z handry pod pazuchou mu vyčnievala hlaveň.

Neochotne pomaly sa obzrel a videl, že ju zbadala. Oči sa im stretli. V jej bol iba strach, v jeho motýle a kvietky a...

„Nechoď! Ak ho zastrelíš, komu tým pomôžeš? Bude zle. Robo ti pov..."

„Vyser sa na Róba!"

Zaklonil hlavu a pohýbal ňou z boka na bok. Usmial sa. Bolo mu dobre. Bol v siedmom nebi. „Necho..."

„Drž hubu a pikuj k výčapu!"

Pristúpil k nej a zdrapol ju za krk. Okamžite sa zmenil. Tvár mu stvrdla. Stisol. Vyrazil jej dych, pred očami sa jej zatmelo. Chvíľu predtým, ako stratila vedomie, ju prudko odsotil. Zapotácala sa a ustúpila. V očiach sa mu zalesklo. Už vedela, že v takomto stave je nebezpečný, tak iba nemo stála a čakala. Nič nepovedal, tak skúsila ona.

„Budeš dlho?"

„Prečo?"

„Že si berieš obedár. Nemáš to vo zvyku," masírovala si krk a niekoľko ráz si odkašlala.

„Mám, iba si si to nevšimla. Nevšímaš si ma. Nikto si ma nevšíma, ale ja vám ukážem! Všetkým vám ukážem! Serieš na mňa ako každá! Všetky ste kurvy! Suky vyjebané!"

„Prosím ťa, nekrič. Prosím ťa, nechoď! Ja... spravím záverečnú a nepôjdem dnes domov, ostaneme v šatni..." prosila a sľubovala.

„Zalez k výčapu a urob aj hárky. Prídem neskoro... alebo vôbec nie..."

„Budem ťa čakať..."

„Nemusíš. Vypadni už!"

Radšej odišla k výčapu, lebo znova sa k nej pohol.

Alino vyšiel zadnými dverami a ostal stáť na nakladacej rampe. Dlhé tiene stromov a plaziace sa šero mu na tvári vylúdili úsmev. Zbožňoval šero a zbožňoval tiene. Krásne zakrývali. V lese vedeli zakryť skoro všetko.

Zoskočil a prebehol vybetónovanou plochou, kde sa bežne otáčali zásobovacie autá. Trochu sa tackal. Zakopol o kus betónu a skoro spadol.

„Kurva..." zavrávoral, v poslednej chvíli zachytil padajúcu pištoľ s dlhou hlavňou a uvedomil si, že takto ďaleko nezájde.

Pištoľ zabalil do handry a zasunul si ju spredu za pás. Obedár zavrel lepšie, aby tesnil, a až potom rázne vykročil. Zastal a vrátil sa. Kus betónu z rozbitého plota, o ktorý sa potkol, sa mu odrazu zdal celkom užitočný.

Zohol sa a poťažkal ho. Nebol väčší ako hlava, vážil asi päť kilogramov, čo mu nerobilo žiadne problémy, a zľahka si ho pohôdil v ruke. Chvíľu rozmýšľal a potom mu napadlo, ako ho využiť.

9. Kapitola

Už bol čas obeda. Cítili to všetci, tlstý Vaňa najviac. „Seriem na taký život..."

„Vaňa, tam dole pred Konvalinkou boli aj bufety, skoč sa pozrieť, či tam nepredávajú nejaké hotdogy, alebo niečo narýchlo. Dám ti prachy..."

Vaňa nenechal Burgera ani dopovedať.

„Netreba! Netrebáá! Mám! Už aj letím!"

Nikto by neveril, že tučko dokáže hore briežkom k autu vybehnúť tak svižne a tak ochotne. Zaradil spiatočku a už ho nebolo.

Kriminalistický technik ukázal prstom na mŕtvolu a potom na chalanov.

„Uhnúť, idem fotiť zhora, budete v zábere."

Chlapi sa rozostúpili, aby mu nekazili pozadie.

Dievča už bolo obložené žlto-čiernymi číslami a každé číslo znamenalo samostatnú stopu. Vyšetrovateľ si zapisoval čísla a počet stôp a v podstate postupoval podľa zaužívanej rutiny. Nič zvláštne tu nevidel, jedna mŕtvola. Nič nové tu nikto nedokázal vymyslieť. Všetci postupovali podľa zaužívanej rutiny.

Technik fotografoval a fotografoval, a pretože mu zakázali brať stopy z mŕtvoly na mieste činu, chystal sa na pitvu, tam sa bude realizovať a tam to až preňho bude naozaj zaujímavé.

„Foto číslo tridsaťosem, stopa dvadsaťjeden," povedal technik a vyšetrovateľ mu hneď odpovedal.

„Foto číslo tridsaťosem, stopa dvadsaťjeden, mám." „Vajgel meter od hlavy zavraždenej." Vyšetrovateľ si to poznačil, skontroloval a pokýval hlavou. „Vajgel, mám."

Krauz si odpľul. Steblo trávy presunul z ľavého kútika úst do pravého a vypľul ho. Vybral si cigaretu, ale už ich bolo dnes toľko, že ani na ňu nemal chuť, vybral ju iba tak zo zvyku.

Nuda. Už tri hodiny sa nič nedialo, iba rutina a nuda. Technik fotografoval, vyšetrovateľ spisoval, pár chalanov ešte s niekým debatovalo, či niečo nevideli, ale inak nič.

Čakali na Vaňu, či niečo prinesie.

Hore na cestičke začuli zaflekovať auto a tresknúť dvere. Burger ožil. Oslovil dvoch chalanov v uniforme postávajúcich bokom.

„Chlapci, vybehnite tam, ak nás našli novinári, pošlite ich preč, nech sa kontaktujú na hovorcu."

Chalani sa neochotne pohli, ale po pár krokoch sa zastavili a rozpačito sa obzreli. Spoza rákosia sa vynorila postava, ktorú už poznali.

„Áá... doktor! Ak ti zachutila dezinfekcia, stačilo povedať, vlastne spoľahnúť sa na našu intuíciu, bez nej by sme na pitvu aj tak neprišli. Ak si tu stratil hodinky, upozorňujem ťa, že ich práve Vaňa vymieňa za lángoše a hotdogy. Ak si..."

„Edo, niečo ma napadlo!"

„Ak je to zlodej, tak s tým choď na miestne oddelenie." „... mi napadlo, punktičkár!"

Doktor mal vážny výraz v tvári a Burger spozornel. Prebehol okolo neho a sklonil sa nad mŕtvolu s takým záujmom, akoby ju dnes videl prvý raz. Okamžite vzbudil aj záujem detektívov.

„Možno by to šlo," skonštatoval doktor a vystrel sa. „Poď sem bokom, Edo."

„Si v poriadku?" spýtal sa Burger s obavami, ale poslúchol. Krauz s Hanzelom sa k nim pridali automaticky. Nechali technika s vyšetrovateľom, nech fotia, a zašli kúsok za rákosie, aby nezavadzali.

„Som, ponáhľam sa späť iba preto, lebo som dostal fakt zaujímavý nápad. Hore u nás na ústave som nad týmto tu chvíľu uvažoval a nebudete mi veriť, ale na niečo som prišiel. Nedalo mi a musel som sa vrátiť!"

Doktor tu nebol už dobré dve hodiny Ohliadol mŕtvolu, dohodol sa s vyšetrovateľom na termíne pitvy a odišiel. Nabrúsil nože, opláchol stôl a čakal na krkavcov, kedy mu privezú mŕtvolu. Tak to bolo vždy, no teraz sa rozhodol inovovať zaužívané pracovné postupy. Vrátil sa. Burger s Krauzom čakali, čo z toho bude.

„Ten post mortem interval ma serie!"

Burgerovi poskočilo obočie.

„Aj nás, ale čo s tým? Ak nie ste schopní odhadnúť čas smrti s presnosťou na hodiny, je nám to aj tak prd platné. Pohýbeš jej rukami a nohami, vlastne teraz ani nie, lebo je už hnilá, takže rigor mortis je aj tak v prdeli, pozrieme, v akom stave je srdce, potom pečeň, porovnáme to s kožou, odhadneme teplotu ovzdušia, a sme na konštatovaní, že ju zabili asi pred dvoma týždňami, možno tromi. Na to sa ti aj tak zvysoka..."

„Nie! Napadlo mi niečo iné! Už ste sa stretli s pojmom forenzná entomológia?"

Burger mykol kútikom úst, akože má kus grilovaného kurčaťa zaseknutý medzi zubami, hladne pozrel na cestičku, či sa nevracia Vaňa, a rezignovane pozrel na Hanzela.

„Tak to s ním skús ty, Oto, mne sa o tých facinách nechce ani len rozprávať, nieto, aby som nad nimi vážne uvažoval," rozhodol Burger a vzdychol si. Vôbec sa nesnažil skryť sklamanie. Ak toto malo byť dôvodom náhleho návratu doktora na miesto činu, tak sa teda vôbec nemusel unúvať.

„Doktor, už sme to tu raz mali," začal Hanzel. „Nejaký koumák z našich labákov chcel červíky z mŕtvoly, že z nich niečo vypestuje, tak sme mu ich

dodali. Vraj podľa toho sa dá určiť, kedy bola mŕtvola zavraždená, a čím staršia, tým lepšia. Výsledok? Zasral celé labáky muchami a zle bolo aj na nás, že sme mu ich doniesli. Jeho chceli najprv prepustiť, potom degradovať, nakoniec mu zmiernili trest na obesenie na dvore mestského veliteľstva v prítomnosti rodiny. Inak povedané, čo s tým, veď je to čisté bosoráctvo a alchýmia!"

Doktor smutne pokýval hlavou.

„Myslel som si."

Potom ho osvietilo.

„A čo mladý? Ešte máš tie žaby?"

Burger prekvapene pozrel na Krauza.

„Odkiaľ to vie?"

„Keď sme minule spolu pitvali toho dopichaného, tak sme sa s doktorom porozprávali a ja som mu povedal, že mám žaby a chovám pre ne mušky a..."

Hanzel sa ohradil.

„Blbý ostanem iba ja, alebo mi niekto povie, o čo tu ide?" Krauz súhlasne prikývol.

„Môžeš ostať blbý iba ty, ako chceš, ale ak mám niečo povedať za seba..." pozrel na Burgera. Prikývol.

„... tak ja som už o tom niečo čítal. Zháňal som vestigalky alebo hydejky a stretol som sa s tým už."

Nikto nič, čumeli na Krauza ako na zjavenie.

„Stále ničomu nerozumiem," vzdychol si Oto.

„Ono je to takto. Mám doma jedovaté žaby, v teráriu, volajú sa stromárky alebo dendrobatky alebo porcelánové žaby, lebo sú stále lesklé a krásne vyfarbené. Ak by vás to zaujímalo, tak po latinsky sa volajú Dendrobates auratus a Dendrobates leukomelas a žerú iba malé mušky a malých mravcov. Mravcov je ťažko zohnať, ale malé mušky sa chovajú celkom ľahko v päťlitrových fľašiach od uhoriek. Sú to vínne mušky alebo octomilky alebo presnejšie Drosophila melanogaster, bezkrídla forma sa volá vestigal a väčší mäsitý druh je Drosophila hydei, a ten som práve zháňal. Povedal som to aj doktorovi, či by mi nevedel pomôcť, či to niekde v labákoch nechovajú na pokusy."

Hanzel pohladil Krauza po vlasoch a milo sa mu prihovoril.

„Srdiečko, a ako to súvisí s našou zavraždenou? Tvoje jedovaté žaby ti síce strašne závidím, dokonca si myslím, že si ich zoženiem aj ja, lebo život bez nich si už ďalej neviem predstaviť, ale stále mi uniká pointa."

„Pointa spočíva v tom, že doktor chce, aby som mu potvrdil, že som sa už o muchách niečo dočítal a že o tom niečo viem a že by som mu mal podržať chrbát, ale v čom, ešte netuším."

Všetci traja pozreli na doktora.

„Díky, Richard, mne išlo iba o to, aby si zo mňa nerobili srandu a aby tu bol niekto, kto muchy berie vážne."

„Ja beriem a na nich sa môžete vykašľať, doktor. Pokračujte!"

„Moja neter už dva roky pracuje na prírodovedeckej fakulte UK a profesor Zelina si ju vybral do projektu skúmania jednotlivých larválnych štádií vývoja bezstavovcov v závislosti od stupňa dekompozície organickej hmoty."

Hanzel si odkašlal a vystrúhal kyslý ksicht.

„Dobre, takže po vašom," pochopil doktor a skúsil to zjednodušiť, „na hnijúcu mŕtvolu nakladú muchy vajíčka a vyvíjajú sa larvy až po liahnutie dospelých múch. Moja neter vie podľa počtu dní, kedy sa začnú muchy liahnuť, vypočítať, kedy boli nakladené vajíčka, teda kedy sa zo živého tkaniva stalo mŕtve, inými slovami, kedy došlo k vražde."

„Ty jej tajne požičiavaš naše mŕtvoly, aby na nich robila pokusy?!" zhrozil sa Burger.

„Nie, Edo, oni to skúšajú na bravčovom mase. Je svojou konzistenciou najpodobnejšie ľudskému. Dokonca aj rozmiestnenie a tvar orgánov sa dosť podobajú."

„Ako to môže vedieť vypočítať?" zaujímal sa Hanzel.

„Je na to metóda. Už párkrát sa zastavila u mňa na ústave a čo-to som jej pomohol od konzultovať, takže niečo o tom viem. Je zarážajúce, že vaše labáky sa touto metódou vôbec nezaoberajú, máte tam expertov, čo maximálne dokážu zamoriť celé pracovisko lietajúcimi muchami, ale to je na experta žalostne slabý výsledok."

„V poriadku," zasiahol Burger, „aby som ti povedal pravdu, doktor, v jednom zo starých kriminalistických zborníkov som našiel článok nejakého profesora z Prahy, ktorý sa tejto metóde venoval, publikoval tam aj nejaké tabuľky a grafy, ale nebolo to príliš zrozumiteľné. Nečuduj sa, že tomu príliš neveríme, nikto z nás s tým nemá žiadne skúsenosti."

„Tak to vyskúšajme teraz! Čo môžeme pokaziť?"

„Nič, to je pravda. Maximálne sa zosmiešnime pred celým svetom a šéf nás roztrhá na kusy, že podaromnici strácame čas a nechytáme vraha."

„Budete ho chytať, ale novými metódami, a to mu treba aj vysvetliť! Alebo chcete do smrti používať iba lupu a fajku?"

Burger sa poškriabal na zátylku. Doktorov návrh sa mu príliš nepozdával.

„Chalani?" spýtal sa kolegov.

„Mne je to jedno, ak by to malo čo len trochu pomôcť a nič nepokaziť, tak jej pár červíkov nazbierajme a nech sa s nimi u nich pomazná."

„Ja som, samozrejme, za," súhlasil aj Krauz.

„Nie, ono to tak nefunguje," ohradil sa doktor. „Nič jej zbierať nemôžeme, presnosť výpočtu je práve závislá od toho, že ona sama si musí nazbierať z mŕtvoly, čo potrebuje, a musí vidieť podmienky, v akých mŕtvola hnila, teda

celé okolie na vlastné oči. Na to ma už niekoľkokrát upozornila." „Tak potom čo navrhuješ?"

„Telefonoval som jej z ústavu, je v práci a bola by ochotná sem prísť. Až nadskočila od radosti, že by mohli konečne vyskúšať ich metódy v praxi. Treba po ňu iba skočiť autom, a je to."

Burger si pre zmenu pošúchal bradu.

„To znamená ďalšie zdržanie, takto nezačneme pitva ť ani do večera."

„Blbosť! Jej stačí polhodinka!"

„No," Burgerovi sa to stále nepáčilo, „musím o tom povedať vyšetrovateľovi, on zodpovedá za ohliadku miesta činu. Počkajte."

Burger sa od nich oddelil a zavolal si vyšetrovateľa bokom. Niečo mu vysvetľoval, vyšetrovateľ prikyvoval a celé to uzavrel pokrčením ramien, takže mu to asi bolo tiež jedno. Burger sa vrátil.

„V poriadku, neponáhľa sa, pár minút zdržania ho vraj nezabije, takže..." pozrel na Ota.

„Jasné, beriem doktora a ideme po neter... ozaj, je aspoň pekná?"

„Aha! Tak na toto som ani nepomyslel," zháčil sa doktor, „takže beriem späť, žiadna neter sa nekoná!"

„Neskoro, už si ju hodil do pľacu, takže padáme!"

Zvrtli sa a skoro sa zrazili s Váňom. Tvár mu žiarila od šťastia. Okolo úst mal vrstvu kečupu a na košeli žltý fľak od horčice. V rukách zvieral ružicu čerstvo sa tváriacich hotdogov. Víťazoslávne ju otŕčal chalanom pod nosy, akoby sa práve vrátil z lunaparkovej strelnice a všetku tú nádheru vystrieľal.

„Aký som?"

„Doboha, práve teraz, keď musím odísť," zaúpel Hanzel, ale jeden mu vyšklbol. „Najem sa v aute, díky!"

„Že díky, tri päťdesiat, ty múdry!"

Ale Hanzel už upaľoval hore svahom za doktorom a tváril sa, že je úplne hluchý.

10. Kapitola

Bola.

Odpoveď na Hanzelovu otázku, či je doktorova neter vôbec pekná, napadla Krauzovi, sotva ju zbadal schádzať po svahu. V ruke si niesla cestovnú tašku a na opustenom svahu uprostred prírody pôsobila komicky ako turista hľadajúci železničnú stanicu na opustenom svahu uprostred prírody.

Hanzel kráčal dva metre za ňou, ale žiadne archaické zvyklosti o vzdávaní úcty dáme ho k tomu nemotivovali. Chcel mať iba lepší výhľad.

Krauz mu záviděl. Dievča na doštudovanú vedeckú asistentku vôbec nevyzeralo, hoci ženám tohto typu sa vek odhadoval veľmi ťažko. Dalo by sa jej hádať od devätnásť do tridsať s prekvapivým výsledkom, že má tridsaťpäť. Vo vypasovaných rifliach mala perfektnú postavičku a biele tričko vpredu skrývalo obliny priťahujúce pohľady všetkých policajtov. Dvaja chalani v uniformách si podvedome vpredu stiahli saká a narovnali opasky. Jeden stihol aj zložiť šiltovku a prehrabať si vlasy.

Príliš to nezabralo, dnes hrali prím detektívi.

„Doktorka Hana Melicherová."

Zastala, zložila tašku a natiahla ruku.

Nikto jej nič nepodal. Muž pred ňou na ňu civel s vytreštenými očami. Predstavila sa síce pekne nahlas, ale na mieste činu bola asi po prvý raz. Predstavila sa totiž lesníkovi, čo si v tomto teple zložil sako a čakal, kedy si s ním vyšetrovateľ dohodne termín vypočúvania. Bol zo všetkých prítomných najstarší, asi preto k nemu intuitívne natiahla ruku. Musel tu byť, lebo v jeho rajóne sa vražda stala, ale nebol tu rád. Až doteraz. Príchod mladej a veľmi peknej dámy ho trochu vykoľajil, chvíľu iba tak civel, ale okamžite sa spamätal a ruku prijal. Aj sa úctivo uklonil, ale meno nevykoktal.

Dievča malo oveľa svižnejší krok než jej strýko a o pár metrov ho predbehlo. Doktor dorazil až teraz, objal ju okolo ramien a mierne pootočil k Burgerovi.

„Páni, toto je moja neter, doktorka prírodných vied Hanka Melicherová. Hani, toto je detektív Edo Burger, ten..."

„Ááá, som veľmi rada, že vás poznávam osobne!"

„...čo som ti o ňom toľko hovoril."

„A ten, čo by nám mohol tak pomôcť v spropagovaní našej metódy, však?"

Doktor zaodŕhal.

„Zasa si niečo nasľuboval, doktor?" Buger zagánil na doktora, ale pri podávaní rúk sa už usmieval.

„Edko, ešte som ti nestihol... ale však aj k tomu sa dostaneme. Toto sú jeho kolegovia..." a išli rad-radom.

Hanku postrkovali ako voskovú figurínu od jedného k druhému, a aj keď si toľko mien a funkcií nemohla zapamätať, usmievala sa a trpezlivo kývala hlavou. Do radu sa postavil aj technik a aj jeden psovod, čo sa motal nablízku.

Nikomu už neprekážalo, že museli čakať vyše hodiny, iba Váňovi.

„Kde v onej ste tak dlho, Oto?"

„Museli sme sa zastaviť ešte u mäsiara."

„Výborne!" zajasal Vaňa. „Tlačenka, alebo sekaná?"

„Dva plátky krkovičky."

„Ty myslíš, že nám tu dovolia založiť táborák? Taká cigánska na prírodno by nebola zlá, slečna, máte v tej taške aj prenosný gril?"

Hanka sa musela zasmiať, lebo tento smiešny tučný pánko to myslel úplne vážne. Na pomoc jej prišiel Hanzel.

„Vaňa, prosím ťa! Aspoň päť minút to skús brať vážne a prestaň s tým žrádlom! Slečna doktorka potrebuje mäso na vedecké účely, však, slečna?"

Hanka sa naňho vďačne usmiala.

„Iste."

Chlapi postávali a, pravdupovediac, príliš nerozumeli. Chápavo prikývla.

„Ak vám všetko začnem vysvetľovať teraz, stratíme ďalšiu hodinu a potom ďalšiu, keď budem pracovať s mŕtvolou, takže by som navrhovala, aby ste mi ju ukázali, a ja vám budem vysvetľovať, ako a čo budem robiť, priamo tam."

Burger kývol bradou k vyšetrovateľovi.

„Janko, sme hotoví? Môžeme? Už nič nepokazíme?"

„Sme, čakáme už iba na tento pokus. Potom ju berieme na súdne na pitvu."

Burger sa ešte zháčil.

„Slečna a... videli ste už ozajstnú živú mŕtvolu?" „Aj živú aj ozajstnú. Spolupracujem so strýkom už vyše dva roky a..."

„Prepáčte, ja som úplne zabudol, že... prepáčte, to viete, taká jemná pekná dáma a takéto prostredie, to akosi nejde dohromady, tak som vás chcel úplne automaticky upozorniť, že ten pohľad nebude príjemný."

„Nielen pohľad, ja sa jej musím aj dotknúť, takže s tým všetkým zase akosi úplne automaticky rátam."

„Výborne, tak teda poďme!"

Krauz iba stál a pozoroval ju. Vedela si poradiť, to sa jej muselo nechať. Uviesť ju do rozpakov nebolo asi ľahké, bola správne drzo priebojná a na posmešky mužov bola zvyknutá a pripravená. Čakala iba, kto začne, a asi by si užil svoje. Zložila by ho na lopatky nie silou rúk, ale argumentmi a odbornou terminológiou. Teraz si v duchu nadával, že kapitolu v Brehmovi o chrobákoch iba tak zbežne prelistoval a ponáhľal sa k rybičkám. Určite by uvítala aspoň jedného inteligenta v stáde týchto ignorantov. On by jej toho inteligenta zahral veľmi ochotne.

Znova sa ponáhľal, tentoraz za jej krásne sa hojdajúcim zadočkom, lebo bez váhania vykročila za Burgerom a Krauz nechcel ostať posledný.

Ukázali jej ju. Ani to s ňou nehlo. Iba sa prestala usmievať a zvraštila čelo. Vážne sa zahľadela na mŕtve telo dievčaťa a úctu jej prejavila kývnutím hlavy Vedela, že smrť je vážna vec a že tu sa končia všetky žarty. Správala sa veľmi profesionálne a Krauzovi to imponovalo. V duchu si prisahal, že túto premenu si zapamätá a už nikdy nebude pri mŕtvole robiť stupídne žarty. No už teraz si bol istý, že sa mu to aj tak nepodarí.

Rozhliadla sa po mužoch stojacich v polkruhu. „Môžeme, strýčko?"

Nečakala na odpoveď a čupla si k taške. Otvorila zips a podala mu chirurgické rukavice. Kým otvorila svoje, gumičkou si zopla neposlušnú šticu blond vlasov dozadu do chvosta a potom odskrutkovala vrchnák na červenom tégliku. Opatrne nabrala biely krém na prst a pod nos si namaľovala fúziky. Podala aj strýkovi, ale ten razantným pokrútením hlavy odmietol. Téglik zavrela a schovala. Odhryzla kus obalu a vylovila rukavice. Veľmi pozorne si ich začala naťahovať a neustále pri tom šibrinkovala prstami.

„Čo si to natrela pod nos?" zašepkal Vaňa Otovi, aby ho nepočula.

„Viem ja, čo používajú vedci proti smradu? My používame vodku, oni krémiky, preto sme my policajti a oni iba doktori. Chápeš už ten rozdiel?"

„Uhm. Až teraz som vlastne naozaj rád, že som išiel za policajta, a nie za vedca."

Vstala, v jednej ruke držala skúmavku s pinzetou a v druhej plastovú nádobu s niečím ružovým.

„Páni," poobzerala sa, či ju všetci počúvajú, „forenzná entomológia je schopná v takýchto a podobných prípadoch nájsť odpovede na mnohé závažné otázky, pri ktorých iné vedné odbory iba tápajú, odhadujú, dedukujú, alebo sa im dokonca musia vyhnúť. Súdni lekári, kriminalistickí technici a experti vedia určiť post mortem interval, teda čas od zavraždenia po nález mŕtvoly, z mnohých znakov a vonkajších zmien na tele, rigor mortis a iné sprievodné prejavy starnutia a dekompenzácie mŕtveho tkaniva vám nemusím vysvetľovať, vy sa s tým stretávate denne, ale s mojou metódou ste sa určite ešte nestretli. Viem to, lebo počas štúdia som mala prístup k literatúre ako našej, tak aj zahraničnej, a viem, že u nás sa s tým nikto nezaoberá. V Čechách áno, ako v mnohých veciach, tak aj vo forenznej entomológii sú zase ďaleko pred nami, a kým mi nepomôžete presvedčiť kompetentných o exaktnosti našich postupov, nič sa nezmení a my ostaneme zase na chvoste vedeckého pokroku. Nečudujte sa, že tu robím aj osvetu, ale ja tento prípad beriem ako zásah vyššej moci, ako možnosť overiť si naše vedecké poznatky v praxi, a sami uvidíte, že sa nemýlime a dokážeme vám pomôcť. Znie to síce kruto, čo teraz poviem, ale táto mŕtvola prišla naozaj v pravý čas. Teraz máte možnosť

pozorovať a potom budete mať možnosť rozhodnúť. Alebo presvedčiť tých, čo majú moc rozhodnúť. Držím vám palce."

Krauz musel uznať, že začala celkom zhusta.

„Čo to trepe?" spýtal sa ho Vaňa šeptom.

„Drž hubu!" odpovedal mu tak isto šeptom a odtiahol sa od neho, aby ho nerušil.

Krauz bol odhodlaný pochopiť čo možno najviac a zapamätať si všetky detaily, pretože aj on, ako každý zelenáč, bol presvedčený, že zrúca svet, pochová všetko staré, prestarnutých odprace z cesty a postaví Babylonskú vežu až do neba.

Že každá veža vrátane tej z Babylónie musí mať základy na zemi, v obyčajnom prachu a blate, ešte netušil. Ani to, že ak sa prach a blato dohodnú a základný kameň neprijmú medzi seba, nič nové sa stavať nebude.

Odišiel kúsok nabok, aby bol k doktorke bližšie.

„Tu v tejto skúmavke mám etanol. Všetky larvy, ktoré do neho vhodím, zahynú, a tým bude ich schránka zachovaná v takom stave, ako sme ich dnes našli. Je to taká poistka, keby sa so živými vzorkami niečo stalo. V tejto plastovej škatuľke mám kus bravčového mäsa," pohľadom našla Vaňu a usmiala sa, „na veľké sklamanie niektorých z vás to nebude cigánska, ale živná pôda pre larvy, ktoré nazbierame a zachováme živé. Práve tie nám poslúžia na stanovenie presného času smrti, teda ako my hovoríme, na výpočet post mortem intervalu. Musíme nájsť tie najstaršie, lebo tie boli nakladené na telo ako prvé."

„To mi chcete povedať, že z tých červíkov sa dá zistiť, kedy bola zavraždená?" kontroval Vaňa, aby pred kolegami nestratil tvár, ale neodpustil si, aby neskontroloval škatuľku, či v nej naozaj má ten fantastický kúsok bravčového a či ho naozaj chce obetovať tým plaziacim sa potvorám. Chcela.

„Dovolím si ešte jedno upozornenie, páni. To nie sú červíky, ale larvy. Červy, teda helminty, patria v zoologickom systéme do inej skupiny zloženej z viacerých samostatných kmeňov, napríklad ploštence Platyhelminthes, hlístice Nematoda alebo kmeň Acanthocephala a kmeň ploštence ďalej zahrnuje jednotlivé triedy napríklad ploštenky Turbellaria, motolice Trematoda, pásomnice Cestoda a tie sa ďalej delia na rady a tak ďalej a tak ďalej, takže ako vidíte, je ich dosť a sú celkom jasne rozpoznateľné, ale tu ich nevidím. To všetko biele hmýriace sa na nej sú iba larvy, teda vývojové štádiá múch."

Krauz bol v siedmom nebi. Ostatným to bolo srdečne jedno.

„Strýčko, tú hlavu..."

Doktorka si ich prestala všímať a začala pracovať. Strýko pohýbal hlavou a odhrnul čierne vlasy, doktorka chytila malú vrtiacu sa larvu trčiacu z nosa a opatrne, aby ju nepoškodila pinzetou, ju vsunula do skúmavky. Dlho si nezapla vala. Párkrát mykla zadočkom a stuhla.

„Chúďatko," pokúsil sa o fór Hanzel, ale nikto sa nezasmial, všetci pozorne sledovali doktorku.

Najlepší výhľad mal Krauz. Stál za ňou a ako si čupla, tričko sa jej vysunulo hore, rifle dole a Krauz jasne videl, že chrbtica sa jej končí niekde pod svetlobelasými nohavičkami, z ktorých síce videl iba horný lem, ale to ostatné si vedel domyslieť. Driek mala prekrásny, pevný a pekne opálený... ale uvedomil si, že niečo také už videl veľa ráz, ale to, čo robila, ešte v živote nie, a tak sa radšej presunul kúsok bokom, aby sa mohol sústrediť na jej ruky.

Doktorka zašla pinzetou do nosa, do úst, do ucha, pár kúskov našla pod šatami a každú si pozorne prezrela a opatrne ich rozdeľovala raz do skúmavky, raz do misky s mäsom. Na veľké počudovanie Krauza niektoré pustila späť do prírody. Citlivá duša, táto doktorka prírodných vied.

„Strýko, ešte sukňu."

Doktor nadvihol lem šiat.

„Nie, tam nie!"

Burger ju tiež pozorne sledoval, a keď sa pinzetou priblížila k rozkroku, zasiahol.

„Prepáčte, ale my musíme predpokladať, že bola aj znásilnená, a budeme tam ešte hľadať možné stopy, nemôžeme pripustiť, aby ste nám v oblasti pošvy narobili falošné stopy pinzetou. Ak je to možné, tak rozkroku sa vyhnite."

„Bez problémov, v hlave ich je dostatok, strýko, pozrieme ešte pod šatami. Nejakú otvorenú ranu si nenašiel?"

„Nie, žiadne rany, iba pod pravým prsníkom je už prasknutá koža a pár som ich tam videl."

Rozhrnul jej šaty a doktorka si opäť zalovila. Krauzovi to už nedalo a pričupol si k nej. Všimol si, že hneď ako hodila larvu na plátok mäsa, okamžite ožila, nabrala rýchlosť a zaliezla podeň.

„Prečo to robia? Tú schovávačku?" „Vo svojej podstate sú svetloplaché, a okrem toho bez živnej pôdy sa cítia ohrozené, takže akonáhle sa dostanú na mäsový podklad, inštinktívne sa snažia buď zavŕtať, alebo aspoň schovať podeň. Kŕmia sa nimi vtáky, požierajú ich iné druhy hmyzu a aj cicavce, takže sa nerady pretŕčajú na voľnom priestranstve a radšej sa zdekujú. Základný inštinkt prežitia a zachovania rodu."

„Jasné," povedal jej, lebo mu to bolo naozaj jasné. Vstala a poobzerala sa. Začala krúžiť okolo mŕtvoly a prezerala si zem.

„Pomôžeme? Nejaká bankovka alebo prstienok?" Musela sa usmiať a šibalsky žmurkla na Ota. Krauza zamrzelo, že vtip s prstienkom nenapadol jemu.

„Nie, hľadám rozlezené larvy, ktoré by sa chceli zakukliť. Viete, muchy sa vyvíjajú tak, že najprv je vajíčko, z neho larva prvého až tretieho instaru, teda vývojového štádia, z nej sa vyvinie dospelá larva, vyzerá rovnako ako larva

tretieho instaru, ale už sa nekŕmi, potom prepupa, to je niečo ako predkukla, potom puparium, teda kukla, a nakoniec z nej vylezie imago, teda dospelý jedinec. Keď larva tretieho instaru dospeje, teda dokončí fázu kŕmenia, snaží sa nájsť najlepšie miesto na zakuklenie. Kukla je niečo nepohyblivé, ľahko zraniteľné a skonzumovateľné predátormi, takže dospelá larva, kým je ešte pohyblivá, musí nájsť miesto, kde kuklenie prebehne čo možno najbezpečnejšie. Tu zohráva svoju rolu aj vlhkosť a chemické zloženie prostredia, podľa toho si vyberá. Preto sa obzerám, či nenájdem nejaké rozlezené, lebo, ako som vám už povedala, pre mňa sú najdôležitejšie najstaršie jedince."

„Tak potom sa musíte presunúť tam nižšie, lebo dole v rákosí ležala pôvodne, sem sme ju iba pred chvíľou vytiahli."

Doktorka sa zamyslela.

„Vidíte, aké je dôležité, aby na mieste činu všetci spolupracovali? Ďakujem vám za upozornenie, pán kolega," Krauz narástol o dva metre, „vôbec som si neuvedomila, že tu asi neležala stále a že ste ju sem položili vy. Počkajte, zoberiem si vrecko a lopatku, odoberiem aj pár vzoriek zeminy, kde ležala."

Krauz to bral automaticky tak, že sa stal jej hlavným asistentom, a prevzal od nej hrubšiu skúmavku s hnedou špinou na dne a igelitové vrecko s lopatkou. Veľmi rád a veľmi ochotne jej začal pomáhať.

„Čo je to hnedé na dne skúmavky?"

„Smrtička. Korková drvina napustená octanom etylnatým. Jeho výpary usmrtia to, čo dúfam, že nájdeme ešte živé."

Na mieste, kde dievča pôvodne ležalo, bolo ešte stále povaľané rákosie a doktorka si nabrala zeminu a pozbierala pár chrobáčikov. Chcela už odísť, ale v húštine z rákosia ju niečo upútalo.

„Čo je to?" ukázala lopatkou.

Krauz pozrel naznačeným smerom a zbadal odseknutú ľudskú hlavu s chumáčom vodných rastlín namiesto vlasov. „Doboha... to nie..." zastonal.

Burger a Hanzel zaregistrovali, že sa niečo deje, a prišli bližšie. „Čo máš?"

„Asi hla v... počkajte, je tu technik? Má ešte gumáky? Nech sem príde, ja do tej vody v poltopánkach nejdem!"

Technik mal ešte gumené čižmy a špinavá voda po členky mu neprekážala. Zohol sa, za gánil na Krauza a poklepal si po čele.

„Toto? Ten kus betónu? A čo s ním?"

Technik ešte viac rozhrnul rákosie a špicou čižmy zhodil rastliny z hlavy. Až teraz bolo vidieť, že je to iba kus betónu veľkosti ľudskej hlavy, a to, čo mali byť oči, boli dva zabetónované kamienky vedľa seba, a to, čo malo byť nos, bola nalepená kôra zo stromu, a to, čo mali byť ústa, bola iba hlboká ryha naprieč betónovým balvanom.

„Tfuj! Skoro ma vykotilo! Dve mŕtvoly naraz, to by bol cirkus!" uľavil si Burger.

Všetci sa vrátili na breh k mŕtvole.

„Dobre, ale čo tam robí?" nedalo Krauzovi.

„Ja som vypočúval rybárov, čo ju našli, hovorili, že tí, čo sem chodia na viac dní, si tu aj kladú oheň, možno sa zakotúľal z nejakého ohniska, alebo takéto šutre používajú ako záťaž pre sieťky, v ktorých majú nalovené ryby," vysvetľoval Hanzel.

Všetkým to na vysvetlenie stačilo.

Doktorka opäť čupela a balila si veci. Nikto si nevšimol, že nebadane pokrútila hlavou.

„Potom by som poprosila pár záberov z okolia miesta činu aj pre nás, čisto pre vedecké účely," povedala a vstala. Ruky si utierala do vlhkej utierky.

„Zabezpečíme!" ponáhľal sa s odpoveďou Krauz a ani si nepreveril u starších kolegov, či môže niečo také sľúbiť.

„Takže to by bolo pre dnešok asi všetko, páni. Čo som potrebovala, som si nazbierala, prehliadli sme aj okolie tela a nič neodliezlo, takže dúfam, že máme naozaj všetko. Na záver už iba jedno vysvetlenie. Vy ste si to asi nevšimli, ale systematicky som zbierala larvy z celého povrchu tela, a hlavne rôzne veľkosti, aj malé, aj stredné, aj veľké. Niektoré som aj púšťala, to vtedy, keď som z toho konkrétneho vývojového štádia už mala dostatok vzoriek. Pre objektívnosť výpočtu post mortem intervalu treba zaistiť všetky vývojové instary, ale najmä najstaršie vývojové štádiá, to jest prvú generáciu múch, lebo tie sú najdôležitejšie. Boli totiž nakladené na telo tesne po jeho zabití a podľa nich bude výpočet času smrti najpresnejší. Už teraz viem, že som nazbierala larvy nejakých bzučiviek z čeľade Calliphoridae, našla som aj hrobáriky Necrodes littoralis, ale je zbytočné, aby sme to tu teraz preberali a iba hádali. Odhadujem, že larvy sa budú vyvíjať ešte tak týždeň, možno desať dní, potom sa stretneme. Ja medzitým preskúmam všetky vzorky a budeme vedieť presne, s čím máme do činenia, a predvediem vám, ako sa vypočítava presný post mortem interval. Alebo čo možno najpresnejší. Dovtedy to budete musieť zvládnuť sami."

„Škoda," vyhŕklo niekomu.

„A vám ďakujem za pomoc, pán kolega," našla si pohľadom Krauza a usmiala sa. Krauz nelenil a využil to.

„Ak dovolíte," a vzal jej cestovnú tašku. „Je to do kopca."

„Chlapi, ešte moment, sem sa mi podpíšte," zdržal ostatných vyšetrovateľ a každému podával pero a rukopis obhliadky. Všetci sa rad-radom začali podpisovať pod vyšetrovateľove poznámky.

Krauz s doktorkou vykročili k autu.

„Viete, ja sa tak trochu tiež zaoberám hmyzom, tedáá... presnejšie, chovám ho. Viete, mám doma rybičky a žaby a občas pre ne ako krmivo chovám aj drosophily."

„Vestigalky, alebo hydejky?"

„Melanogasterky. Vestigalky sú príliš drobné a k hydejkám sa neviem nikde dostať, nemôžem zohnať násadu."

„Žiadny problém, keď budem s výskumom hotová, zavolám a prídite si k nám po výsledky. Prídite aj vy. Niečo sa u nás nájde."

„Výborne!"

„Takže mi tak trochu fušujete do remesla."

„Iba trochu, v porovnaní s vami som chabý amatér."

„A mohla by som zafušovať ja vám?"

„Pokojne."

„Vráťte sa k tomu kusu betónu. Mne sa nepáčil. Ak by mali pravdu rybári a bol by tam ako ochrana proti ohňu, bol by začmudený, ale nebol, a ak by tam bol ako záťaž na sieťku s rybami, bol by pokrytý riasami a sinicami, ale nebol. Ten kameň tam niekto položil iba teraz nedávno, lebo vodné riasy sa vytvoria v priebehu štrnástich dní podľa teploty a slnečného osvitu, ale tento bol úplne holý."

Krauz nevedel, či má jasať, alebo sa červenať od hanby. Takéto detaily mu nikdy neušli, zvlášť stopy týkajúce sa prírody. Bol si istý, že práve tým sa odlišuje od svojich kolegov, že má lepší postreh a lepšie vedomosti napríklad aj o riasach.

„Perfektný postreh! Mám sa hanbiť, alebo..."

„Nie, to ja iba tak. Rada rýpem. Nechcela som sa vás dotknúť."

„Nespravili ste to."

„Prekáža vám moje správanie? Som podľa vás drzá?" „To nie, skôr by som povedal, že ste sebavedomá, ale asi máte prečo."

„Uhm, to mi občas vyčíta aj profesor. Ibaže to nazýva neomalenejšie. Tvrdohlavé drzé dievčisko." „Asi vie prečo."

„Aj vám sa to dnes zdalo prehnane sebavedomé?"

„Nie. Perfektné to bolo! A chcel som vám ešte povedať, že to bolo naozaj pôsobivé. Ste macher, alebo presnejšie machrica vo svojom odbore, to sa musí nechať, chalani len čumeli."

„Díky. A vy?"

„Čo ja?"

„Či ste čumeli?"

„Jasnačka!"

„To som naozaj rada. Takže zavolám." „A kam zavoláte, máte číslo?"

„Myslela som, že nakontaktujem strýka, a ten vás pošle."

„Načo?" Krauz zastal pri aute. Aby nezašpinil tašku, položil ju na kapotu a okamžite zalovil vo vrecku saka. „Nech sa páči," načmáral číslo do notesa a vytrhol list, „volajte priamo k nám do kanclä, a je to."

Prečítala si číslo, akoby očakávala niečo zvláštne, ale bolo to iba číslo.

„Díky."

„A... keď už mám to pero... vaše číslo by som mohol poprosiť?" Usmiala sa.

„Ale vy mi do práce nemusíte volať. Naháňať sa nenechám a ak budem hotová, ja sa ozvem sama. Okrem toho, máme tam iba jednu linku na chodbe medzi labákmi, takže často iba vyzváňa a nikto neberie..."

„Tak nemusíte do práce, možno máte aj iné číslo..."

Opäť sa usmiala.

„Idete na to celkom dobre," pochválila ho.

Aj Krauz sa usmial. Dúfal, že zvodne.

„Na čo idem? Ja na nič nejdem! To ja iba tak..."

„Iste! Takže žiadne rande?"

Prekvapene mu poskočilo obočie.

„Nóó... to som nepovedal!"

Karhavo pokývala hlavou.

„Takže predsa idete! Môžem vás požiadať o ruku?" Krauzovi poskočilo nielen obočie, ale aj brada. „Tak rýchlo? To sú fofry..." chcel byť vtipný, ale doktorka nečakala.

Pristúpila k nemu, chytila ho za ľavú dlaň a natiahla ju k sebe. Otvorila mu prsty a priložila k nim svoje. Porovnala obe dlane a smutne kývla hlavou.

„Vidíte?"

Krauz prekvapene civel. Na jeho prstenníku bola obrúčka, na jej nie. Inak nič zvláštne. „Čo?"

„Ja tu vidím o jednu obrúčku navyše," skonštatovala a pustila mu ruku.

„Áále, no táák! Taká pekná, vzdelaná, a taká staromódna?"

„Ja nemám krátkodobé rýchlovky rada," povedala tvrdo a priamo mu pozrela do očí. Už sa neusmievala, myslela to vážne a bolo na nej vidieť, že je naštvaná. Nie na Krauza, ale na jeho obrúčku. Všetky jej spolužiačky a rovesníčky to už stihli, ale ona sa príliš dlho a príliš intenzívne venovala štúdiu a vedeckej práci a ani nepostrehla, že jej ušiel vlak. Krauz nemohol ani len tušiť, ako ju štvalo, že denne stretávala pekných a príjemných mužov, ale čo za niečo stálo, bolo okrúžkované. A ona by tak potrebovala jedného bez krúžku...

„Ani ja. Kto tu hovorí o krátkodobosti a o rýchlovkách? Asi ste sa vo mne pomýlili, slečna doktorka..."

„Hana."

„... Hanka, ale ani mne nešlo o rýchlovku, ja na vás hľadím inými očami, než ostat..."

„Inými? Naozaj? Tak mi odpovedzte na moju otázku, ale rýchlo bez rozmýšľania. Akej farby mám nohavičky!?"

„Modré... ééé... ja hovado!"

„No vidíte! Vraj detektív, a takto sa nechá nachytať od obyčajnej baby! Máte také isté oči ako každý iný chlap a pozerajú sa na tie isté miesta, kam pozerajú všetci!"

„Nie od obyčajnej baby. Si... ste celkom iná, taká zvlášt..."

„Tak to by sme mohli fakt preskočiť, nie? Na výške som povymetala nejaké tie bary a tohto som sa napočúvala!"

Blížili sa doktor s Hanzelom. Už podpísali a teraz unavene kráčali hore svahom.

„Hanka, tak môžeme ísť, ak máme všetko."

„Máme všetko, strýčko, môžeme."

Hanzel pootváral dvere a naštartoval. Doktor si sadol vedľa neho. Vrátila sa od pootvorených dverí a podala mu ruku.

„Tak dovidenia, pán detektív, bolo to príjemné, zábavné a poučné. Dúfam že aj pre vás!"

Krauz prikývol, ale pohľad neodvrátil. Chvíľu si skúmali dúhovky, potom prižmúrila oči a rozmyslela si to. Nahla sa k nemu a ticho zašepkala.

„Tri dva dva, štyri dva osem."

Pustila sa ho, akoby pálil, a rýchlo nasadla. Keď treskla dverami, Krauz nadskočil, prebral sa z mrákot a bleskovo vylovil zápisník.

„Tri dva dva, štyri dva osem," načmáral na papier a neveriaco pokrútil hlavou. „A potom, že policajné remeslo je samá drina a žiadna zábava. Však počkaj, ty muškárka..."

Zbehol dole k ostatným.

„Ideme sa najesť a šmýkame na pitvu, zatiaľ ju krkavci prevezú doktorovi. Vyšetrovateľ je tu vlastným autom, technici majú tiež vlastné, takže o nikoho sa netreba starať, áno? Rybári sú predvolaní na zajtra ráno, lesníci tiež... takže oficiálne balíme. Čaute na pitve!"

Burger zosumarizoval celý deň, tleskol si do dlaní a zamieril k autu.

Betónový balvan si už nikto ani nevšimol.

11. Kapitola

Pitva nie je nič príjemné.

Reže sa to, láme sa to, píli sa to, smrdí to, strieka to, rozteká sa to, kíže sa to, mľaská to, váži sa to, zašíva sa to, a pritom to bol ešte pred nedávnom človek.

Živý.

Toto bolo ešte niečo viac. Viac ako iba obyčajný človek. Prednedávnom to bolo mladé a určite aj pekné dievča plné života a plánov do budúcnosti. Pre svojho milovaného viac ako človek. Bohyňa. Krásne, nie pekné dievča. Bohyňa krásy.

Asi sa jej veľmi chcelo žiť, milovať, možno aj spievať alebo maľovať, chodiť na diskotéky a objímať sa v parku a...

Určite dúfala, že našla toho pravého, toho vysneného, toho... až pokým ju nezatiahol k jazeru a nezabil.

Sviňa.

Čo iné je schopné niečoho takého?

A detektívi z oddelenia vrážd sa na to všetko museli pozerať znovu a znovu, deň čo deň, a tváriť sa, že sú nad vodou.

Nikto nie je nad vodou. Krauz mal dve dcéry, Burger manželku, Hanzel... každý mal vedľa seba ženu alebo dievča podobných tvarov a podobného vzrastu s podobnými proporciami a každý v tom úbožiatku videl kúsok svojej milovanej bytosti a každý rád zaujal pózu, že jeho sa to netýka, lebo nechceli, aby sa ich to niekedy týkalo, lebo nechceli, aby tá na stole bola tá ich, lebo najlepšie vedeli, že smrť je hrozná.

Asi sa to ani nedá poriadne vysvetliť, aká je smrť naozaj hrozná.

Technik skončil a odstúpil.

„Iba foto, nič viac, chalani. Daktyloskopovať sa to nedá, ani neodpreparujem kožu, bola dlho vo vlhkom prostredí, trhá sa mi. Odfotografoval som chrup a urobil odtlačky chrupu. Nič viac. Je mi ľúto."

Poukladal vrecúška z plastu jedno vedľa druhého a premeral si ich smutným pohľadom. Pár vlasov, pár chlpov z ohanbia, ihličie, piesok, blato, dve vodné rastliny. To bolo asi tak všetko, čo z nej dokázal vydolovať. Na identifikáciu žalostne málo.

Žalostne sa tvárili aj chlapi okolo antikorového stola. Čumeli a nikto nič nehovoril.

„Môžem už?" spýtal sa asistent Lacibáči.

„Tak rýchlo," dovolil mu doktor.

Lacibáči pinzetou šikovne odlovil pár lariev a pustil ich do prázdnej škatuľky od sódy bikarbóny s natrhaným papierom. Zalovil ešte v ušiach, v očiach a v nose a škatuľku mal plnú.

„Hotovo. Díky."

Krauz sa spýtavo pozrel na Burgera. Burger iba mykol plecom.

„Spýtaj sa ho sám." „Lacibáči, načo je to..."

„Chlapci, nebudete mi veriť, ale na kostnáky z ľudskej mŕtvoly berú najlepší! Tá ryba to jednoducho zamerkuje! Musia smrdieť nejako ináč než tý kupované. To som vám hovoril, jak som minulý rok v lete chytil toho sedemnásť-kilového kapra, a hádajte na čo? Bola tu taká storočná babka a ležala na záhrade asi mesác, než ju našli, a červy z nej boli hrubé jak palec a..."

„Lacibáči!"

„Šak ja ništ, idem si to dať do chladničky a ideme na to, doktore." Odbehol.

Krauz sa nahol k Burgerovi a zašepkal.

„To nemyslí vážne."

„Myslí."

„Môže sa to?"

„Nie."

„Tak prečo..."

„Vidíš tu niekoho, komu by to prekážalo?"

„A čo dehonestovanie mŕtvoly?"

„Ani sa jej nedotkol."

„Jáj!"

Doktor počkal, kým sa mu pohľad stretol s Burgerovým, usmial sa a bradou kývol ku Krauzovi. „Problém?"

„Nie. Učíme sa za pochodu."

„Veľa zdaru. Tak ideme vyzliekať."

Do pitevne sa vovalil Vaňa. Ako vždy posledný. Zatackal sa v gumených galošiach a biely plášť mal prehodený iba tak cez plecia, zapnúť ho nemohol. Taký veľký ešte neušili.

Prežúval a posledné sústo nedojedeného rožka si rýchlo natlačil do úst.

„Fuj, čo tu tak smrdí," spýtal sa a vyprskol kúsok rozžutého cesta.

„Vaňa, si nechutný," skonštatoval Burger.

„Ja? Tá treska bola úplne čerstvá, sa pozrite, v čom sa rýpete vy!"

„Tak môžem už?" Doktor roztiahol ruky v nemom úžase, či im náhodou nezavadzia.

„Poďme na to!" zavelil technik a pripravil si fotoaparát.

Doktor jej za pomoci Lacibáčiho vyzliekol šaty. Technik ju odfotografoval nahú a šaty vložil do igelitového vreca. S vyzliekaním veľa roboty nemali, stačili šaty a bola, ako ju Boh stvoril.

Lacibáči ju prevalil na bok. Všetci sa zohli a sledovali uzol zväzujúci ruky. Technik ho odfotografoval a doktor ním pomykal.

„Nerozväzovať. Prerež to na boku, aby uzol ostal celý, možno nám niečo napovie."

Doktor prikývol, lebo Burgerova poznámka bola správna. Opatrne zarezal a špinavý povraz sa už dal odmotať.

„Je to silon," zodvihol guču vysoko nad seba, aby videl každý. „Keď to chlapci v labákoch rozmotajú, dám krk na to, že sú to jej pančucháče."

Všetci prikývli, lebo doktor mal asi opäť pravdu.

„Poďme na výtery."

Lacibáči si dal hrubé gumené rukavice čierne ako záhradná hadica a utopil v nich ruky až po lakte. Nahol sa nad ňu a opatrne ju chytil pod koleno. Zodvihol ho, a keď nekládlo odpor, pritiahol ho k sebe. Doktor urobil to isté s druhým kolenom. Rozkrok sa jej roztiahol a chlapi sa pozreli.

Určite si nerobila starosti s holením. Chumáč čiernych chlpov zakrýval všetko, ale doktora jej hygienické alebo sexuálne návyky vôbec nezaujímali, išlo mu iba o získanie stôp, čo v nej po sebe mohol zanechať vrah.

„Je to vnútri hnilé, chlapci, ale pokúsime sa. Pre istotu."

Doktor ju tampónoval a urobil dva výtery z pošvy, jeden pre vlastné laboratórium a jeden pre policajtov. Lacibáči jej pritiahol kolená k sebe, zatlačil dole a zase ležala ako slušné dievča. Doktor urobil výter aj z úst pre prípad, že by pred nástupom agresie došlo k dobrovoľnému styku a praktizovali by aj orálny sex. Napadlo by mu to aj samému, aj keby mu to Burger takticky nepripomenul.

Doktor skončil.

„Ešte niečo, alebo môžem sprchovať?"

Burger počkal, a keď nikto nič, zahral sa na pedagóga.

„Richard... poď bližšie. Pozri sa sem. Tu v tejto oblasti najhustejšieho ochlpenia sa poväčšinou zachytávajú všetky chlpy z páchateľa," a ukázal na zarastený trojuholník. „Poprosím ťa," a prstom ukázal na technika, „odstrihni kus fólie a nalep ju na celé ohanbie. Dobre pritlač, nech sa nám nalepí všetko, čo nie je prirastené."

Doktor odstúpil a technik sa vrátil k mŕtvole aj s lepiacou fóliou.

Krauz uvažoval.

„A čo ak ju spravil odzadu?"

Burger si vzdychol.

„Richard, toto nie je cvičenie z Kámasútry, toto je pitva slušného dievčaťa. Hoci..." pokrčil ramenami a zaváhal, „kto povedal, že slušného? Možno máš aj pravdu. Viete čo, zodvihnite ju a oblepíme jej aj zadok, nech má kolega pokojný spánok."

Vyšetrovateľ si zapísal priebeh posledných úkonov, technik zaistil všetky stopy a vymenil si film. Burger kývol bradou ku chlapcom, či ešte niečo, a keď nikto nič, skontroloval igelitové vrecúška na stole. Podľa jeho vedomostí o mieste činu nezabudli na nič, tak dal doktorovi zelenú. Teraz to už bola čisto medicínska záležitosť.

Doktor ju vysprchoval.

Postupoval systematicky od vlasov cez tvár, kde precízne po vymýval všetky larvy z otvorov, trup, ohanbie až dole k pätám.

Pri normálnej mŕtvole by vzal veľký otvárací nôž a jemne priložil do jamky, kde sa zbieha línia krku s oboma kľúčnymi kosťami. Potiahol by až dole pod pupok a kochal by sa, ako všetkých detektívov napína, ale v tomto prípade nemohol.

Ak mali do činenia s neznámou mŕtvolou, museli urobiť všetko pre to, aby jej dali konečne meno, a detailná fotografia tváre tomu mohla pomôcť podstatnou mierou. V takom stave, ako našli dievča pohodené, by ju nikto nespoznal, ale Lacibáči a doktor vedeli, ako to napraviť. Najprv použili sprchu, potom Lacibáči upravil vlasy, pozorne vyčistil vyrabované očné jamky, vložil do nich kúsky gázy a viečka natiahol tak, aby vyzerali ako spiace. Postláčal a narovnal jej pery, aby schovali zuby a neškerila sa. Boli nafúknuté a čierne ako gamby Afričana, ale Lacibáči jej trochu natiahol kútiky dole k sánke. Technik použil blesk a ich dielo odfotografoval, potom blesk vypol a použil stolovú lampu. Nasmeroval ju zboku a na tvári sa objavili tiene. Použil ich ako maskovací náter a niektoré výrazné čierne fľaky zmizli. Znovu fotografoval z rôznych uhlov. Ak sa s tým v labákoch trochu pohrá, možno z toho bude celkom slušná tvár, akoby fotografovaná v šere.

Už boli naozaj hotoví. Prípravná fáza sa skončila.

Doktor teda vzal dlhý nôž, priložil ho do jamky pod krkom, pritlačil a potiahol dole medzi prsia, prebehol po hrudnej kosti k solaru, dole až pod pupok k chumáču chlpov. Zarezal ešte nižšie a trojuholník chlpov rozpolil. Koža a svaly sa rozostúpili a plyny z brucha zasyčali.

Až teraz to začalo byť strašné.

„Tak čo o nej vlastne vieme?"

Sedeli u doktora v kancelárii a liečili si podráždené črevá. Acylpyrín odmietol každý, vodku nikto.

„Edo, je toho žalostne málo."

„Skús nám to zosumarizovať, nech si z toho môžeme urobiť ucelený záznam."

„Tak dobre," doktor sa poprehŕňal v poznámkach, „vek dvadsať rokov, plus mínus dva roky, výška sto sedemdesiatpäť centimetrov, váha päťdesiatštyri kilogramov, husté, prirodzene čierne vlasy. Za života to musel byť výrazný, neprehliadnuteľný typ. Vysoká, štíhla baba s postavou modelky. Tvárové kosti sú súmerné, lícne kosti mierne vystúpené, chrup stopercentný. Musela byť veľmi pekná. Čo sa týka identifikácie, zlyhali nám základné faktory Daktyloskopické odtlačky boli zničené vonkajšími vplyvmi, zvláštne znamenia, jazvy a tetovania nemá, chrup je kompletný a zuby sú bez jediného

zásahu stomatológa. S fotografiami chrupu môžete obiehať jedného za druhým, kým prejdete celé mesto, polovica z vás zomrie na starobu. Počul som, že sa už otvárajú prvé súkromné ambulancie. Poteš vás pánboh, lebo tento chrup nespozná nikto. Je úplne čistý." „Díky."

„Nie je za čo. Pokračujem. Orgány boli vo vynikajúcom stave..."

„To som cítil," ohradil sa Krauz.

„...z patologického hľadiska. Stupeň hniloby napovedá na vraždu spred dvoch týždňov. Deň presne neurčíme. Plus mínus dva dni."

„To je nám na nič."

„Tak si počkáte na Hanku. Ďalej, príčina smrti je jednoznačne zaškrtenie. Stopy na hrtane a jazylke ste videli sami. Zahrdúsenie by zanechalo iné devastácie chrupavky, v našom prípade išlo o tlak rozložený na celý obvod krku. Škrtidlo bolo široké dva centimetre, buď povraz, alebo tie jej pančuchové nohavičky. To vám povedia vaše labáky. Okrem poranení krku žiadne vonkajšie ani vnútorné rany. Žiadne podkožné podliatiny. Žiadne obranné poranenia rúk. To dievča vrahovi dôverovalo. Odhadujem, že došlo k pohlavnému styku a počas neho alebo vo fáze preberania sa z eufórie vrah zaútočil, využil moment prekvapenia a dievča sa prakticky ani nestihlo brániť. Škrtidlo sa dá dokonca použiť aj v rámci predohry, v tom prípade prichádza smrť naozaj veľmi rýchlo a prekvapivo, takže obranné reakcie obete sú prakticky nulové. Tomu by nasvedčoval stav nechtov. Ani jeden zlomený, pod nimi žiadne nečistoty. Ani ho len neškrabla. Ak áno, biologický materiál páchateľa buď devastovala hniloba, alebo sa vyplavil manipuláciou s mŕtvolou pri vode. Tu by som sa zastavil, v pľúcach nemala nič, ani vodu, ani rozsievky. K utopeniu nedošlo. Podľa miesta nálezu môžeme iba dedukovať, že páchateľ sa pokúsil zbaviť tela v jazere, ale buď ho niekto vyrušil, alebo si to rozmyslel z iného dôvodu. Faktom je, že vo vode ponorená nebola, teda nejde o mŕtvolu vyplavenú, ale o pohodenú na brehu."

„To je dosť dôležité. Smer jej transportu na miesto nálezu môže byť dôležitý. Mám tým na mysli, či priplávala z vody a vyhodilo ju na breh, alebo ju pritiahli po brehu a ponorili do vody telo, alebo iba nohy."

„Správne, Richard/' pochválil ho Burger, „môže ísť o miesto nálezu, ale nie o miesto činu, nezabúdajme na ten kúsok ihličia, čo sme našli v gombíkovej dierke."

„Ale dôkazy zatiaľ nemáme. K súloži mohlo pokojne dôjsť na brehu jazera, zabil ju a odtiahol iba pár metrov, takže miesto nálezu by sa nám napokon aj mohlo kryť s miestom činu," rozvíjal teórie Hanzel.

„Súhlasím, ale to sa zo stôp na brehu už dokázať nedá. Medzitým aj pršalo. Prezreli sme si to tam všetci, viete, že sme nič nenašli. Žiadna trasológia."

„To by stačilo, chlapci," prerušil ich doktor, „tieto teórie budete mať čas rozvíjať hore u seba v kancelárii, teraz by sme mali dokončiť pitvu, nie?"

„Tak pokračuj."

„Na celom tele som našiel iba dve anomálie, ktoré by mohli niečo znamenať. Po prvé, natrhnutý lalok na pravom uchu. Oba sú perforované kvôli náušniciam, ale iba pravý je pretrhnutý smerom dole od dierky. Vzhľadom na to, že sme na mŕtvole nenašli žiadne šperky, čo dáma v jej veku asi nosí, tipujem, že ju vrah obral ani nie tak zo ziskuchtivosti, ako skôr pre sťaženie identifikácie. Ľavú náušnicu asi odopol bez problémov, pravá sa zasekla, a tak ju strhol. Druhá anomália je na pravej ruke. Ukázal nám ju rôntgen a potom som vám ju ukázal aj in nátura. Po odpreparovaní svaloviny na pravom predlaktí sa jasne objavilo zhrubnutie oboch kostí, teda aj ulny aj rádiusu, teda aj lakťová kosť aj vretenná kosť boli v mladosti zlomené. Dosť často sa v mieste zrastu zlomených kostí vytvorí zhrubnutie zvané kalus. To by mohla byť stopa. Hľadáme dievča, čo asi

•C

pred desiatimi rokmi zažilo škaredý úraz a dosť nebezpečne si zlomilo pravú ruku."

Doktor skončil, odhodil poznámky a zvalil sa na operadlo očakávajúc potlesk.

„Choď mi s tým do prdele," zatlieskal mu Burger. „To máme všetci behať po komplet chirurgických oddeleniach v meste a prezerať im archív desať rokov dozadu?"

„Nie! Nie všetci, iba polovica. Druhá si zoberie stomatológov."

„Ešte na obed si mi bol celkom sympatický," vzdychol si Burger.

„Už som si zvykol, tento stav sa u nás až príliš často mení."

„Tak sa nejako rehabilituj!"

„Môžem to skúsiť..." povedal doktor a zamyslel sa. Burger sa uškrnul a iba hodil rukou, ale Krauz postrehol, že doktor neblufuje.

„Myslíte to vážne, pán doktor?"

„No..." skúmavo si prezrel prítomných, „aby som pravdu povedal, niečo ma upútalo. Edo, všimol si si jej ochlpenie?"

„Kde? Tam?"

„Nielen tam! Pi t val som ju nielen preto, aby ste jej zízali na kozy a medzi nohy, ale..."

„Ale aby sme prenikli aj hlbšie, napríklad až k ľadvinám, však, doktor?"

„... správne, mladý muž! Aj k ľadvinám, aj tie boli zaujímavé, ale nie to som chcel povedať. Aby ste si všímali aj iné vonkajšie znaky! Richard, ty si si čo všimol v podpazuší?"

Vaňa sa zazubil. Pripadal si ako v škole a bol celkom rád, že vyvolali Krauza, a nie jeho. Zase by dostal štvorku ako vždy.

„V podpazuší..." Krauz bleskovo prelistoval poznámky, „... v podpazušíí," naťahoval čas, „v podpazuší... som si nevšimol nič zvláštne. Žiadne škrabance, žiadne hematómy ani post mortem, ani vitálne, jednoducho nič."

„A čo chlpy?"

Burgera táto hra na školu prestala baviť. „Tak doktor! Čo sme tu na strednej tesne pred maturitou? Ak si niečo zistil, tak to vyklop a neondej sa!"

„Moment! To nie je len tak! Ja sa chcem presvedčiť, či je to iba môj subjektívny postreh, alebo si to všimol aj niekto druhý Vydrž, je to pre mňa dosť dôležité! Takže... nikto nič? A čo nohy? Ochlpenie nôh?"

Nikto nič.

„Tak dobre, skúsim sám, ale upozorňujme vás, že je to iba hypotéza, iba postreh, a možno sa mýlim!"

„Nemýliš, už teraz s tebou súhlasíme. Tak syp!"

„Nohy Dámy v tomto veku sa už začínajú depilovať aj u nás. Boli ste už tento rok na kúpalisku? Ja áno. Tie klasické socialistické fúzy trčiace ženám z plaviek skoro nevidieť, možno iba u starších ročníkov. A ako sa tieto mladé žabky starajú o rozkrok, tak sa starajú aj o nohy. Je to síce ešte dosť bolestivé, ale móda odchlpovania je neodvratne tu. Naša však mala nohy chlpaté ako srnka a rozkrok hotovú húštinu. Asi preto mala pančuchové nohavice aj v tomto teple, normálne baby to nosia bez. Pokračujme hore. Podpazušie. Preto som sa vás na to pýtal. Nevšimli ste si, že chlpy tam boli síce husté a čierne, ale krátke a nie všade? Mne to pripadalo, akoby fotrovi šlohla žiletku a skúšala to. Predsa len, nohy a to ostatné asi tak často holé nepretŕčala na verejnosti, ale podpazušie sa odhalí aj v autobuse, keď visí na tyči, alebo v škole, keď sa hlási, alebo... no jednoducho, tam to už podľa mňa skúšala, ale aj tak tam bola dosť husto ochlpená. A nakoniec fúzy"

„Čo!?"

„Fúzy! Rašili jej jemné čierne fúziky. Všimol som si to, keď sme jej upravovali tvár. Na napuchnutej pere sa to strácalo, aj hnilobná farba kože už čo-to skryla, ale ja som si to všimol. Mala fúziky. To všetko spísané, podčiarknuté a sčítané... pardon! Ešte umocnené vlasmi! Všimli ste si jej vlasy? Čierne, husté, prirodzené bez farbiva."

„Čierna baba," zašomral Burger. „Ty myslíš..."

„Čierna baba. Edo, ja myslím to isté, čo ty Vonkajšie znaky sú jednoznačné. Buď Cigánka, alebo čisto južanský typ s koreňmi niekde v stredomorí, možno ešte južnejšie."

„To myslíš vážne?"

„Stopercentne. Robím to už nejaký pátek, poznám typy podľa ochlpenia a vlasov. Kombinácia farby vlasov, ochlpenia a kože je charakteristická pre jednotlivé rasy a toto mi napovedá na juh. A tie zuby? Videl si už také dokonalé zuby?"

„Doboha!" Burger si vyčítavo prezrel prítomných detektívov. „Musíme sa vrátiť k nej. Toto môže byť kľúčovým bodom pri jej identifikácii."

Nikto neváhal. Z pohodlných sedačiek vstali ako jeden. Vrátili sa dole do pitevne. Nikomu sa dobrovoľne nechcelo späť do toho príšerného smradu, ale po zistení nových faktov museli. Lacibáči ju práve viezol po chodbe do chladničky.

„Lacibáči, ešte nie! Ešte ju na chvíľu odokryjeme a niečo si nafotíme."

„Mám ju odviesť späť na stôl?"

„Nie netreba, spravíme to aj tu na chodbe."

Lacibáči stiahol bielu plachtu a opäť pred nimi ležala iba tak. Akurát teraz ju hyzdila obrovská jazva od krku až po chlpy v rozkroku, zošitá iba nahrubo špagátom. Technik urobil pár detailných záberov, ktoré zoradené za sebou dávali iné súvislosti, než keď sa stratili v tom množstve, čo za celý deň spravil. Detail na píšťalu a stehno, detail na panvu, detail na ústa, dva detaily na podpazušie a detail na temeno.

„Samá čierna. Zvláštne. Dnes sme asi oťapení z toho horká alebo čo, ale unikajú nám detaily, ktoré inokedy registrujeme úplne automaticky! Čím to je?"

„Starneme, Edo."

„Prdlajs, doktor!"

„Starneme! Najvyšší čas začať zaúčať mladých." „Mladý si to tiež nevšimol."

„Všimol," ohradil sa Krauz, „ale hanbil som sa povedať."

Iba čo si vyslúžil dlhý nos od Hanzela a hlasné to úúúrčitéé od Vaňu.

Lacibáči ju zakryl plachtou, chvíľu počkal, či si nechcú odfotiť aj jeho, a keď nič, zatlačil vozík do chladničky.

Burger si tľapol do dlaní ako murári po dobre vykonanej práci a jednu ruku otrčil k doktorovi.

„Tak to by asi bolo pre dnešok všetko. Díky, doktor. Papierovačky si nechaj na zajtra a v dohľadnej dobe nám pošli aj nejakú písomnú správu, dobre? My ideme pátrať!"

Popodávali si ruky.

„A Edo! Aj mňa to zaujíma, takže keď zistíte, kto to je, voláme si, jasné?!"

„Jasné! A keby sa ozvala doktorka Hanka, tak voláš ty nám!"

„Jasné!"

Dohodli sa a odišli.

Vonku na chodníku sa poopierali o služobné auto a z plných pľúc hltali čerstvý vzduch. Po piatich hodinách v pitevní to bolo ako za odmenu. Burger poponúkal cigarety a dali si príjemný čerstvý šluk na príjemnom čerstvom vzduchu. Dal si každý, nikto neodolal. Fajčili a premýšľali. Nikto sa neponáhľal.

Vraždu im ohlásili ráno o deviatej, s obhliadkou miesta činu skončili tesne po obede a teraz bolo pol siedmej večer a skončili pitvu. Zabili celý deň a nezistili vôbec nič. Vlastne... bolo toho dosť.

„Mali by sme skočiť hore a všetko to roztriediť a dať do súvislostí," navrhol Burger.

„Ja som už volal žene, nepočíta so mnou, takže bez problémov," súhlasil Hanzel.

„Ja som nevolal, ale zavolám od nás a ostanem," súhlasil Krauz.

„A načo sa pechoríme? Možno to Majchrán pridelí niekomu inému a my sa iba zbytočne nadrieme. Nech si to triedi ten, kto to zajtra vyfasuje!" ohradil sa Vaňa.

Burger nelenil a strčil mu svoje poznámky pod pazuchu.

„No počkáj! Hádam si nemyslíš, že to vyfasujem ja!?"

„A je rozhodnuté!"

„Choďte do..." ale nedopovedal, iba znechutene pokrútil hlavou a vrátil zošit Burgerovi. „Blbé fóry. Tak ja teda ostanem a pomôžem vám, ale niekde sa musíme zastaviť a kúpim si niečo na večeru, šak som hladný, že normálne cítim, ako chudnem z hodiny na hodinu!"

Počkali, kým vychudnutý Vaňa namáhavo nasadne, a pohli sa k najbližšej samoobsluhe.

12. Kapitola

Čakali ich všetci. Majchrán zablokoval odchod každému, koho chytil na chodbe, a tak celé oddelenie vrážd čakalo na návrat štyroch statočných. Ich dnešný výkon na mieste činu a v pitevní sa ani inak nazvať nedal.

„O desať minút u mňa, spravíme si rozdelenie a uvidíme, čo môžeme urobiť ešte dnes a čo necháme na zajtra," rozhodol Majchrán a nechal ich v kancelárii, nech si vydýchnu.

Vydýchol aj on do zovretej päste, pohárik vrátil Burgerovi a s buchotom zavrel dvere, lebo inak to nevedel. Burger si bez ostychu nalial ešte jeden a hnilobný zápach spláchol mocným záklonom.

„Fuj, kurva, to bol zase deň," okomentoval dnešný výkon a unavene spadol na stoličku.

Krauz zavolal domov.

„Ahoj, Sylvinka, miláčik, ja..."

„Dokedy?"

„Neviem, dúfam, že nie celú noc, vieš, máme čerstvú vraždu a..."

„Zase! Ako vždy! Nezdá sa ti, že to už preháňaš? Malá plače v jednom kuse a ja som už na nervy, na všetko som sama! Čo keby si ma už konečne vystriedal a mohla by som sa aspoň jeden deň v pokoji vyspať!?"

„Tak ja teda prídem! Mám ešte jednu krátku poradu a utekám, vydrž to ešte hodinku... maximálne dve, a ja prídem! Ja viem, už si na nervy, ale vydrž ešte chvíľu a vystriedam ťa, miláč..."

Položil aj on. Načo debatovať s hluchým slúchadlom? Hrotom jazyka si vyčistil vnútornú stenu líca a Burger veľmi dobre vedel, že vypuklina na tvári a hlasné mľasknutie iba maskujú rozpaky, do ktorých ho uviedla manželkina reakcia.

„Koľko má malá?"

Krauz sa otočil od. okna a smutne pozrel na kolegu.

„Necelé tri mesiace, nechce jesť, niečo jej je a furt len plače. Sylvia je už na nervy..."

„Vypíš si dovolenku. Za normálnych okolností naše ženy znesú ako hovädá, ale tri mesiace po pôrode... nehazarduj. Choď domov."

„Ešte poďme na poradu a potom zdrhnem. Seriem na nadčasy, fakt musím..."

„Neospravedlňuj sa. To je normálne. Garantujem ti, že ak náhodou ostaneš na oddelení vrážd, tak tých nadčasov ešte stihneš toľko, že si za ne raz kúpiš..." Burger zaváhal, aby neprestrelil.

„Sukňu pre ženu na Miletičke," pomohol mu Hanzel a Burger súhlasne prikývol, lebo asi tak štedro ich vtedy platili.

„A ako sa to vlastne volá tá malá?" zamumlal Vaňa s plnými ústami a zvyšky bagety otriasol z košele na papier na stole.

„Laura."

„Súdr... vlastne páni! No táák!"

Majchrán chcel ticho a skoro sa pomýlil. „No tak páni!" zareval a tresol do stola. Bolo ticho.

„Vyšetrovateľ kvalifikoval dnešný nález mŕtvoly ako trestný čin vraždy, takže pre nás to znamená iba jedno jediné, máme robotu. Všetky hovadiny okamžite založte do skrine, osobné problémy nechajte doma, súkromné vybavovačky dajte bokom, šeky za škôlky nech láskavo zaplatia manželky a venujme sa všetci iba tomuto," a znechutene drgol do fascikla na stole. „Tlaky budú veľké, to vám môžem garantovať už teraz. Je teraz také obdobie, všetko sa berie politicky..."

„Akoby predtým nie," zašepkal Krauz Burgerovi.

„...a všetci šéfovia sú predposratí, aby ich nedajbože niekto neodvolal za neschopnosť. Riaditeľ už bol na dvoch poradách, páni z ministerstva sú nasratí a kyselinu pľujú na tri metre. Pár kvapiek už padlo aj na naše oddelenie, takže čo vám budem hovoriť... poďme na to!" Nikto nič.

„Čo som vás vystrašil?" Zase nič.

„Edo! Hádam nás budeš informovať aspoň ty, nie?!"

„Jáj! Už mám slovo? Ja som myslel, že ešte budeš pokračovať. Niečo o cieľových odmenách, niečo ako že kto chytí vraha, do smrti nemusí nič robiť..."

„... sa ti čudujem, starý harcovník, a ešte snívaš!"

„Táák nič. No..." Burger sa postavil a oprel sa o stôl, „je to nahovno."

„Už som sa zľakol, že táto vražda bude iná," zaznelo z kúta.

„Bude. Až tak hlboko po krk sme ešte ponorení neboli. Aspoň čo si ja pamätám. Z miesta činu nemáme nič. Aby som nezabudol, ani to nevieme, či je to miesto činu alebo iba miesto nálezu. Stopy naokolo sú úplne zničené, nedá sa vyčítať nič o zápase ani o vlečení mŕtvoly. Jediná istota je, že nebola utopená, z vody nepriplávala, ale to je všetko. Uprostred listnatých lesov sme na jej šatách našli ihličie z borovice. Aspoň predbežne to tu Richard identifikoval ako borovicu, presne nám to určí expert. O čase smrti nevieme tiež nič, vraj dva týždne, plus mínus autobus. Príčina smrti uškrtenie, buď povraz, alebo jej pančucháče, tými mala zviazané ruky za chrbtom. Takže škrtidlo, nie vrahove prsty. Žiadne zranenia, ani na povrchu, ani vnútri. Otázok je plná prdel. Kde má nohavičky? Pod šatami bola úplne nahá. Tak keď ju vyzliekol, prečo má šaty? Kde má šperky? Ušný boltec má natrhnutý, takže z nej postŕhal, čo sa dalo. Chcel znemožniť identifikáciu, alebo je to iba sprostý lupič a vrah? Ak platí to prvé, tak mu voda pomohla, nemáme odtlačky prstov. Ak to druhé, tak... nám to je tiež prd platné. Ak to nie je miesto činu, ale iba

miesto nálezu, tak kde ju kántol a kde ležala doteraz? Vôbec netušíme, kto to je, tak mi teraz povedzte, kam sa pohneme?"

Chlapi si písali a pokyvovali hlavami.

„No..." zatiahol šéf, „ale na to si tu ty, aby si nám to povedal, né?!"

„Aha," a sadol si.

„Ešte o tej čiernej..." nahol sa k nemu Krauz.

„Môžeš nahlas, Richard/' napomenul ho šéf, lebo si všimol, že sa s Burgerom dohovárajú.

Šéf ho síce popohnal, ale Krauzovi sa zdalo hlúpe mudrovať pred profesionálmi. Všetko to boli starí harcovníci, mali odšliapané roky a kilometre po uliciach Nášho Mesta a on, zelené ucho, by mal...

„No len smelo!"

Tak keď šéf myslel, tak spustil.

„Šéfe... ehm, doktor nám povedal, že jeden fakt by asi stál za povšimnutie. Keď sme pitvali, všetci sme si všimli..." Burger, Hanzel a Vaňa mocne pokývali hlavami a uistili mladého, že začal veľmi dobre, „že je celá čierna. Nohy chlpaté a chlpy čierne ako uhol, škatuľa čierna džungľa, podpažie z časti vyholené, ale čierne, fúziky pod nosom čierne, vlasy čierne, zuby ako arabská otrokyňa... asi by sme mali hľadať južanský typ alebo Cigánku... si myslím..." dodal nesmelo.

„No prosím!" zreval šéf a tresol do stola. „A vraj nič nemáme!"

Krauz si skoro cvrkol a Burger uznanlivo pokýval hlavou. Zasran sa nebojí a má vlastný názor, to je hlavné. Ako to bolo v skutočnosti, nemusí nikoho zaujímať.

„Tak, Edo, čo môžeme urobiť ešte dnes večer?" zahulákal šéf.

„Oddelenie pátrania a evidencie nezvestných už skončilo?"

„Nepovedali ste mi, že ich treba zdržať!"

„Dobre, šéfe, takže nezvestnosti preveríme zajtra. Na zajtra sú objednaní aj lesníci a rybári, budeme vypočúvať. Bude treba spracovať stopy a žiadosti na kriminalistický ústav. Bude toho dosť. Dnes, kto môže, nech sa rozbehne za informátormi. Hľadáme dievča, čo zmizlo asi pred dvoma týždňami. Píšte si. Čierna, výška..."

Burger im nadiktoval, čo zistili na pitve. Potom sa dohodli, čo všetko ich čaká ráno a čo je ozaj neodkladné. Dvojice detektívov si dali šéfovi podpísať knižky od služobných áut a vytrácali sa z kancelárie.

„Koľko je hodín?" spýtal sa ticho Krauz Burgera, lebo zásadne nenosil hodinky.

„Prečo, chceš si vziať pilulku?" zareagoval podráždene šéf, lebo to počul. Nemal rád srabov, čo sa večer pýtali domov k žene. Takí na kriminálke nemali veľa šancí.

„Nie... ja... sa trochu ponáhľam."

„Ponáhľaš!? Máme vraždu, mladý! Toto je oddelenie vrážd, ak si si nevšimol! Tu sa každý ponáhľa iba do roboty!" Burger sa ho zastal.

„Šéfe, má trojmesačnú dcéru, je nejaká chorľavá, žena je už na nervy, pred chvíľou mu plakala do telefónu, potreboval by..."

„Prečo ste mi to nepovedali skôr, debili!? To čo ste už zabudli na najstaršiu zásadu nášho remesla, alebo čo!? Teba to mám učiť, Edo? Žiadny vraždár nesmie ostať s problémom sám!"

Šéf podpísal poslednú knižku, rukou kývol, akoby odháňal muchu, a chlapi vypadli. Zavreli dvere. Ostala iba kancelária číslo sto štyridsaťjeden a šéf.

„Krauz, padaj domov! Kam patríte podľa rajonizácie?"

„Kramáre."

„Edo, koho tam máme?"

„Doktor Koutol, ale to je neurológ, naši súdniari tam určite budú poznať aj pediatrov."

„Tak chlapcovi pomôžeme. Zajtra nemusíš prísť do roboty, dovolenku si nevypisuj, prikryjeme ťa. Edo, obtelefonuj súdniarov a nech dohôdia nejakého pediatra. Krauz, daj si rodinu do poriadku a potom príď, odchod!"

Chlapi vstali.

„Edo, ešte jedna vec. Fakt je to nahovno? Riaditeľ má bobky, nejaká sviňa z ministerstva si s ním chce vybaviť účty za nejakú stranícku schôdzu, kde ho dojebal na mraky a navrhol mu stranícky trest. Viete, ako to teraz vyzerá. Všetky funkcionárske hovädá poprevracali kabáty a sú z nich vépeenkári, tak sa majme na pozore. Musíme s tou babou niečo urobiť, inak nás dodrbú všetkých. Politika je svinstvo, na odbornosť teraz nikto nehľadí!"

„No, zatiaľ to vyzerá na prúser, ale robíme na tom iba pár hodín. Daj nám dva-tri dni a niečo vymyslíme. Ozaj..." Burger pohľadom zastavil odchádzajúcich kolegov pri dverách, „... a kto to bude robiť? Komu to pridelíš? Naša kancelária robí toho..."

Majchrán sa chytil hrany stola, akoby padal.

„To myslíš vážne?!" zahulákal. „Doteraz ti vysvetľujem, ako hlboko sme v prdeli, a ty ma osolíš takou chujovinou!? Je to tvoje! Zmizni!!"

„Som skúsil, bože..."

„Neskúšaj, bohuotcuprisám... neskúšaj ma, Edo!"

„Klídek, šéfe, bude aj horšie... ešte som chcel... urobili sme taký malý pokus."

„Pokus? Kúpili ste koňak namiesto vodky?"

„Aj o to sa môžeme pokúsiť, ale teraz mám na mysli niečo iné. Čas smrti. Doktor tam zavolal takú fešandu z prírodovedeckej fakulty, zaoberá sa chrobáčikmi a muškami."

Majchrán sa opatrne oprel a čakal, kedy mu prezradia pointu tohto priblblého fóru. Že je to fór, si bol istý, a že bude priblblý tiež.

„Ona dokáže podľa tých lariev na mŕtvole vypočítať čas smrti."

Čakali.

„No a?" nevydržal to šéf.

„No nič, ja len aby si vedel, že vyšetrovateľ s tým súhlasil, tak sme jej dovolili nazbierať si pár húseníc a vychovať z nich motýle, to je všetko."

Majchrán pochybovačné pokrútil hlavou.

„A nie je náhodou iba rybárka? Počul som, že vraj je medzi nimi o ne zháňka. Mám taký nepríjemný pocit, že ste sa nechali pekne napáliť, chujenci!"

„To by si doktor nedovolil, okrem toho, aj ona je doktorka, tak to by mali byť seriózni ľudia, keď sú doktori..."

„Aj ja som doktor," namietol šéf.

„Aha," Burger pokrčil ramenami. „Tak utekajme, chlapci!" Zabuchli za sebou dvere.

„Práv," dodal ticho šéf do šálky kávy a siahol po telefóne.

Zaliezli do kancelárie a Krauz sa zbalil. Cítil sa ako prominentné decko, ktorému vplyvný tato vybavil opušťák z prvej línie, a pritom decko o to vôbec nestálo a radšej by ostalo s kamarátmi.

„Len choď," pomohol mu Váfía, lebo aj keď bol nenažranec, srdce mal veľké ako slon.

Rozleteli sa dvere a kolega z vedľajšej kancelárie zahulákal.

„Rišo, ideme do štvorky tak ak si o desať minút dole na dvore, hodíme ťa a nemusíš sa tralalákať bušom." „Bezva, o desať minút dole!"

Krauz zavrel skriňu, zapečatil, skontroloval igelitku a stále mal pocit, že preňho jediného priletela helikoptéra a ostatní ostanú na lodi a potopia sa.

„Ráno ti volám. Pošleme po vás auto a odvezú vás na Kramáre. Ostatné vybavím telefonicky Potom sa stretneme a pokračujeme."

Krauz vďačne žmurkol na Burger a a bez slova vypadol z kancelárie. Krauz bol v podstate šťastný policajt. Zažil časy, keď si ešte kolegovia úplne nezištne pomáhali aj na úkor vlastného voľného času alebo obťažovania vlastných osobných kontaktov.

13. Kapitola

Čakala na zastávke autobusu, ale nebola krytá strieškou a autobus nechodil. Slnko pálilo a leto sa prihlásilo vyše tridsaťstupňovými teplotami. Zacúvala do chládku k výkladu, prižmúrila oči a potom ich zavrela. Nechala ich chvíľu oddýchnuť. Zlomené slnečné okuliare vyhodila ráno do koša a na kúpu nových bude musieť robiť až do konca mesiaca. Až potom uvidí, koľko ostane na parádu.

Otočila sa a oprela sa rukou o výklad, trochu sa jej zatočila hlava.

„Prepáčte, nedovolil by som si vás otravovať, ale nie je vám zle? Nepotrebujete pomoc?" Pustila sa výkladu a zaknísala sa. „Nie, ďakujem," ale neznelo to presvedčivo. „V poriadku, prepáčte, že som otravoval." „Ne... otravovali ste..." Vrátil sa.

Párkrát vydýchla a mdloby prešli. „Už je lepšie?"

Bolo jej lepšie. Stál pred ňou muž v saku a tváril sa veľmi starostlivo. Celkom fešák. Trochu starší, než si vysnívala v dievčenských snoch, ale zato fešák. Vysoký, štíhly, evidentne vyšportovaný s pekne upravenými hnedými vlasmi. Uhladil si ich a usmial sa. Výrazné znamienko na ľavom líci sa mu pohlo hore k oku a nebolo ženy, ktorá by si to nevšimla. Príjemne voňal, cítila to aj z metrovej vzdialenosti. Bližšie k nej si netrúfol. Imponovalo jej, keď muži voňali, nie ako jej bývalý muž, samé pivo a cigarety.

„Aj tak mám o vás obavy. Ak treba, zavolám sanitku..." „Preboha, to nie! To len to dusno..."

„Naozaj nepotrebujete lekára?" „Nie!"

„A hit niečoho chladeného?" „Neviem..." zaváhala.

„Ak dovolíte..." vzal ju galantne pod rameno a jemne ju nasmeroval o pár metrov nižšie k bistru so stolíkmi na chodníku.

„Je tu chládok... prosím vás! Pán hlavný! Prosím vás! Studenú sódu."

Obsluha postrehla, že mladej žene je zle, a na nič sa nepýtala. Barmanka rýchlo naliala a podala pohár kolegovi.

Posadil ju a počkal, kým čašník priniesol zarosenú sódu. S obavami sledovali, ako si hltla, vydýchla a potom si odpila znova. Evidentne sa jej uľavilo. Barmanka vyšla za nimi a priniesla mokrú handru. Žena si ňou potrela čelo a predlaktia a spokojne sa uvoľnila.

„Fajn. Ďakujem. Ste obaja takí milí..."

Barmanka sa vrátila za pult a čašník k ďalším hosťom.

Muž sa na ňu milo usmial.

„Videl som na vás, že je zle, mám na to oko. Chápem, že je to nepríjemné, ale predo mnou sa nemusíte hanbiť, ja som zvyknutý..."

„Ste lekár?"

„Nie, ale som zvyknutý pomáhať ľuďom..." „Záchranár?"

„... nie. Teda..." zaváhal, akoby sa mu nechcelo, akoby mal tajomstvo, o ktorom nerád hovorí, ale napokon sa rozhodol, „tak vám to teda poviem, ale nechajte si to pre seba. Dovoľte aby som sa vám predstavil, volám sa Richard Forman, major inžinier Richard Forman, pracujem u tajných."

Počkal, či spravil dojem.

„Tajných?"

„Prosím vás, tichšie, nemusí každý..."

„Ach áno, prepáčte. Ale... nevyzeráte..."

„Aha, takže mi neveríte. Tak nech sa páči," nacvičeným pohybom siahol do vnútorného vrecka saka a ukázal jej legitimáciu.

Všimla si veľký nápis POLÍCIA. Fotografia sedela, ibaže bol na nej trochu mladší, ale bol to on. Rýchlo ju schoval a poobzeral sa, či ich nikto nevidel.

„Ľudia sa na nás obracajú so všelijakými problémami, občas riešime to, občas ono, občas treba pomôcť osamelej žene, občas dôchodcovi, občas okradnutej babičke... ako hovorím, som zvyknutý pomáhať, takže sa nerozpakujte."

Dopila a neveriaco si ho premeriavala. Zdal sa jej teraz oveľa sympatickejší a akoby hrdina. Muž zákona, určite má aj pištoľ, a ako milo sa jej ujal! A ako pekne rozpráva, tak rozumne.

„Takže riešite aj vraždy a podobné veci? Tajní... to znamená kriminálka, nie? Chodíte predsa v civile, nie?"

„Nielen kriminálka chodí v civile, sú aj iné oddelenia, tajné, alebo ešte tajnejšie..."

„To znie naozaj záhadne."

„Je to záhadné a... vlastne aj tajné, takže by som nemal..."

„Nenalieham, chápem vás. Nechcem vyzvedať. Pracujete tu v meste, alebo..."

„No, aj tu, aj vonku. Som takpovediac univerzálny. Ale nechcem vás zdržovať, slečna..."

„Pani, vlastne slečna! Máte pravdu! Som úspešne rozvedená! Čerstvo, ale úspešne..."

„No to je výborné! Tak viete čo, tu dolu pár metrov po tejto uličke poznám perfektnú cukráreň, alebo... čo tam po cukrární, oproti je vinárnička ako lusk! Dva deci červeného by vám iba vrátilo farbu, čo poviete?"

Chcela povedať, že nielen farbu, ale aj červené krvinky, lebo to, čo z nej vytieklo za posledný týždeň, bola hotová Niagara, a zle jej prišlo určite iba preto, že končila periódu, ale zdalo sa jej to také nepatričné, nechať sa pozvať iba tak na počkanie. Pozná ho pár minút a má ísť na dve deci...

„Tak nedbám," prekvapili ju vlastné ústa a aj vlastné nohy, lebo bez problémov vstali a zamierili do vinárne.

Po očku si ho premerala. Celkom fešák, tento tajný.

14. Kapitola

Nebolo treba čakať do rána na odvoz. Ani nebolo treba vybavovať lekára. Laurin stav sa v noci zhoršil natoľko, že Krauz musel volať pohotovosť. Prišla lekárka a nebola naštvaná, čo Krauzovcov celkom milo prekvapilo. Ani ich neupodozrievala zo zneužitia rýchlej lekárskej služby. Popočúvala malú, povypytovala sa a stručne skonštatovala:

„Mamička, zbaľte seba aj malú, pôjdete s nami."

Krauz sa napriek vážnosti situácie usmial. Keby to on raz v noci musel oznámiť pani doktorke, asi by z toho veľkú radosť nemala. On mal, pretože sám im doma pomôcť nevedel a pre otca-živiteľa a ochrancu rodiny nie je nič horšie ako pocit bezmocnosti nad chorým dieťaťom. Napísal si oddelenie, kam ich vezú, a telefonický kontakt, kam môže ráno zatelefonovať. Chcel ísť s nimi, ale lekárka mu to rýchlo vyhovorila.

„A čo jej tam chcete zavádzať? Mamička to zvládne aj sama, a okrem toho ju nevezieme na hlavnú stanicu, ale do nemocnice plnej sestričiek a lekárov, tak načo?"

O druhej v noci ostal sám.

Ticho.

Krásne ticho a chvíľu mal aj výčitky svedomia, že si ho takto sebecky užíva. Staršia dcéra Sylvia bola na noc u svokry, a tak sa pohodlne natiahol na posteľ, ruky si založil za hlavu, slastne zamľaskal a nechal sa unášať...

Zazvonil telefón.

Krauz neveriaco pozrel na budík na nočnom stolíku. Pol tretej.

Prešiel do chodby a oprel sa o stenu pri sekretári. „Prosíím..."

„A svedomie ťa nehryzie? Sám doma v postieľke, a my tu potíme krv!" „Edo? Ako..." „Ja viem všetko!"

„Ale veď si mi sväto-sväte prisahal, že ploštice a iné odpočúvacie zariadenia si navzájom do bytov nemontujeme!" „Tvoj je výnimka. My ostatní to dodržiavame." „Pekne!"

„Ale vážne. Volal som tomu známemu neurológovi do nemocnice, má dnes nočnú, tak sme hodili reč, dal som mu tvoje meno a meno dcérky a pripravil som ho na zajtra, nech niečo na pediatrii zorganizuje, a predstav si, tak som ho vystrašil, že to išiel zariadiť ešte dnes v noci, a práve sedel u pediatrický na izbe, keď jej volali, že jej vezú nejakú Lauru Krauzovú. Tak mu napadlo, že ma pre istotu prezvoní. No povedz sám, koľko asi takých Krauzovitých Laurií býva v našom Meste?"

„Čo si to spravil s jej menom!? Že Krauzovitých Laurií!? Edo, kam na to chodíš?"

„Nočná únava a momentálna indispozícia."

„Keď budú najbližšie udeľovať Nobelovu cenu za slovenský jazyk, navrhnem ťa na ňu. Že Krauzovitých Laurií... panebože, to som ešte nepočul."

„A toto si už počul? Ideme na to! Máme ju!"

„Vrahom je žena?!"

„Máme ju ako zabitú! Vieme už, kto to je, to ostatné až časom. Dnes zavraždená, o týždeň vrah, poznáš naše pravidlá, nie?"

„Poznám. Mám gratulovať?"

„Nie, obliecť sa. O desať minút ti zvonia pod barakom. Poslal som po teba auto."

„A že mám choré dieťa ťa nezaujíma? Chcel som sa aspoň chvíľu..."

Niekto zospodu zazvonil na domový zvonček.

„... tak ja už radšej pôjdem. Čau."

15. Kapitola

Štyria detektívi sedeli v kancelárii. O tretej bola noc čierna ako všetko na tejto vražde. Na stoličke vyhradenej pre vagabundov zrelých tak na pätnásť rokov nepodmienečne sedela žena v širokej sukni. Už dopredu si obliekla čiernu, čo sa Krauzovi zdalo zbytočne pesimistické.

Žena mala čierne tričko a aj čierne lakovky. Aj to bolo podľa Krauza predčasné. Veď iba začínali.

Nebola stará. Ani sa nehrbila a ani nebola tlstá. Iba vlasy mala dlhokánske. Rozpustené a mohutné. Ako čierny vodopád jej padali na chrbát a občas mykla hlavou, aby sa prevzdušnili. Robila to automaticky a asi odmalička. Nesmrdeli, aj keď sa leskli. Leskli sa zdravou, prírodné čiernou farbou. A leskli sa jej aj oči. V predtuche niečoho hrozného, čo malo prísť.

Aj to bolo možno predčasné. Veď iba začínali. Kto povedal, že je to jej dcéra? „Je to moja dcéra?"

„Angela, vydrž!" Burger bol nervózny a snažil sa telefonovať.

Ostatní trpezlivo čakali. Krauz sa vybaľoval, Hanzel dopíjal vodku a Vaňa ohrýzal kosť z bravčového rebra. Asi ho pustili na chvíľu domov.

„Igor? Nodobohakdesi!?"

„V prdeli a celú noc tu nemám čo robiť, ty ježiš!"

„Nadávaj svojej starej materi," Burger odtiahol hlavu od slúchadla a vôbec si neuvedomil, že odtiahnuť slúchadlo od hlavy by bolo pohodlnejšie, „ja na to nie som zvedavý!"

„Tak čo furt vyzváňate!? Edo, od teba by som to najmenej čakal! Fakt si myslíš, že si tu váľame oné?"

„Neváľate, čo si taký vytočený?"

„Pred chvíľou nás zdrbal váš šéf, že..." „Majchrán?"

„Majchrán! Že okamžite celú fotodokumentáciu k vám hore, ale ja to ešte nemám hotové! A reval ako zbesnený!" „On inak nevie."

„Tak nech sa naučí. Edo, počúvaj, asi ty jediný tam máš kúsok zdravého rozumu v hlave, povedz im, že bez prepísanej obhliadky to nie som schopný nalepiť!"

„Ja viem, ale..."

„Počúvaj ma! Vyšetrovatelia sú v robote traja. Robia, čo môžu. Ešte stále prepisujú obhliadku miesta činu a pitvu. Pokiaľ neskončia a nedajú mi komplet obhliadku, nemôžem vyhotoviť fotodokumentáciu, lebo sa nám nebudú zhodovať čísla fotografií a čísla stôp. Ja musím ísť riadok po riadku a lepiť to do fotodokumentácie tak, ako to vyšetrovateľ zapíše v obhliadke. Číslo fotky, číslo stopy, číslo fotky, číslo stopy. Veď to tak robíme sto rokov, tak načo ma serú..."

„Igor, vydýchaj sa! Počúvaj ma chvíľu! Majchrán zase velí a prd o tom vie. Situácia sa zmenila. Ja tu mám v kancelárii matku, teda svedkyňu," Burger sa pozrel, či počúva. Počúvala. „A je možné, že je to jej dcéra. Kašlem ti na fotodokumentáciu! Majchrán ti to zle vysvetlil! Ja potrebujem, iba fotky z pitvy, tedáá..." Burger sa opäť pozrel, či počúva. Počúvala. „... fotky, na základe ktorých by ju stotožnila, alebo prehlásila, že to nie je jej dcéra, chápeš? Nelep ich nikam, iba ich vyvolaj a daj do obálky, naši sú tam o päť minút."

„A to neviete skôr povedať!? Tie fotky z pitvy sú hotové už dve hodiny."

„Krista!"

„Ale nie sú nalepené."

„Na to ti zvysoka!! Nepočúvaš ma? Pár kusov do obálky a je to! Ide mi o tvár, o detaily a podobne, to čo sme robili na konci pitvy."

„To je už dávno hotové."

„Tak sa nerozčuľuj, nepočúvaj šéfov a počúvaj mňa. Daj ich do obálky a Vaňa je tam o päť minút!"

„Konečne rozumná reč," vzdychol si zmučeným hlasom technik v nočnej zmene. „Prečo ešte nerobíš šéfa ty, Edo?"

„Lebo nemám vysokú školu a ešte som neodovzdal stranícku knižku. Nebudeš mi veriť, ale niekde sa mi zapatrošila..."

„To prvé by mohol byť problém, to druhé určite nie. Vieš, koľko je nás tu takých?"

„Tak tichučko, chlapci, treba ich podržať, možno sa to onedlho znova zvrtne k lepšiemu a zídu sa."

„...sa nebojíš takto do telefónu?"

„Nie, a odkazujem všetkým prísediacim, že ma môžu v riť bozať."

„Tak teraz si mi nalial života do žíl! Hneď sa mi smelšie telefonuje. Pošli toho tučka, má to prichystané." „Posielam."

Burger zložil a veľavravne sa zahľadel na kolegu. Súčasne s ním zložil Vaňa kosť.

„Prečo ja? Ešte som nedojedol večeru!"

„Mal si tri a toto je nočnina, nie večera, tak padaj, čakáme na to!"

Vaňa sa neochotne vyteperil spoza stola, vzal si kľúče a prevádzkovú knižku od služobného auta a vypadol. Napriek všetkej logike musel detektív z oddelenia vrážd prejsť pár kilometrov na aute do budovy kriminalistických technikov, lebo, čuduj sa svete, oni nepracovali v tej istej. V každom vymyslenom filme o detektívoch spolupracuje detektív s technikom a kriminalistickým expertom a čím sú si bližšie, tým lepšie, ale v skutočnosti to tak nie je. V skutočnosti čím ďalej, tým lepšie. Tým väčší chaos. Film je film a skutočnosť je skutočnosť. A logika, rýchlosť, pružnosť a promptná služba občanovi sú zase niekde úplne inde. Ešte šťastie, že to bolo už dávno a už to

tak dlho nie je. Teraz je situácia úplne iná. Teraz už majú detektívi oveľa rýchlejšie autá...

„Nočnina..." zašomral Krauz a neveriaco pokrútil hlavou. Z igelitky si vykladal nočný proviant a iba tak si šomral. „Génius spisovného jazyka. Nobelovka ako vyšitá."

Ani Hanzel, ani Burger si jeho šomranie nevšímali. Bol tu problém. Vážny. Bolo ho treba riešiť.

Kolega z vedľajšej kancelárie sa vybral do nočného mesta a stretol sa s kamošom, a ten sa predtým stretol s kamošom a ten mal kamoša, čo poznal kamoša... no a tak prišli na Angelu Rigovú. Chýbala jej dcéra. Už pár dní.

Sedela tu pred nimi na tvrdej stoličke určenej pre vagabundov a tvárila sa trpezlivo. Ani brvou nehla. Ani keď Burger telefonoval. Ani keď hovoril o zavraždenom dievčati, čo v konečnom dôsledku naozaj mohla byť jej dcéra. Sedela ako čierna socha vytesaná z ebenu.

Angela Rigová bola Cigánka.

Angelika Rigová bola jej osemnásťročná dcéra.

„Mám ísť na chodbu, Edo?"

„Seď a čakaj ako my."

Eduard Burger ich poznal všetkých. Všetci starší mu tykali, všetci mladší si ho vážili a z diaľky ho obchádzali. Eduard Burger začínal svoju policajnú kariéru v polovici sedemdesiatych rokov v časoch hlbokého socializmu a vtedy sa cigánska otázka riešila veľmi priamočiaro. Edo šliapal chodník priamo v centre mesta s veľkou nemotornou brašnou a veľkou nemotornou vysielačkou a netrvalo ani rok, poznali ho všetci a on poznal všetkých. Stojkovci, Zemanova, Rigovci, Keseghovci... bolo to jedno. Všetci, čo posedávali okolo Prioru a pri hoteli Kyjev, ho v krátkom čase spoznali a on spoznal ich. Trvalo to iba krátko a sadli si do noty. Podpráporčík Burger s veľkou brašnou a ešte väčším obuškom vždy vyzauškoval Cigána, čo okradol bieleho gadža, ale bieleho gadža vyzauškoval tiež, keď oďubal Cigána. O chvíľu sa to o ňom roznieslo a Cigáni za ním chodili so svojimi problémami a vedeli, že ich nepodrazí, ale pomôže. Burger vedel udrieť, ale Burger vedel aj pomôcť. Záležalo na tom, čo zato. Raz vybavil občiansky, raz vodičský preukaz, raz vybavil návštevu v Justičáku... a za to sa dozvedel, kto, kde a komu.

O pár rokov ho vzali na kriminálku a až do odchodu do penzie patril medzi uznávaných znalcov tohto prostredia.

Richard to vedel už dávno. Už na začiatku ho kolegovia upozornili na Edove kontakty na túto komunitu.

Krauz sa vybalil, sadol si a sledoval Cigánku. Ani sa nepohla. Odovzdane sedela a čakala. Počul, že niektorí kolegovia im hovorili Dela vari. Pokiaľ mu pamäť siahala, tak to bol kmeň amerických Indiánov. A z Mayoviek vedel, že vydržali všetko, aj stáť pri mučiacom kole bez mihnutia oka.

Angelika Rigová mu teraz pripadala presne tak. Určite ju vnútri mučili bolestné predstavy a neistota, ale navonok ani okom nemihla.

Burger vstal, zašiel k chladničke a nalial vodku. Poháriky popodával Krauzovi a ten ich popodával ďalej. Boli štyri, aj keď Vaňa chýbal.

Angelika nečakala na prípitok, asi ani nijaký nemal byť. Vypila, neotriasla sa, nevydýchla do päste ako poriadny chlap, iba vypila a pohárik postavila pred seba.

„Je to moja dcéra, Edo?"

„Vydrž, ti hovorím..."

Vypili a vrátili poháriky. Umývať nebolo kedy, samotná vodka dezinfikovala, tak ich Burger iba založil do vitríny a zatiahol sklo. Pohárik pred Angelou ostal.

Vstala, opláchla ho, postavila na umývadlo a sadla si. Vedela, že gadžovia neradi pijú po nich a keď k nim domov na Obchodnú prišiel Edo, vždy mal svoj vlastný pohárik odložený vo vitríne. Nikto z neho nepil, iba on. Nežiadal to, ale vždy to preňho spravila.

Aj teraz ho opláchla, aj keď vedela, že ho po nej ešte raz umyjú.

„Angela..."

„Nóó..."

„Tú fotku..."

Angelika zvesila kabelku z operadla a zalovila v útrobách lacného módneho doplnku. Našla dve a podala ich Edovi. Edo podal jednu Krauzovi a druhú iba omrkol a podal Hanzelovi.

Krauz musel uznať, že na fotografii bola kočka. Dlhovlasé usmiate dievča ako lusk. Dobre opálená, ale inak črty...

„Pán Krauz, jej otec bol váš, gadžo." Asi sa pozeral až príliš prekvapene. „Odkiaľ ma poznáte?"

„Všetci vás poznáme. Kto robí s Edom, nemôže ujsť našej pozornosti. Musíme vedieť, na koho si dávať bacha. Jej otec bol Čech z Plzne, bol tu na vojne. Zomrel pri autonehode, ako išiel na krst. Kúsok pred Brnom. Vraj si ma chcel vziať, ale bolo to už dávno."

„Kedy je to fotené?"

„Teraz. Na konci školy, dali si ich robiť na pamiatku. Na tej prvej sú celá trieda a na tej druhej je sama."

Rozprávala veľmi pekne. Mäkko a jasne, bez prízvuku.

Krauz si prisunul stoličku a pozrel na Eda. Burger prikývol a Angela to postrehla. Krauz sa jej zahľadel do očí. Mala také tmavé oči, že nevidel rozdiel medzi zreničkou a dúhovkou, a to ho miatlo. Mala kamennú tvár, žiadna mimika, a to miatlo tiež. S kamennou tvárou sa mu pokojne pozerala do očí a Krauz mal chvíľu pocit, že je u nich na návšteve múmia z Egypta a on je ten,

čo nič nechápe a iba zavadzia. Ešte aj ruky mala pokorne zložené v lone, ako chvíľu pred balzamovaním.

„Tak si to vyjasníme, pani Rigová," prebral sa a nasadil úradný tón, „Angelika je vaša dcéra." Prikývla. Škoda slov. „Koľko má rokov?" „Osemnásť." „A?" „A čo?"

„No kam chodí do školy?"

„Na tú kelnerskú. Hotelovka, či ako to volajú. Na budúci rok maturuje. Vždy chcela robiť čašníčku. Celkom dobre jej to ide."

„Majú tam školského zubára?"

„Ja neviem. Nikdy ju zuby neboleli. Má ich po mne."

„Kedy bola doma naposledy?"

„No..." pozrela na Burgera. Hľadala pomoc.

Nepomohol jej. Tváril sa, že vonku na ulici je niečo také fantasticky zaujímavé, že nemôže od toho odtrhnúť zrak. Krauz zavetril, že asi brnkol na citlivú strunu, a Angela chcela, aby ho Burger zastavil a povedal im, že je to v poriadku, že o všetkom, čo sa v ich rodine deje, vie, ale nespravil to.

„No, nevidela som ju asi týždeň, ale..."

„Tak moment! Asi týždeň! Vám chýba dcéra už niekoľko dní, a vy tomu hovoríte asi týždeň? Vy neviete, kedy ste ju videli naposledy?"

Vôbec sa nerozčúlila. Vôbec sa nepohla. Ani náznak rozpakov. Ani dlane zložené v lone sa nezačali o seba nervózne trieť. Nič. Iba pohla hlavou a zahľadela sa Krauzovi do očí.

„Pán Krauz, naše deti dospievajú trochu rýchlejšie než vaše a vyrastajú v trochu iných podmienkach než vaše. My sme slušná rodina, sama vychovávam tri deti a majú čo jesť

a sú aj dobre oblečené. Všetky chodia do školy a keď niečo vyvedú, sama idem za učiteľkou, nemusí ma naháňať sociálka. Angelika je už dávno dospelá. Rok žila s mužom a doma sa ukázala iba občas. Asi pred pol rokom sa vrátila domov, rozišli sa a znova sme bývali pokope. Ak pár dní neprišla, žiadna tragédia, vedela som, že o pár dní príde znova a bude zase doma."

„Takže nezvestnosť ste nehlásili."

„Nikdy nebola nezvestná."

„Až teraz. Kedy priniesla tie fotografie zo školy?" Angela nebadane pokrčila ramenami a potom jej niečo napadlo.

„Podáte mi ten kalendár," a ukázala na stôl. Zalistovala.

„Tu! Dvadsiateho druhého, v piatok." „A vtedy ste ju videli naposledy?" Opäť nebadane pokrčila ramenami. „Asi v piatok." Krauz bol trpezlivý.

„Ten muž by ma zaujímal. S kým to žila? A prečo sa rozišli? Rozišla sa ona s ním, alebo on s ňou?" Neodpovedala. Prepaľovali sa očami. „Imino Kesegh. Zvaný Pejo."

Bol to Burger. Už ho prestalo baviť hrať sa na pštrosa. Odrazil sa od okna a sadol si.

„Môže byť zaujímavý?" zauvažoval Krauz nahlas.

V duchu už videl jasnú niť celého prípadu a aj riešenie. Vražda zo žiarlivosti a na konci stojí Pejo pod šibenicou.

„Nie je. Už pol roka sedí v Ilave a osem ešte bude."

Burger si pošúchal strnisko a potom si prekrvil líca. Toto nikam neviedlo. Situácia sa mu zdala trápna a nepríjemne napätá.

„Angela, nebuď taká, kolega sa iba snaží zistiť, odkiaľ by sme mali začať. Ak je to malá Angelika, tak musíme vedieť všetko, čo vieš aj ty. On nechce sondovať a prevracať ti súkromie naruby! Je to môj parťák, dôverujem mu a chcem, aby si aj ty. On sa iba pýta, a ak sa nebude on, budem musieť ja, tak to máš aj tak jedno, jasné?"

„Jasné," súhlasila rýchlo, lebo Edo bol Edo, a nie ako toto ucho zelené.

„Kedy mi ju ukážete?" pokračovala.

„O pár minút. Hneď ako kolega prinesie fotografie."

„Tak o pár minút vám poviem, či je to Angelika. Vy sa so mnou hráte na schovávačku, nie ja s vami! Edo, ty ju predsa poznáš odmalička! Videl si aj to mŕtve dievča! Je to ona, alebo nie?"

„Angela! Krpatú som nevidel aspoň dva roky! Vieš, ako vyrastie dievča v tomto veku za dva roky? Okrem toho bola hni... bola..."

„Znetvoril ju?"

„Nie, to nie. Ale ležala tam dosť dlho a je teplo a..."

Ani teraz nepohla brvou. Vedela, ako smrdí bravčový pôlt, keď sa nechá visieť v šope o pár dní dlhšie než treba. A vedela aj, ako sa zmení, keď sa tam nechá ozaj dlho. Mäso ako mäso. Vedela si to živo predstaviť. Ani tak to s ňou nehlo.

„Edo, čo mala oblečené?"

Burger váhal. Napokon sa rozhodol. Aj keď boli starí známi, aj tak sa nezadržateľne blížila hodina, keď bude musieť prejsť na úradný tón a rozprávať sa s ňou ako so stránkou a ukázať a povedať jej všetko ako iným matkám, čo stratili milované dieťa a sedeli v ich kancelárii. Nemal rád, keď sa známi a kamaráti stávali stránkami, lebo jeho robota nebola pekná, a služby, čo im mohol poskytnúť boli veľmi smutné. Ale občas sa to stávalo. Vtedy ho pochytil pocit bezmocnosti a nevedel sa ho zbaviť, ani keď vraha chytili a poslali, kam patrí. Ani jednému kamarátovi to totiž ešte život nevrátilo, a ani ich deťom.

„Biele kvietkované šaty," povedal pomaly.

Až teraz sklopila hlavu a skontrolovala si dlane.

„Topánky?"

„Nemala."

„Nohavičky?"

„Nemala."

„Náušnice?"

„Nemala."

„Retiazku?"

„Nemala."

„Tak čo z nej ostalo?" „Angela... ja..."

Burger bol pomaly viac na infarkt než ona. 112

„Kúpili sme ich v Priore. Spolu. Boli úplne nové. Krásne biele a samá kvetinka. Niekomu sa chcela páčiť," povedala ticho, akoby iba sama pre seba.

Krauz chvíľu počkal, a keď si všimol, že Hanzel si zobral zápisník a začal si niečo nenápadne písať, osmelil sa.

„Pani Rigová, prečo ste sa pýtali na topánky?"

„Lebo teraz nosila také vzdušné, po staršej, poznám ich. Spoznala by som ich."

„A nohavičky?"

„Na každé som jej vyšila písmenko A. Na pravú polovicu zadku." „Náušnice?"

„Darovala som jej dve zlaté slzičky. Po mojej mame. Na jednej sa stále zasekával uzáver a tá druhá zase stále padala."

„Retiazka?"

„Veľmi tenučká, s krížikom." „Prstene?"

„Nikdy nenosila. Prečo sa pýtate? Edo, veď si povedal, že nič nemala."

„Ale raz sa niektorá z tých vecí môže objaviť a my sa potom chalana, čo ich bude dávať do záložne, opýtame, odkiaľ ich má. Preto ťa zoberieme aj k nášmu kresličovi a nakreslíte ich do najmenších podrobností."

„Aj keď to nemusí byť ona?"

„Aj tak. Nebola týždeň doma, takže pre nás je nezvestná. Ak nie je mŕtva, tak je nezvestná. Pre istotu tie zlaté veci nakreslíme."

Iba prikývla. Nepochybovala, že Edo má pravdu, a verila i to, že Edo stojí na jej strane. Detektív Burger sedel ako na tŕní, lebo nechcel stáť na ničej strane. Čím viac sa pýtali, tým jasnejšie videl na pitevnom stole malú Angeliku Rigovú. A vedel, že jej matka už niečo tuší.

Zachránil ho telefón. Zazvonil a vyšetrovateľ si chcel ujasniť niektoré detaily z miesta činu, lebo sa nechcel pomýliť pri prepisovaní obhliadky. Trvalo to dlho a vyšli z rytmu.

„Ešte..."

Rozleteli sa dvere a dokotúľal sa Vaňa. Angela zmučene pozrela na veľkú obálku v jeho ruke a sledovala ju ako krpatý foxteriér tenisovú loptičku. Nech by s ňou Vaňa urobil čokoľvek, hoci aj čáry máry fuk a schoval ju za chrbtom, ani tak by ju neoklamal. Ani tak by ju nespustila z očí. Ale nikomu ani len

nenapadlo robiť čáry máry fuk. Kúzla si museli šetriť, aby chytili tú sviňu. Zatiaľ o ňom nevedeli vôbec nič a začínať lov na sviňu s prázdnymi rukami vždy hraničilo s kúzelníctvom.

Vaňa podal obálku ponad stôl Burgerovi.

„Angela, ostaň sedieť, ja ich preberiem a ukážem ti ich."

Hanzel vstal a sadol si na stôl medzi Burgera a Angelu. Teraz už nevidela vôbec nič. Burger vysypal fotografie a šikovne ich vytriedil. Na jednu kopu dal fotografie šiat a všetky detaily tela vrátane upravenej tváre. Rozdrásaný krk a zábery na celé telo a na to, čo s ním potom robili, dal späť do obálky.

Vstal, a ako vstával, pošepol Hanzelovi: „Vodu." Pritiahol si stoličku a chytil ju za ruku. „Angelika..." „Neboj."

Chvíľu si pozerali do očí.

Podal jej fotografiu špinavých šiat natiahnutých na pitevný stôl. Vzala ju a stále pozerala detektívovi do očí. Potom sklopila zrak a preniesla ho na fotografiu. V kancelárii zavládlo hrobové ticho.

Potom jej podal fotografiu tváre. Mysleli si, že bude nasledovať pohár s vodou, ale iba nepohnuto sedela a pozerala.

Podal jej detail na vlasy a potom ďalšiu fotografiu. Podával jej jednu za druhou. Keď mal prázdne ruky, chvíľu počkal a vzal jej ich všetky naraz.

Čakali. Dali jej čas. To jediné, čo jej teraz mohli dať.

„Kde je? Chcem ju ešte raz vidieť," zašepkala a zahľadela sa do tmy za oknom.

Až potom sa jej z kútikov očí vykotúľali slzy. Dve. Skotúľali sa po lícach a padli na sukňu. Matka plakala za mŕtvou dcérou. Plakala zvláštnym spôsobom. Plakali jej iba oči.

16. Kapitola

Alino sa vrátil neskoro v noci. Konvalinka už bola zavretá. Vyskočil na nakladaciu rampu a skúsil kľučku na dverách do skladu. Boli zavreté. Iveta ho nečakala. Spokojne pokýval hlavou. Dnes mu to vyhovovalo. Otvoril si vlastným kľúčom, zamkol za sebou a preplichtil sa do šatne. Popamäti otvoril skrinku a vtom si uvedomil, že sa nemusí zakrádať tmou, veď je vo vlastnej izbe! Prešiel k vypínaču a zapálil si svetlo.

Veď je tu doma, nie? A okrem toho, aj tak nikto nič nevidel.

Až keď hodil zväzok kľúčov na stôl a chcel sa rozvaliť na posteľ, všimol si, že zväzok je celý od krvi. Prekvapene si skontroloval dlane. Ruky mal krvavé až po lakte. Aj nohavice a topánky. Dnes to trochu prehnal.

Uvedomil si, že pochytal kadečo, tak vzal mokrú handru a vrátil sa k zadným dverám. Kľučku aj rám poriadne utrel, potom skrinku a aj vypínač. Handru vypral v umývadle a prevesil ju cez radiátor. Aj keď už nekúrili, bolo to jediné miesto, kde sa sušili handry, a nechcel byť zbytočne nápadný, tak ju tam iba prevesil.

Vzal kľúče a zašiel na toaletu pre zamestnancov. V rohu za igelitovou plentou bola sprcha. Vyzliekol sa, šaty hodil do rohu na kopu pripravenú pre Ivetu a osprchoval sa aj s kľúčmi. Poriadne ich vydrhol. Až potom sa vrátil a ľahol si.

Dlho nemohol zaspať. V hlave si premietal celý dnešný deň. Bol to veľmi úspešný deň a bol so sebou náramne spokojný.

17. Kapitola

„To je blbosť! V takýchto prípadoch to predsa nikdy nerobíme!" rozčúlil sa Majchrán.

Všetci mu dali za pravdu, ale Angela trvala na svojom a nejako to bolo treba riešiť.

„Už som jej to vysvetlil stokrát!" zopakoval Burger.

„Tak ju nejako prehovor!"

„Ako? Chce ju vidieť, a hotovo!"

Bolo už ráno a chlapi sa zliezali do roboty. Majchrán chodil vždy o hodinu skôr, a tak vymákol kanceláriu sto štyridsaťjeden v plnom nasadení. Nikto nebol doma, pracovali celú noc.

Angeliku Rigovú odviezli domov, aby sa aspoň trochu vyspala. Vysvetlili jej, že ráno po ňu znova prídu a pôjde k vyšetrovateľovi vypovedať do zápisnice. Ale ona trvala aj na tom, že si dcéru pôjde pozrieť na vlastné oči. Inokedy by to bolo v poriadku, ba dokonca podľa zákona aj nutnosť, niekto z príbuzných musí určiť totožnosť neznámej mŕtvoly, ale v prípade hnilých pozostatkov vedeli stotožnenie urobiť aj iným spôsobom. Pomáhali labáky a lekárske záznamy. V každom prípade sa snažili pozostalých uchrániť pred drastickými obrazmi a šokom, čo ich čakal na pitevní, ale niekedy, ako v prípade tvrdohlavej Angely, sa to jednoducho nedalo.

„Je tvrdohlavá ako všetky baby z jej sorty! Budeme ju tam musieť odviezť," zakončil Burger rezignovane.

„Tak si pomôžte, ako viete!" rozhodol Majchrán a išiel do svojej kancelárie pripraviť ranné rozdelenie. „Ani nechoďte na nástup, venujte sa tomuto, potom sa zastavte a podebatujeme," a tresol dverami.

Chlapi pozreli na Burgera, nech rozhodne.

„Ja a Richard skočíme s Angelou na súdne a vy dvaja sa postarajte o rybárov a lesníkov. Prvý je objednaný na výsluch o pol deviatej a potom budú chodiť ako na bežiacom páse. Ak budete potrebovať pomoc, povedzte šéfovi, nech vám niekoho dá, jasné?"

Burger rozhodol a ostatní prikývli.

Zastavili sa po Angelu a cestou mlčali. Vedeli, čo ich čaká. Aj bez toho sa cítili uťahaní ako štence. Aj ona sedela za nimi bez pohnutia a bez slova. Bola oblečená ako v noci a strhaný výraz v tvári svedčil o tom, že nespala ani minútu.

Doktor a Lacibáči sa ešte pohrali s hlavou zavraždenej a urobili, čo sa dalo. Ležala na vozíku prikrytá zelenou plachtou. Od matky ju oddeľovala tabuľa skla, takže smrad bol podstatne menší než včera. Aj tak sa Burger nenápadne presunul za Angelu a až potom kývol Lacibáčimu. Ten veľmi opatrene a

ohľaduplne nadvihol lem plachty a zhrnul ho iba kúsok pod bradu. Viac nemohol, inak by odhalil stopy pitvy, a tie naozaj neboli príjemné.

Burger ju jemne chytil odzadu za lakeť. Nebolo treba. Nevyvádzala. Nerevala, nešklbala si vlasy, neodpadávala. Iba stála a civela. Potom natiahla ruku a dotkla sa skla.

„Zbohom, dieťatko moje úbohé..." zašepkala, sklonila hlavu a pomaly vyšla von na chodbu.

Chvíľu počkali, aby sa spamätala.

„Angela, je..."

„Edo, odvez ma odtiaľto, prosím ťa! Odvez ma preč! Potom ti poviem..."

Cestou z pitevne zase mlčali.

Burger ju mal podľa predpisov zaviezť na políciu, kde by do zápisnice vyhlásila, že je to jej dcéra, a vysvetlila, za akých okolností a kedy ju videla naposledy, ale Burger sa zmiloval a zaviezol ju domov.

Bola mu vďačná. Z vďačnosti im uvarila kávu a naliala koňak. Krauz kávu odmietol, ostatné nie.

„Je to Angelika," a prisadla si k nim. „Edo, čudujem sa ti, že si ma ťahal kadetade, veď ti to muselo byť jasné už včera! Je to ona, veď si ju poznal!"

„Poznal, ale to nie je dôležité! Ty ju musíš spoznať, taký je zákon!"

„Na taký zákon ti seriem!"

„Aokrem toho, ja som ťa nikam neťahal, ty si chcela ísť." „Ale..."

Burger ju chytil za ruku a stisol.

„Upokoj sa, moja," povedal tichým hlasom a Krauz prekvapene zmeravel. Burgerovi odrazu znežnel hlas a hovoril tak milo, že ho Krauz nespoznával. „Upokoj sa, si v šoku a snažíš sa nájsť vinníka tam, kde nie je. Si zúfalá, to je pochopiteľné, ale my sme na tvojej strane, nám naozaj nemáš čo vyčítať. Pokojne, prosím ťa, len pokojne."

Burger sa nahol dozadu, otvoril si zásuvku a vybral malú lyžičku. Bolo jasné, že sem chodil dosť často. Krauz bol na návšteve u Angely po prvý raz a cítil sa dosť trápne. Tí dvaja si evidentne stačili aj sami. Aby zakryl rozpaky, začal sa zvedavo obzerať po byte, akože ho zaujalo zariadenie. Na cigánsky byt tu bolo vzorne upratané a všetko na svojom mieste. Aj veľký kríž s Kristom na stene. Ani známka po zápachu.

Nechali Angelu chvíľu na pokoji, aby našla rovnováhu a vydýchala zlosť. Potom sa jej Berger spýtal:

„Videla si na jej tvári niečo, čo ťa presvedčilo, že je to ona, alebo..."

„Čo máš na mysli?"

„Nejaké materské znamienko, čo sme prehliadli, alebo jazvičku, alebo viem ja? Niečo, čo by sme my nenašli a ty o tom vieš, lebo to má odmalička."

„Nie, nič také nemala. Tváričku mala čistú ako anjelik. Ale je to ona, poznám svoju dcéru."

„Dobre," zasiahol Krauz, lebo Burger sa k tomu nemal, „v noci ste nám povedali, že mala perfektné zuby po vás. Okrem toho by ma ešte zaujímalo nejaké zranenie alebo jazva, alebo robili jej nejaký chirurgický zákrok, alebo čokoľvek, čo na jej tele zanechalo nejakú stopu?"

Chvíľu uvažovala.

„Nikdy nemala žiadne problémy, k lekárovi ani nechodila, ale... raz sme boli. Zrazilo ju auto a zlomila si pravú ruku. Mohla mať asi desať."

Krauz sa oprel a pozrel na Burgera. Už nepochybovali ani oni.

„Kde?" spýtal sa pre istotu Burger. „Dole na námestí..."

„Ukáž mi na svojej ruke, kde to mala zlomené." „Tu."

Angela sa chytila za pravú ruku medzi lakťom a zápästím. Burger iba prikývol. „Prečo je to dôležité?"

„Vieš, Angela, my sme tú zlomeninu na pitve našli. Hľadali sme dievča, čo si v mladosti zlomilo obe kosti na predlaktí."

„Zbytočne. Ja viem aj bez toho, že je to ona." Obaja naraz prikývli akoby sa vopred dohodli. „Máš ešte silu, Angela? Potrebujeme si ujasniť ešte pár vecí."

„Pýtaj sa, Edo." „Adresu tej jej školy."

„Neviem adresu, je to na tej ulici, čo križuje Karpatskú..."

„Pred pár dňami bolo vysvedčenie. Ukáž nám ho, tam bude adresa školy."

„Nemám vysvedčenie. Nepriniesla ho, vlastne... teraz si spomínam... jej učiteľka mi telefonovala, že Angelika si nebola po vysvedčenie a že pár dní už nebola v škole, ale..." smutne sa zahľadela na Burgera.

„No dobre," chápavo pokýval hlavou. „Tá ulica križuje Karpatskú, že? Už viem, kde to je, nájdeme to. Mená spolužiakov, s ktorými sa najviac kamarátila?"

„Neviem, vieš, aká bola. Domov nikoho nevodila a o škole nerozprávala. Ale..." vstala, nadvihla telefón na sekretári a vzala spod neho hŕbu papierikov, „... niekde by tu malo byť číslo nejakej Vierky, tej volávala," zároveň ako hovorila prezerala lístočky, „aha! Toto je ono," a podala Burgerovi jeden z nich.

Obyčajnou ceruzkou tam bolo načmárané meno Vierka a číslo. Ani si nepýtal dovolenie a založil si ho do služobáku.

„Díky. Ešte posledná vec. Spomeň si, kedy si ju videla naposledy a s kým."

„Celú noc som nad tým rozmýšľala. Aj kalendár som mala pri tom, pozri," a podala mu malý kalendárik. „Škola sa skončila tu," ďobla prstom na jednu číslovku, „v piatok dvadsiateho deviateho júna. V škole nebola a v ten deň mi volala triedna a povedala, že pár dní nebola v škole, takže som ju nevidela asi celý ten posledný školský týždeň."

„Od dvadsiateho piateho do dvadsiateho deviateho, áno?" „Presne." „Predtým?" „Predtým asi áno."

„Predtým bol víkend, dvadsaťtri a dvadsaťštyri. Sobota a nedeľa."

„To si už naozaj nepamätám. Netušila som, že to bude dôležité, chápeš, Edo." „Chápem. S kým bola?"

„S nikým. Nikoho nepriviedla, žiadnu kamarátku ani kamaráta. Neviem, za kým v poslednom čase chodila. Neviem..." zastonala, „prosím ťa!"

„Pôjdeme," Burger dopil a namáhavo vstal. „Teraz sa skús chvíľu vyspať a poobede po teba pošlem auto. Musí ťa vypočuť vyšetrovateľ a potom pôjdeme na odber krvi."

Prekvapene pokrútila hlavou.

„Nemusíš sa báť, bude to raz-dva. Musia sa urobiť krvné testy ako dôkaz, že je to Angelika. To bude posledný kamienok do mozaiky, potom ti už dáme pokoj."

Vo dverách ho ešte chytila za rukáv a otočila si ho k sebe. Stáli tak tesne, že sa mohli objať.

„Edo... Edko, však netrpela?"

„Nie, bolo to rýchle," zaklamal.

„Edo, ty ho chytíš, však?"

„Chytím...e."

„A potom ma zavoláš. Chcem sa mu pozrieť do očí."

„To... ti nemôžem sľúbiť."

„Edo..."

„Nemôžem! Aj my máme svoje predpisy, pochop. Ale odserie si to, to ti sľubujem." Pustila ho.

Krauz stál pri nich a sledoval hru ich očí. Aj v jedných, aj v druhých postrehol zvláštny lesk, ktorý sa tam objavil iba na moment a potom vyprchal. Burger ju z ničoho nič odstrčil, akoby pálila.

18. Kapitola

„Skočíme na pivo, mám toho plné zuby," rozhodol Burger a ukázal na parkovisko pred letnou záhradou.

Krauz nelenil a šikovne odbočil z hlavnej cesty. Sadli si do rohu pod slnečník a objednali si po pive.

„Chceš hovoriť o prípade, alebo..." skúsil Krauz, keď ich obslúžili.

„Chceš sa niečo spýtať?"

„Videl som vás, ako ste sa lúčili."

„No a?"

„Ty si ju prekotil?"

Burger drgol do pohára, unudene cmukol cez kútik úst a pohodlne sa oprel. Potom sa im stretli oči.

„Pozri, chlapče, policajti sa úplne v pohode medzi sebou rozprávajú o babách, čo sa im podarilo vykeťovať cez službu alebo pred službou alebo aj po nej, ale je skupina žien, o ktorých sa rozprávať nebudú, hoci dopadli tak isto. Nikdy a pred nikým. Ani zo žartu pri pive, ani vážne. Z viacerých dôvodov. Raz kvôli sebe, raz kvôli tej žene. Zapamätaj si to."

„Zapamätám."

Krauz sklonil hlavu a pozoroval penu v pohári. Burger nechcel, aby sa urazil.

„Pozri... tá žena to nemala v živote ľahké. Nielen že je Cigánka, ešte k tomu je rozumná. Debilnému človeku je jedno, čo sa s ním deje, ako sa k nemu správa okolie, ako na neho pokrikujú decká na ulici, ale rozumný človek všetko vníma oveľa citlivejšie. To je presne jej prípad. Žiadnu školu nemá, to je pravda, bolo ich, myslím, deväť súrodencov a nikto sa o nich nestaral, ale príroda jej pod vlasy nadelila viac ako hociktorej od nich. Vychovala ju ulica, a to je jediná jej smola, inak si mohla parádne žiť. Bola krásna už ako dievča, ale potom sa iba zaplietala s vagabundmi z ich komunity a aj s našimi. S tým vojakom to bolo vážne, ale zabil sa, dlho žila s chlapíkom, čo naozaj makal a slušne sa o nich staral, ale skosila ho rakovina. Potom to s ňou išlo dole vodou. S každým ďalším žila iba dva-tri roky, poväčšinou ju tlkli, a keď jej spravili decko, zdrhli. Ďalší postupoval podľa návodu predchodcu. Často som ju našiel zbitú a krvavú v kuchyni na zemi a spod deky na posteli vykukovali hladné a usoplené decká. V očiach sa im zračila celá tá hrôza, čo museli denno-denne zažívať. Aj som jej nakúpil, aj zavolal lekára. Asi štyri alebo päť rokov je teraz pokoj. Žije sama, už sa jej nechce dať otlkať. O decká sa naozaj stará. Chodia do školy a Angelika sa dokonca dostala na strednú s maturitou, čo je u nich niečo ako Harvard. Bola šťastná. Posledné roky bola naozaj šťastná. Konečne.

A teraz toto. Je to silná žena, videl si, ako všetko znáša, ani okom nemihne, ale... aj tak mám o ňu strach. Chápeš?"

„Uhm," zahundral Krauz, lebo nevedel, čo povedať.

„Zapamätaj si, nie sú všetci rovnakí. Sú medzi nimi aj slušní a rozumní ľudia."

„A ako sa dajú rozpoznať?"

„V deň, keď to zistíš, ti začnú hovoriť Dobrý deň, pán kapitán, ako vám môžeme pomôcť? A budeš mať najlepšie poznatky a informácie zo všetkých detektívov."

„Tak to teda vyskúšam."

„To sa naozaj oplatí vyskúšať. Zvlášť pri našom remesle." Tým bola debata ukončená. Mladý zas dostal lekciu. Dopíjali potichu.

19. Kapitola

Hanzel a Vaňa sedeli vyvalení v kreslách a driemali.

„Boha! Ja že im utekáme hore pomôcť, a oni si tu chrápu! A ešte nie je ani obed!"

Hanzel sa neochotne vyteperil z kresla a sadol si za stôl.

„Čo hulákaš, Edo? Unavení a zrobení policajti tu rozmýšľajú nad prípadom a vy dvaja sem vtrhnete ako uragán a hneď od dverí nás zdrbete! Vypočuli sme dvoch rybárov a jedného lesníka. Ďalší neprišiel, tak máme prestoje. Nechceš, aby sme zatiaľ vyzametali dvor?"

„A okná! Tiež by potrebovali opláchnuť."

Vaňa bol taký unavený, že sa mu nechcelo ani len zapojiť sa do debaty, iba kývol rukou, že všetko registruje, a Burgerove fóry zvlášť. Nechal to na Hanzela, ale aj ten považoval Burgerov tón za príliš únavný a iba zívol. Burger sa ujal iniciatívy.

„Chalani, mali by sme dať hlavy dokopy a zosumarizovať si to. Včera sme vedeli prd a cez noc sa toho na nás zosypalo až-až. Aby sme nestratili prehľad, bude treba urobiť nejaký zápis a stanoviť si priority."

Súhlasne prikývli.

„Ideme za Majchránom, alebo si to nacvičíme nanečisto tu?" zažíval Vaňa. Burger zvažoval.

„Poďme rovno za ním, načo to všetko omieľať dvakrát?" Majchrán nemal ani poradu, ani návštevu a akoby ich čakal.

„No, aha ich! A že sa dnes ani nezastavia! Tak sadajte a vysielajte! Kam sme sa už dostali? Potrebujete ľudí na finálnu akciu?"

„To s tou akciou som akože nepočul, šere, inak si budem myslieť, že sa chystáš do penzie. Takéto maniere prenechaj našim riaditeľom, ty sa drž pri nás. Robíme na tom sotva dvadsaťštyri hodín, tak aká tam akcia? Koho chcete zatýkať? Sme radi, že vieme, kto je zavraždená a kam sa pohnúť."

Majchrán smutne pokýval hlavou.

„Boli ste v robote celú noc, čo?"

Teraz pokývali smutne oni.

„Tak nate!"

Majchrán porozkladal poháriky a z chladničky vybral mrazenú ruskú vodku. Bolo iba krátko po revolúcii a niektoré staré dobré zvyky nie a nie odísť na smetisko dejín. Jedným z nich bolo, že dobrý šéf na kriminálke si vedel ohodnotiť poctivú prácu svojich ľudí aj takýmto spôsobom.

Vypili a zahladili stopy, keby vošiel neohlásený votrelec.

„Tak spustite. Chcem počuť excelentnú analýzu."

Burger sa poškrabal po čele a neisto zašomral.

„Odkiaľ začať, aby si bol v obraze? Mladý?" a drgol do Krauza. „Máš tie poznámky, čo ti diktujem už od miesta činu, však? Tak spusti!"

Krauz sa chcel zasmiať, že príma fór, ucho zelené predsa nebude referovať šéfovi vraždárov, ale nikto sa nezasmial a ani sa nechystali.

„Ja... ehm... no, je toho požehnane," Krauz zalistoval v zošite, „neviem, odkiaľ začať."

„Od začiatku?" pomohol mu Vaňa.

„Môžeš aj od konca, mne je to jedno," dorobil ho Majchrán.

„Začnem v strede. V noci sa prihlásila Angelika Rigová, že je to asi jej dcéra. Dnes ráno sme boli na opoznávačke na súdnom, identifikovala ju na sto percent a uviedla markanty, ktoré nasvedčujú tomu, že sa nemýli. Už vieme, že zavraždená je osemnásťročná Angelika Rigová, pred pár dňami ukončila tretí ročník na strednej hotelovej škole. Presný názov nevieme, vieme, kde ju nájsť. Týždeň pred koncom školy už nechodila na vyučovanie a neprebrala si ani vysvedčenie. To by súhlasilo so stavom mŕtvoly. Našli sme ju včera, teda v utorok tretieho júla. Naposledy ju videla matka asi v dňoch po dvadsiatom júni, čo je dozadu asi jeden a pol týždňa, možno dva. Asi tak odhadli čas smrti aj súdni lekári, hoci pripustili aj interval troch týždňov, čo nás už posúva do polovice júna. Ak by sme pokračovali týmto smerom, tak sa nikam nedostaneme, lebo každý deň navyše nám rozširuje okruh vyšetrovania, takže by som sa viac spoľahol na kolegyňu entomologickú a počkal by som si na jej výpočty. Neviem ako vy, ale ja týmto moderným metódam v kriminalistike fandím. Teraz by som vysvetlil, prečo veríme Angele, že je to jej dcéra. Na pitve sme našli zlomeninu umy a rádiusu skoro v strede ich dĺžky. Kostný kalus, teda vyhojená zhrubnutá časť v mieste deformácie, napovedal na poranenie z detských čias. Angela uviedla, že keď jej dcéra mala asi desať rokov, zrazilo ju auto a mala zlomenú ruku presne v tom mieste. Ďalej nám opísala šaty kupované v Priore, to by sedelo. Popísala nám náušnice, jedna za zasekávala, druhá padala. Mŕtvola má natrhnutý jeden ušný boltec, aj to by sedelo. Popísala nám veci, čo nám chýbajú, teda nohavičky s monogramom na zadku, retiazku s krížikom a sandále. To, samozrejme, identifikácii nepomáha, lebo ich nemáme, ale na záver videla jej tvár a spoznala ju. Ochlpenie a farba kože napovedá, že mŕtvola je jej rasy. Spísané podčiarknuté a sčítané, je to Angelika Rigová. Záverečný verdikt nám povedia hematológovia. Odobrali sme vzorky z kostnej drene zavraždenej a urobí sa ábénula test a porovná sa s krvou matky Výsledok nám iba potvrdí naše zistenia a budeme môcť aj znalecky doložiť stotožnenie mŕtvoly Čo sa týka miesta činu a čo sa týka pitvy, to by sa dalo zhrnúť asi takto. Bola zaškrtená, ale nie utopená. Nevieme, či bola znásilnená, ale vzhľadom na okolnosti sa to dá predpokladať. Vrah ju okradol, aby znemožnil identifikáciu. Zviazal ju jej vlastnými silónkami, ale uzol je obyčajný a asi nás k ničomu neprivedie. Nohavičky si nechal ako trofej.

Ihličie na šatách napovedá, že sa asi túlali po okolitých lesoch, takže sa ešte namakáme, kým nájdeme aj miesto, kde k niečomu došlo. Takže čo vieme a čo z toho vyplýva a kam sa pohnúť? Vieme, kedy ju naposledy videli, pripúšťam, že iba približne, ale predsa, a vieme o jej škole a máme číslo jej kamarátky Vierky. Vyšetrovanie bude treba nasmerovať týmto smerom. Musíme zistiť jej posledné kontakty. Spolužiačky, spolužiakov, decká z ulice. Z celého priebehu vraždy je jasné, že obeť sa s páchateľom poznala a na rande išla asi dobrovoľne. Došlo ku skratu, možno niekto naliehal viac, ako by bolo zdravé, a dopadlo to takto. Nadržaný spolužiak sa neovládol, a potom sa už lavína nedá zastaviť, poznáte to všetci! Myslím z iných prípadov, samozrejme. Okrem školy sa sústredíme na miesto nálezu. V lese treba nájsť ihličnany a s pomocou miestneho lesníka tipovať, kde všade mohli byť. Tam môžu byť ešte relevantné stopy od páchateľa. Tretí okruh je Pejo. Imino Kesegh. Matka nám povedala, že sa s ňou pokúšal vážne žiť, ale zavreli ho. Treba preveriť, či z jeho cely niekto v poslednom čase nevyliezol. Možno niekoho poslal, aby mu skontroloval družku, alebo sa iba v cele bavili o svojich láskach vonku, a ten niekto dostal chuť vidieť ju na vlastné oči, lebo v base sa pod vplyvom spomienok poväčšinou preháňa. Každá ma dieru medzi nohami, ale v base sa z toho spraví malý raj na zemi a chlapík po dlhšom absťáku môže dostať chuť. Najmä ak ochranca takéhoto pokladu bude zaručene ešte pár rokov bručať. Potom aká prekážka? Ja by som to videl asi takto."

Dospelí chlapi, zvyknutí hrabať sa medzi mŕtvolami a vrahmi, sedeli a všetci mali mierne povytiahnuté obočia.

„Vraj ucho. Zelené," zašomral Hanzel a oprel sa.

„Sám by som to lepšie nie," uznal Vaňa.

„Mne sa to celkom páčilo, kolega Krauz," pochválil ho Majchrán.

Jediný Burger nič nepovedal. Tušil, čo bude nasledovať. Krauza to dosť štvalo. Vypol sa k výkonu a pochvalu čakal predovšetkým od svojho učiteľa.

„No... tie verzie sú ešte trochu kostrbaté, ale s Burgerovou pomocou ich učešte. Všetko, čo tu zaznelo, chcem písomne v podobe hlásenia. Idem poobede na poradu, predložím to vrchnosti, aby videli, čo sme schopní do dvadsaťštyri hodín po vražde zistiť. Trochu im tým zalepím oči a dajú chvíľu pokoj, takže o hodinu chcem hlásenie na stole. Ostatní do terénu. Držte sa, chlapci, keby ste niečo potrebovali, som tu! Rozchod!"

Sotva sa zavreli dvere s číslom stoštyridsaťjeden, Burger sa znechutene spýtal:

„Richard, aké z toho plynie poučenie?"

Krauz bol ešte stále vyplašený a nič nechápal. Nezmohol sa ani na slovo.

„Pred šéfmi nikdy neukáž všetko, čo dokážeš, lebo na teba naložia dvojnásobok. Poväčšinou samé somariny, čo nikto nechce robiť. Pozri na Vaňu, hrá sa na blbečka a nikto ho neotravuje. Ber si z neho príklad. Drž sa pri

zemi a kašli na malé pohladkania, lebo po nich poväčšinou nasleduje zaucho. V tvojom prípade stačilo zosumarizovať pitvu a ohliadku miesta činu a prípadne Angelina výpoveď. Nie, ty k tomu musíš vymýšľať aj bombastické verzie. Dosť na tom, že si mu nesľúbil vraha do troch dní. Teraz pekne sadneš za stroj a napíšeš mu to od á po zet a my zatiaľ ideme na pivo, páni. Všetci, aby sme pána spisovateľa nerušili," a naozaj odišli.

Krauz stál ako teliatko uprostred kancelárie a neveril vlastným očiam. Pohľad mu padol na zrkadlo vedľa dverí. Blbečkovi v ňom oznámil:

„Som ja ale debil!"

A blbeček súhlasne prikývol.

20. Kapitola

Nebolo to také hrozné a išlo mu to až prekvapujúco dobre. Napísal dve a pol strany, a až keď urobil poslednú bodku, spomenul si na Burgerovu radu. Cmukol, akoby si práve zahryzol do pery, a rýchlo si prečítal posledné riadky. Ak sa to šéfovi zapáči, zajtra bude písať ďalšiu správu a potom ďalšiu a napokon sa z neho stane pisár, a nie detektív. Lenže už bolo neskoro. Prepisovať sa mu to nechcelo. Mávol rukou, zatočil valcom na písacom stroji a správu vybral. Pospájal strany zošívačkou a natešene si pošúchal dlane. Hotovo!

Zamkol kanceláriu a vystihol Majchrána, ako kráča po chodbe ku schodom. Počkal, kým zbehol o poschodie nižšie, vkradol sa mu do kancelárie, hlásenie hodil na stôl a vybehol z budovy ako otrok z kameňolomu.

Našiel ich na tretí pokus. Práve dopíjali penu zo dna pohárov.

„Áá... pán Andersen," privítal ho Hanzel. „Poučený Andersen?" zaujímal sa Burger. „Viem ja? Dúfam, že sa mu to nebude páčiť až tak, aby ma pripútal k stroju natrvalo!" „Dúfaj. Tak môžeme ísť." „Ja som si nedal ani jedno!"

„A ani si nedáš, drahý Andersen! Stratili sme kvôli tebe už dosť času. Zatiaľ sme sa dohodli, čo kto spraví. Oto s Váňom skočia do školy, my ideme do prírody. Vaňa platí."

Hanzel, Burger a Krauz bleskovo vstali a vybehli pred krčmu. Tentoraz Krauz nezaváhal, signál Vetry vanúce z hôr ho Burger naučil už dávno a ovládal ho úplne perfektne. Stihol vybehnúť zarovno s nimi.

„Čau, vypočuj si to sám, my sa ponáhľame," Edo sa rozlúčil s Hanzelom, zdrapol Krauza za rukáv a rýchlo nasadli do auta, aby ich nezastihla vlna Váňovho hnevu.

Na škole tesne vedľa hlavného vchodu bola tabuľka a na nej názov. Ani Hanzel, ani Vaňa z nej bohvieakú radosť nemali, názov im nič nehovoril. Iba toľko, že ide o hotelovú školu. Viac ich potešila tabuľka vedľa. Bolo na nej napísané: Zubná ambulancia. Pod tým dodatok, stredisko III / SŠ.

Skúsili hlavné dvere. Boli otvorené.

„Tak ti poviem, že som mal obavy. Sú prázdniny, školy by mali byť zatvorené."

„Vaňa, nejaká zástupkyňa alebo školník tu musia byť stále. Čo keby horelo, alebo niekto potreboval nejakú pečiatku, alebo..."

„Alebo kecáš! Cez prázdniny bývajú školy zatvorené normálne. Ak horí, prídu hasiči a pečiatky si má každý vybaviť cez školský rok."

Hanzel sa nechcel hádať, ale o pár krokov musel dať Vaňoví za pravdu. Dvere ich pustili iba do malého vestibulu. Veľká šípka ich nasmerovala

doľava. Sucho hlásala, že tým smerom nájdu ambulanciu. Všetky ostatné presklené lietačky boli zamknuté. Do školy sa vojsť nedalo.

„Čo som hovoril!"

Hanzel cmukol, aby mu dal najavo, že nerád prehráva, a zamieril na koniec chodby. Na koženej lavici sedel chalan a čítal knihu. Spoza dverí sa ozýval piskot vŕtačky. Hanzel sa rozhodol, že nechajú zubárku v pokoji bádať, či predsa len nenarazí na naftu, a sadli si ku chlapcovi. Od prekvapenia otvoril ústa a ukázal im, prečo trávi prázdniny v čakárni.

„Toto je školská ordinácia," osmelil sa chlapec so zhnitým chrupom.

„My sme kontrola z ministerstva. Pacienti sa nám sťažovali, že cez prázdniny používajú niektorí školskí zubári staré a tupé vrtáky. Tie nové si šanujú na začiatok školského roka."

Chalan chvíľu zvažoval serióznosť novej informácie, párkrát mu aj myklo kolenami, že vybehne, kým je ešte čas, ale napokon sa od nich iba trochu odsunul a znova sa začítal.

Zubárka asi neplombovala, stačila len vložka, lebo krátko po tom, čo vŕtačka stíchla, sa otvorili dvere a dievča so sklonenou hlavou a vreckovkou na líci vyletelo z dverí a trielilo po chodbe ako kozliatko unikajúce z jatiek.

Hanzel bol zvedavý, čo spraví chlapec, a tak ostali sedieť.

„Ja... počkám. Radšej to prekontrolujte."

„No vidíš, rozumná reč."

Vošli.

Sestrička si ich nechápavo premerala. Hanzel vtiahol nosom a zacítil cigaretový dym. Doktorka bola asi vzadu. „Páni?"

Obaja ako na povel siahli do vnútorného vrecka saka a ukázali odznaky. „Kriminálna polícia."

„To nemyslíte vážne! Pán doktor! Prosím vás..."

Vo dverách na opačnom konci ordinácie sa objavil deduško s tenučkými guľatými okuliarikmi na nose a drzo si potiahol. Pozrimeže, z doktorky sa vykľul doktor. Hanzel si ani nestihol uvedomiť, ako automaticky si každý spája toto povolanie so ženami, a už boli predstavení.

„Toto sú páni z kriminálky."

„Dobrý deň, pán doktor," a opäť ukázali odznaky.

„Ak je to fór od Karola, tak je to slabé, prekukol som vás hneď na začiatku a že mu odkazujem, že stav sa nemení, tristo pätnásť ku tristo dvanástim pre mňa."

Hanzel vyprskol do smiechu.

„Vedel som, že ste od Karola! Ja tomu debilovi hneď zavolám, ale to si za klobúk nedá! Okrem toho sme sa jasne dohodli, že cez prázdniny nehráme!"

Vaňa civel raz na doktora, raz na smejúceho sa kolegu a nič nechápal.

„Karola z toho môžete pokojne vynechať, pán doktor," povedal Hanzel pobavene, „my sme naozaj z kriminálky. Detektív Hanzel a detektív Mikovič. Už sa mi to párkrát stalo, že ma považovali za nepodarený fór, preto sa smejem."

„Vážne?"

„Vážne. Môžem vám ukázať aj služobný preukaz." „Tak počkajte, zadusím..." zmizol v zadnej miestnosti a o chvíľu sa vrátil už bez cigarety. „Počúvam vás." „Sme z oddelenia vrážd..."

„Tak toto keby ste povedali na začiatku, volám Karolovi hneď!"

„... s tým som aj tak trochu rátal, preto začíname s vysvetľovaním, až keď prejde šok z našich odznakov. Už sa mi to párkrát oplatilo. Takže, chceli by sme vidieť záznamy vašej pacientky Angeliky Rigovej."

Doktor pozrel na sestričku. Celý čas stála opretá o stôl a civela. Živých detektívov videla asi prvý raz v živote. Aj oni na ňu pozreli. Chvíľu si iba tak vymieňali pohľady a potom ju trklo.

„Aha!" a zamierila k registračke.

Kartu našla okamžite.

„Tretia bé," povedala doktorovi a podala mu ju.

„Tak poďme dozadu, sadneme si k tomu," rozhodol doktor a sestrička automaticky vzala svoju stoličku a niesla ju za nimi.

Zadná miestnosť bola zariadená veľmi prosto, iba skrine na prezlečenie, dve kreslá s konferenčným stolíkom, pár políc. Žiadny luxus. Návštevu usadili do kresiel a doktor si prisadol na stoličku. Sestričku nikto nevyhodil, a tak s našpicovanými ušami ostala medzi dverami a oprela sa o zárubňu.

„Čo by vás zaujímalo?" spýtal sa a otvoril kartu. Obočie mu prekvapene poskočilo.

„Angelika Rigová bola včera nájdená mŕtva."

„Ježišukriste!" zaznelo od dverí, ale nikto tomu nevenoval pozornosť.

„S najväčšou pravdepodobnosťou ide o násilný trestný čin. Vzhľadom na to, že mŕtvola bola v značnom štádiu rozkladu, pokúšame sa identifikovať ju aj cez zubnú kartu a aj inými metódami. Matka ju síce identifikovala so stopercentnou istotou, ale ak môžeme totožnosť mŕtvoly potvrdiť aj inak, robíme to."

„No..." doktor zaváhal, „asi vám príliš nepomôžem. Angelika Rigová tu má záznam starý tri roky, zo septembra, to znamená, že prišla akurát tak na vstupnú prehliadku, keď nastúpila na strednú školu. Tie sú totiž povinné. Potom nič. Chrup bol v tom čase v absolútnom poriadku bez akýchkoľvek kazov a anomálií. Nepotrebovala ani ošetrenie, ani strojček. Odvtedy som ju nevidel, ani neviem, ako vyzerá. A včera som bol celý čas doma, to mi môže potvrdiť sused a aj manželka."

„Vy ste síce veselá kopa, pán doktor, ale nepostrehli ste jeden detail. Telo bolo v štádiu rozkladu, takže alibi na včera vám príliš nepomôže. Budete si musieť spomenúť, kde ste boli tak pred dvomi, tromi týždňami," usmial sa Hanzel.

„Do kelu! Ja si nepamätám, ani na ktorý deň v týždni pripadá Veľkonočný pondelok, nie to ešte, čo som robil pred tromi týždňami!"

„Tak potom ste podozrivý ako každý iný."

„Tak toto keď budem rozprávať Karolovi, zbledne od závisti! Ja, a podozrivý z vraždy! Dáte mi to aj písomne? On je, všivák, strašne skeptický typ starca. Neveriaci Tomáš."

„Dáme. Ak bude treba, tak dáme."

Hanzel s doktorom sa celkom dobre bavili.

„Ale vážne, môžete nám nejako pomôcť?"

„Nie. Je mi ľúto, ale naozaj nie. Ak by som jej robil aspoň jednu jedinú plombu, vedel by som svoju robotu spoznať, ale ona nemá na chrupe ani najmenší zásah a odtlačky sa v takýchto prípadoch tiež nevyhotovujú, takže naozaj niet s čím porovnávať."

„Žiadny róntgen?"

„Nie, žiadny, ani raz."

„Takže ani nemá význam, aby ste nám kartu zapožičali?" „Nech sa páči, presvedčte sa sám," a podal mu otvorenú kartu.

Hanzel videl iba perokresbu horného a dolného chrupu, potom dva rady okienok, ale bolo to iba čisté tlačivo. Ani jeden krížik, ani jedna nula, nič, vôbec nič.

„Uhm," pokýval hlavou a kartu vrátil.

„Tak nič, prepáčte, že sme vás zdržali."

„Nezdržali! To je v poriadku. Príjemné spestrenie nudného prázdninového dňa. Mám tam ešte jedného pacienta a na dnešok fajront. Asi pôjdem na pivo. Ozaj, nepridáte sa? Ale... vy asi v službe nemôžete, čo?"

„Jasné, že nemôžeme! Na to je predpis! Tak my pôjdeme... ešte jedna vec. Všetky dvere sú pozamykané a chceli by sme sa dostať k riaditeľke alebo zástupkyni."

„Jednoduché, vrátite sa von pred hlavný vchod a napravo za tým ozdobným výčnelkom v murive je zvonček a reproduktor. Zazvoníte v zborovni alebo na sekretariáte a oni vám prídu otvoriť. Hovoril som školníkovi, že je to nešťastné riešenie, schovať zvonček za roh, ale bol tvrdohlavý, a tak mi sem denne chodia návštevy pre riaditeľku. Už som zvyknutý. Kým tam ja sám nenamontujem šípku s nápisom zvonček, tak pokoj mať nebudem, lebo ten arogantný lenivec sa sám od seba nerozhýbe."

„Aha. A ešte jedna vec, prečo fungujete aj cez prázdniny?"

„Lebo sme stredisko, kam patria tri stredné školy, a pri takom nápore pacientov je čo robiť aj v lete. Dnes je to v pohode, ale mám dni, keď vŕtame ešte o tretej poobede."

„Jasné. Tak ďakujeme pekne. A že pozdravujeme Karola. Ozaj, to je..."

„Môj kamoš zo štúdií. Starý mrzutý dedo na penzii."

„A to skóre tristo pätnásť ku tristo dvanástim pre vás?"

„Od prvého ročníka na výške hráme takú hru, kto koho napáli. Hráme ju už skoro päťdesiat rokov a ešte stále nás to neprestalo baviť. Vlastne, čím ďalej, tým si to viac užívame. Viete, čo bol môj tristo pätnásty bod? Nie? Poslal som mu list s hlavičkou Športky, že vyhral prvú cenu, lebo žrebovanie spred mesiaca bolo neplatné a losovalo sa znova a vyhral. On je totižto vášnivý športkár. Nedal som si to ujsť a od sledoval som si ho. Bol to pohľad pre bohov, ako ho vyhadzovali a on sa domáhal svojej výhry a soptil a mával im pred nosom mojím sfalšovaným lajstrom, no paráda! Nakoniec som musel aj zasiahnuť, lebo naňho chceli zavolať policajtov. Ozaj! Koľko by ste mu naparili za takýto zločin?"

„No, ani neviem, či vymáhanie výhry je nejaký zločin. Asi nič."

„Škoda! Keby tak dostal pol roka nepodmienečne, to by bolo aj za tri body, nielen za jeden. Škoda, no nič, možno nabudúce."

Podali si ruky.

„A keď ste už tu, nemohli by ste k nemu skočiť, dám vám adresu, že by ste ho trošku vystrašili tými odznakmi?"

„Tak to by asi nešlo, fakt nie, pán doktor."

„Škoda, veľká škoda! To by bol bodík! Doslova bodíček!" labužnícky zamľaskal doktor.

Keď vyšli na chodbu, chlapec nesmelo vstal a vrhol na nich spýtavý ubolený pohľad. Hanzel sa nad ním zľutoval.

„Tu je to všetko v poriadku, mladý muž. Prajem ti hlboký zážitok."

Chlapcovi sa evidentne uľavilo.

Vyšli pred hlavný vchod.

„Ty sa s ním poznáš?"

„Vaňa, to ti ako napadlo?"

„Že sa ste sa rehotali ako starí známi."

„Nie, ale nevšimol si si, že je to týpek, čo sa baví životom? Hneď som to postrehol, sotva spomenul Karola."

„Ktorého? Ty poznáš Karola?"

„Nie, Kriste, Vaňa, nechaj to tak. Išlo o fór."

«Jáj«"

Hanzel zazvonil. Zvonček bol fakt umiestnený nemožné. Zazvonil ešte dva razy. „Sekretariát, prosím!"

„Kriminálna polícia. Môžeme hovoriť s niekým z vedenia školy?"

„Iste, počkajte, prosím, prídem vám otvoriť."

Sekretariát a zborovňa museli byť na prízemí, lebo sotva si stihli skontrolovať špičky topánok, otvorila im staršia pani a bez slova ich vpustila dnu. Nemýlili sa, nezamierila k schodisku, ale odviedla ich kúsok po chodbe. Veľké mosadzné ceduľky vedľa dverí ich informovali, kde sedí zástupca, kde riaditeľ, kde je zborovňa a kde sekretariát.

„Páni, je tu aj riaditeľka, aj zástupca, aj skoro celý profesorský zbor, takže..." a pokrčila ramenami, aby si láskavo vybrali.

„Riaditeľka," rozhodol Hanzel.

Pani riaditeľka vyzerala ako všetky riaditeľky vo filmoch. Tmavý kostým, lodičky a vysoký drdol. Hanzel bol sklamaný iba z veľkých okuliarov v hrubom kostenom ráme. Nemala ich.

Sekretárka asi referovala, komu ide otvoriť, lebo bez slova vstala, čiperné obehla riaditeľský stôl a s natiahnutou rukou im vyšla v ústrety.

„Mihóková, teší ma."

Detektívi sa predstavili a ukázali odznaky. Riaditeľka si ich pozorne prezrela, hoci falzifikáty by aj tak nerozpoznala, ale bola zodpovedná za celú školu a obozretnosť jej vyplývala priamo z funkcie.

Chlapci to aj tak chápali a trpezlivo držali placky pred sebou, až kým im kývnutím hlavy nedala znamenie, že všetko je v najlepšom poriadku. Ukázala rukou do rohu k masívnej sedačke a sekretárka sa spýtala obligátnu otázku, či čaj, alebo kávu, a oni obligátne odmietli, lebo na to pivo a vodku by asi nezapasovalo ani jedno, ani druhé.

„Ako vám môžeme pomôcť?"

„Včera bola nájdená mŕtvola vašej študentky Angeliky Rigovej."

Riaditeľke padla sánka. Už nehrala zodpovednú a obozretnú. Zachovala sa ako obyčajná matka. Dlaň jej s hlasným plesknutím pristála v dekolte a v očiach sa objavila nefalšovaná hrôza.

„Ježišukriste!"

„Je nám to naozaj ľúto, že vám musíme oznámiť takúto smutnú novinu, ale podľa všetkého jej smrť zavinila iná osoba a našou prácou je túto osobu vypátrať. Inými slovami, my sme z oddelenia vrážd a začali sme vyšetrovanie vraždy Angeliky Rigovej."

„Ježišukriste!"

„Trochu vody?" tentokrát ponúkal občerstvenie Hanzel.

Ani nečakal na odpoveď, vrtko vstal a priniesol z riaditeľského stola otvorenú fľašu minerálky a nedopitý pohár. Asi ju to naozaj vzalo, lebo si ho nevšímala, a že má v rukách pohár si uvedomila, až keď sa jej Hanzel snažil doliať a neopatrne jej oblial sukňu.

„Prepáčte..." ospravedlnil sa, ale ani potom nereagovala.

„Ježišukriste, čo tá matka nešťastná! Poznám ich rodinu. Celý život len trpela, a teraz ešte aj toto! Prepáčte, nemôžem sa z toho spamätať. Nemôžem..." zaváhala, „a je to naozaj ona? Je to isté, prosím vás?"

„Je. V tomto smere sme už vykonali vyšetrovanie a jej matka ju spoznala."

„Ona ju už videla!? Chúďatko."

„Ona sama na tom trvala. Chcel by som sa vás na niečo spýtať..."

„Moment! Je tu prítomná aj jej triedna profesorka, pani Chmielová, nemám ju zavolať, aby ste to nemuseli opakovať dva razy?"

„Výborne! To by naozaj zjednodušilo..."

Ale riaditeľka nečakala na vysvetlenie, čo by bolo jednoduchšie, a už svižne mierila k stolu a telefonovala. O chvíľu sa k ním pridala ďalšia profesorka, ale tentoraz opak filmovej riaditeľky. Kočka slabo nad tridsať v rifliach a tričku. Riaditeľka si všimla, ako detektívi čumia na ukážkové prsia natlačené v stiesnenom priestore, a rozhodla sa zachrániť dobré meno ústavu krátkym vysvetlením.

„Viete, sú už prázdniny, profesorský zbor bude ešte týždeň dorábať nejaké administratívne záležitosti a potom idú na zaslúženú dovolenku, takže teraz, keď tu už nie sú študenti, tak striktne netrváme na vhodnom oblečení. Za normálneho chodu školy rifle nestrpím, ale teraz../' a odzbrojujúco sa usmiala.

Profesorke Chmielovej to bolo evidentne jedno a detektívom dupľom.

„Chmielová," predstavila sa a prekvapene čakala, čo bude.

„Páni sú z kriminálky... ehm... predstavte si, pani kolegyňa, predstavte si tú tragédiu, Angelika z vašej triedy... zomrela..." riaditeľka hovorila opatrne a prerývane, akoby Chmielová bola Angelikina blízka príbuzná a logicky by mala po takejto správe odpadnúť.

Neodpadla, ale veľmi skúmavo sa zahľadela na chlapov.

„Váž... ne? Ale..." neodpadla, ale zaskočilo ju to. Hrdlo sa jej zovrelo a nebola schopná dokončiť.

Riaditeľka ich gestom vyzvala, aby si všetci sadli.

„Viete, už som pani riaditeľke vysvetlil a zopakujem to aj pre vás, že smrť Angeliky Rigovej bola násilná, teda pátrame po tom, kto jej smrť zavinil, inak povedané, hľadáme jej vraha."

„Pýtajte sa, prosím!" znelo to mimoriadne energicky a odhodlane. Na triednej profesorke bolo vidieť, že urobí všetko preto, aby tú sviňu chytili.

„Hovorili sme už s matkou a spomínala nám nejakú Vierku."

„Áno, to je dievča, s ktorým sedí v lavici. Sú kamarátky. Dám vám na ňu telefónne číslo."

„Netreba, už ho máme. Mala v škole aj iných kamarátov alebo kamarátky?"

„Bežne, ako všetci, ale že by mala nejakú známosť so spolužiakom, ak to takto myslíte, tak to nie. V treťom a štvrtom ročníku sa nám už niektorí študenti a študentky pri odchode zo školy držia za ruky, to je pravda, ale

Angelika nie. Nikdy som ju nevidela. Ani s inými dievčatami sa nejako výraznejšie nekamarátila. Iba tá Vierka."

„Výborne! Matka spomínala niečo, že Angelika nebola v posledných dňoch v škole a že si ani neprevzala vysvedčenie."

„Áno, hlásila som to aj pani riaditeľke, aj telefonicky matke a aj som o tom vyhotovila zápis do triednej knihy. Ak treba, môžem ju priniesť."

„Netreba, my nie sme zo školskej inšpekcie, my vám veríme. Skôr by nás zaujímalo, odkedy nebola v škole."

„To viem veľmi presne. Naposledy sa zúčastnila na vyučovaní dvadsiateho druhého júna, v piatok. V pondelok dvadsiateho piateho už neprišla. Vzhľadom na to, že sa jej to občas stávalo, tak som prvé dva dni nehlásila nie a čakala som, kedy príde a predloží ospravedlnenie. Neprišla, a tak som to v stredu ohlásila riaditeľke a v piatok, v deň vysvedčenia, som volala s jej matkou. Vysvetlila som jej, že vysvedčenie bude zatiaľ uložené na riaditeľstve školy, pretože ak Angelika nepredloží dostatočne dôveryhodné ospravedlnenie na celý týždeň, budeme uvažovať aj o znížení známky zo správania za absenciu."

„A čo vám povedala matka?"

„Priznala sa, že v skutočnosti ani ona nevie, kde je Angelika, a poprosila ma o zhovievavosť, že sa to určite vysvetlí."

„Mala v hlase niečo čudné, nejaké napätie, alebo niečo, čo ste tam predtým nepostrehli?"

„Nič také, hovorila so mnou ako vždy predtým, keď mala Angelika... ako to povedať..."

„Rauše?"

„Áno, aj za mojich študentských čias sa tomu tak hovorilo."

Hanzel kládol otázky a Vaňa si zapisoval.

„Rauše..." zašepkal si popod nos a na záver vety dal takú silnú bodku, až si skoro vyrazil zápisník z ruky.

„Stávalo sa jej to často? Alebo inak, ako by ste mi charakterizovali Angeliku?"

Triedna učiteľka prehltla a pozrela na riaditeľku. Keďže si to Hanzel všimol a tiež sa pozrel tým smerom, nestihla jej dať znamenie. Aspoň tak si ich pantomímu Hanzel vysvetlil.

„Viete..." učiteľka nevedela ako začať.

„Aby som vám to uľahčil, hovoríme o etnickej menšine a chápem, že sme až doteraz žili a asi aj ešte budeme žiť v spoločnosti, ktorá sa s ich existenciou akosi nevie celkom dobre vyrovnať a zmieriť. Veď ani ich nové meno Rómovia nikto nepoužíva, takže chápem vaše rozpaky, ale ubezpečujem vás, že aj my sa v našej profesii s Cigánmi stretávame, a tiež nie za úplne príjemných okolností, takže smelo. Naozaj sa nemusíte rozpakovať povedať nám pravdu, nech je akákoľvek. Nikto z nás vás nebude podozrievať z rasizmu,

alebo z niečoho ešte horšieho... chcel som povedať nezmyselnejšieho. Môžeme sa baviť úplne otvorene."

Triednej profesorke sa uľavilo.

„Ono je to tak, že Angelika je veľmi šikovné dievča, ak sa jej chce a práve jej nelietajú hlavou nejakí... nejaké bláznovstvá, tak sa aj učí, a dokonca veľmi dobre, ale potom to na ňu príde a neukáže sa v škole aj týždeň. Ona si jednoducho vyžaduje trochu Špeciálny prístup. Snažili sme sa to s profesormi všelijako zaonačiť a pomôcť jej, už kvôli matke a celej rodine, lebo keby sme jej zapisovali každú zameškanú neospravedlnenú hodinu, tak by už dávno vyletela, ale teraz ma naozaj naštvala. Aby si ani pre vysvedčenie neprišla a vykašlala sa na nás deň po fotení, to už bol vrchol!"

„Deň po fotení? To má aký význam, ako to súvisí?" spýtal sa rýchlo Hanzel a ignoroval fakt, že triedna profesorka o Angelike stále hovorí v prítomnom čase.

„No, v stredu, ten posledný týždeň, čo ešte chodila do školy, bol u nás fotograf a na školskom dvore sa robili také tie triedne fotografie na pamiatku a kto chcel aj jednotlivo alebo dve-tri kamarátky pokope."

„Vieme, jednu takú nám zapožičala jej matka."

„No a..." triedna profesorka opäť zaváhala, „no, asi takto! Viete, Angelika je mimoriadne vyvinuté dievča. Telesne vyvinuté, myslím. Oni dozrievajú podstatne skôr než my a niektoré telesné pudy ovládajú oveľa ťažšie než my. Nedá sa im to zazlievať, sú to také typy a..." liezlo to z nej ako z chlpatej deky.

Chvíľu váhala a zvažovala, či to má spraviť. Napokon sa rozhodla. Prestala sa rozprávať s detektívmi a obrátila sa na riaditeľku.

„Pani riaditeľka, ja som vás s tým nechcela obťažovať, lebo som celú vec považovala za vybavenú, a napomenula som ju, ale teraz, keď vyšli najavo tieto nové skutočnosti, a ešte k tomu také strašné..." triednej profesorke bola situácia evidentne nepríjemná a riaditeľka stuhla v očakávaní pohromy. „Za týchto okolností musím!"

„Tak... smelo," povzbudila ju nesmelo riaditeľka. „Čo sa stalo?"

„V stredu sme sa fotografovali a prišiel taký mladý fičúr a len sa stále vyškieral a baby si ho doberali, ale stále to bolo iba tak zo žartu. Cez prestávku som videla Angeliku a fotografa pri šatniach a... no... o čom sa práve bavili, jednoducho človek so skúsenosťami s mládežou spozná. Z postoja, z toho ako sa na seba usmievali, ako sa hrala s vlasmi a..."

„Jednoducho ju balil."

„Presne!" zmučeným pohľadom poďakovala Hanzelovi za pomoc. „Na druhý deň vo štvrtok sme šmirgľovali lavice a dávali sme triedu do poriadku a Angelika sa na nás vykašlala a vypýtala sa von, vraj musí ísť k lekárovi na kontrolu. O hodinu som išla kúpiť tlačivá na diplomy, ako ste ma poslali, pamätáte sa, pani riaditeľka, a pristihla som ich na Žilinskej v tom bistre s

červenými črepníkmi namiesto plota. Hrkútala si tam s fotografom. Nevideli ma, a ja som mala plné ruky, preto som to nechala tak, že si s ňou pohovorím neskôr."

„No, to by zas nebola až taká tragédia," vydýchla si riaditeľka a povzbudivo sa usmiala na policajtov, aby pochopili, že ak sa niekto uleje zo šmirgľovania, tak nemusí ísť o žiadny hrdelný zločin. Hanzel chápavo prikývol, že tentoraz nikoho zatvárať nebudú.

„Ale to nebolo všetko."

Riaditeľke zmrzol úsmev na tvári a veľmi dôrazne požiadala kolegyňu, aby už láskavo držala hubu, aspoň kým títo dvaja nevypadnú zo školy. Iba pohľadom, ale Hanzel sa v ich mimike orientoval veľmi presne.

„Nie?" zaúpela riaditeľka.

„V piatok, posledný deň, čo bola Angelika v škole, priniesol fotograf hotové fotky, chcel ich rozniesť po triedach, a pretože toho bolo veľa, nechali sme ho samého pohybovať sa po škole, nech si ich roznesie. Cez štvrtú vyučovaciu hodinu som išla za kolegom Bauerom do telocvične a... a v telocvičnej šatni číslo tri... no..."

Nešlo to z nej von, ale Hanzel sa rýchlo dovtípil, čo videla v telocvičnej šatni číslo tri.

„Prekotil ju," zasiahol do vyšetrovania Vaňa a škodoradostne sa vyškeril.

„A... áno," bezmocne pokrčila ramenami pani profesorka a Hanzel rýchlo dolial riaditeľke minerálku. Už to zase potrebovala.

„Kto mal v tretej bé štvrtú hodinu?" precedila riaditeľka cez zuby.

„Nikto. Kolegyňa Trúchla zastupovala v dvoch triedach naraz, aj v tretej bé aj v druhej á, lebo kolega Macek je predsa po operácii a príde až v septembri. Inak sa to nedalo zaplátať a pani zástupkyňa..."

„Interné záležitosti školy si vybavíme až potom!" uťala jej vetu riaditeľka.

„Pochopiteľne, že som to okamžite stopla a riadne som obom vyčistila žalúdky," zašepkala triedna profesorka, ale príliš si tým u riaditeľky nešplhla.

„Tak my teda pôjdeme," rozhodol Hanzel a riaditeľke spadlo z pliec vrece cementu. „Myslím, že ste nám ju vykreslili celkom jasne. Ešte meno a adresu toho fotografa."

„Pán zástupca vám ju dá, fotenie išlo cez neho."

Slušne poďakovali, popodávali si ruky a riaditeľka ich vyprevadila až k dverám. Keď sa cez ne snažila pretlačiť triedna profesorka, odchádzajúci detektívi začuli jej energický hlas:

„A vy mi tu ešte na chvíľu ostaňte, pani kolegyňa!!" Hanzel s Váňom mimovoľne pridali do kroku.

21. Kapitola

Burger a Krauz mali príjemnejšiu robotu. Prechádzali sa v prírode. Sotva sa ukázali na brehu jazera, dvaja rybári, známi už zo včera, vstali z plátených stoličiek a ponáhľali sa im v ústrety.

„Zdravíčko! Tak ako, už ste niekoho chytili?"

„Práve sme sa vás to chceli opýtať!"

„Ako?"

„No nejakého pána kapra, alebo slečnu šťučku..."

„Jáj! Néé. Zas neberú. A vy? Mali ste šťastie?"

„Tiež neberú. Ono to nie je také jednoduché. Poznáte to aj vy, nahodíte udičku a čakáte, či sa niečo nechytí, a občas treba veľa trpezlivosti, kým príde ten správny záber, nie?"

Rybári uznanlivo pokyvovali hlavami. Tomuto slovníku rozumeli veľmi presne. Burger bol majster v používaní slovníkov.

„Boli sme ráno u vás, taký silnejší pán s takým chudým nás vypočúvali, aj sme podpísali zápisnice, ale veľmi sme vám asi nepomohli. Aspoň tak sa tvárili. Prišli ste kvôli tým zápisniciam?"

„Nie, tie sú určite v poriadku. Prišli sme si to ešte raz omrknúť. Občas sa nám stáva, že na druhý deň nájdeme niečo, čo sme si predtým nevšimli."

„A môžeme nejako pomôcť?"

„Možno," skúsil Burger a zamyslel sa.

„Chodíte sem pravidelne?"

„Pravidelne."

„Aj v noci?"

„Aj v noci."

„Pred dvomi týždňami v noci?"

„Na to sa nás pýtali aj tí dvaja. Určite sme tu boli aj v noci, ale nepíšeme si to. Prezreli sme si už lovné knižky, ani jeden tam nemáme za posledné dva týždne zápis, takže sme ani nič zvláštne nechytili, lebo my si to píšeme poctivo, ale určite sme tu boli. Zhodli sme sa na tom, že v noci sme tu boli naposledy asi z nedele na pondelok minulý týždeň."

„To je jasné, dva týždne sú dva týždne. Skúste si spomenúť aspoň na jedno. Stalo sa za posledné dva týždne niečo zvláštne, niečo, čo sa bežne nestáva, niečo, čo vám utkvelo v pamäti?"

„Čo také?"

„Nejaká hádka alebo krik podvečer. Nejaké volanie o pomoc z lesa. Nejaký chlap, čo by trielil z lesa ako najatý, poprípade sa ešte cestou obliekal, alebo vliekol nejaké bremeno. Nejaký rozruch v rákosí buď tu, alebo na druhom brehu."

Po každom Burgerovom návrhu iba pokrútili hlavami.

„Naposledy tu hulákal starý Hanzelka, našiel si karičku, ale inak nikto. Kto tu začne hulákať, okamžite ho lifrujeme proti prúdu, lebo nám plaší ryby."

„Starý Hanzelka? Čo si to našiel?"

„Karičku. Bolo to teraz v sobotu, behal tu ako s nasolenou riťou a bohoval na celý svet. Nejaký chumaj mu šlohol z dvora karičku, takú obyčajnú, železnú s dvomi kolesami. Obyčajný šrot, ale zvážal na nej seno spod hory a bál sa, že ho bude musieť vláčiť na chrbte. Nakoniec ju našiel hentam povyše v rákosí."

Obaja detektívi sa obzreli smerom, kam ukázal rybár.

„Kde, môžete nám to ukázať?"

„Poďte."

Jeden ostal strážiť plaváky a druhý vykročil k rákosiu. Minuli miesto, kde našli Angeliku, a prešli ešte asi dvesto metrov.

„Tu," ukázal rybár, ale rákosie už bolo narovnané a všetky stebla, jedno ako druhé, trčali k nebu. „Ako viete?"

„Vidíte tú železnú skobu v zemi? Tak dva metre od nej. Naľavo. Tu ju našiel," a ukázal rukou na skobu trčiacu z rákosia.

Detektívi si prezreli miesto, ale ak tu aj bolo niečo zvláštne, vlnky na jazere to zahladili. Breh bol štrkový, prerastený riedkou trávou, a hýbal sa po každom daždi alebo silnejšom vetre. Nenašli vôbec nič.

„Myslíte, že to môže mať nejaký súvis?" vyzvedal rybár, keď si všimol ich pátravé pohľady.

„To zatiaľ nevieme. Kde býva ten Hanzelka?"

„Po ceste dole asi tristo metrov od nášho stanovišťa. Tá samota s hospodárstvom. Chová si tam pár sliepok a kozy."

„Od Konvalinky je to dobrý kilometer."

„Možno aj viac, pán kapitán, ale to je mu jedno, je tam každý večer až do záverečnej. Potom ide pozatvárať kuríny a zahnať dobytok. Presnejšie tie tri kozy, čo mu ešte ostali."

„Nadporučík, zatiaľ iba nadporučík. Býva o tomto čase doma?"

Rybár pozrel na hodinky.

„Určite. Na seno chodí ráno a celý deň sa motká po dvore. Večer musí dojiť, takže je skoro stále doma. Až na tú záverečnú, to si nedá ujsť."

Debatovali a pomaly sa vracali. Zastali pri mieste, kde našli Angeliku.

„Tak vám teda zatiaľ pekne ďakujeme. Ešte sa tu poobzeráme."

„Aha! Jasné, chcete byť sami, tak zatiaľ!"

Počkali, kým sa rybár nepripojil ku kolegovi.

Iba tak stáli a obzerali sa. Nevedeli, čo hľadajú, ale boli si istí, že keď to zbadajú, spoznajú to.

Krauz kopol do kusu betónu, ale ani sa nepohol. Kopol doňho opätkom a prevalil sa na bok.

„Vieš, čo o ňom povedala doktorka Hanka?"

„Odkiaľ pozná Hanzelku?"

„Nie o Hanzelkovi, o tomto betóne. Že tu nemôže byť dlho a že ho rybári nepoužívali na zaťaženie sieťky, lebo by musel vyzerať inak."

„Ako inak?"

„Porastený riasami a sinicami. A vraj sa mu máme venovať, že sa jej zdá podozrivý... mi poradila nakoniec." „A to ste kedy stihli prebrať?" „Hore pri aute, keď som jej niesol tašku." „Aha."

„Žiadne aha! Hore pri aute som povedal."

„Dobre! Šak ja nííč. Tak si ho teda pozrime."

Krauz sa zohol a napravil ho tak, ako ho po prvý raz našli. Dva tmavé kamienky urobili oči, škára medzi nimi bola nos a pod ním improvizované krivé ústa, vyškerené v bolestnej grimase.

„Fakt pekná lebka."

Richard súhlasne prikývol, ale okrem podobnosti s ľudskou hlavou na kuse betónu nenašli nič podozrivé. Ani zaujímavé. Iba samé kamene a zatvrdnutý cement, ako každý normálny betón.

„A toto tu vzadu?"

Burger sa zohol a pozrel si zadnú časť, kam ukazoval Krauzov prst. Na zátylku lebky bola hlboká ryha.

„No a?"

„Edo, pozri sa bližšie a doplň si žľab zrkadlovým obrazom. Dostaneš rúrku, alebo ináč povedané miesto, kadiaľ sa predieral hrot zbíjačky. A ak sa pozrieš ozaj pozorne, uvidíš, že žľab je ešte šedý, teda ostali na ňom stopy kovu. Zbíjačka ho rozbila iba nedávno, lebo ani voda nestihla vyplaviť kov nalepený na cemente. Ani tu, pozri, ho nezmyla. Toto je kremeň. Okruhliak. Hrot zbíjačky ho rozpolil a ako sa ním predieral, kremeň zodral sivý kov, a ten sa naň nalepil. Tu je to vidieť najlepšie, pozri sem! Sivý kov na bielom kremeni. Stopy po kove sú tu perfektne čitateľné, takže tento kus betónu bol ešte prednedávnom súčasť múrika alebo steny, alebo stropu, poprípade stĺpa, a dostal sa sem iba pred pár dňami. Hanka mala pravdu, je to zaujímavý kus betónu."

„Prečo?"

„... ma skúšaš, alebo fakt nevieš?" „Aj, aj."

„Nepatrí rybárom. Je na mieste nálezu mŕtvoly, ktorá má nohy vo vode, ale telo nie. Betón je ťažký. Veľmi ťažký. Mohol by zaťažiť nepohodlné telo tak, že by kleslo na dno."

„Tak prečo nekleslo?"

„Inak povedané, prečo boli vo vode iba nohy? Lebo ho niekto vyrušil, poprípade zistil, že nevie upevniť betón na telo. Asi mu chýbal povraz alebo reťaz, alebo čokoľvek, čím by betón o telo priviazal."

„Prečo?"

„Pripomínaš mi moju staršiu dcéru. Trojročnú. Aj ona najčastejšie používa slovo prečo." „Tak prečo?"

„Prečo, prečo..." Krauz sa na chvíľu zamyslel, „ozaj, prečo? Môže to byť naozaj zaujímavá otázka. Dedukujme spolu. Ak by ju zabil niekde inde, schoval telo, pár dní o celej veci popremýšľal a napokon sa rozhodol telo utopiť, asi by bol pripravený na všetko a povraz by mal so sebou. To znamená, že je dosť možné, že ju zabil tu a priamo tu aj improvizoval, ale nemal vybavenie a utopenie sa mu nepodarilo. Viem, viem! To ihličie. Mohlo sa na ňu nalepiť tam, kde spolu kefovali, potom zliezli z lesa na prechádzku po brehu jazera a k činu došlo až tu."

Burger iba počúval a fajčil.

„Fantázia ti teda nechýba, mladý. Ale musím uznať, že s faktmi narábaš celkom obratne a v podstate sa držíš možných verzií. Otázka. Prečo je teda telo dva týždne staré?"

„No, to by práve svedčilo na druhú verziu, že ju zabil priamo tu, priamo v deň vraždy sa snažil telo utopiť, nevyšlo mu to, zdrhol a už sa sem nevracal. V prípade prvej verzie by to nesedelo, ak by ju zabil v lese a preniesol, nečakal by tak dlho, kým začne hniť, a potom sa s ňou babral. Keď to tak otáčam stále dokola, vychádza mi najpravdepodobnejšia verzia, že ju zabil tu."

„Ale šéfovi si tvrdil niečo iné."

„Šéfovi! Ma neser! Verzie sa vyvíjajú, čo platilo včera, neplatí dnes. Okrem toho stále iba hádame, takže nám nikto nemôže vyčítať, ak sa pomýlime a vrátime sa späť na rázcestie, aby sme vyskúšali inú cestu."

„Výborná odpoveď. Pamätaj si ju. Mám taký nepríjemný pocit, že onedlho budeme konfrontovaní s vedením a dobré odpovede sa nám zídu."

Debatovali, zamyslene kráčali z nohy na nohu a ani si nevšimli, že sa vrátili k rybárom. Obaja okamžite vstali, ochotní pomôcť.

„Len seďte, my už pomaly pôjdeme... ale ešte jedna otázočka. Také kusy betónu, ako sme našli tam v rákosí, používate bežne?"

Pozreli na seba a pokrčili ramenami.

„A to vám kto povedal, že ich používame my? Asi sme sa včera nerozumeli, ale my ich vôbec nepoužívame."

„Na zaťaženie sieťky s úlovkom."

„Na to sa používajú tieto kliny," rybár sa zohol, zalovil v batohu, zaštrngal a vybral železný klin dlhý cez pol predlaktia.

„Zatlčie sa do zeme čo najbližšie k vode a sem na toto očko sa zahákne sieťka."

„To, čo tu vidím, je profesionálna výbava, páni, ale čo ak prišiel amatér?"

„Ten zas nepotrebuje sieťku. Stačí mu mydlo."

Burger zvraštil obočie, lebo si nevedel celkom dobre predstaviť, ako by mydlo mohlo fixovať sieťku, ale Krauz sa musel usmiať a súhlasne pokýval hlavou. Poznal tento starý rybársky fór.

„Nechajte, ja mu to cestou vysvetlím," a podal im obom ruku. „Lovu zdar, chlapi!" „Nápodobne!"

Detektívi vystúpali hore na cestu a pomaly sa nasmerovali ku Konvalinke. „No?"

„Edo, amatér tu chytí hovno, a na to nepotrebuje sieťku, ale mydlo, aby si umyl ruky a nesmrdel." „Jáj! To poznám!" „To pozná každý."

Skôr, ako prišli dole ku Konvalinke, postavila sa im do cesty samota. Starček naberal plné priehrštia sena a odľahčoval karičku. Seno prehadzoval do malého senníka. Pripomínal im krmelce pre srnky a jelene, ibaže stál v rohu dvora a asi plnil inú funkciu než samoobslužný pult pre paroháčov.

„Dobrý deň, pán Hanzelka!"

Muž sa vystrel a seno pustil späť na karičku.

„Nemusíte hulákať, nie som hluchý."

„Prepáčte, to len tak, zo zvyku."

„Odkiaľ ma poznáte?"

„Rybári nám hovorili, že ste stratili karičku, tak sme to prišli vyšetriť," Krauz sa predstavil a otrčil mu odznak. „Detektív Krauz, kriminálna polícia. Toto je kolega."

Burger sa usmial popod fúzy a súhlasne prikývol smerom k dedovi. S Krauzovým výkonom bol spokojný. Základnou podmienkou úspešného získavania informácií v teréne bol prvý kontakt s vypočúvaným. Od neho sa odvíjalo všetko. Použiť vhodnú legendu, získať si dôveru znamenalo vydláždiť si cestičku k zhovorčivosti, alebo naopak zavrieť si už aj tak sľubne pootvorené dvierka. Tieto Krauzove sa začali s vrzgotom otvárať dokorán a Burger sa rozhodol, že ho v tom nechá samého, nech sa predvedie.

„Polícia? Vy mi čítate myšlienky, alebo ma odpočúvate? Šak som to nikomu nepovedal. Políciu som nevolal! Iba doma som si zanadával."

„Ale my vieme všetko."

„Tak mi povedzte, kedy ma prestanú bolieť tie nešťastné kolená."

„Sedemnásteho decembra dvestisíc trinásť," nestratil Krauz duchaprítomnosť. Starec sa zamyslel. Počítal. „Kecy! To už budem dávno pod drnom!" „A budú vás bolieť kolená?" „Tiež pravda," musel uznať.

Starec prešiel k bráničke a pootvoril ju. Zaškrípala. Spoza stajne vyštartoval pes a s brechotom pribehol pánovi na pomoc.

„Poďte ďalej. Hary! Harino, miesto!"

Pes sa vrhol na bráničku, odrazil sa od nej prednými labami a keďže pán považoval demonštráciu sily za postačujúcu a vydal jasný pokyn, odbehol za stajňu a viac sa nestaral.

„Len poďte, je cvičený. Ale na aké povely, to som ešte nezistil, sviňa jedna psačá."

Vošli do dvora.

„Ideme núter?"

„Nie, stačí tu."

Starec sa obrátil na mlčiaceho Burgera.

„Ako môže taký mladý robiť na kriminálke. Mal som synovca u pohraničiarov. Hovoril mi, že bažanti najprv drhnú hajzle a až potom ich pustia na čiaru."

„To bude tým, že my máme platené upratovačky."

„No, vidím, že vy dvaja ste sa teda hľadali. Jeden ako druhý. Fakt musíte mať odpoveď na každú otázku. Tak o čo ide? Kvôli káre ste sem určite nemerali cestu, až taký blbý ešte nie som."

Detektívi museli uznať, že má asi pravdu. Bol síce starý ako šaman, ale oči mal bystré a zmysel pre humor ho neopúšťal. A celý deň bol na vzduchu a v pohybe, to robí s človekom zázraky. Blbý určite ešte nebol. Jednoducho čiperka.

„Vyšetrujeme vraždu dievčaťa. Našli ju..." „Viem, bol som včera v Konvalinke. Nič iné sa tam nepreberalo."

„A... čo také sa hovorilo?"

„Chcete zo mňa spraviť donášača? Druhý synovec robil u kontrášov."

//Nie, žiadny donášač, synovec vám to asi zle vysvetlil. Donášač je platený, my vám nedáme ani korunu, iba sa vypytujeme, poznáte to, všetci ľudia všetko vedia."

„Veľmi múdro. S tými korunami ste ma sklamali, chlapci, ale inak veľmi múdro. No... čo sa hovorilo..." pokrčil ramenami, zacúval k senníku, zalovil v sene a vylovil fľašu borovičky.

Podal ju hosťom.

„Čo by sa asi tak hovorilo... nate!" frflal si starec a snažil sa tváriť sa zamyslene.

„Ani nie, ďakujeme, nerobte si škodu." „S policajtmi, čo nepijú, nedebatujem!" Aby reč nestála, museli.

„Dobrá, píše," pochválil Krauz, aj keď bola obyčajná z obchodu.

„Nahovno, drevená, až škrábe v krku. To keď som si pálil sám... ale vám to radšej ani nebudem hovoriť. Takže, čo sa hovorilo... no, že určite sa zastavili v Konvalinke."

„Kto?"

No kto asi? Tá milenecká dvojica, né? Všetky milenecké dvojice začínajú v Konvalinke. Dajú si dvakrát dva deci vínka, potom ju zatiahne pod les a dobre vykefuje. Cestou spátky sa obliekajú ešte tu pred mojimi dverami."

„Vy si myslíte, že to milenec zabil milenku?"

„Čo čo já myslím? Chlapi v šenku hovorili."

„Videl ich niekto?"

„Určite, všetci sa tam zastavia."

„Ale konkrétne týchto dvoch. Spomínal nieto, že ich videl?"

„To né. Konkrétne né. To by ste mali velice jednoduché, nemyslíte?"

„No... myslíme, aj sme tak trochu dúfali."

„Všetko má svoj čas. Šak vy toho hajzla, čo ju zaškrtil, chytíte, nebojte sa."

„Ako viete, že ju zaškrtil?"

„Tí dvaja rybári sa tam včera večer zastavili. Išli odtiaľ jak pumy a neminuli ani korunu, všetci im platili, aby rozprávali. Povedali všetko, aké mala šaty, ako ležala, že po nej labzovali červíky, že mala fialový krk... šecko."

„Uhm," Krauz si s Burgerom vymenili pohľady. Nedalo sa z nich vyčítať nič, lebo ani sami nevedeli, či je to dobre, alebo zle, že sa už o všetkom vie.

„A tá karička..."

„No, to som vám chcel povedať, nič som nestratil, to mi ju nejaký pes krvavý šlohol! Ale našiel som ju, takže nech ho hexenšús ohne, tam kde je, hajzel jeden, ale žalobu na neho podávať nebudem. Už je to v porádku."

„Kedy sa vám stra... kedy vám ju šlohol?"

„V sobotu. Teda v sobotu ráno som to zistil. Chcel som ísť na seno a karičky nikde."

„V piatok ste ju mali?"

„Ešte večer áno, vykladal som seno, ale išiel som do krčmy a vrátil som sa až potme, bohvie, či tu bola. Zistil som to až ráno."

„A kedy ste ju našli?"

„V sobotu večer. Išiel som sa pokukať okolo jazera a bola tam." „Kde?"

„V rákosí, vo vode. Ten chumaj mi ju hodil do jazera."

„Keď ste išli odtiaľto, museli ste prejsť aj okolo mŕtvoly, nič ste necítili, žiadny hnilobný zápach?"

„Nešiel som odtiaľto, išiel som cez les a okolo rybníka som sa iba vracal. Odzadu, od lesa. Našiel som karičku a vytiahol som ju na cestu a po nej som sa vracal, takže to miesto s dievčaťom som minul hore po ceste a až tam nesmrdela."

„Jasné. Môžeme sa na tú karičku pozrieť?" „Šak tu stojí pred vami," a ukázal na kopu sena. „Pomôžem vám," ponúkol sa Krauz.

„To keby som vedel, tak naložím vác," zašomral starec a spolu s detektívom sa pustili do kopy.

„Né tak, podávajte, ja si to radšej uložím sám. Takto by mi polovička ostala rozťahaná po dvore."

Krauz podával a dedo ukladal. O chvíľu sa ukázala **ka**rička.

„Tu máte hrable a metlu, môžete si ju vyčistiť." „Nie nie! Žiadnu metlu! Vy ste ju už vyzametali?" zaúpel Krauz.

„Né. Iba vysušil. Zametám ju len kvôli návštevám," a uškrnul sa.

Teraz sa už zapojil aj Burger. Prestal sa opierať o plot a podišiel bližšie. Už od začiatku tušil, k čomu sa Krauz dopracuje a kam smeruje. Čupol si vedľa parťáka.

Odkladali posledné stebla sena jedno za druhým, obzerali si rám aj dno a dedo sa nestíhal čudovať. Vo výplete kolesa našli vysušenú vodnú rastlinku. Dedo si asi s čistením káry nedal veľkú robotu. Našťastie.

„To keby som takýmto tempom vykladal ja, tak tie chúďatká kozy podechnú," okomentoval ich snahu vyčistiť dno.

„Nám ani tak nejde o kozy, ako..."

„Pozri!" prerušil kolegu Burger.

Vyčistili dno z drevených fošní a s nosmi prilepenými až skoro na ráme prezerali centimeter za centimetrom. V rohu dna pod odlúpnutou trieskou našli zaseknutý čierny vlas. Dlhý. Veľmi dlhý. Krauz sa nahol a ovoňal rám a potom dosky. Dedo sa radšej napil. Takú dvojicu ešte nevidel.

„Nemôže smrdieť, bola vo vode."

„Nesmrdí. Už nie, ale bola tu, Edo. Kára bola vo vode a aj tak po nej ostal vlas. Koľko by ich asi bolo, keby ju nehodil do jazera?"

„Ak ju zaistíme celú, čo nám povedia labáky?"

„To isté čo vlas."

„Takže nám stačí ten vlas?"

„Určite. Ak je jej, tak tu ležala. Ak nie je jej, môžeme sa sem kedykoľvek vrátiť."

Dedo počúval a potom k nim výhražné pristúpil.

„Čo zaistiť celú? Celú karičku? Vy my ju chcete vziať?"

„Nie. Netreba. Stačí, ak nám prinesiete servítku alebo čisté papierové vrecko."

Dedo sa bezmocne poobzeral.

„Vy tu vidíte nejakú servítku? Keby som tu mal servítky, tak z toho tu urobím hotel a prenajímam izby. Všetci sa teraz chystajú podnikať, tak prečo nie ja?"

„Tak aspoň kúsok baliaceho papiera alebo novín."

„Idem kuknúť..." frflal dedo a vošiel do domu.

Čupeli pri karičke a skúmali ju ďalej. Psa si vôbec nevšimli, až keď drgol do Krauza ňufákom.

„Boha jeho, mrcha jedna chlpatá!" Krauz chcel vstať a zahnať sa.

„Nehýb sa. Nevstávaj! Je príliš veľký Musíme počkať na starého. Sme v jeho rajóne, ak ho vyhecujeme, skočí." Nehecovali ho a skočil.

Pes zaútočil bez najmenšieho varovania, a tak rýchlo, že nestihli zareagovať. Skočil Krauzovi na chrbát a zubami mieril na krk. Krauz stratil rovnováhu a celou váhou sa zvalil na karičku. Drevo zaprašťalo, zlomilo sa, zuby minuli krk

a pes preletel ponad Krauza. Kým sa stihol otočiť a zaútočiť spredu, ozval sa ostrý pokyn.

„Harino, miesto!" Dedo vyšiel z domu v pravý čas.

Pes sa stratil tak rýchlo, ako sa zjavil.

„Prepáčte, neublížil vám? Je síce cvičený, ale ako som hovoril..."

Krauz sa pozviechal zo zeme a očistil si nohavice od slepačincov.

„To je v poriadku, je tu doma, mali sme na to myslieť skôr."

„Nehnevajte sa, on služobný preukaz od obyčajného občianskeho nerozozná," ospravedlňoval sa dedo a dalo mu dosť námahy, aby sa nerozosmial.

„V poriadku..." Krauz si naprával udreté rameno a čistil si nohavice.

Burger pri útoku odletel dozadu a spadol na zadok, vstal, tiež si oprášil nohavice, ale ako sa zohol ku kolenám, niečo si všimol.

Karička ležala na boku a celý jeden bok mala vylomený. V spare medzi dnom a bokom sa niečo zalesklo. Burger vrátil karičku na kolesá, zlomenú dosku dal bokom a ukázal prstom na dno.

„A toto je čo?"

Krauz sa zohol. „Medailón."

„Zlato?" zohol sa aj dedo.

„Ešte mi povedzte, že patrí vašej vnučke!"

„Mohol by som, ale žiadnu nemám. A aj keby som ich mal sto, aj tak by som to nepovedal. Nie je to moje, a čo nie je moje, ma nezaujíma. Mne stačí, čo mám, páni," znelo to dosť vyčítavo.

„Prepáčte..."

Dedo im priniesol veľký kus nefalšovaného baliaceho papiera.

„Používam ho na sušenie bylín a hríbov."

Hárok roztrhli napoly a Burger vyrobil dve improvizované kapsičky. Do jednej dali vlas a do druhej medailón. Keď ho vyťahovali zo škáry, našli ešte niečo.

„Tu, vedľa neho..."

„Ďalšie ihličie," skonštatoval Krauz.

Burger vyrobil ešte jednu papierovú kapsičku.

„Káru vám necháme, ale treba ju schovať a aspoň zajtra nepoužívať. Lepšie by bolo dva dni. My skočíme do labákov a uvidíme, aké budú výsledky. Potom sa tu zastavíme a povieme vám, či ju budeme ešte potrebovať, dobre?"

„Dobre. Trochu sena mám v zásobe a kozy sa prinajhoršom na pasú vonku. Sena mám teraz dosť, robím si zásobu na zimu, takže deň-dva ma nezabijú, ak si dám pauzu."

Detektívi sa ešte oprašovali a trhanými pohybmi sa mlátili po nohaviciach.

„Pán Hanzelka, ešte jedna vec," Krauz zalovil vo vrecku saka a vybral fotografie, „chodíte do Konvalinky, poznáte to tu naokolo ako nikto..." Krauz

mu podal dve fotografie, „hľadáme dievča v takýchto šatách. Čiernovláska, Cigánka, výrazne pekná baba. Toto je ona, ale je inak oblečená. Videli ste ju? Môže to byť tak dva týždne dozadu..."

Dedo si so záujmom prezeral fotografie a bolo na ňom vidieť, že by chcel naozaj pomôcť.

„Chlapci, ja už po dievčencoch moc nekukám. Naposledy som si cvrkol tuším, keď Gottwald rečnil z balkóna, a ani to si už nepamätám, či od rozkoše, alebo od strachu. Nehnevajte sa, ale takýchto mi popred barak prejde denne..."

„V poriadku. Nehneváme sa."

Rozlúčili sa. Krauz si pošúchal udreté rameno. „A že pozdravujem Harina..."

„Odkážem. Alebo môžem ho zavolať, ak chcete osobne..." Pohli sa dole cestou ku Konvalinke a pre istotu sa aj pár ráz obzreli.

22. Kapitola

Bolo pekne, slnko sa chcelo rehabilitovať za usmoklený jún a v Konvalinke bol nával aj v strede týždňa. Pred tromi dňami sa začali prázdniny a Robo Mikuš zobral tri študentky na brigádu. Dve behali po rajóne a jedna pomáhala Ivete v kuchyni. Po dvoch dňoch toho mala plné zuby a tak majiteľ rozhodol, že sa budú každý deň striedať. Bolo to spravodlivejšie, lebo dve na rajóne si prišli aj k nejakej korunke bokom, ale otrokyňa v kuchyni si mohla tak akurát odhryznúť z rezňa.

Čašník Peter mal z bratovho rozhodnutia veľkú radosť. Tie tri buchtičky boli fakt na zahryznutie.

„Nechcem na rajóne žiadne neprístojnosti! Boh vás opatruj, ak na ne čo len siahnete! Dohodil ich sem fotrov známy, tak nech je každému jasné, že sú hájené! Vplyvný známy, a nemienim to ďalej rozvádzať. Rozumeli obaja!?"

Peter prikývol, ale ani sa nenamáhal odtrhnúť zrak od ritky vo vypasovaných rifliach. A ešte keď sa nahla nad stôl a začala zbierať poháre z opačného rohu...

„Rozumel!?"

„Ale áno, čo furt máš?"

„Tak sa aspoň na mňa pozeraj, keď sa s tebou rozprávam!"

„...sa nepoondí, aj s fotrovým známym! Kto to má večne počúvať?"

Robo chcel bratovi ešte niečo povedať, ale Peter sa odrazil od výčapu a vybehol von prevziať ďalšiu objednávku. Alino sa venoval pivu, akoby ani nič nepočul. Sústredene sledoval stúpajúcu penu v pohári a pípu uťal práve včas, aby sa pivo neprelialo.

„Aj ty?"

„Iste," pritakal Alino a ani nezodvihol pohľad od pohára. Ale ľahko sa sľubuje, horšie dodržiava. Na štvrtý deň podvečer prišla blonďavá Alenka so slzami v očiach za šéfom a mokré ruky si založila v bok. „Pán Mikuš..."

„Šéfe, prosím ťa, hovor mi šéfe ako všetci, vieš, sú to všetko moji kamoši, štamgasti a trocha reklamy nezaškodí. Okrem toho majú radi, keď je podnik v pevných rukách ozajstného šéfa, a nie iba zasratého vedúceho. Aj mne je to príjemnejšie."

„... tak šéfe, dohoda bola, že nám dajú pokoj. Sme tu na zbieranie pohárov, a nie..."

„Niekto z hostí? Vyjebe... tedáá, vyrazím s ním dvere!"

„Nie, váš brat Peťo. Dnes ma už tretíkrát plesol po zadku napriek tomu, že som mu už dôrazne povedala, že si to neprajem! Váš otec sa s mojím dohodli, že..."

Robo viac nečakal, lebo o dohode ich otcov dobre vedel. Otec mu jasne povedal, že jedna z nich je dcéra vedúceho odboru na podniku, a ak príde k odkúpeniu reštaurácie, zohrá dôležitú rolu pri stanovovaní ceny, preto treba dievčaťu dať zarobiť, aby bol vplyvný tato spokojný a aby všetko prebehlo podľa plánu. Ale ten debil v zamastených kelnerských gatiach...

Robo vybehol z kancelárie a našiel ho fajčiť pri výčape. Zdrapol brata za golier, zodvihol do výšky a pričapil na stenu.

„Ty hovado zadubené!!" A vtedy vošli policajti.

23. Kapitola

Keď sa Krauz a Burger zgúľali z lesa, ich topánky automaticky zamierili do Konvalinky a chlapi sa vôbec nebránili. Krauz iba odbehol bokom skontrolovať, či majú služobné auto na bočnom parkovisku, ako ho nechali, a už boli vnútri.

Tam zostali zarazene stáť. Pri výčape sa bili dvaja chlapi. Presnejšie, jeden bil drahého.

„Ty hovado zadubené," reval vyhrávajúci a druhý stál na špičkách a zvíjal sa nalepený na stene.

Krauz rýchlym pohľadom zhodnotil situáciu. Iba pár hostí sediacich blízko výčapu zaregistrovalo incident, prestali piť a jesť a sledovali aktérov duelu. Hostia v rohoch pokračovali v debate a popíjaní a nič si nevšimli, z toho Krauz vydedukoval, že bitka sa iba začala a nemala čas prepuknúť naplno. Nikto sa nepostavil a nešiel ani jednému na pomoc, to bolo dobré znamenie, lebo sa mohla rýchlo skončiť a nikto, ani policajti, by nemuseli dôjsť k ujme na zdraví.

Burger vykročil a prišiel až k bitkárom. Krauz sa síce začudoval, prečo sa do toho idú miešať, ale bez slova kryl parťákovi chrbát. Burger sa nezamiešal, iba ostal pri nich stáť. Chlapík na stene sa prestal zmietať a vyvalil oči ponad bratovo rameno.

„Dobrý podvečer, pán kapitán..." zašepkal prišikrteným hlasom, ale nepomohol si tým.

„Na to ti neskočím, ty debil," zrúkol Robo a pritlačil ho tak, že vyplazil jazyk.

„Ani nemusíš, to nebola finta," povedal Burger pokojne.

Majiteľ podniku sa obzrel a bleskové pustil brata na zem.

„Ježiši..."

„Stačí Burger. Pán Burger."

„Prepáčte, pán Burger, samozrejme, že pán Burger, ja viem..."

„Ideme okolo, tak som si povedal, že sa zastavíme..."

„No, a dobre ste spravili! Toto keď poviem otcovi, bude mať radosť. Poďte ďalej. Máme nové rúrky a úplne čerstvý kontrakt s Budejovicami, takže budvarček vám spravím, že sa budete oblizovať aj s... aj s..."

„Kolega."

„... s kolegom. Poďte si sadnúť," Robo svižne vykročil k stolu s nápisom víajpí a odohnal troch mužov, ktorí sa neodvážili protestovať.

Robo strhol obrus, pokrkval ho, hoci bol celkom čistý, a zo skrinky za výčapom vybral úplne nový. Bol tak perfektne naškrobený, že keď ho nacvičeným pohybom rozprestrel na stôl, puky ostali stáť ako vlnky na hladine.

„Prosím."

Sadli si. Polovica krčmy ich po očku pozorovala. Jednak začuli chrapľavé pán kapitán a jednak nebolo vo zvyku, aby Robo okolo niekoho takto skákal.

„Budete aj gulášik? Taký guláš ste ešte nejedli, ako robí naša Ivetka. Nie pre každého, iba pre vybraných hostí."

„Nie, stačí ten budejovický exportný artikel."

„Arti... ahá, pivo, že?"

Robo zašiel za výčap, spod pultu vybral dva nepoužívané štucáky a odborným ťahom ich naplnil. „Nech sa páči..." „Šnit si ešte nezabudol."

„Z takéhoto materiálu sa šnit robí sám, pán kap..."

„Nie som kapitán a nemusíš tak kričať, aj tak už všetci vedia, že prišli fízli, tak čo sa namáhaš? Ak sa mal niekto zdekovať, mal dosť času," usmial sa silene Burger, aby všetci videli, že je nad vecou.

„Čo si to o mne myslíte, pán k... pán Burger! S tým je koniec! Toto je slušný podnik a žiadnych vagabundov tu nestrpím!"

„A čo henten?" Burger ukázal bradou na miznúceho Peťa. Radšej vyprázdnil priestor a išiel sa venovať hosťom na terasu.

„Rodina je rodina, tú si nevyberáte, poznáte to..." „Nepoznám."

„Nie vy, tak som to nemyslel, samozrejme. Čo mám s ním robiť? Zamestnal som ho a dávam naňho pozor." „Aspoň seká dobrotu?"

„Pán Burger, odkedy je vonku, tak zaňho ručím. Viem, čo ste preňho spravili, otec mi povedal..." „Nič som nespravil, jasné?"

„Ale... aha! Jasné ako facka! Už mi to došlo! Nič ste nespravili. Ani sa skoro nepoznáme."

„No, to by som si iba zbožne prial, ale čo už. A ako sa má foter?"

„V pohode."

„Stále je na generálnom?"

„Stále. Ale už cítia, že končia."

„Počul som, že to tu idete kúpiť?"

„No, pozrite, Raj sa onedlho položí a prevádzky sa budú odkupovať, než to má zobrať nejaký Rakúšan alebo Nemec a zruinovať to tu, tak nech to radšej kúpi našinec a nech to prosperuje, nie?"

„Presne. A tato na generálnom nech ustráži cenu, aby to veľa nestálo, že?"

„To už je riziko alebo výhoda podnikania."

„Tak že ho pozdravujem."

„Mali by ste sa niekedy zastaviť. Otec vás stále spomína. Nielen kvôli Peťovi, spomína vás aj tak."

„Čo to sme spolu za starých čias preskákali, to je fakt, kým bol ešte vedúci v Alžbetke, a potom U Fronca a..."

„Pobehal toho dosť, to je pravda, z podniku do podniku..."

„Z manka do manka..."

„Ále, pán Burger, tak to zoberte z tej lepšej stránky. Vtedy ste ich chceli zatvárať a dnes im budú dávať medaily za rozvracanie totalitného socialistického štátu. Keď to tak zoberiete, vlastne to boli prví bojovníci proti totalite. Bojovníci na ekonomickom bojovom poli. Už vtedy tušili, že skurvený socializmus musí padnúť, a bojovali s ním, ako mohli, hoc aj rozkrádaním, nie?"

„Boha, ako pekne sa to z teba sype! To ťa kto naučil? Že bojovníci na ekonomickom poli! A že vás ten skurvený socializmus celý život živil a teba nechal zadarmo vyštudovať a zmaturovať, hoci si bol na prepadnutie, to vám nevadí?"

„Časy sa zmenili, teraz ideme privatizovať. Komančovia pôjdu k ľadu a každý bude mať možnosť ukázať, čo dokáže!"

„Tak to sa teda prídem pozrieť. Tak o rok, o dva..."

„A ja vás rád uvítam. Tato hovoril, že pristavíme hotel, ak mu vyjde pár kšeftíkov, takže časom budem možno aj hoteliér."

„No, keby to bolo málo, za rok budú voliť prezidenta zemegule, tak nech tato zatlačí, možno nie si bez šancí." „Vy sa smejete, ale..."

„Nesmejem, Robo, nesmejem! Ja si zúfam, a v tom je rozdiel. Ale... nechajme to tak. Hovoríš, že Peťo je v pohode, že dávaš naňho pozor..."

„Dávam."

„... tak čo to malo znamenať pri tej stene?" „Normálka. Musím ich držať nakrátko..." „Ich?"

„Chcel som povedať jeho."

„A čo to máš za ksichta pri prípe?"

„Pri pípe? Jáj, Alina myslíte? Alino. Kamoš. Zo strednej."

„Tiež skončil hotelovku?"

„Nie, vyh... nakoniec odišiel a vyučil sa za mäsiara a..." „Vyučený mäsiar, a robí pri pípe?" „No... vyučil sa, ale je to drina, u mňa si príde na pekný peniaz a zďaleka sa tak nenadrie, takže v pohode." „V pohode, hovoríš."

Alino akoby zacítil, že je o ňom reč, vzhliadol od pohárov, premeral si ich, usmial sa, napravil si obväz na lakti a čapoval ďalej.

„Čo mu je?"

„Prečo?"

„S tým lakťom?"

„Presilené. Dvakrát do týždňa nám sem hodia desať hekto a teraz v lete dvakrát toľko, a to sú tony, čo musí zvládnuť, tak sa nečudujte."

„Nečudujem. Poznám ho?"

„Ani nie..."

„Nesedel?"

„Raz, ale to bola taká mladícka nerozvážnosť. Blbosť." „Porozprávaj mi niečo o ľudskej blbosti, keď sme už pri tom."

„No... našli uňho morfium..."

„A ďalej?"

„... potom, čo ho jedna puča udala za nejaké napadnutie, vymyslené..." „Znásilnenie?"

„Nie! To nie! Bože uchovaj! Iba... ublíženie na tele..." „Ešte že tak. To sa mi uľavilo. To je niečo úplne iné." „Aj ja hovorím."

„Sú to ale pomery, čo? Kdejaká mrcha si vymyslí napadnutie, a chudák chlapec aby to celé odsedel." „No." „Nevinný." „No."

„S morfiom pichnutým v riti." „No."

„Ale inak slušný podnik."

„No... pán Burger, ono to iba tak blbo vyzerá."

„No."

Chvíľu sedeli iba tak. Burger čmáral nechtom paličky na naškrobený obrus.

„Hore pri jazere zabili nejaké dievča."

Nebola to otázka, ale Robo sa hneď chytil.

„Strašné! Počul som, včera tu boli rybári a hovorili, že ste sa s tým mordovali až do večera. Už ho máte?"

„Koho?"

„No... toho vraha."

„Aha! Nie. Hľadáme ho. Všade. Ideme okolo, tak sme sa zastavili..."

Robovi stuhol úsmev. „Ale... to..."

„To bol fór, ty podnikateľské embryo!" „Jáj!" ale príliš sa mu neuľavilo.

„Počúvaj, tak mi napadlo, že vraj sa tu u teba zastaví každý, kto ide hore na prechádzku k jazerám."

„Každý, to je také... bodaj by každý, to by inak vyzerali tržby."

„Ale veľa ľudí, nie?"

„Veľa."

„Dvojice, milenci." „Aj to."

„Hľadáme dievča v takýchto šatách," Burger siahol do vnútorného vrecka saka a vybral fotografie. Prebral ich a dve vytiahol. „Čiernovláska s dlhými nápadnými vlasmi. Mladá, asi osemnásť, devätnásť."

Robo prehltol a vzal si fotografie. Očividne mal k fotografiám rešpekt. Súviseli s vraždou, a to nebola sranda. Skôr, ako si ich pozrel, skontroloval stav v lokále, či nie sú príliš nápadní. Po očku ich sledoval každý.

Hodil na fotografie letmý pohľad a pokrútil hlavou tak razantne, že aj na Námestí slobody v centre mesta muselo byť každému jasné, že s polišmi nespolupracuje a nechce s nimi mať nič do činenia. Ale potichu zašepkal:

„Nič mi to nehovorí. Je mi ľúto, ale nič."

„Myslel som si. Nie si tu stále, občas musíš zabehnúť po tovar, občas nejaké papierovanie..."

„Presne!" uľavilo sa mu.

„Mohol by si zavolať brata?"

„A... načo? Keby niečo videl, povedal by mi a..."

„Len to vyskúšaj, uvidíme."

Vstal, ale nemusel nikam chodiť. Peťo sa práve vrátil z terasy a mieril k výčapu. „Sem poď!" zasyčal Robo. „No?" a drzo tresol plechovým plató o stôl. „Videl si tu babu v takýchto šatách?" Burger sa usmial. Robo vyšetroval za neho. Peter si utrel spotené čelo a vzal si fotografie. „Videl."

Robo skoro omdlel.

„Každý deň majú takéto kvietkované šaty aspoň štyri. Je leto, dosť na tom, že ich vôbec majú. Najradšej by to chodilo holé. Niektoré od toho ani nemajú ďaleko."

„Drž hub..."

„Nechaj ho. Peťo, a pred dvoma týždňami? Bola tu nejaká v takýchto šatách? Čiernovláska, dlhé vlasy, mladá, asi osemnástka. Je na tej sólo fotografii."

„Určite áno. Štyri najmenej."

Burger sa prestal hrať s pohárom a vzhliadol. Peter mu pohľad tvrdo opätoval.

„Svoje som si odsedel," predklonil sa, oprel sa oboma rukami o stôl a drzo civel Burgerovi do tváre.

„Tak ti ďakujem pekne," prepustil ho Burger a milo sa usmial.

Peter sa vystrel, premeral si Krauza, aby si ho dobre zafixoval v pamäti, vzal si plechový kruh a cestou k výčapu ho bravúrne roztočil na vztýčenom ukazováku ako cirkusant.

„Prepáčte, pán Burger, zobák zasraný, ja mu..."

„Nechaj tak. Bude mu ešte dosť dlho trvať, kým dorastie a pochopí, že namiesto tých štyroch mohol dostať desať, a to, že si odsedel iba dva, ma stálo tiež dosť námahy. A otca tiež."

„Ale ja to viem, a otec by vám modré z..."

„To nech si nechá, hoci nepochybujem, že by to dokázal. Zavolal by si toho od výčapu?"

Alino tušil, čo bude nasledovať, a už stál takpovediac v štartovacích blokoch. Vyštartoval, sotva Robo pozrel tým smerom. Utieral si ruky do premočenej zástery, usmieval sa ako na najlepších kamošov a dovolil si aj žartík.

„Tak ako, páni, šmakuje, šmakuje? Nevadí, že doňho miešame rum priamo pri narážaní?"

„Nevadí, lebo to ani nie je poznať. Nie je pančovaný?"

„To šéf nedopustí! Sliedi po celom lokále ako jastrab a všetko musí byť tip-top, nie, šéfe?"

Robo si iba vzdychol a zabil ho pohľadom.

„Tak nič."

„Alino, hľadáme dievča v takýchto šatách. Mladá, asi osemnástka, výrazne čierne vlasy. Dlhé až na chrbát. Tu je v rifliach," a podal mu druhú fotografiu.

„Stratila sa? Je nezvestná?"

Alino si vzal fotografie, dlho si ich pozorne prezeral a potom ich vrátil.

„Neviem, či to má nejaký význam, ale poviem vám, že v rifliach a podobných šatách sem teraz v lete chodí veľa báb."

„A tie vlasy?"

„To sa dosť ťažko pamätá, to máte také kombinácie, že baba ako lusk a je v rifliach a blond, potom podobná a je v šatách a hrdzavá, potom sem príde tá prvá a je v minisukni a v tričku a... no kto to má celé sledovať? Šak sa pozrite teraz. Pri každom druhom stole sedí nejaká, a aj dve.

Majú prázdniny a ťahá ich to do prírody. Ako sa to... aha! Pudy, či ako..."

„Pudy, hovoríš. Takže takáto konkrétne nič, áno?"

„Konkrétne nič."

„Ani pred dvoma týždňami. Nejaká hádka s frajerom, alebo niečo podobné."

„Nie, nič sa tu nedialo ani pred dvoma týždňami."

„Bol koniec školského roka."

„A?"

„Či ti to niečo nepripomenie. Ten termín." „Nie."

„Tak díky. A čo lakeť? Už je to lepšie?" Alino civel na Burgera a nechápal. Burger ukázal prstom na obväz.

„Aha! Lepšie." „Tak fajn."

Na terase niekto zreval. „To všechno vodnééées čas!"

A dve rozladené gitary dorobili kulisu a celá terasa zahulákala ako jeden: „To všechno vodnéééš čáááš... já hlavu na to dám, že nevráátíí se nikdy k nám..."

Pridalo sa bendžo a terasa bublala.

„To sú chalani z Manitoby, idú hore na osadu," vysvetlil Robo a pokrčil ramenami, akože s tým nič nemá spoločné, ale aj keby, tak už sa to môže.

Krauz sa nahol dozadu, aby lepšie videl von, a jeden z čundrákov spravil to isté, aby lepšie videl dnu. Asi hľadal čašníka, ale zbadal starého kamoša. Bez rozpakov vstal a podišiel k nim.

„Ma poser! Rišo! Že ťa je aj vidieť!"

Krauz vstal a padli si do náručia.

„Červík! Ty kokso! Som ťa nevidel..."

Krauz ho poklepal po ramenách a odborným okom si ho premeral. Kanady, rifle, zelená kockovaná košeľa, lovecká vesta a na hlave kovbojský klobúk, aký by mu závideli aj v Dallase.

Krauz sa nahol ku kolegovi.

„Kamoš, pokecáme vonku," a vyšli na terasu.

Zopár čundrákov kývlo Krauzovi na pozdrav, dvaja-traja starší aj vstali a podali mu ruku, ale okamžite sa vrátili k pivu a k hulákaniu, ktoré všetci zákazníci považovali za spev a za príjemné spestrenie horúceho podvečera. Nikto sa nesťažoval ako kedysi. Ľudia si užívali prvé slobodné leto.

Zašli za roh, sadli si na múrik a Krauz ponúkol cigaretu.

„Čo je s tebou, čo sa nezastavíš?"

„Nemám kedy. Robím."

„Furt si u kliftónov?"

„Furt."

„Aj po revolúcii?"

„Aj po revolúcii treba živiť rodinu. Mám dve deti."

„Ja jedno, ale stojí ma iba šesťsto mesačne. Tá krava jebala s každým v partii, a kým som na to prišiel, bol som akože tato, ale testy ma nevylúčili, tak mi to hodili na krk."

„Beáta?"

„Pipulu Beáta! To je už stará pesnička. Gita!"

„Pehavá?"

„Nó."

„Ty si chuj. Šak ju neprekotil iba Buratíno!" „Prečo?"

„Lebo mu namiesto toho narástol nos!"

„Ty si jebino! Ale v každom prípade, dnes už to viem."

„A platíš."

„Seriem na to. Robím teraz na pumpe, bločky, prebytky, odpisy... zaúčam sa a pod päťku mesačne nejdem. O pol roka ma vraj zasvätia aj to iných ťahov. Tých pár korún mi nechýba a tá malá je taká zlatá. Nech je čia chce! Ako hovorím, srať na to. A ty čo sa nezastavíš za starou partiou? Na gitare ešte hrávaš?"

„Nie je kedy. Presťahoval som sa, robím aj po nociach, rodina na krku, fakt nie je kedy sa zastaviť. Keď mám chvíľu času, tak sa radšej vyspím alebo ideme s deckami von."

„Na to posla každá osada. Chalani sa poženili, baby povydávali a na partiu sa každý vykašlal."

„A čo vy, ešte držíte pokope?"

„Manitoba je večná, to si zapamätaj! Osada Manitoba nikdy nezakape!"

„Ešte stojí aj ten totem, čo sme spolu vytesali? Pamätáš, ako sme ten kmeň vliekli dva kilometre cez les?"

„Ten je posvätný! Jasné, že stojí! Jasné, že pamätám, Riško! Boha, to boli časy! A ešte sme aj museli dávať bacha na fízlov, aby nás nevymákli! Perfektné! Teraz je to iné, teraz môžeme takto chodiť aj po ulici a nikto si nás ani nevšimne. Žiadne vzrúšo."

Na chvíľu zmĺkli. Na chvíľu sa zamysleli. Odklepávali popol z cigariet a v myšlienkach sa vrátili o desať rokov dozadu, keď ako čerstvo dospelí protestovali proti všetkému a proti všetkým a na gitarách na lavičke pod panelákom hrávali zakázaného Kryla a Beatles a obliekali sa do zeleného a chodili tajne na čundre do okolitých lesov.

Spoza rohu vyšiel ďalší v zelenom a v kanadách. Už mal nakúpené a tackal sa.

„Červík! De si, doboha! Chýba nám druhá gitara. Kto to je s tebou... áále! Mňa picne! Rišo! Čo ty tu?"

„Nazdar, Tagal! Iba tak."

„Pekné od teba, že sa ukážeš. Čo neprídeš hore na osadu? Si zabudol na starých kamošov?" „Nezabudol. Robím..."

„To je čo? Si chorý, alebo čo? Ešte stále si u fízlov?" „Som."

„Prídi aj tak, nemusíš sa báť. Hubu ti rozbijeme kvôli niečomu inému." „Už sa teším."

Tagal kývol spýta vo bradou k Červíkovi a ten mu kývol rukou, aby vypadol.

„Už idem, padaj, ešte hodíme s Rišom reč."

Tagal objal Krauza, podali si ruky po čundrácky, akoby sa išli pretláčať, a odišiel.

„Červík, máme tu čerstvú vraždu."

„Kecá š."

„Nekecám. Nič si nepočul?"

„Všetci sme sem prišli po robote a zajtra a v piatok máme dovolenky. Teda tí, čo robíme. Neboli sme na osade od nedele a cez víkend sa tu nič nedialo. Ideme hore, lebo robíme potlach, pozvali sme chalanov z Ontária. Veľká banda, idú aj baby a decká, nech sa nová generácia čundrakov trochu otrká."

„Pekné od vás. To dievča sme našli iba včera." „Tak o tom nemôžeme nič vedieť." „To je fakt. Pri druhom jazere našli včera rybári mŕtve dievča."

„Ja som bol v robote."

„Neblbni! Tak som to nemyslel. Aj tak už hnila, stalo sa to asi pred dvomi týždňami."

„Ako ti môžem pomôcť?"

„Poznáš lesy naokolo?"

„Ako vlastné topánky. Aj ty nie?"

„Už som tu nebol roky Ty si tu stále. Počúvaj, všade naokolo sú iba listnáče, a ja hľadám nejaké ihličnany. Kam by som mal zájsť?"

„Tu sú iba listnáče, samý buk a dub, to je pravda, ale... Počkaj! Jedine škôlka."

„Aká škôlka?"

„Spomeň si! Určite si tam bol aj ty! Medzi tretím a štvrtým jazerom je doľava taká zarastená lesná cesta. Krížom cez tú malú lúku. Nikto ju už nepoužíva, dá sa prejsť iba peši. Asi sto metrov od okraja lesa je taká malá lesná škôlka. Borovice. Asi trojmetrové. Lesníci tam vysekali les a urobili pokusne malú škôlku. Päťdesiat krát sto metrov, viac to nebude. Vraj chceli vypestovať sadenice na export, tuším pre Rakúšanov, ale potom im zrušili kontrakt, a tak nemali inú možnosť, ako nechať ich vyrásť. Už sa o to nikto nestará. Ale je tam nenormálne jemná trávička. Zelený koberec ako do obývačky. Borovice vypúšťajú nejaké silice, či ako sa to volá, a tie výpary zabijú všetku burinu naokolo, nechajú rásť iba jemnú trávičku. Keby si chcel prekotiť nejakú babu v lone prírody, tak vrelo odporúčam. Ja som tam síce tento rok ešte nebol, ale chalani tam chodia stále a je to vraj z roka na rok lepšie a lepšie. Aj z týchto tu mladých, čo sú teraz v krčme, tam skončí viac ako polovica, to ti garantujem. Všetci čakajú iba na súmrak a ide sa na vec. Akurát, že teraz sa stmieva až po deviatej, tak Robo má úsmev od ucha k uchu, lebo má kšeft. Na jeseň je to tu prázdne už o piatej a sústa sa ostošesť, ale z toho má hrubé vieš čo."

„Tak medzi tretím a štvrtým, hovoríš."

„Sto metrov od okraja lesa. Trochu do kopca."

„Díky."

„To fakt nemáš za čo."

„Ešte jedna vec. Mám fotografiu šiat dievčaťa a potom dievča v rifliach. A popis. Predpokladáme, že tu pred dvoma týždňami bola. Nevieme to iste, ale z niečoho musíme vychádzať. Komu by som ju mal ukázať?" „Ukáž?"

Krauz zalovil v saku a podal mu fotografie. „To je na hovno. Takých je tu teraz v lete milión." „A keď k tomu pridám dlhé husté čierne vlasy. Cigánka. Kus jak sviňa. Osemnástka."

„Tak potom ma môžeš rovno zbaliť. Presne môj typ." „Podpíšeš to?"

„A šesťsto korún mojej malej bude posielať kto?" „Vybavím ti tam príma lukratívny flek." „Dohodnuté."

Rozosmiali sa a Červík mu vlepil kamarátsku po krku. Krauz na zlomok sekundy stuhol, lebo už dávno nič podobné nedostal, ale vzal to s nadhľadom a dal mu podberák do rebier. Tým to bolo vyrovnané.

Červík sa zamyslel a začal špekulovať.

„Každý večer sem chodí starý Manželka, to je taký..."

„Klídek. Teraz idem od neho. Okrem toho, že ma skoro skrvavil jeho pes, som nič nezistil. Nevšíma si nikoho. Jeho už baby akosi..."

„Jasné. Tak potom Vereš."

„To je kto?"

„No lesník, čo má na starosti tento rajón. Tam o pár metrov ďalej je lesná správa a má to sem na skok. Je tu cez deň, večer, v noci, stále."

„Príma tip. Kde by som ho našiel?"

„Určite je vnútri."

„Nikoho v lesníckej uniforme som nevidel." „Lebo sedia vzadu v salóniku. Mariášnici, chcú mať pokoj."

Krauz zauvažoval.

„Počúvaj, mám jednu prosbičku. Vnútri je príliš veľa očí a ešte viac uší. Poznáš sa s ním?" „Veľmi dobre."

„Zájdi za ním a povedz mu, že ho tu čakám. Spravíš to pre mňa?"

„Bez problémov. Tak..." obaja sa odrazili od múrika a odfrčkli cigarety, „keby sme sa zase desať rokov nevideli, tak sa maj."

Objali sa a pobúchali po chrbtoch.

„Som rád, že sa ti darí, drž sa, Červík jeden..."

Krauz si nestihol ani zapáliť druhú a spoza rohu nesmelo vyzrela hlava. Potom rozopnuté sako lesníckej uniformy a napokon aj celý lesník.

„To... vy ste po mňa poslali?"

„Ja, pán kolega," a ukázal mu odznak.

Narážka na kolegialitu zabrala. Lesník bol rád, že si ho takto považuje.

„Videli sme sa včera pri jazere."

Krauz prikývol. Bol to starý lesník, s ktorým sa entomologická Hanka omylom zvítala ako s prvým na mieste činu.

„Pamätám si vás."

„Bol som ráno na výsluchu, ale bol tam taký silnejší a taký chudý."

„To boli kolegovia, to je v poriadku. Ale jeden z vás neprišiel."

„Zdeno, ja viem, mal nejakú robotu..."

„Tak mu odkážte, nech sa ráno zastaví, treba to vybaviť."

„To kvôli tomu ste ma?"

„Nie, chcel som niečo s vami."

„Myslel som si, že je to už vybavené. Niečo nesedí?"

„Všetko sedí, iba máme pár doplňujúcich otázok. Viete, ako to chodí, v kancelárii je to také formálne a suché, ja dávam prednosť vyšetrovaniu v teréne. Nechcel som pred ostatnými, nech si nemyslia, že donášate."

Lesník súhlasne prikývol.

„Šikovné, to sa mi páči. Idete na to s rozumom. Tak čo by vás zaujímalo?"

„Poznáte tu ľudí, poznáte rajón, občas zájdete aj sem..." „No, občas."

„... tak som vám chcel ukázať nejaké fotografie a popýtať sa."

„Vy už máte fotografie? Podozrivého?" „To nie, iba toho dievčaťa." „Tak už viete, kto to je?" „Bol. Bohužiaľ, bol, vlastne bola. Pozrite sa." Lesník chmatol po fotografiách. Pozrel si ich a sklamane ich vrátil detektívovi.

„Ja som myslel, že máte nejaké nové. Už mi ich ukazovali ráno u vás. Boli síce pomiešané medzi inými, ale toto dievča som už videl."

„Pomiešali vám ich pre prípad, že by ste ju spoznali. Musel by vás vypočuť vyšetrovateľ a urobil by sa fotoalbum, inak by nám takúto divokú opoznávačku prokurátor obliehal o hlavu. Preto ich kolegovia zamiešali medzi iné fotografie. Neberte to ako buzeráciu."

„Neberiem, vy musíte vedieť, ako na to, nie ja."

„Takže..."

„Ako som už povedal vašim kolegom, pre mňa sú tieto dievčatá jedna ako druhá. V mojom veku by som vám skôr vedel povedať rozdiel medzi srdcovou sedmou a zeleným dolníkom ako medzi čiernovláskou a blondínkou. Ak tu aj s niekým bola, alebo som ju stretol na prechádzke pod lesom, nezapamätal som si ju."

„Ak by došlo k nejakej hádke, alebo že by utekala z lesa, alebo za ňou by niekto utekal..." pomáhal mu Krauz.

„To je niečo iné, na to dávame pozor. Občas sa stane, že to chlapci preženú a idú na vec príliš tvrdo, vtedy zasiahneme. Už sa nám párkrát stalo, že sa nám dievča vyplakalo a vyžalovalo, ale...

„Voláte vtedy políciu?"

„Ak je to vážne, tak áno, ak nie, snažíme sa to vyriešiť sami. My tu nepotrebujeme žiadny rozruch, takže radšej sliedime a snažíme sa tomu predísť, ale v poslednom čase nič."

„Ani tak pred dvoma týždňami?"

„Nie."

„Škoda."

„Ak by sa tu niečo dialo, vedeli by sme o tom, verte mi. Do vedľajšieho revíru dopĺňali stavy dančej, občas zavítajú aj k nám, a nám sa tu túlajú dva exportné jelene aj so stádom, takže máme čo strážiť. Nechceme, aby ich ľudia plašili, a tak si to tu strážime ozaj poctivo. Ja som v lese aj v noci, dvakrát, trikrát do týždňa určite. Všetka výstavba okolo parku sa skončila a zverina sa sem pomaly vracia, takže robíme, čo môžeme, aby aj ostala."

„To znie logicky a vierohodne. Ešte jedna vec, medzi tretím a štvrtým jazerom je naľavo nejaká lesná škôlka, nie?"

„Bývalá. Ešte za starého režimu sme získali slušnú zákazku na borovicové sadenice. Prehnaná aktivita bývalého generálneho riaditeľa. Zase boli na nejakom zahraničnom sympóziu či kde a pochválili sa, čo všetko sme schopní v našich podmienkach vypestovať. Ako sa ukázalo, sadenice nemali ani kvalitu triedy bé a zahraničný partner od kontraktu odskočil. Nechali sme ich tam rásť, kto by sa piplal s ich klčovaním. Dnes sú to už šesťročné stromčeky. Nikomu nezavádzajú, a tak si tam rastú."

„Pár borovíc uprostred listnáčov."

„Pár tisíc borovíc. Má to nejaký význam?"

„Neviem, ale vraj je tam fantastická trávička."

„Je. Živica a éterické oleje vytvárajú tak intenzívnu chemickú obranu, že väčšina lesných tráv zahynie, ale jeden druh ju zbožňuje. Taký jemný zelený koberček."

„Viete, na čo narážam."

„Jasné! Tak na tom fleku to ide úplne najpohodlnejšie. Keby som si tam zriadil búdku a predával miestenky, tak som za sezónu milionár."

„Verím vám. Vraj sa o rok, o dva bude u nás podnikať o dušu spasenú, tak ideme za partnerov, dobre?"

„Beriem vás za slovo."

„Dovtedy to tu držte pevne v rukách. Prepáčte, že som otravoval."

„Neotravujete, aj tak mi nešla karta, aspoň som si dal pauzičku. Prídite kedykoľvek. Ozaj, ste ženatý? Deti?" „Podarilo sa."

„Tak sem zoberte rodinku. Leto je ako vyšité, vybavím vám zadarmo čln, a ak sa ohlásite, robíme tu aj super opekačky. Pre známych zadarmo grilované koleno."

Podali si ruky. Krauz nič nesľúbil, lebo to považoval za zdvorilostné pozvanie, a lesník nenaliehal, lebo to tak myslel.

Spoza Konvalinky sa vynoril džíp a zastal pri služobnom aute detektívov. Na dverách mal nápis a Krauz si prečítal, že je to služobné auto miestnych lesníkov. Vystúpili dvaja a Vereš sa chytil za hlavu.

„Doboha..."

Obidvaja boli v požehnanom stave, ale za volant si našťastie sadol iba jeden. Asi taká tichá dohoda, že šoféruje ten, čo dovidí aspoň na stierače.

Ráznym krokom vykročili na terasu, ale zbadali kolegu a rozmysleli si to.

„Čo sa vetrí... trás?" štikol si šofér.

„Zmiznite dovnútra," skúsil ich zahnať Vereš, ale nemohli tušiť, s kým sa rozpráva, a dotackali sa až k nim.

„Čo ti je? Zober ho so sebou, platím!"

„Nerobte bordel a zapadnite, prídem za vami."

„Čo sa ondíš, zober aj kamoša."

„To nie je kamoš, to je..." Vereš zaváhal, či môže prezradiť Krauzovu identitu.

„Nie? Tak nech ide do prdele."

Vereš urobil výstražný krok vpred a chytil kolegu za plece. „Neblbnite a záležte!"

„Počkaj! Presne hentaký sa nám minulý týždeň motal po revíri!" a myknutím pleca striasol kolegovu ruku.

Krauz nechcel, aby sa chlapík natlakoval a vyrobil prúser, a tak pokojne siahol do vnútorného vrecka saka a ukázal mu odznak.

„Kriminálna polícia, detektív Krauz. Kde som bol minulý týždeň?"

A bolo to. Vereš ustúpil a v tvári mal smutný výraz, akože dej sa vôľa pánova.

„Ja... prepáčte... sa podobáte..."

Šofér si uvedomil, že prestrelil, a zároveň si uvedomil, že ich videli vystupovať z auta. Obzrel sa, či tam ešte stojí, ale stálo. Pokrčil ramenami, zovrel pery a previnilo sa zahľadel na Krauza.

„Hopla..."

Druhý lesník sa prestal knísať a rozhodol sa využiť situáciu.

„A keď ste od tej polície... kriminálnej, tak by ste nám mohli s tým hajzlom pomôcť, né?" Vereš toho mal plné zuby.

„Tak ale to by už naozaj stačilo, vypadnite, kým nie je naozaj prúser!"

„Ja níič, šak je policajt, tak by mohol. Tak mu aspoň povedz o tých hlasoch! Ja som ich naozaj počul, a nevypil som toho až tak moc, tak..."

Vereš ho otočil čelom vzad a sotil doňho. Šofér radšej odpochodoval sám.

Počkali, kým zaliezli k výčapu.

„Prepáčte, je mi to trápne, sú to najlepší kamoši a..."

„To sa stane aj ženatému."

„Žena... aha, tak sa to hovorí, čo? Viete, do mesta s tým nejazdíme, dajú si ešte po pive a maximálne späť k nám na správu. Je to sotva pol kilometra a žiadna premávka."

„V poriadku, ako hovorím, stane sa."

„Sú naštvaní..."

„A čo to hovoril s tým hajzlom?"

„No veď vám to práve chcem vysvetliť. Sú naštvaní, lebo sa nám tu objavila škodná. Dvojnohá. Dlho sme mali pokoj a na jar sa to začalo. Najprv nám odstrelili srnca, potom srnu a minulý mesiac sme našli železá na vysokú. Niekto sa nám nasťahoval do rajónu a chlapci sú nervózni, lebo nie a nie ho chytiť. Aj sme si dali nočné obchádzky navyše, aj sme zavolali dobrovoľníkov zo združenia, ale stále nič. Je mazaný ako jazvec."

„To preto chcel, aby som pomohol?"

„Áno, ale neberte ho vážne, to je naša vec, a nie vaša. Políciu zavoláme, až keď ho budeme mať u nás v kancelárii, ale chytiť ho musíme my, to je niečo ako stavovská česť. Zabudnite na to, ospravedlňujem sa ešte raz."

„To nemáte celkom pravdu. Polícia je tu na to, aby v takýchto prípadoch pomohla, a vy nemusíte mať obavy zavolať, ak treba. Ak by som vám mohol v niečom pomôcť, moje meno viete, stačí zavolať na tiesňovú linku, a oni ma už nájdu."

„Vážne? Tak ďakujem, ale dúfam, že to nebude treba." „A tie hlasy, čo spomínal?"

„Áále, iba blbne," lesník hodil ledabolo rukou, ale keď videl, že Krauz to myslí vážne, pokračoval. „Zdeno bol pred pár dňami na nočnej obchádzke,

zase bol pod obraz a počul v lese nejaké hlasy. Odvtedy každého otravuje, aby sme si dávali bacha, že to bolo fakt hrozné. Straší mu v tej prepitej palici, to je všetko, nevšímajte si ho."

„Takže Zdeno? To je Zdeno?"

„Nó..."

„A mal robotu, nemohol prísť..." „Však vidíte."

„Počul hlasy. Niekoho vymákol pri tom?"

„No, asi áno. Teraz sa to mileneckými dvojicami len tak hemží. Vyčasilo sa."

„Tak dobre. Majte sa. Ďakujem za pomoc." „Za nič, veď som vám ani veľmi nepomohol." „Uvidíme."

Krauz ho nechal vojsť prvého a až po chvíli sa vybral za ním. Robo sedel pri víajpí stole sám. „Išiel na hajzel."

Krauzovi sa nechcelo debatovať s nádejným majiteľom prosperujúceho podniku, a tak sa pridal k lesníkom. Stáli pri výčape a mocnými hitmi z pollitrákov zapíjali dva prázdne poldecáky.

„Čo ste mali?"

Prekvapene sa obzreli a zatackali. V tackaní už medzi šoférom a Zdenom veľký rozdiel nebol. „Rum, prečo?"

„Dva rumy," rozkázal Krauz a na pult položil bankovku. „To je dobré," zastavil výčapníka, keď sa mu snažil vydať drobné.

„Na vás, páni! Ja nemôžem, ešte musím pracovať."

Prekvapene sa chopili pohárikov a vypili.

„Takto to nejde," zaprotestoval šofér, „to by nebolo fér. My sme tu doma, my rozkazujeme, musíte si dať s nami. Tri rumy!"

„Nie, naozaj. Radšej mi povedzte, čo ste to vonku hovorili o tých hlasoch?" Šofér sa uchechtol.

„No, Zdenko môj, a už ťa. majú! Teraz mu to pekne vysyp a o hodinku ťa už vezú vo zvieracej kazajke."

„Ma môžeš..." zaprotestoval Zdeno, ale pre istotu stíšil hlas a nahol sa bližšie ku Krauzovi. „Môžete mi veriť alebo nemusíte, ako všetci. Ja som to počul."

„Verím vám."

„Fakt?"

„Kedy to bolo?"

„V pondelok. Z nedele na pondelok. Bol som hore za besiedkou a jasne som to počul."

„Dnes je streda, takže v pondelok? Teraz, tento pondelok?"

„Nie, minulý týždeň."

„Áále čo," spozornel Krauz.

„Určite minulý."

„Iba hlasy? Niekto tam trtkal?"

„To nebolo také, to poznám dobre. Boli to výkriky. Krátke, prerývané."

„No, ale veď to by mohlo byť ono, nie?"

„Nie, toto boli iné zvuky."

„V čom iné? Ženské alebo mužské?"

„To sa nedalo rozoznať, išlo to z diaľky, z lesa, a znelo to tlmene, akoby..."

„No?"

„...to dunelo."

„Niekto volal o pomoc?"

Zdeno sa pozrel na kolegu. Pokrútil pochybovačné hlavou.

„Neviem, či volal o pomoc, slová sa nedali rozoznať."

„Nemohol to byť škrekot nejakého zvieraťa?"

„Pane, robím toto remeslo už dvadsať rokov. Poznám po hlase všetko, čo v lese žije, behá, skáče, lieta..."

„Pláva..." doplnil ho šofér a rozrehotal sa na vlastnom vtipe.

Krauz sa nezasmial.

„... to nebolo zviera. Bol to ľudský hlas." „Prečo ste to nehlásili?"

„A komu? Každý, komu som to povedal, ma vysmial."

„Ale odvčera tu vyšetrujeme vraždu, a čas smrti je dosť blízko času, kedy ste, ako tvrdíte, počuli v lese hlasy."

„To som nevedel, že ju zabili práve vtedy."

„Nevieme, či práve vtedy, ale je to dosť blízko."

„Tak sa nehnevajte..." zašomral skormútene lesník.

„Nehnevám..." Krauz nedopovedal, lebo šofér mu položil na rameno ruku a pritiahol si ho bližšie.

„Súdruh príslušník..."

„Policajt, pán policajt, zase sa to zmenilo."

„... tak nech je po vašom, pán policajt, vy vyzeráte ako rozumný človek. Zaslúžite si vedieť pravdu. Ja vám to celé objasním. Teraz sa ho spýtajte, koľko mal v sebe. No, spýtajte sa!"

Krauz mu vyhovel.

„Koľko?"

„Ja som vedel, že mi neuveríte. Čo na tom, že som sa tu zastavil a niečo..." ale kolega ho prerušil.

„Zdeno, ale už by fakt stačilo! Nevidíš, že ondíš... chcem povedať mätieš služobné orgány? Tu si sa za stavil a tu si si dal pár štupľov, to by nevadilo, ale povedz aj, čo si si. kúpil na cestu? Aby ti nebolo v lese zima? No!"

Krauz sa mu skúmavo zahľadel do oči.

„Pollitrovku," priznal skormútene.

„Po celom dni na záver pol litra tvrdého, a je to! Takže sme si to vysvetlili, pán detektív, nie?"

Krauz prikývol a Zdeno sa iba nasrdene obrátil na Alina.

„Ešte dva," a tým dal jasne najavo, že sa s nimi nemieni viac baviť.

Na výčapný pult si mu vedľa ruky sadla mucha. Obrovská. Na veľké prekvapenie diskutérov ju Zdeno chytil krátkym švihom, a keď ju v zavretej päsť drvil palcom, hlasno zaprašťala, akoby jej lámal kosti.

„Čo ich toho roku je!" povedal Alinovi, lebo s tými dvomi vedľa neho skončil. „Akoby tu niekde na okolí mali nejakú zdochlinu, či čo."

„Neblbni, len to nie," povedal Alino a pokojne sledoval stúpajúci rum v poháriku. „Na vaše zdravie páni, nech sa vám darí!" a usmial sa na Krauza, hoci jeho nebol ani jeden.

Burger sa vrátil z toalety, a keď zbadal kolegu pri výčape, iba sa s Robom rozlúčil a vypadli.

„Môžeme, alebo si mal s tými lesníkmi rozrobenú debatu?" spýtal sa Krauza cestou na parkovisko.

„Nie, aj ja som skončil. Celkom zaujímaví ľudia v tej Konvalinke."

Ostali stáť ako zmrazení. Až teraz pri aute si Krauz všimol, že služobný džíp lesnej správy zaparkoval tak múdro, že sa nemohli pohnúť.

„Počkaj, skočím po nich."

„Načo, aby to tu všetko roztrieskali? Videl som, v akom stave prišli, a ty si zas videl, ako kvalitne dokrmovali. Pozri, ak cúvneme a trafíš tam cez ten trávnatý pás, tak vycúvame za Konvalinkou pri nakladacej rampe a tam sa otočíme," našiel riešenie Burger.

Krauz si to išiel obzrieť a súhlasne prikývol. Trávnatý pas za par koviskom nebol oddelený obrubníkom, a tak nehrozila prerazená olejová vaňa ani odtrhnutá náprava.

Krauz cúval a Burger mu sledoval predok, aby do niečoho nedrgol. Zvládli to celkom šikovne, ale keď skončili pri nakladacej rampe za Konvalinkou, Krauz ostal otočený dozadu s rukou prehodenou cez kolegovo operadlo.

„Heksenšús, alebo máme na zadnom skle nalepenú blondínku s trojkami?"

„Ani jedno, ani druhé, poď sa pozrieť."

Vystúpili a za autom si čupli.

„Betón," skonštatoval sucho Burger.

Bol tam múrik, ale niekomu zavádzal a dal ho rozbiť. Rozdrvené kusy poodvážali, ale kôpka sotva hodná jedného fúrika ostala, asi sa uz nezmestila na korbu. Všetko malé kusy, ani jeden nemal veľkosť toho pri jazere, ale inak...

„Pozri, odtlačok hrotu zbíjačky by aj sedel," a Krauz ukázal kolegovi kus veľký ako spojené päste a kovovú šmuhu na povrchu.

„Zoberieme pár vzoriek a dáme to porovnať v labákoch."

„To asi nepôjde, Edo. Trochu sa v tom vyznám, vieš, že som v civile stavbár. Všetky bežné betóny sa robia z tristo-päťdesiatky cementu, troskoportlandský sivý a štrk má frakciu dvadsaťdva, dvadsaťštyri, takže ti

vznikne betón, ktorý má rovnaké chemické zloženie tu ako aj na opačnom konci republiky. Jedine, ak by použili špeciálne plnivo namiesto štrku, ale tu je jasne vidieť štrk, takže nepoužili. Ani chromatografia z kovových stôp nám nepomôže, u nás sa zatiaľ používa jeden jediný druh zbíjacieho hrotu. Jediné, čo nám pomôže, je farba, podľa tej sa dá určiť vek a prostredie, v ktorom betón zostarol, a ako to tak sledujem, ten kus pri jazere má rovnaký odtieň ako tieto tu. Inak povedané, ten pri jazere je odtiaľto."

„Spravíme to takto: odvez sa hore a zober ho, kým ho niekto nehodí do jazera, a ja sa vrátim za Robom a zistím, čo, kto a kedy tu rozbíjal."

Rozdelili sa.

Keď sa Krauz vracal od jazier, Burger už stál na krajnici, a tak iba naskočil a nezdržovali sa. Prvý referoval Burger.

„Pred dvoma týždňami v sobotu. Dvadsiateho tretieho. Objednal si partiu robošov a dal mi aj telefón na predáka. Vraj tam bol múrik, čo zavádzal väčším dodávkam v cúvaní a otáčaní, tak ho dal vybúrať a chce dať zväčšiť zadný priestor."

Potom Krauz.

„Našiel som ho bez problémov, a hneď som ho porovnal s tým, čo sme si vzali za Konvalinkou. Je to ono. Rovnaký odtieň. Je to náš kameň."

„Bohovské!"

„Ale čo sme to vlastne zistili, to mi je zatiaľ záhadou," priznal Krauz.

„Nemal by som ti to prezrádzať, ale tebe to asi môžem povedať. Aj mne."

Detektívi, ktorí ani netušili, čo práve zistili, sa vydali na cestu domov.

24. Kapitola

V kancelárii ich čakalo milé prekvapenie.

„Ty debil! Tak vyjebal si ju, alebo nie!?"

Vaňa sa týčil nad zúboženou kôpkou nešťastia na služobnej stoličke ako sopka nad Pompejami. Spoločné mali to, že aj Vaňa už chrlil lávu.

Bolo veľmi neskoro, ale ešte stále bolo vonku iba šero. Letný slnovrat bol iba pred dvoma týždňami a o deviatej večer sa dalo na ulici pokojne čítať aj bez pouličných lámp. To zvádzalo všetkých k čulej aktivite, ale práve k pracovnej? Také niečo mohlo napadnúť iba detektívom z oddelenia vrážd.

Hanzel ich gestom vyzval, aby ho nasledovali na chodbu. Rozdali si cigarety a opreli sa o stenu pri chrómovanom popolníku na vysokej chrómovanej tyčke. Vrch popolníka bol dierovaný ako sitko na hádzanie halušiek a Krauz sa bavil tým, že sa snažil napľuť do niektorej z dierok.

„Nebuď nechutný. Počúvajte. Netvrdím, že ho máme, ale je to prinajmenšom zaujímavé. V škole sme zistili, že Angelika bola naposledy v škole v piatok dvadsiateho druhého júna, presne týždeň pred vysvedčením. Odvtedy ju nikto nevidel. Za jej kamarátkou Vierkou sme neboli, lebo sme zistili niečo zaujímavejšie. V stredu dvadsiateho bol u nich na škole fotograf a robil spoločné fotky celých tried, ale aj jednotlivo alebo menšie skupinky, podľa požiadania. To sú tie, čo nám dala Angela.Vo štvrtok sa Angelika uliala zo školy, práve šmirgľovali lavice, vymyslela si lekára a triedna ju vymákla s fotografom na rande v jednom bistre. V piatok priniesol fotograf fotografie a nechali ho samého, aby ich poroznášal po triedach. Triedna ho prichytila v telocvičnej šatni... a teraz pozor, ako kefuje našu milú Angeliku." „Kecáš!"

„Edo, ja možno áno, ale triedna určite nie. Videla, čo videla."

„Môže jej to niekto dosvedčiť? Bol pri tom aj niekto iný?"

Hanzel a Krauz stíchli a zahľadeli sa na Burgera. Uvedomil si, že sa správa k ich vyšetrovaniu nekorektne.

„Prepáčte, ja viem, svedecké výpovede preverujeme iba v prípade pochybností a nespoľahlivého zdroja, ja viem, ja len..."

„Edo, my vieme, že ju poznáš, aj veľkú, aj malú, a že máš eminentný záujem, aby sa vec vyšetrila a ostali čisté, ale nezabúdaj, že podobné situácie sme už zažili aj my a vždy sme museli zachovať odstup a objektívnosť. Aj mne znásilnili sesternicu, pamätáš sa a...

„Dobre, dobre, uletel som. Ak ju videla, tak ju videla."

„Okrem toho, našli sme toho fotografa, takže ak zmäkne, budeme to mať z prvej ruky. Vaňa mu už prehovoril do duše..."

Z kancelárie sa ozval treskot a rev.

„... a ako to tak odhadujem, o pár minút budeme vedieť, na čom sme. Fotograf je jeden z posledných, čo ju videli, potom už o nej nemáme žiadne správy."

Burger prikývol.

„Je zaujímavý, o tom niet pochýb. Tak ho poďme zachrániť, kým sa Vaňa nerozhodne objať ho."

Zadusili a v husom rade napochodovali do kancelárie.

Vaňa objímal fotografa, a ten skučal tiché: poviem... poviem...

Posadali si a Vaňa pustil neboráka tak citlivo, že pri dopade na stoličku mu cvakli zuby.

„Au..." posťažoval sa a pomasíroval si sánku.

Doteraz ho mučili dvaja, teraz si zavolali posily, a to naozaj s milým fotografom nevyzeralo ružovo. Uvedomoval si to. Prestrašeným pohľadom si ich premeral a zhodnotil situáciu. Nahovno. Už boli štyria na jedného.

Krauz si ho premeral skúseným pohľadom zelenáča. Mladý zobák, asi študent, chudý, prefajčený, so zbytočne dlhými mastnými vlasmi. Teraz fakt vystrašený.

„Čo si zač?" spýtal sa Krauz, hoci právo viesť výsluch mali Vaňa a Hanzel. Oni ho chytili, ale neprekážalo im to.

Už som povedal. Študujem na filozofii, občas si privyrobím fotografovaním, mám doma taký improvizovaný fotoateliér."

„Tak spusti, počúvam!" zreval Vaňa. „O tom, čo sme sa bavili doteraz!"

„Tak dobre, povedala mi, že už má osemnásť, tak čo z toho robíte také oné? Nebola pod zákonom a ani nebola panna!"

„Neskáč, ak ti môžem poradiť. Pripúšťaš, že si ju prekotil?" Hanzelov hlas znel mierne ako hudba z respíria. Kontrast s Vaňovým dunením bol cielený.

„No..."

„Tak načo to bolo dobré? Načo to divadielko? Čo sa hráš na siláka?" zahulákal Vaňa.

„A vy by ste sa s takým niečím chválili!? Som študent, školské fotky ma živia, ak sa to roznesie, ani si neškrtnem!"

„Vidíš, to mi ani nenapadlo! Takže ak okamžite nezačneš spievať, tak sa ti o to roznesenie náramne radi postaráme," uškrnul sa Vaňa.

„Netreba, načo? Ja vám to celé poviem, ale zaručíte mi..."

„Nič ti nezaručíme, podmienky si klásť nebudeš!"

„Tak nie podmienky, iba prosbu, tú hádam môžem mať, nie?"

„Môžeš."

„Iba nechcem, aby sa to roznieslo, to je všetko." „Tak syp."

„To je súhlas, alebo nie?"

„Mladý muž, aby bolo jasné," zasiahol Burger zmierlivým hlasom, „kolega sa ti snažil vysvetliť, že my nevyjednávame o podmienkach výpovede, buď

nám to povieš, alebo ťa zaistíme na štyridsaťosem hodín ako podozrivého z vraždy, a potom ťa šupneme do väzby na dva roky. Počas tých dvoch rokov sa vec vyšetrí a ukáže sa, či si nevinný. Ak áno, ospravedlníme sa ti."

Vyvalil na nich oči.

„Dva roky? Ale... to sa môže?"

„Musí, kamoško, musí!"

„Z vraždy? Z akej vraždy?"

Burger sa strhol a flbchol po Hanzelovi.

„To som vám zabudol povedať, nič nevie. Začali sme z vody."

Hanzel cmukol perami, akože ho to mrzí. Dopustil sa zásadnej chyby. O taktike výsluchu je treba kolegov, ktorí sa do akcie zapájajú takpovediac za chodu, podrobne informovať. Burger nemohol vedieť, že sa rozhodli blufovať, a teraz im prevalil stratégiu.

„To dievča niekto zavraždil. Si podozrivý číslo jedna, videl si ju naposledy," vystrelil Burger ostrými, aby zachránil situáciu.

Chalan zvädol. Ramená mu ovisli. Sklonil hlavu a čumel si na špičky tenisiek. Burger s Hanzelom na seba žmurkli. Nič nepokazili, podozrivý nebol drsňák s niekoľkoročným výcvikom v prvej nápravnovýchovnej skupine. Bol to obyčajný vysušený študentík vysokej školy, privyrábajúci si na skriptá a na pivo. Ešte stále mali šancu zvládnuť ho.

„Za vr až..." nedopovedal.

Zodvihol hlavu a skúmal ich. Jedného po druhom. Nebol to síce profík, ale nebol ani blbý. V jeho očiach čítali jasne: tie svine neblufujú. Už nie. Radšej sa dohodneme.

„Zavraždil?" dopovedal.

„Upozorňujem ťa, že je to vážne. Všetko, čo povieš, si preveríme, všetky dátumy, všetky časy, všetky miesta, čo spomenieš vo svojej výpovedi. Ak zaklameš, sedíš. Sedí?"

„Sedím! Chcel som povedať..."

„Tak už syp!"

„No... ako syp? Ak je to vražda, tak mám asi nárok na obhaj..." Vaňa vstal.

„Bol som na ich škole niekedy pred dvoma týždňami..." „Kedy presne?"

„To neviem, to by ste mi museli vrátiť môj batoh."

Vaňa siahol pod stôl a hodil mu batoh. Chlapec sa v ňom pohrabal a vylovil notes.

„Hotelovka... hotelovka..." šomral si a listoval, „hote... v stredu dvadsiateho!"

„Čo si tam presne robil a ako si sa s ňou zoznámil? Alebo ste sa poznali už predtým?"

„Nepoznali, ja som ju videl na fotení prvý raz. Robili sme to na dvore, lebo majú prístrešok a príma rozptýlené svetlo. Zástupca so všetkým súhlasil,

chalani vynosili z telocvične lavice a jedna trieda za druhou si vystúpili akože na pódium a išlo to jedna báseň/'

„Potom ste skončili."

„No..."

„A čo?"

„A som sa zbalil..."

Vaňa nevstal, iba sa zahniezdil.

„... a je pravda, že tá baba na fotografii, čo ste mi ukázali, za mnou prišla. Chvíľu sme debatovali." „Triedna ťa videla v dosť intímnej debate." „Ako intímnej?"

„Zvíjala sa, krútila si vlasy, ty si sa tváril ako Casanova..."

„Doriti! Žiadny Casanova! To iba tak vyzeralo! Z diaľky. Skutočnosť je úplne iná! Ja som jej hovoril, že na školskom dvore sa také veci nedajú dohadovať."

„O čo išlo?"

„No... ako by som vám to? Občas sa každému fotografovi stane, že ho požiadajú o takpovediac chúlostivú zákazku..." odkašlal si do zovretej päste. „Môžem si zobrať cigaretu?"

„Fajči."

Znova zalovil v batohu a zapálil si. „Išlo o..." zaváhal.

„Akty, čo sa zvíjaš, nie sme mimozemšťania rozmnožujúci sa v skúmavke!" vystrelil Krauz.

„Boha! Tak čo ma skúšate, keď všetko viete? Dobre. Prišla za mnou na dvore, keď som balil vercajch. Sondovala, či to robím, čo by to stálo, či len ju, alebo by ich mohlo byť viac..."

„Ona chcela viac?"

„Nie viac, pýtala sa, či by som ju odfotil aj s chlapcom pri tom." „S akým?"

„S akým? Prepáčte, to ako myslíte, či mi nepovedala jeho meno?"

„Napríklad."

„Nie, ani som sa nepýtal." „Tak pokračuj."

„Bolo tam veľa ľudí, tak som jej povedal, že zajtra o jedenástej ju počkám v bistre Rudavka a dohodneme to. Ja tam kúsok totiž bývam."

„A?"

„A prišla presne o jedenástej." „To už bol štvrtok?" „Štvrtok." „Pokračuj."

„Chcela prírodu. Vraj pozná v lesoparku za mestom perfektné zašiváky. Ja som jej vysvetlil, že na prírodu treba optiku a tienenie, a ani labák nemám na to, aby som ju spravil čiernobielo v dyme, pozadie do hrdzavá a podobne, tak sme iba tak kecali."

„Po každej vete ťa musíme poháňať?"

„Tak sme iba tak kecali, ja som jej vysvetlil ceny a riziko, lebo u nás to ešte stále nie je normálne, a tak. Pozval som ju k sebe, mám vlastný prenájom a

jednu izbu mám prerobenú na štúdio, sú tam oveľa lepšie podmienky, ale to nechcela, ona chcela vonku."

„Takže ak tomu dobre rozumiem, fotiť sa chcela ona, nie ty, a partnera si jej nevyberal, mala vlastného."

„Presne."

„Čo o ňom povedala?"

„Nič, vôbec o ňom nebola reč. Ani som sa nepýtal, lebo som vedel, že to robiť nebudem. Jedine u mňa, ale to zas nechcela ona. Žiadny obchod. Na tom sme sa aj dohodli, zaplatil som jej kolu a rozišli sme sa."

„Kecáme!"

„Nekecáme. Odišla sama, ja som ostal. Zdržali sme sa a ja som tam mal o pol hodiny ďalšie stretnutie s redaktorom časopisu, čo pre nich idem robiť titulku, tak som ostal, dal som si tuším dva deci bieleho a počkal som naňho. Celý čas ma videl čašník a aj barman a s tým redaktorom som tam bol skoro hodinu. Odišla sama."

„Preveríme."

„S tým počítam, veď ste ma na to upozornili." „Ďalej."

„Celú noc som vyvolával fotky a ráno som ich priniesol do školy."

„To už bol piatok, áno?"

„Áno, piatok/' „Čakáme."

„No... som priniesol fotky a zástupca mal poradu či čo, nemohol sa mi venovať, tak ma poslal, aby som ich rozniesol po triedach. A... stretli sme sa na chodbe, na prízemí a chcela so mnou hovoriť, že si to rozmyslela a..." skúmal, ktorý zo štyroch civiacich policajtov by mu uveril.

„A?"

Ten tlstý asi nie. Obrátil sa na toho najstaršieho.

„A zatiahla ma do nejakej šatne na konci chodby a povedala mi, že si to rozmyslela, že by sme to mohli nafotiť aj u mňa v ateliéri, a či si to nechcem najprv vyskúšať. Vy mi asi nebudete veriť, ale ja fakt neklamem! Zatiahla ma do nejakej šatne, stiahla mi nohavice, kľakla si, predfajčila ma jak profesionálka a hodila ma na lavicu. Nebránil som sa, pripúšťam, kto by sa bránil, ste predsa normálni chlapi, chápete ma, nie? Jazdila jak besná... ale prišla nejaká profka a spustila cirkus. Jej dala facku medzi dverami a ja som vypadol aj bez toho a rád."

Boli ticho.

„A rýchlo..." dodal študent.

Stále boli ticho.

„Koľko bolo hodín?"

„Obed. Dvanásť. Možno pol dvanástej."

„Videl si ju potom?"

„Nie. Ja som ani zvyšné fotky nerozniesol, nieto aby som sa staral o ňu. Vypadol som a utekal som domov. Nieže by ma sex s ňou tak vystrašil, ale v duchu som videl, ako tá profka telefonuje na ostatné školy a ako moju podobizeň vyvesujú na všetky priečelia stredných škôl a bol som z toho na nervy. Ak stratím tento flek, budem sa obracať iba veľmi ťažko, bez prachov v tomto meste je dosť nahovno, vážení!"

Čakali. Každý z detektívov pozrel najprv na Burgera a až potom na dosku stola. Na nej mali poväčšinou svoje dlane a obracali ich hore dole. Bolo to dosť trápne.

Burger si odkašlal.

„Nevieš nič viac, kam potom išla, s kým sa to chcela fotiť a prečo práve v lesoparku?" „Nie. Prisahám, že nie."

„Neprisahaj, chlapče, ty ani netušíš, čo je to prísaha a ako bolí jej dodržanie."

Burger si zapálil cigaretu a ani si neuvedomil, že jedna mu horí v popolníku.

„Ja nemám nič. Ak chcete, pustite ho," povedal do stola a zhlboka vyfúkol dym.

Hanzel ho vyviedol až dole na vrátnicu. Počkali, kým sa vrátil.

„Vodku nemáme," povedal Krauz a zavrel dvierka na chladničke.

„Ani netreba," zhodnotil situáciu Burger. „Máme toho všetci plné zuby. Asi pôjdeme domov a trochu sa vyspíme. Viem, čo mi chcete povedať. Netreba. Uvedomujem si to a ospravedlňujem sa. Už sa to nestane. Buď budeme nezainteresovaní, alebo žiadni. Iný druh detektívov neexistuje. Fakty sú, aké sú."

„Sklapni, Edo, a prestaň sa ospravedlňovať. Že si Angelu oné... poznal, je jedna vec, a vražda jej dcéry je druhá, tak to, doboha, nedramatizuj. Si nad vecou? Si! Tak poďme po stope. Čo sme zistili? Chutilo jej jebať. Edo, prepáč tie slová, ale musíme zhodnotiť stav, aký je. V šestnástich už žila s mužom, zavreli ho na osem rokov a od mladej baby ich rangu sa nedá očakávať, že naňho bude osem rokov čakať. Žila si ďalej. Matka nám asi veľmi nepomôže, lebo Angelika si žila po svojom mimo rodiny. Škola nám asi tiež veľmi nepomôže, lebo si žila mimo nej. Zajtra skúsime Vierku, ale tá nám povie iba omáčku. Angelika sa nám už vyfarbuje a my ju poznávame, a to je dobre. Vieme, že niekoho mala, a bolo to také vážne, že sa s ním chcela dať fotiť, a zaujímavé je to, že práve v lesoparku. Niekde tam sa nám to motá, lebo tam sme ju našli mŕtvu. Fakty, nič viac, len fakty."

„Máš pravdu, Oto, díky Aj vám, chalani, za podporu. Idem sa vyspať, dnes už mám toho akurát dosť. Zajtra sa vrhneme na tú Vierku a možno nám pomôžu aj labáky, Rišo vám povie o vlasoch, ja idem domov."

Odišiel a nezdržovali ho. Všetci boli unavení, nespali už štyridsať hodín, a to bola horná hranica únosnosti aj podľa lekárov testujúcich kozmonautov. Vaňa s Hanzelom sa balili. „Na čo čakáš?"

Krauz nechápavo civel do obálky a niečo hľadal na stole. „Ále... choďte, ja ešte niečo dorobím a idem tiež/' „Tak čau zajtra."

V obálke boli pôvodne tri improvizované papierové skladačky. V jednej bol vlas, v druhej ihličie a v tretej medailón. Skladačky s vlasom a ihličím tam boli, medailón zmizol. Bola to záhada, lebo sám ich v aute do obálky ukladal, a teraz jedna chýbala.

Krauz to chcel povedať aj chalanom, lebo stratiť dôkaz znamenalo veľký prúser, ale potom si spomenul, že pri výsluchu študenta sa s obálkou hral Edo. Stále sa s ňou hral. Krauz sa zamyslel a pochopil. Už vedel, kde je medailón, a chalanom nepovedal nič.

Vypísal tlačivo do kriminalistických laboratórií, aby im pozreli vlas a stotožnili ho s vlasmi z mŕtvoly. Také isté spracoval aj na ihličie. Až potom považoval deň za ukončený zavrel kanceláriu a vybral sa na zastávku električky.

Celou cestou sa tešil, že sa konečne poriadne vyspí. Mal ešte stále prázdny byt a všade bolo iba božské ticho.

Tešil sa na dobrú noc, lenže tešiť sa je niekedy málo.

25. Kapitola

V noci sa to začalo. Necelé dva dni po náleze zavraždenej Angeliky Rigovej sa veci pohli. Samy a úplnou náhodou, presne ako v ozajstnom živote, kde plánovanie, taktika, stratégia a zaužívané pracovné postupy sú niekedy iba na príťaž.

Náhoda je to, čo občas posúva detektívov vpred, a ešte aj poriadna dávka šťastia, ale pretože Šťastena praje pripraveným, nie je taká benevolentná ako náhoda. Náhoda zavadí naozaj aj o idiota.

Presne tak si pripadal Krauz, keď mu o pol druhej v noci zazvonil telefón. Že je pol druhej, mu prezradil budík, že sa proti nemu sprisahal celý svet, mu prezrádzal vyzváňajúci telefón v chodbe. Ten niekto s ním chcel hovoriť naozaj súrne, lebo telefón vyzváňal a vyzváňal.

„Prosím..." zastonal Krauz.

„Operačné stredisko. Detektív Krauz?"

„Pri telefóne."

„Burger ťa zabije."

„Odkedy si osobné antipatie vybavujú detektívi z oddelenia vrážd cez operačné stredisko?"

„Odkedy zobáci ako ty neodovzdávajú na operačné osobné kartičky. To nevieš, že keď teraz robíš na mestskom veliteľstve, musíš mať u nás založenú kartičku s adresou a telefónnym číslom?"

„Viem, aj na okrese sme to museli."

„Tak sa zajtra priprav, Burger ti prehryzne krčnú žilu, lebo som ho kvôli tebe musel zobudiť. Mal si tu zaujímavý telefonát a ja som ťa nevedel zohnať, musel som mu zavolať, aby mi dal na teba telefón."

„A kto ma volal?"

„Na tiesňovú linku volal nejaký Vereš, že je z lesnej správy a že sa poznáte a že si mu povedal, že keby mali niečo zaujímavé a potrebovali pomoc, že má zavolať a my ťa zoženieme."

„To je pravda."

„Tak si píš, dám ti naňho telefón, vraj bude u seba v kancelárii, kým ťa nezoženieme."

„Počkaj... už môžeš, píšem si..."

Krauz položil a neveriaco čumel na lístoček.

„Doriti," okomentoval svoj výkon, „podaj prst a... okrem toho som to ani príliš vážne nemyslel..."

Prskal, ale vytáčal.

„Vereš."

„Krauz."

„Pán detektív, prepáčte, že vás budím..." „Nebudíte, nespal som," zaklamal Krauz. „... ale povedali ste, že mám zavolať, ak sa niečo zaujímavé vyskytne." „A vyskytlo sa?"

„Veľmi zaujímavé. Zastrelili Valéra."

„No doriti! To nemyslíte vážne! Ďalšia vražda vo vašom rajóne? To bol niekto zo združenia? Mal nočnú obchádzku?"

„Nočnú mal, ale nebol zo združenia. Valér je exportný šestnástorák, jeden z tých dvoch, čo som vám hovoril, že máme v obore. Niečo neuveriteľné, aký kus. Práve sme ho našli, ale v akom stave, to by ste mali vidieť."

„Bože, jeleň? Vy ma budíte kvôli jeleňovi?"

„Veď ste nespali."

„Nespal. Vlastne ja už ani neviem, čo to normálny spánok je. Tak dobre, nerozoberajme to, povedzte mi rovno, prečo by som mal prísť?"

„Lebo máme stopu. Už vieme, kto nám pytliači v revíri. Ideme si poňho."

„No zbohom, len to nie, chlapi ho umlátia, a nehovorte mi, že ich ustrážite."

„Nehovorím, ja sám sa chytám, že mu poriadne naložím. Veď preto vám volám."

„Tak sa dohodneme takto..." Krauz odtiahol slúchadlo a chvíľu premýšľal, „ste ešte tam?"

„Kde by som bol?"

„A kde ste?" „V kancelárii." „To je kde?"

„Od Konvalinky vedú dve asfaltové cesty, jedna hore k jazerám a druhá..."

„Už viem, už si spomínam. Poznám to tam. Čakajte na mňa, o pol hodiny som u vás."

„Čakáme."

„Čakáme? Koľko je vás tam?" „No... všetci..."

„Ručíte mi za to, že sa nikto ani nepohne a žiadne lynčovanie nebude, jasné?" „Jasné. Chvíľu."

Krauz položil a okamžite volal na operačné stredisko. „Krauz."

„Už viem, prečo ťa silou-mocou chcú zobrať na oddelenie vrážd..."

„Už ma zobrali."

„... ani ty nedokážeš v noci spať. Tak vysielaj."

„Potrebujem jednu nočnú hliadku, aby ma odviezla na lesnú správu, kde zabránim jednej pripravovanej vražde lynčovaním. Slávu si rozdelíme rovným dielom."

„A prú ser? Ten zlizne kto? Na to musím mať súhlas."

„Zavolaj, komu chceš, ale o tomto čase ťa zdrbe každý, takže ak ti môžem poradiť, zobuď ešte raz Burgera a on ti potvrdí, že nekecám. Súvisí to s vraždou, čo vyšetrujeme. To dievča pri jazere. Ostatné vybavíme zajtra ráno s Majchránom."

„To si mal povedať hneď. Tak sa obleč, o desať minút sú dole."

„Kde dole?"
„Jáj... vidíš! Tak diktuj adresu, ty ťažký kaliber vraždársky."

26. Kapitola

Nádejný majiteľ reštaurácie Konvalinka sa nachádzal v bizarnej polohe. Kľačal Alinovi na prsiach a škrtil ho, ale ani jemu sa bohvieako nedýchalo. Kuchárka Iveta ho odzadu držala za krk a snažila sa ho z Alina stiahnuť.

Súsošie zápasiacich postáv sa ani nehlo a v kuchyni bolo ticho, lebo ani Alino, ani Robo nemohli dýchať a Iveta bola od zúrivosti taká vystresovaná, že iba zatínala zuby a nechty.

To prvé prekážalo Alinovi, lebo dúfal, že Roba pohryzie a jemu zachráni život, to druhé zasa Robovi, lebo to bol jeho krk.

Iveta z celej sily mykla a Robo stratil rovnováhu. Spadol na bok a musel Alina pustiť. V tichu kuchyne sa ozvali mocné nádychy a chrčanie. Robo vyskočil na nohy a z mäsiarskeho pultu zdrapol dlhý nôž. Alino sa prevalil na bok, nelenil, vyskočil a vyzbrojil sa sekáčikom na kosti. Iveta nechcela nič, stačilo jej, že Alino nezomrie. Zatiaľ.

Stáli oproti sebe, lapali po dychu a kývali zbraňami.

„Ty debil. Ako som si mohol uviazať na krk takého debila?" šepkal Robo, lebo ho škriabalo v krku. „Plná dolina fízlov, lesníci zúria a hliadkujú každú noc, a on zastrelí Valéra! Jasne som ti povedal, že je môj, že príde jeho čas, sľúbil si mi to..."

„Prišiel na päť metrov, tomu sa nedalo odolať, musel som..."

„Hovno si musel! Kam si dal hlavu? Vieš do akého prúseru sa môžeme všetci dostať?! Ty s tvojím registrom skončíš v base, mňa foter zabije, ak mu skurvím privatizáciu, ostatní prídu o robotu... aspoň na Ivetu a na Peťa keby si myslel..."

„Prepáč, nedalo sa, ja..."

Robo položil nôž a sťažka sa oprel o ponk. Alino odložil sekáčik.

„Prines trochu piva," rozkázal Robo a masíroval si krk, „a ostrihaj si nechty!"

Iveta odbehla do skladu a priniesla dve fľaškové. Napili sa mocnými dúškami a v predklone vydýchavali únavu zo zápasu.

„Najradšej by som ťa zabil, ty hovädo!"

„Tak prepáč..."

„Na tvoje prepáč sa ti môžem zvysoka! Ešteže som zabudol zamknúť trezor a prišiel som. Tebe ani teraz nedochádza, v akom prúsere sme mohli všetci lietať, čo?"

Alino radšej mlčal, keď bol Robo natlakovaný nebola s ním rozumná reč.

„Čo teraz," zauvažoval Robo.

„Sú to len dve stehná, jedno predné rameno a karé."

„Vyložte všetko z chladničky, rýchlo to rozbúrame a do lodní s tým. Odveziem to fotrovi do mrazákov. Do rána musí byť všetko preč."

Pracovali rýchlo. Alino ako vyučený mäsiar vedel narábať s vykosťovákom ako artista s čarovnou paličkou. Iveta priniesla zo skladu hliníkové lodné. Kože a kosti ukladali na kopu.

„Čo s kosťami?" spýtal sa Robo, lebo dúfal, že aspoň tento detail má Alino premyslený. „Hádžem to do studne."

Robo prestal ukladať mäso a zhrozene sa vystrel. „Kam to hádžeš!?" „Do studne."

„Vzadu za parkoviskom?"

„Nie, veď tam je voda! Do tej dole pri zrúcanine. Je zablombovaná a vysušená, ale betónový vrchnák je zlomený a dá sa odsunúť. Už je tam pár srncov."

Robo zalapal po dychu.

„Ty... nemôžeš byť kompletný! Veď je to sotva tristo metrov! Tak preto je tu všade toľko múch, a ja že sa toho roku zbláznili a kotia sa nám iba tak pre radosť."

„Nič sa nedeje, aj keby ich niekto objavil, je to verejne prístupná zrúcanina a mohol to tam hodiť každý slušný pytliak, čo išiel okolo. Žiadny prúser nehrozí, mám to premyslené. Okrem toho, potreboval som mať odpad na očiach, aby som videl, kam sa až lesníci pri pátraní dostali. Akonáhle by kosti objavili, bol by to signál, že si treba dať pauzičku. Musel som ich mať nejako pod kontrolou, šak tu zbŕlajú celé noci!"

„A ty sa im čuduješ? Veď im kosíš zverinu jak morová epidémia, ešte že vedia hovno o stavoch v revíri!"

Kričali na seba pošepky, iba syčali pomedzi zuby, ale Robo bol až červený od zlosti a zahulákal by si jedna radosť, nebyť hlbokej noci a päťdesiatich kilogramov mäsa v lodniach.

„Hotovo, chopte sa plechov, ja cúvnem k rampe a naložíme ich. Potom to tu vydrhnete, že ráno nenájdem ani kvapku krvi, jasné?"

Iveta a Alino vzali lodné.

„Otvor nám zadné dvere."

Robo odomkol plechové dvere na nakladaciu rampu, šliapol. na poistku, aby sa odistila, a oprel sa plecom. Dvere sa neposlušne vzpriečili.

„Kurva aj s tým..." oprel sa silnejšie a dvere povolili.

Mieril na nich tucet guľovníc, aspoň toľko brokovníc, jedna pištoľ a Robo mal pocit, že niekto vzadu má aj protiletecký kanón. A ten, čo bol najslabšie vyzbrojený, bol najdrzejší a najukecanejší.

„Polícia! V mene zákona, nehýbte sa! Položte to na zem a k stene, jeden, druhý, tretí! ...tia!"

27. Kapitola

Nočná motohliadka prešla okolo parkoviska na začiatku doliny a tesne pred konečnou trolejbusov Krauz prikázal, aby vypli svetlá. Nevedel síce, odkiaľ vietor fúka, ale podvedome tušil, že by mali ostať nepozorovaní.

Pred lesnou správou postávalo asi dvadsať dobrovoľníkov. Postávali v hlúčikoch a fajčili. Všetci vyzbrojení, ako zákon káže. Na vozíku pripnú tom za služobným džípom boli nalámané konáre a všetci smutne očumovali niečo veľké čierne. Nad vchodom svietila lampa, ale pre istotu si svietili aj baterkami.

Vereš im vyšiel v ústrety.

„Tak ste prišli! Konečne! Chlapi sú už netrpezliví."

„Tak nech sa láskavo schladia! Tak o čo tu ide?"

„Nech vám to povie Zdeno, on ho našiel."

Hrdina dňa vystúpil z davu. Napriek tomu, v akom stave ho Krauz pred pár hodinami zanechal, bol triezvy. Alebo spitý tak, že sa to už nedalo rozoznať.

„Nedalo mi a išiel som sa v noci prejsť. Žiadnu pollitrovku som si nevzal, na to by som rád upozornil hneď na začiatku. Išiel som hornou cestičkou poza Konvalinku k besiedke a potom dozadu na paseky. Potkol som sa oňho a normálne som spadol, taká bola tma, našťastie do trávy. Keď som si zasvietil baterkou, skoro som si cvrkol. Náš Valér, chudáčisko!"

Chlapi sa ešte tesnejšie zomkli okolo vozíka a smutnými pohľadmi sa lúčili s chudáčiskom.

„Už doskákal," pripomenul niekto z davu.

„Museli ho zložiť iba pred chvíľou, lebo ešte z neho kvapkalo," pokračoval Zdeno v opise udalostí z dnešnej noci.

„Prečo z neho kvapkalo?"

„Tak sa poďte pozrieť bližšie."

Všetky baterky sa zaborili do vozíka.

„Boha! Zdal sa mi nejaký čudný ale toto..." Krauz prekvapene pozrel na Vereša. „Čo sa mu stalo?"

Z jeleňa chýbali zadné nohy jedna predná a na chrbte mal vyrezaný široký pás mäsa.

„Brali iba mäso, a pozrite sem!"

Krauz si až teraz všimol, že aj parožie má akési čudné.

„To hovädo v ľudskej koži mu odpilovalo pravú časť parožia. To spraví iba vagabund, čo nepozná les a nikdy nebol poľovníkom. Dokonca ani poriadnym pytliakom nie, aj tí poznajú pravidlá! Ak odrežete parožie, už je z toho iba bezcenná kosť, nič viac, a pritom to mohla byť taká trofej! No pozrite, ako ho ten chrapúň zmrzačil!"

Krauz súcitne pozrel na zmrzačeného jeleňa a súcitne pokýval hlavou, lebo ich bolo veľa a nechcel provokovať, inak mu to bolo srdečne jedno.

„A potom?"

„No vrátil som sa sem, obvolal som, koho som zastihol, aj chlapi medzi sebou sa pozháňali, zviezli sme ho dole a kolega Vereš rozhodol, že vás radšej zavoláme."

Krauz si premeral Vereša a kývnutím hlavy mu veľmi pekne poďakoval za prejavenú dôveru. Dúfal, že pochopil, že o ňu vôbec nestál.

„Ale stále mi tu chýba tá stopa, o ktorej ste mi hovorili do telefónu, pán Vereš."

„Toto nespravil poľovník, ba ani pytliak, takúto mäsiarčinu dokáže spraviť iba... mäsiar!" a všetci stuhli v očakávaní.

Krauz na nich nechápavo civel a odrazu mu to došlo. „Z Konvalinky? Ten výčapník?"

„Presne!" vydýchol s úľavou Vereš a chlapi uznanlivo pokyvkávali hlavami, akého šikovného a duchaplného detektíva Vereš zohnal. „Aj sám ste na to prišli! Kde by sa najlepšie dalo predať upytliačené mäso, ak nie tam? Gulášik sem, gulášik tam, a pekných pár tisíc je vo vrecku. Brali iba mäso, na to nezabúdajte!"

„Perfektná stopa," vzdychol si Krauz a neveriaco pokrútil hlavou.

Chalani z motohliadky si vymenili pohľady, jeden pokrčil ramenami, druhý cmukol pomedzi zuby a nezúčastnene kývli Krauzovi.

„Tak my asi budeme pokračovať v rajóne, čo ty na to? Máš sa ako odtiaľto dostať, alebo ideš s nami?"

„No moment! Vy to chcete nechať iba tak?! Veď tam treba vpadnúť a prichytiť ich priamo pri čine. Určite majú plný mrazák Valéra, alebo ho práve režú na kocky do zajtrajšieho gulášu!" Vereš soptil spravodlivým hnevom, lebo preňho bol prípad uzavretý. Chýbali už iba putá, skormútene zvesené hlavy páchateľov a fanfáry.

Chlapi sa nespokojne pomrvili. Padlo aj pár šomravých narážiek na spravodlivosť a neochotu polície.

„Okrem toho," Vereš sa nevzdával, „ten niekto má u seba nelegálnu zbraň! Ak dnes dokázal zložiť jeleňa, čo s ňou vyvedie zajtra?"

A to už bolo niečo iné. Na to Krauz ani nepomyslel. Ak by išlo iba o pár kíl mäsa zo zmrzačeného paroháča, vedel si živo predstaviť ten výsmech ráno v robote, ale ak išlo o zbrane! Nech už by akcia dopadla akokoľvek, mohol by zajtra argumentovať Verešovými slovami, lebo kto raz použije nelegálnu zbraň, v prípade potreby ju použije aj druhý raz, a nielen proti zvieraťu.

Krauz rýchlo uvažoval. Chlapi stíchli v očakávaní. Verešov posledný argument evidentne zabral.

„Tak sa tam teda pozrieme..."

V dave to zašumelo a všetci vykročili ako jeden.

„No moment, moméént! Kam ste sa všetci rozbehli? Ja sa tam pozriem s kolegami v uniforme. Pôjde s nami pán Vereš, to stačí."

Ale chlapi nesúhlasili.

„Pochopte," orodoval Vereš, „celé mesiace sa striedali v nočných hliadkach, pasieme po ňom ako po škodnej najhoršieho kalibru, a teraz, keď sa ide do finále, ich chcete nechať bokom? Ako by sa vám páčilo, keby vás tesne pred zatknutím ozajstného vraha poslali kolegovia domov?"

Nepáčilo, ale nahlas to nepovedal.

„Tak dobre, ale všetci poďte sem a urobte okolo mňa polkruh. Täák. Počúvajte ma. Je tu toľko pušiek, že určite vyhráme, aj keď ich budete používať iba ako golfové palice, takže všetci do jedného teraz zalomia pušky a povyberajú náboje z hlavní. Celej akcii velím ja, a ak sa to niekomu nepáči, môže odísť. Tí, čo chcú pomáhať, budú mať pušky bez nábojov. Ak zaznie čo len jeden výstrel, budem vás stíhať za pokus o vraždu, a ak trafíte, tak za vraždu, to si píšte. Pán Vereš vám isto povedal, kde pracujem, takže verte mi, že nežartujem."

Chlapi bez slova poslúchli. Naozaj ich bolo toľko, že by hocakého vagabunda ufackali k smrti. Okrem toho Krauzovi išlo aj o ich bezpečnosť. V tlačenici mohlo dôjsť k náhodnému výstrelu, a to naozaj nikto nepotreboval.

„Ako je to ďaleko pešo?"

„Desať minút ostrej chôdze."

„Je nás veľa, takže pätnásť. Ak sú naozaj tam, nechcem ich vystrašiť, takže autá nepoužijeme, prejdeme sa. Chalani, vy sadnite do auta a bez svetiel poďte pomaly za nami. Na konci v tej zákrute nechajte auto stáť, aby sme ho mali poruke. Potom sa pripojte k nám," posledné pokyny patrili kolegom v uniforme.

Muži sa automaticky zoradili do dvojstupu, aby zaberali čo najmenší priestor, a Krauz sa postavil do čela.

V Konvalinke bola tma. Potichu obišli krčmu a rozostúpili sa. Krauz bol prekvapený, ako disciplinovane sa všetci správali. Bez výcviku a bez poradovky plnili všetky povely bez odvrávania a okamžite.

Ostali stáť pod nakladacou rampou. V zatemnených oknách sa mihotali tiene.

„Niekto je v kuchyni alebo v sklade. Svietia si iba sviečkami alebo petrolejkou," nahol sa Verešovi až k uchu a zašepkal mu úplne zbytočnú správu, lebo to videli všetci.

„Čo som hovoril, že sú to oni?"

Chlapi sa nervózne pomrvili. Napätie gradovalo. Na lov boli síce zvyknutí, ale na dvojnohú vysokú nepoľoval ešte nikto. Krauz ukázal na skupinku a prstom im naznačil, aby sa rozostúpili. Všetky hlavne mierili na plechové

dvere, aj sám vytiahol pištoľ, ale pripadal si ako šéf gay klubu s najmenším pipíšom.

Chcel vyskočiť na rampu a popočúvať, čo sa deje vnútri, ale dvere zarachotil! a...

„Kurva aj s tým..." ozvalo sa zvnútra a zaseknuté dvere povolili.

Tucet guľovníc, aspoň toľko brokovníc a jedna pištoľ namierili na prekvapeného Róba a na Alina a Ivetu s lodňami. Krauz bol vyzbrojený najslabšie, preto vsadil na drzosť a na moment prekvapenia.

„Polícia! V mene zákona nehýbte sa! Položte to na zem a k stene, jeden, druhý, tretí! ...tia!"

Hliadka v uniforme prekvapila všetkých, nielen Roba, svižne vyskočili na nakladaciu rampu, otočili ich k stene a na zakrvavené ruky nasadili chlapom putá. Iveta bola dáma, tak jej iba pričapili líce o stenu, až jej odulo gamby, a rozkopli jej nohy.

Chlapi jeden po druhom vyskakovali na rampu. Prvý sa zohol a z lodné vzal kúsok mäsa. Privoňal. „Svine skurvené..."

Viac povedať nemusel. O chvíľu boli všetci v kuchyni. Niekto rozsvietil, lebo tma vyhovuje iba zlodejom. Roztrhli aj igelitové vrece. Kosti a kože ich utvrdili v presvedčení, že sú na správnej adrese.

Začalo sa vyšetrovanie.

„Pán Mikuš, ako mi to vysvetlíte? Ukážete mi faktúru na dodávku jelenieho mäsa?"

Robo mal čas premýšľať. Celý čas, ako vykosťovali, dumal, ako sa vyhovoriť, keby sa veci skomplikovali. Že sa skomplikujú tak rýchlo a tak razantne, nepočítal, ale niečo skúsil.

„Faktúra bude, v tom nevidím problém, skôr vidím problém vo vašom nezákonnom vniknutí na súkromný pozemok!"

Krauz uznanlivo pokýval hlavou.

„Pozrimeže, ako rýchlo sa títo novodobí podnikatelia učia. Vraj nezákonné vniknutie na súkromný pozemok! Tak aby bolo jasno, pán Mikuš, toto ešte stále nie je súkromný podnik..."

„To je otázka pár formalít!"

„... ale dnes v noci ešte nie je, a čo sa týka toho vniknutia, išiel som aj s priateľmi náhodou okolo a dvere boli otvorené, nadobudol som podozrenie, že sa tu pod rúškom noci pácha nejaká trestná činnosť a nazrel som, to je všetko. A tie dvere ste otvorili vy, nie ja. A aby bolo jasné, tu nie sme na inšpekcii a nevyšetrujú mňa, ale ja vás, takže moje výhovorky si nechám pre seba a vy mi povedzte tie vaše. Odkiaľ je to mäso?!" Robo zaváhal.

„Jasné, že nevyšetrujem ja vás, ja som to tak nemyslel, jasné... ehm... mohli by ste mi dať dole tie náramky a nasledovať ma do mojej kancelárie? Všetko vám vysvetlím."

„Náramky ostanú tam, kde sú, je to v záujme mojej a aj vašej bezpečnosti. Všade sa tu povaľujú nože a sekáče, nechcem aby sa tu niekto zahral na Tarzana a zle pochopil situáciu. A do vašej kancelárie nepôjdeme, vysvetlenie si zaslúžia aj členovia tohto poľovníckeho združenia, takže počúvame."

„Rád by som išiel do svojej kancelárie, potrebujem si zatelefonovať!"

„Teraz, o tretej v noci? Komu, subdodávateľovi?"

„Vy to nechápete? Otec... všetko môže byť inak, potrebujem s vami hovoriť!"

Poľovník, čo roztrhol igelitové vrece, si dal tú námahu a kosti iba tak ledabolo poukladal. Zopár kolegov ho sledovalo a nikto si nevšimol, že jeden sa vytratil do chodbičky.

„Sú tu dve zadné a jedna predná noha a koža. Veľkosť sedí."

„Tak to je problém, pán Mikuš, poľovníci práve našli upytliačeného jeleňa. Chýbajú mu zadné nohy, jedna predná a kus karé. To vás všetkých posúva do pozície podozrivých z pytliactva."

Alino až doteraz mlčal a nenávistným pohľadom si premeriaval policajtov a vyzbrojených poľovníkov. Už od prvej výzvy v mene zákona vedel, že celá akcia je v háji. Rohovú snahu vykrúcať sa nechápal. Prehrali a treba to tak brať, ale nedalo mu, aby si nerypol.

„...sa neposerte, kúsok mäsa! Vzadu mám chemoprén, môžete si tie kúsky vziať a dolepiť, budete ho mať zase ako nového, a dúfam, že už dáte pokoj!"

To nemusel. Prehrať sa dá aj čestne, ale provokovať nemusel. Poľovník stojaci pred ním iba mykol pažbou a Alino sa zlomil v páse. Padol na kolená a v predklone lapal po dychu. Nebolo to celkom v zmysle zákona, ale Krauz nič nevidel... asi.

Muž vracajúci sa z chodby o niečo zavadil a ozval sa rachot padajúcich plechoviek. Vošiel do kuchyne a ospravedlňujúco pokrčil ramenami.

„Sú ťažké, prepáčte," a na stôl položil parožie. „Našiel som ich vzadu v šatni."

Obrovské, prekrásne, ale dole odpílené.

„A je to, pán Mikuš, tomu jeleňovi niekto odpílil časť parožia... som vás zabudol informovať. Má význam ešte zapierať?"

„Ale toto nesmie! Bez povolenia nesmiete robiť prehliadku, na to sú zákony!"

„A jeden z nich hovorí o tom, že len tak na počkanie sa v našich lesoch nesmie strieľať! Nikto, ani ten, kto má tatu na generálnom riaditeľstve."

Na slovo strieľať sa prebral aj Vereš.

„A nech ukážu tú flóbertku!"

„Pán Mikuš, v mene zákona vás vyzývam, aby ste mi dobrovoľne vydali strelnú zbraň, ktorou ste zastrelili jeleňa. V prípade, že tak neurobíte, vykonám tu prehliadku priestorov a zbraň nájdem a zaistím."

„Bez povolenia!? Ja sa budem sťažovať!"

„Viete vy vôbec o tom, že ak veci neznesú odklad, môže si policajt vyžiadať súhlas prokurátora aj dodatočne? Ten, čo vás školil, si mal prečítať aj poslednú stranu zákona, nielen to, čo vám pseudopodnikateľom vyhovuje."

Robo stál a zvažoval, ako ďalej. Tento mladý policajný smrad mal pripravenú odpoveď na všetko a Robo strácal jeden tromf za druhým. Keby sa s ním zašil do kancelárie a mohol by volať fotra, ten by mu vysvetlil, o čom je tento nový demokratický svet, a dali by mu mastnú ponuku. Takú mastnú, že by nemohol odmietnuť a nejako by sa to upratalo aj s lesníkmi, veď sú tu dennodenne pečenívarení. Spravilo by sa to akože náhodný výstrel, reštauráciu by na sobotu uzavreli a výstroji 1 by im všetkým divinové hody, až by padali zo stoličiek, ale takto? Ten debil buď nechápal, alebo nechcel pochopiť, že mu ponúka slušnú bokovku a chľast zadarmo na celý rok dopredu. Čo je to za zadubeného fízla?

Aj Krauz využil krátke zaváhanie na premýšľanie. Že pristihol páchateľov pri čine, mu bolo jasné, ale či môže pokračovať v prehliadke bez povolenia a snoriť za zbraňou nie, lebo je v situácii, že vec neznesie odklad, alebo nie je? Mohol by pokojne zavolať na operačné a vyžiadať si asistenciu okresného vyšetrovateľa a celého výjazdu a nechať im prípad, nech si ho zadokumentujú a dotiahnu do konca. Nebude jeho prílišná iniciatíva považovaná za zneužitie právomoci verejného činiteľa? Navyše, ak sa do toho zajtra vloží aj vplyvný tato? Rozhodol Alino.

Vstal a kopol uniformovaného policajta tak nešťastne, že sa zroloval pod stôl. Alino okamžite utŕžil ďalší úder pažbou a padol na kolená. Muži sa nahnevane rozhýbali a chceli si udrieť tiež, a nielen do Alina. Krauz musel konať, inak by ich už o chvíľu nemusel zvládnuť.

„Stačí! Všetci stáť!!"

Chlapi frflali, ale poslúchli.

„Vy dvaja, dajte pušky kolegom, nech vám ich podržia, chyťte ho, ale tak, aby cítil, že ho držíte, nech už dá pokoj!"

Dvaja mimoriadne dobre živení poľovníci zodvihli Alina a spútané ruky mu za chrbtom zodvihli tak, že sa musel predkloniť a potom ešte kúsok, takže zaskučal od bolesti.

„Alino, prosím ťa, neblbni..." za prosila Iveta a Krauz dostal nápad.

„Slečna, poďte sem, pán Vereš, poprosím aj vás... a jeden kolega v uniforme."

Prešli chodbou, opatrne obišli rozsypané konzervy a v šatni sa postavili do kruhu. Krauz pochopil, že s tými dvoma nepohne, ale dievča by mohlo byť slabým článkom v ich retazi, a tak to na ňu skúsil.

„Slečna, aspoň vy majte rozum. Vidíte sama, že si to iba sťažujú. Alino už dostane nielen pytliactvo, ale aj útok na verejného činiteľa. Ak to takto pôjde

ďalej, uvidíte ho možno o desať rokov, stojí to za ten flák mäsa? Ukážte mi, kde je tá puška, a skončíme to tu!"

Krauz sa usmial. Chytil ju za rameno a jemne stisol na posmelenie. Potom jej z líca odhrnul prameň vlasov a zaprosil:

„Prosím vás, veď sama vidíte, že to nemá žiadny význam. Už nemajú kam ujsť, tak nech si to zbytočne nezhoršujú."

Smutne pokývala hlavou a rukou ukázala na skrinku. Všetci si prečítali kostrbatý názov Alino. Krauz brnkol do visiacej zámky.

„Kde má kľúče?"

Ukázala na vankúš. Krauz nadvihol roh a vzal si zväzok kľúčov, iba jeden bol malý a Krauz trafil na prvý raz.

Na hornej polici bolo pár harabúrd, na vešiakoch viselo pár košieľ a dole boli tenisky a ťažké lesné bagandže. Na nich boli položené dve igelitové tašky.

Krauz sa zohol a zadnú vybral. Bola ťažká a on zle odhadol silu, a tak zavadila aj o druhú. Nahla sa a vysypalo sa pár kúskov špinavej bielizne. Nikoho nezaujímali, pretože podľa váhy bolo všetkým jasné, že ten hlavný úlovok je v prvej.

Krauz si pritiahol nočný stolík a vysypal obsah igelitky. V zamastenej handre bol pedantne zabalený šesťkomorový deväťmilimetrový revolver s nenormálne dlhou hlavňou.

„Toto?" vydýchol sklamane Krauz. „Veď to je nejaká skladačka vyrobená v kôlni na kolene!"

Vereš sa zohol a chcel si ho poťažkať, ale Krauz mu zachytil ruku.

„Len s handričkou, ak sa budú zvíjať, rozhodnú odtlačky prstov, tak bacha na ne!"

Vereš chápavo pokýval hlavou a prevrátil revolver za pomoci vreckovky.

„Pokojne aj s týmto! Je to vŕtané na deväť milimetrov, a ak príde dosť blízko, prečo nie? Teraz si spomínam, že mi chlapci hlásili, že našli v lese rozsypanú kukuricu, ak si Valéra zakrmoval a učil si ho na jedno miesto a počkal si na vhodný vietor, mohol ho zložiť aj s týmto. Asi mu utiekol, ale mal šťastie a dohľadal si ho, pes jeden!"

„Tak to by sme mali! Týmto považujem celú vec za vyriešenú. Idem zavolať na operačné, nech sem pošlú výjazd z okresu a nech si ich upracú."

Krauz mienil odísť do Mikušovej kancelárie telefonovať, ale nechcel po sebe nechať bordel, a tak sa zohol a zodvihol kúsok spodnej bielizne, čo sa skotúľal z topánok a pristál na zemi pred skrinkou. Švihol rukou, že ho hodí späť do igelitky, ale niečo sa mu zazdalo...

„To sú moje, prepáčte..." zareagovala Iveta a vytrhla mu nohavičky z ruky schovala ich za chrbtom a cudne sklonila hlavu. „Ospravedlňujem sa, je mi to trápne..." jachtala.

Boli to dámske nohavičky a Krauz sa chvíľu cítil tiež dosť trápne. Už už chcel odísť, ale...

„Ale prečo sú vaše nohavičky v jeho skrini?" zarazil sa.

„No, prečo... mi tak trochu spolu žijeme a..."

„Vy tu tiež bývate?"

„Nie..."

„Tak prečo si odkladáte nohavičky k nemu do skrine? A prečo sú všetky... ako by som to povedal... použité? Čo máte teraz na sebe? To mi chcete povedať, že ich máte doma ešte sto?"

„Ja..."

A Krauzovi bolo jasné, že teraz klame. „Dajte ich sem!" a natiahol ruku. Iveta zdesene vzhliadla.

„To myslíte vážne? Hádam mi nechcete kontrolovať použité nohavičky!?"

„Dajte ich sem!!" a výhražné vykročil.

Kolega v uniforme nelenil a postavil sa za ňu. Nemohla cúvnuť a vrazila doňho. Bol k noha vi čkám bližšie, a tak jej ich vychmatol. Prudko sa otočila a chcela bojovať, ale Krauz ju zdrapol za ramená a otočil si ju späť.

„Tak dosť! Lebo nasadím putá aj vám!"

Pery sa jej chveli a chcela mu povedať niečo o všivavých skurvených fízloch, čo do všetkého pchajú zasraný rypák... aspoň tak jej to Krauz čítal v očiach, ale našťastie sa ovládla a iba metala blesky.

Krauz roztiahol nohavičky, ale mal ich otočené nesprávne, predkom. Otočil ich a roztiahol znovu.

Na zadku bolo červenou niťou vyšité malé, ale zreteľné A.

Pán Vereš skončil odbornú prehliadku revolvera, vrátil ho na zamastenú handru a konečne sa vrátil do reálu. Incident s nohavičkami registroval iba bokom.

„Tak poďme, zavolajte tie posily, nech môžeme ísť domov. Vráťte jej to, prosím vás, máme tu úlovok, aký nikto z nás nevidel posledných desať rokov, a vy sa tu budete naťahovať o jedny zasraté nohavičky, páni! No táák!"

Chcel odísť, ale zelený odtieň v Krauzovej tvári ho zarazil.

„Je... vám dobre? Trochu vodky?" a zo saka vylovil striebornú ploskačku.

Krauz si sadol na posteľ a ani o tom nevedel. Pre istotu mu ju aj odzátkovali. Napil sa mocným hitom.

„Kurva... zavolajte všetkých z oddelenia vrážd, lebo ma picne..." poprosil a Vereš bol odhodlaný rozšíriť okruh volaných aj o sanitku s odborníkmi so zvieracou kazajkou, lebo Krauz sa z ničoho nič začal smiať ako šialený.

28. Kapitola

Napriek pokročilej nočnej hodine veci nabrali neuveriteľne rýchly spád. Na operačné stredisko nevolal nikto, Krauz musel sám, ale narobil taký poplach, že operačný dôstojník si vzal zoznam oddelenia vrážd a naozaj ich obvolal odhora až dole. Aj Majchrána.

V prvom aute, čo mohutným flekom zastalo za Konvalinkou, bol šéf Majchrán, Burger, Hanzel a kolega z vedľajšej kancelárie. Vaňa si ešte musel zbaliť proviant na celý deň a ľahko sa mohlo stať, že do ôsmej do rána by to nestihol a čakať sa im nechcelo. Auto zaplnil kolega z vedľajšej kancelárie, lebo to bolo aj tak jedno. Keď sa prípad blížil do finále, bolo jedno, kto sa chopil iniciatívy, zabrať museli aj tak všetci. Medzi detektívmi na zadnom sedadle sa tiesni! vyšetrovateľ, lebo jednak mal službu a jednak mal zhodou okolností tento prípad pridelený.

Detektívi vystúpili z auta a ostali stáť ako obarení. Privítala ich domobrana, za akú by sa nemusel hanbiť ani Abrahám Lincoln.

Krauz ich všetkých vyhodil na nakladaciu rampu, a tak pohľad, čo sa detektívom naskytol, stál naozaj za to. Asi dva tucty po zuby ozbrojených chlapov postávalo v skupinkách, všetci pofajčievali, podávali si ploskačky a živo debatovali o náhlej zmene, čo nastala. Z poľovačky na pytliaka sa stala poľovačka na vraha!

„Doboha, vždy si so sebou nosím foťák, a práve dnes som ho nechal doma! To by boli zábery! Zatýkanie vrahov v priamom prenose, chlapci, to mi stará neuverí rovnako, akože ten jeleň mal päťsto kíl!"

Takéto a podobné reči viedli vzrušení poľovníci, lebo Krauz v záchvate radosti prekecol, že takéto nohavičky predsa nosila zavraždená, a potom sa to už nedalo ututlať. Čo vražda to vražda, informácia išla z úst do úst.

Robo sa zosypal. Najprv zúril, že poliši mu chcú niečo našiť, ale keď pochopil, že ani kvôli vražde mu nedovolia volať tatovi, rezignoval a so sklonenou hlavou sedel v kuchyni na stoličke.

Alino mal pri sebe stále osobnú stráž a chlapi sa rozplývali od blaha, že môžu pomôcť. Už sa videli ako hrdinovia v centre pozornosti celej krčmy. A tých poldecákov, čo dostanú zadarmo, len aby rozprávali...

Do takejto atmosféry vpadli detektívi z oddelenia vrážd a Burger s vyšetrovateľom sa hneď ponáhľali za Krauzom, aby nevyviedol ešte nejakú ďalšiu somarinu.

„To čo ti to napadlo, veliť rote ostrostrelcov, si na hlavičku!? Čo nedrichmeš doma ako my?"

To bolo od Burgera namiesto pozdravu.

Majchrán skontroloval zatknutých, prezrel si kuchyňu a bez toho, aby si pýtali povolenie, sa presunuli do kancelárie vedúceho.

„Pán Burger, pán Burger...!" víťazoslávne zvolal Robo, sotva zbadal starého známeho, ale starý známy bol teraz v prvom rade vraždár, a až potom osobný priateľ tatu, a tak ho uzemnil mávnutím ruky.

Ale Robo pookrial, lebo iskrička nádeje tu predsa len bola.

Majchrán zavrel dvere, ostro vztýčeným prstom ukázal na Krauza a na stoličku. Sám si sadol na stôl, Burger sa oprel o zárubňu a vyšetrovateľ si rozložil malú rybársku stoličku a nepohodlne sa na nej zahniezdil.

„A teraz pomaly, vééél'mi pomaličky nám to celé zrekapituluješ. Nič nevynechaj, a hlavne sa zameraj na svoju činnosť, teda čo si robil ty a prečo. Počúvame..."

Krauz tušil, že ho vysvetľovačky neminú, ale že už teraz a len tak, bez prípravy?

Začal telefonátom o pol druhej, vysvetlil, prečo mu Vereš volal, prečo použil nočnú motohliadku, čo zistil po príchode pred budovu lesnej správy... oni boli normálne zúriví, ak by som sa na to vykašlal, vzali by spravodlivosť do vlastných rúk a išli by ich lynčovať, však vidíte, čo ich je a ako sú vyzbrojení... potom podrobne opísal, ako sa dvere samy otvorili, a skončil nohavičkami.

Majchrán si pošúchal popola vú, nevyspaní tvár.

„*A*... to ti nenapadlo, že monogram veľké A môže mať na riti vytetovaný kdejaká Alica, alebo Alena, alebo Anastázia, alebo čo ja viem, koľko ich je? Prečo ausgerechnet Angela?"

„Napadlo, ale až po tom, čo som volal na operačné a mal som čas o všetkom popremýšľať. Ale aj tak, uvažujte, stále sme hovorili o tom, že sa asi zastavili v Konvalinke, že odtiaľto štartujú všetky dvojice, čo si idú zakefovať hore pod les, a to sme stále uvažovali o niekom cudzom, čo to tu nepozná! Ale Alino je všivák prvého rangu, pozná miestne lesy a ani sem nemusel chodiť z mesta, je tu stále, každý deň../'

Majchrán ho zastavil kývnutím ruky, lebo deň začal skoro a hlasivky si musel šetriť.

„Čo ty na to?" spýtal sa vyšetrovateľa.

„Ak napíše hlásenie v tom duchu, ako to hovoril, nedá sa mu nič vytknúť. Nič neporušil. Lesníci ho volali na základe osobnej známosti, ktorú získal legálne počas včerajšieho vypočúvania v teréne. To o tej prisľúbenej pomoci by som radšej vynechal. Do telefónu mu nepovedali celú pravdu o ich podozrení a o plánovanom prepade Konvalinky, takže konal v dobrej viere pomôcť, na to má ako policajt nielen právo, ale aj povinnosť zakročiť, ak sa pácha trestná činnosť. Potiaľto by to bolo v poriadku. Otázkou je, prečo išli ku Konvalinke?" zamýšľal sa vyšetrovateľ.

„Preveriť informáciu, že sa tam skrýva páchateľ aj s vecnými dôkazmi," pomohol skúsený Burger.

Vyšetrovateľ mu poďakoval kývnutím.

„V poriadku, môže byť, potom nasleduje dôležitá informácia, ktorá musí byť v hlásení zdôraznená, že žiadne dvere nevykopávali, nikam sa nezákonne nevlámali, ale dvere sa otvorili samy a prekvapili páchateľov s dôkazmi v rukách, ako sa snažili pozametať stopy. A potom by nasledoval útok na verejného činiteľa a vzhľadom na agresivitu páchateľov aj nutné pátranie po usvedčujúcom predmete, teda nelegálne držanej strelnej zbrani. Ja idem volať prokurátora a všetko mu vysvetlím, a keď nám dá súhlas, tak tu dorobíme prehliadku. Ak aj nič viac nenájdeme, vypočujem ich do prípadu vraždy, lebo tie nohavičky musí niekto z nich vysvetliť, a pytliactvo odstúpim na okres. Tým by bola dnešná nočná akcia vybavená."

Majchrán spokojne pokýval hlavou.

„Takže nehrozí, že by sa do toho zavŕtala inšpekcia, ani keby sa niekto z nich sťažoval? Pochopte ma, teraz nie je vhodná politická situácia na oprávnené sťažnosti, policajtom idú po krku ako nikdy predtým a..."

„O flek sa báť nemusíš, ak ti o to ide, ošetríme to tak, aby to bolo nepriestrelné," povedal drzo vyšetrovateľ, lebo mohol. Boli s Majchránom dlhoroční kamaráti a sám cítil, ako sa časy kruto menia.

Majchrán sa ani nerozčúlil, zase iba súhlasne pokýval hlavou.

„Počul si, mladý, ako to máš napísať?" „Počul."

„Tak chcem excelentné hlásenie! Vy ma čkáš z toho svojho básnického čreva, čo sa len dá, jasné?" „Jasné."

Vyšetrovateľ zobudil prokurátora. Asi boli kamaráti, lebo mu hovoril Ľúbo, neser sa, a tak bez problémov získali súhlas aj na prehliadku Konvalinky aj na zadržanie podozrivých. Kým telefonoval, áut pri nakladacej rampe pribúdalo.

Detektívi si bez problémov v priebehu pár minút zistili, o čo tu ide, a Krauz už počul prvé pochvalné ódy na svoju osobu.

„Ten jeleň bol osobný priateľ ministra vnútra, alebo sral zlaté bobky, že to vyšetruje oddelenie vrážd... tým mladým by v škole mali vysvetliť rozdiel medzi vraždou jeleňa a parohatého manžela, inak nás už začnú budiť, aj keď niekto zrazí na ulici túlavého psa... to kvôli dvom lodniam bravčového som vstával o pol štvrtej...?"

K fajčiacim poľovníkom sa pridali fajčiaci detektívi a všetci čakali na šéfove pokyny. Šéf rozhodol, aby sa poľovníci rozišli, lebo už svitá a o chvíľu začnú jazdiť prvé autobusy s ľuďmi, aby nerobili zbytočný rozruch, ale nikomu sa nechcelo. Každý bol zvedavý, ako to celé dopadne.

Prišiel výjazdový technik a skupinka vyvolených sa natlačila do šatne.

„Sú len dve možnosti, buď niečo nájdeme a staneš sa najslávnejší detektív v strednej Európe, alebo nenájdeme nič a Majchrán ťa v kancelárii nakope do riti..." pošepkal Burger Krauzovi, keď sa tlačili dnu.

„Á je správne..." zaželal si Krauz a pohľadom tak trochu aj zaprosil smerom hore.

Vyšetrovateľ si zapísal úvodné vety obhliadky do zošita a potom nechal technika, nech jednu po druhej povyberá veci zo skrinky. Technik rozkladal čísla a všetko fotografoval.

„Nohavičky nerozkladaj, všetky sú osraté, kto to tu bude fetovať, zoberieme ich všetky v igelitke ako stopu číslo jedenásť, foto číslo osemnásť, a ak bude treba, jednotlivo ich popíšeme u nás hore," takto a podobne sa vyšetrovateľ dohadoval s technikom a detektívi im asistovali.

Potom našli škatuľku s morfiom.

„Pozrimeže, feťák..." zahlaholil vyšetrovateľ. „Tak už má o ďalší zárez na pažbe viac. Len tak ďalej, ten chlapík si dnes zarobil tak na desať rokov nepodmienečne, a ešte sme neskončili."

Potom našli vreckovku. Bola zastrčená v teniske. Niekto ju pokrkval do malej gučky. Technik ju opatrne položil na nočný stolík, priložil k nej merítko a urobil celkový záber. Opatrne rozviazal uzlík a porozťahoval rohy.

„Kurva."

Povedal to Hanzel. Ostatní iba mlčky stáli a civeli.

Na rozbalenej vreckovke ležala tenká zlatá retiazka s krížikom a dve náušnice v tvare slzičky. Jedna náušnica bola celá krvavá.

Burger siahol do saka a vybral poskladaný hárok papiera. Roztvoril ho a položil vedľa vreckovky.

„Toto nakreslil náš kreslič podľa popisu Angely Rigovej. Takéto šperky nosila jej dcéra Angelika."

Zlaté šperky na vreckovke akoby z oka vypadli tým na kresbe.

„Kde je ten zasran zelený?" spýtal sa Majchrán a poobzeral sa po prítomných.

Zasran zelený sa krčil v kúte pri umývadle. Vydýchol si, pohľadom poďakoval smerom hore a smelo vykročil k stolíku. Majchrán ho objal okolo pliec a pomyksľoval.

„Hneď zajtra ťa navrhnem na povýšenie do hodnosti generála a po pracovnom čase mi môžeš hovoriť tatíčko môj milený..."

„Vykonám, šéf e!"

Krauz si po prvý raz dovolil osloviť ho šéfe, čo mohli iba starí harcovníci, a Majchrán sa aj trochu zháčil, ale hurónsky rehot spolubojovníkov mu nedovolil zvoziť ho, a tak sa zmierlivo usmial a potom aj rozosmial na plné ústa.

29. Kapitola

To, čo sa podarilo Krauzovi, sa nazýva nájsť vecný dôkaz. Milujú ho všetci detektívi. Ak u niekoho v skrini nájdete zlaté šperky alebo hodinky alebo tabatierku patriacu zavraždenému, máte ho na lopate. Samozrejme, že použije triviálnu výhovorku, že to našiel alebo kúpil na burze, ale prokurátori a sudcovia sú vďaka tvrdej praxi imúnni voči priehľadným klamstvám a ak sa pritrafí ešte nejaký podporný dôkaz, chlapík to má zrátané. Ale aj keby nie, vecný dôkaz sám osebe je väčšinou zaručenou letenkou na minimálne pätnásťročný rehabilitačný pobyt v príjemnom chládku kokosovníkov a iných exotických paliem. Alebo inak, o exotov v najbližšej dobe mať núdzu nebudete.

Podarenú trojicu nepreviezli na okres, kde by ich obvinili z pytliactva, ale na oddelenie vrážd, kde im hrozilo obvinenie z vraždy a zo spoluúčasti na vražde. Kto sa akou mierou podieľal na svinstve, čo vyviedli Angelike Rigovej, bolo treba zistiť. A platení za to boli chlapci z oddelenia vrážd, tak si napľuli do dlaní.

A pretože bratia Česi tvrdia, že ranní ptáče viac vypije, hneď ráno poslali Vaňu do obchodu. Nie Krauza, Vaňu.

Prišiel aj Majchrán. Akože náhodou im vpadol do kancelárie.

„Po jednom si môžeme dať, ale chalani, neprepáľte to! Ešte ich musíme ujebať na body, takže strč ju láskavo späť do chladničky a rozoberte si ich. Ja idem za riaditeľom referovať a vy sa starajte, aby vyšetrovačka mala koho obviňovať. Chcem čisté a perfektné priznania. Do fajrontu nech je prípad uzavretý a potom to roztočíme. Po Angelu ste poslali?"

„Už je na ceste."

Vypili, vydýchli, Váňovi zjedli tlačenku a začali sa zaujímať o robotu.

„Ja s Rišom si zoberieme Alina, vy dvaja choďte do Igorovej kancelárie, je tam Robo, Iveta je v kancelárii stoštyridsaťosem, je tam s ňou Sidka a Ivan, takže sily sú rozdelené, ideme na to!"

Velil Burger. Všetci počúvali. Hanzel mal námietku.

„Počkaj, budú sa zvíjať, nečakajme jednoznačné pohodové priznania. Mali by sme si podať Alina všetci štyria a ostatných nechať, nech ich naklepú kolegova. Až potom sa budeme operatívne presúvať z kancelárie do kancelárie a vyvracať im ich báchorky. Alina by sme mali zlomiť úplne a na to by sme mali byť všetci."

Burger prikývol.

„Máš pravdu. Bude to taktickejšie a možno aj efektnejšie. Tak obehni kancelárie, vysvetli im zmenu stratégie a jeho pošli sem."

Hanzel otvoril dvere a gestom naznačil kolegovi v uniforme, že jeho služba sa končí. Voviedol Alina, posadil ho na pripravenú stoličku uprostred kancelárie a odopol mu putá. Odteraz to bol ich pacient.

Alino si pošúchal zápästia.

„Trochu vody?"

Dostal.

„Môžem si zapáliť?" Nemohol.

„To je v tejto kancelárii iba za odmenu," ozval sa unudene Vaňa.

Burger si pritiahol stoličku. Počkal na Hanzela a keď sa vrátil, dal mu čas, aby si pritiahol svoju a pohodlne sa usadil. Teraz tvorili s Alinom rovnostranný trojuholník a nad chlapcom sa zaťahovali mraky. Krauz sa uvelebil za stolom, vzal si zošit a novú ceruzku a začal si čmárať. Vaňa si na stôl oproti nemu rozložil noviny a rozbalil si obloženú žemľu.

„Prečo si ju zabil?" spýtal sa z ničoho nič Burger. „Koho?"

„Kurva!" Vaňa tresol do stola, až podskočil nielen Alino, ale aj popolníky. „Slovan zase prehral! Mňa z nich už drbne, načo podávam tú Sazku!?"

Alino sa mykol a nechápajúc sa zahľadel na Vaňu.

„Sem sa pozeraj!" zrúkol Hanzel.

Alino sa oprel, aby bol od nich čo najďalej, a nechápavo sa zahľadel na Hanzela.

„Je to debil, dali nám ho sem, aby sme na neho dávali pozor, nevšímaj si ho. Ja sa s tebou rozprávam, tak sleduj mňa!"

„Prečo si ju zabil?" spýtal sa znova Burger a jeho hlas znel presne ako pred chvíľou.

„Koho?"

Burger sa nahol dozadu a zo stola si vzal tenký spis. Otvoril ho a začítal sa.

„Tu píšu, že si bol v decáku." „Bol."

„Nie si Cigán?" „Nie."

„Rodičia zomreli?"

„Neviem, našli ma pred vchodom do nemocnice." „My sme našli takú plechovú škatuľku. Injekcie, ihly, morfium..." Ticho.

„Bolo to v tvojej skrinke." Ticho.

„Prečo nič nehovoríš?" „Nedostal som žiadnu otázku." „Správne. Takže, je to tvoje?" „Je."

„Ty si závislák?"

„Áno."

„Odkedy?"

„Od vojenčiny. Robil som šoféra sanitky. More času na chľast, na baby, na... všetko."

„Ten obväz na lakti to má akože zamaskovať?"

„Lepšie to vyzerá než rozpichané žily. Čapujem, som stále s ľuďmi."

„Prečo si ju zabil?"

„Koho?"

Nastúpil Hanzel.

„Alino, bol si ešte v kuchyni, keď sme ti vyfilcovali skrinku." Ticho.

Hanzel počkal a potom si spomenul. Prikývol. Zase nedostal otázku, tak čo by? „Vieš, čo sme tam našli?" „Nie."

„Okrem tvojho nádobíčka aj nohavičky." „Tie sú Ivetine. Je to šmudla, tak som jej ich občas schoval do svojej skrinky."

„Jedny majú vyšité áčko." Ticho.

„O chvíľu príde matka tej zavraždenej a povie nám, že ho vlastnoručne vyšila svojej dcére. Ako sa dostali nohavičky zavraždenej do tvojej skrine?"

„Jednoducho. Vždy pri upratovaní rajónu sa na fajront niečo nájde. Nejaké mince, doklady, tabatierky... by ste neverili, čo všetko tí ožrani postrácajú. Našiel som ich pri zametaní pod stolom a dal som ich medzi ostatné, je tam toho. Niekomu museli vypadnúť z vrecka."

„Tie ostatné patria Ivete?"

„Áno."

„No je to možné!!" zreval Vaňa. „Tak vépéen už nebude iba hnutie, ale vraj sa stanú politickou stranou a chcú kandidovať vo voľbách! Tu to píšu, verili by ste!!" a labou tresol do stola, že sa zľakol aj Krauz.

Alino sa mykol a pozrel jeho smerom, ale uvedomil si chybu a skôr, než Hanzel stihol reagovať, už mu pozeral do očí.

„Správne," pochválil ho Hanzel. Štafetu prebral Burger. „Ten revolver je tvoj?" „Je."

„Zabil si toho jeleňa?"

„Bola to náhoda. Bolo mi zle, potreboval som na vzduch, tak som sa išiel prejsť do lesa. Beriem si ho občas so sebou. Fajčil som opretý o strom a neviem, či mu zajebalo, alebo si ma zmýlil so sokom, ale normálne na mňa zaútočil. Rozbehol sa proti mne, nemal som inú možnosť, musel som ho zastreliť."

„Je strelený zboku, skoro presne na komoru, ako si ho mohol trafiť zboku, keď sa rozbehol proti tebe?" Burgerov hlas znel ako uspávanka. Monotónne a hladko.

Hanzel iba prikyvoval. Tiež sa naladil na jeho frekvenciu. Rozprávali sa s ním, akoby sa im driemalo. Stále pokračoval Burger.

„Ono sa to nezdá, ale v tej tme človek ani nevie, ako a kedy vystrelí, asi sa natočil, čurák jeden."

„Prečo si nezavolal lesníkov?"

„Ja viem, mal som, ale chcel som vedúcemu urobiť radosť a priniesť trochu čerstvej diviny na gulášik, keď už tam tak ležal..."

„Z päťdesiat kilogramov čistého mäsa? Trochu gulášika?"

„No to už potom jedia aj oči, chápete, chcel som aj trochu viac, než len na gulášik."

„Takže priznávaš, že si pytliačil?"

„Priznávam. Robo s tým nemá nič spoločné, prišiel iba na kontrolu tesne predtým, než ste prišli."

„Kontroloval tak intenzívne, že mal ruky po lakte od krvi?"

„Prezeral si mäso, tiež má svoju zodpovednosť, nemôže dovoliť, aby sa v jeho podniku varilo z niečoho podradného."

„Vieš o tom, že pár metrov od vás, na brehu druhého jazera, bola nájdená zavraždená žena?" „Viem. Šak to vie každý." Hanzel.

„Prečo si ju zabil?" „Koho?"

„A je to tu!!" zreval Vaňa. „Ale teraz ma nasrali! Vraj..."

Burger sa obrátil na stoličke a otcovsky ho napomenul.

„Vaňa, prosím ťa, my sa tu snažíme porozprávať s priateľom Alinom, a ty sa správaš ako debil. Už nám chcel niečo povedať a ty si ho prerušil! Drž chvíľu hubu a nechaj ho rozprávať, prosím ťa."

„Tak prepáčte, ja som si myslel, že rozprávky pre deti vás nezaujímajú. Alebo to, čo tu nacvičuje, považujete za seriózny výpoveď podozrivého z vraždy? Tak nech rozpráva, už som ticho, bože! Ale čudujem sa vám..."

Burger sa usmial na Alina.

„Tak už budeme mať pokoj, no... tak rozprávaj. Ale počul si ho? Nejako sa mu to nepáči, mal by si zmeniť rétoriku. Ten keď sa naserie..."

„A... čo? Veď ja hovorím pravdu!"

Všetci ako jeden prikývli, akože niet pochýb.

„Čo mám povedať?"

„Prečo si ju zabil?" zopakoval otázku Hanzel a ľúbezne sa usmial. „Koho?"

Vaňa vstal, podišiel k Alinovi a vrazil mu facku cez celú hubu. Alino odletel zo stoličky a pristál na rozťahovacom kresle, ktoré v čase nočnej služby suplovalo posteľ. Našťastie pre Alina stálo na správnom mieste.

Človek, ktorý očakáva úder, sa podvedome bráni, zažmúri oči, zodvihne ruky, celé telo sa napne, aby eliminovalo náraz. Debil, ktorý netuší, čo si na seba uplietol, odletí ako handra dva metre bokom a tvári sa, že je náramne prekvapený.

„Kurva..." zastonal Alino.

Ozrutná Váňova postava sa nad ním sklonila ako žeriav v dokoch, zdrapol ho za golier košele a zodvihol ho do výšky ako slameného panáka. Vrazil ho na stoličku, až to hrklo. Vaňa si už nesadol. Ostal stáť za ním.

Alinovi sa pustila z nosa krv. Burger mu podal servítku. Pod stolom na priečinku ich bolo naukladaných asi tristo.

„A... chcel som sa ťa opýtať ešte na jednu vec," Burgerov hlas sa vôbec nezmenil, iba sa mu prestal pozerať do očí a kontroloval si manikúru na

prstoch, „našli sme ti v skrinke aj náušnice a retiazku s príveskom. Čie to je a ako sa to tam dostalo?"

„Vyjebanci..."

Vaňa mu jednou rukou zovrel zozadu krk a stisol.

„Áááúúú..."

Vaňa držal.

Alino sa chcel zahnať rukami a striasť bolestivé zovretie, ale Burger s Hanzelom sa iba trošku posunuli na stoličkách dopredu a zachytili mu mávajúce ruky. Zovreli ich a držali. Alino sa zvíjal a jačal.

„Áááúúú..."

Burger kývol hlavou a všetci traja naraz pustili. Vaňa ho tresol zovretou päsťou do zátylku a Alina katapultovalo dopredu. Hanzel čakal iba na to, vrazil mu zovretou päsťou do brady a Alino v záklone skončil na operadle stoličky.

„Pýtal som. sa na náušnice a retiazku. Čie to je a ako sa to dostalo do tvojej skrinky?" Burgerov hlas znel stále rovnako pokojne.

Dali mu chvíľu čas. Dali mu aj novú servítku. Ostalo ich ešte dvesto deväťdesiatosem, ale času mali dosť.

„Našiel som ich. Pod stolom."

„Môžeš mi povedať pod ktorým? A kto tam sedel? A ktorý deň to bolo?"

„V pondelok minulý týždeň. Zametal som, neviem, spod ktorého stola som to pozametal."

„Tak mi povedz, ktorý debil by stratil najprv jednu náušnicu, potom druhú náušnicu, potom retiazku s príveskom... to čo tam máte za návštevníkov? Oslíček otras sa vás navštevuje často?"

„Len keď príde auto s označením polícia..."

Ani Vaňa mu nevlepil, nieto ešte oni. Tak pohotovú odpoveď jednoducho nečakali.

„Tak ty vieš byť aj vtipný? Ty si už sedel, čo?" začal Hanzel, ale z inej strany. Burger okamžite pochopil a dal si pauzičku. Zapálil si a oblak hustého dymu vyfúkol na Alina.

„Čakám odpoveď!"

„Sedel, veď to tam máte všetko napísané!" „O to, čo my máme napísané, sa ty láskavo nestaraj, odpovedaj, keď sa ťa pýtam!" „Sedel." „Za čo?"

„Za vymyslené znásilnenie, či ublíženie na zdraví, to máte jedno. Bolo to vymyslené a dohodli sa na mňa!"

„V mene skorumpovanej justície sa ti teraz dodatočne ospravedlňujem. Súcitím so všetkými nevinne odsúdenými, by si sa čudoval. Išlo o ženu, však?"

„Áno."

„Mladú ženu, však?" „Áno."

„A pred tým alebo po tom incidente si ženatý nebol, čo?" „Nie."

„A ako ste riešili sexuálnu otázku v base?" „Nijako. Honil som si ho." „Natláčal si niekoho do riti?" „Nie."

„Prečo?"

„Lebo som to nepotreboval." „Tebe stačí leštiť si bambus?" „Stačí."

„Teraz máš nejakú babu?" „Trtkávam Ivetu."

„To je tá, čo jej opatruješ nohavičky?" „Neopatrujem."

„Tak prečo ich máš všetky v skrini?"

„Lebo je šmudla, občas si ich u mňa zabudne."

„Občas plnú igelitku?"

„Nepočítal som ich."

„Ja áno. Je ich šesťdesiatosem."

Ticho.

„Aha, ty čakáš na otázku. Tak počúvaj. Ani jedny nie sú Ivetine. Si obyčajný pojebaný úchyl a jebeš všetko, čo sa ti pritrafí, a kradneš im nohavičky, a také, aké sú, špinavé, si ich ako fetiš odkladáš do igelitky a po večeroch sa v nich prehŕňaš a tešíš sa z každého nového skalpu. Si obyčajný jebnutý úchylný feťák, čo si nevie nájsť normálny vzťah s normálnou babou, a zabil si Angeliku Rigovú, lebo ti buď nedala, alebo si ju jebal tak nežne, že to neprežila. To je moja

otázka a aj odpoveď zároveň, ty hovädo!" zreval Hanzel. Vaňa sa zahnal a strelil mu odzadu plný zásah. Alino

spadol zo stoličky a ostal schúlený do klbka, lebo už vedel,

že výsluch sa prehupol do druhej fázy a začne byť trochu

šťavnatejší.

30. Kapitola

Prišla pani Rigová. Do Burgerovej kancelárie ju nemohli vziať, lebo tam mali chlapci trochu viac administratívy a nechceli byť rušení, a tak ju posadili k Majchránovi. Aj tak s ňou chcel hovoriť. Prišiel aj vyšetrovateľ.

Dali jej kávu a aby sa Majchrán neblamoval pred Burgerovou pohostinnosťou, nalial jej aj vodku.

Položili pred ňu nohavičky v igelitovom vrecku.

Pohladkala ich.

Vypila vodku a usrkla si kávy.

Roztiahla nohavičky na maximálnu možnú šírku ako dovoľoval igelitový obal a prešla ich párkrát dlaňou ako žehličkou, aby sa pod igelitom vyrovnali. S láskou, ktorú je schopná prejaviť iba matka, začala hladkať drobné červené A. Bolo to drobné červené A jej dcéry. Opäť ďalší špendlík pichnutý pod nechty. Za posledné dva dni bolo múk už priveľa. Pohladkala iba trikrát, potom sa jej rozkmitali plecia a ticho sa zrútila do obrovskej vreckovky.

Zhúžvala sa na stoličke ako čierna kôpka nešťastia.

Majchrán nebol lakomec a nalial jej ešte trochu vodky, lebo káva akosi nepomáhala.

„Vyšívala som to, je to Angelikino, je to jej... vy ste ho už chytili? Prečo ma neprijal Edo, veď mi volal?" prestala plakať a tvrdo si ich premerala, akoby oni boli vinní za jej chvíľkové zlyhanie.

„Nemôže! Chytili sme ho pred pár hodinami, iba dnes nadránom, a vypočúvame ho. Preto som vás prijal ja. Toto je vyšetrovateľ, čo má váš prípad na starosti, musí vás vypočuť do zápisnice. Ste schopná a ochotná..."

„A čo mám povedať? Veď som už vypovedala!"

„Že je to jej."

„Tak dobre." „A ešte niečo."

Zúfalo k nim vzhliadla. Prečo ešte ďalšie muky?

„Cítite sa na to? Je vám ďob..." ako by jej mohlo byť dobre, uvedomil si Majchrán a nedokončil. Opravil sa, „prepáčte, nie je vám zle?"

Položili pred ňu malé priesvitné igelitové vrecko so šperkami.

Zaklonila hlavu a dlaňou si pričapila ústa. Hanbila sa za to, čo s ňou robilo zúfalstvo, ale bolo to silnejšie, než je človek schopný uniesť. Iba pár vyvolených pozná na vlastnej koži, čo je to za zážitok identifikovať veci mŕtveho dieťaťa, ostatní ušetrení ani netušia, ako bolí takéto utrpenie.

„Prepáčte, vy ani netušíte, čo je to za utrpenie..."

Majchrán to vedel, hoci bol ohučaný a večne nervózny, vedel, a vedel sa správať aj slušne a citlivo. Podišiel k nej a pohladkal ju po čiernej šatke. Potom jej sústrastne stisol ruku.

„Poďte..."

„Všetko je jej... len ten medailónik nie..." zašepkala.

„Aký?"

„Čo má Edo."

„Aký..." nechápavo pozrel na stôl, ale žiadny medailónik nevidel, „viete čo, to teraz nechajte tak, to sa vysvetlí neskôr. Tak poďte, matka, nech to máme za sebou."

Vyviedol ju z kancelárie a nechal ju vyšetrovateľovi. Matka Rigová do zápisnice potvrdila, že poznáva veci svojej zavraždenej dcéry Angeliky Rigovej. To bola kľúčová výpoveď v celom prípade.

31. Kapitola

Vo vedľajšej kancelárii vypočúvali Roba.

„Načo to naťahuješ? To si fakt taký tupec, že si myslíš, že by sme ťa tu držali kvôli nejakému zdochnutému smradľavému jeleňovi? Ty fas, veď to bola iba finta, ako sa vám dostať na kobylku! V skutočnosti sme to mali perfektne premyslené a prepracované do detailov! Išli sme po vás už od začiatku, sledovali sme vás, vedeli sme o každom vašom kroku, tak neblbni a priznaj sa! Zabili ste Angeliku Rigovú a hodili ste ju do jazera, ale nepotopila sa. Okradli ste ju. Alino mal v skrini jej veci. Koľkokrát ti to mám ešte zopakovať? Všetko sme už našli! Teraz pred chvíľou tu bol kolega z vedľajšej kancelárie, kde vypočúvajú Alina, počul si, že všetko priznal, nie? Počul si to na vlastné uši! A ešte nám Alino povedal, že si mu ju vybavil ty, akože na jebačku. Zatiahli ste ju dozadu do šatne, najprv ju spravil Alino a potom si mal ísť ty, ale vraj sa začala metať a vyvádzať, a tak si ju zaškrtil, lebo ti nechcela dať. Alino ti ju pomohol odniesť k jazeru. Robo, to si fakt taký drbnutý, že to zoberieš sám na seba a odsedíš to a] za neho, alebo ti ostalo aspoň trochu chochmesu v tej vymetenej hlave a povieš, ako to bolo naozaj?"

„Toto že povedal Alino!? To je sviňa! Ja som ju predsa nezabil! Verte mi! Toto nie je sranda, fakt nie! Prosím vás... dovoľte mi zatelefonovať otcovi, on príde a všetko vám vysvetlí..."

Robo plakal od začiatku. Nič iné nerobil, iba plakal a triasol sa.

„Prosím vás, ja by som chcel telefonovať tatko vi... prosím vás... ja s tým naozaj nemám nič spoločné!"

„Na fotra sa teraz vyser, ten ti nepomôže! Počúvaj, čo ti hovorím! Si podozrivý z vraždy, tvoj komplic ťa namočil komplet aj s trenkami!"

„Ako namočil, veď ja o ničom neviem! Preboha vás prosím, verte mi! Ja o..."

„Tak znova... zabil si ju?"

„Nie!"

„Ale Alino to hádže na teba, tak nebuď chuj a hoď to na neho! Povedz, že ju zabil on, a si z toho vonku! Urobíme z teba korunného svedka a si za vodou. Povedz nám, ako to bolo, vyšetrovateľ ťa v stručnosti vypočuje a môžeš ísť domov."

„Ale ja neviem, či ju zabil on!"

„Akože neviem, ty debil, veď ti to už dve hodiny vysvetľujeme! Všetky veci patriace zavraždenej sme našli v jeho skrinke, zlato, nohavičky... kurva, čo by si ešte chcel!? A hádže to na teba, že ste sa dohodli, že ju spolu pojebete u neho v šatni!"

„Ale my sme sa na ničom nedohodli!"

„Tak prečo stále dokola omieľa, že si bol pri tom? Odpoviem za teba, lebo je chrapúň! Ty chceš kryť chrapúňa, čo sa ťa snaží namotať do svinstva a spraviť z teba spolupáchateľa? Vieš, čo je to spolupáchateľstvo, ty debil? To je, ako by si ju zabil sám! Spolupáchateľstvo je trestné tak isto ako samotný trestný čin! Dostaneš pätnásť rokov natvrdo a dovidenia!"

„Ale prečo, veď ja som nič nespravil! Dobre, rozrezal som jedno zadné stehno. Dobre, som vinný, vykostil som ho a nemal som to robiť, vedel som, že ho ten chuj zastrelil, a vedel som, že má v skrini nelegálne nejakú dlhú pištoľ, ale to je všetko! Vlastne ešte mi povedal, že to nebolo po prvý raz, že už padli aj nejaký srnci a kosti a kože hádzal do vyschnutej studne, čo je v starej zrúcanine nejakého mlyna asi pol kilometra poniže Konvalinky, ale to je naozaj všetko, čo mi povedal! Ja o nijakej Angelike nič neviem!"

„A čo tvoj bracho?"

„Preboha živého! A ten už len čo s tým má? To čo vám teraz napadlo?"

„Preklepli sme si vás všetkých, neboj sa! Pred nedávnom ešte sedel za lúpež a znásilnenie..."

„Ale veď si to odsedel, a okrem toho, to nebolo tak, ako hovoríte, tú lúpež mu ani nedokázali a s tým znásilnením to..."

„To tvrdia všetci! Každý, čo sedel, je nevinný, na to sme si tu už zvykli."

„Ale on s tým naozaj nemá nič spoločné! Prosím vás, neťahajte ho do toho!"

„Prečo, lebo by dostal doživotie? Najprv lúpež, potom znásilnenie, teraz vražda..."

„Ale aká vražda, veď on s tým naozaj nemá nič! Ani tam s nami dnes nebol!"

„Ale mohol by, nie? Robí tam s vami, nie? A krúti sa okolo báb, stálu známosť nemá, ale chuť áno, a teraz tam máte také pekné brigádnicky... čo povieš? Čo keby sme sa ich popýtali na Peťa?"

„A načo! Prosím vás, iba mu narobíte kopec starostí a pre nič za nič..." Robo iba nasucho prehltal a modlil sa, aby to nespravili naozaj.

„Pre vraždu, akéže pre nič za nič, kámo!"

„Ale akú vraždu? Veď ja som ani žiadnu Rigovú nepoznal! Nikdy!"

„Ale spomínal ti Alino, že za ním taká baba behá, že? Pozri sa na fotografiu! Poznáš ju, že? Bola u vás?"

„Ja... fakt neviem... ukážte ešte raz... bože! Viete, koľko takýchto sa denne u nás premelie? Ja fakt neviem! Prosím vás, chcel by som si zavolať otcovi, ja..."

„Tak znova, ty debil, Alino povedal, že si zabil Angeliku Rigovú, čo nám k tomu povieš..."

32. Kapitola

Vo vedľajšej kancelárii vypočúvali Ivetu.

„Nemá význam, aby ste zapierali, slečna, všetko už vieme, Alino sa priznal, konečne. Zabil ju, akurát tvrdí, že ste mu pomáhali aj vy. Vraj ste mu, slečna, pomohli vyniesť mŕtvolu a spolu, ste sa ju pokúsili utopiť v jazere. Viete, čo je to spolupáchateľstvo? Je to takisto trestné ako samotná vražda. Dostanete pätnásť rokov a život sa vám skončí v momente, keď sa za vami zavrie brána väznice."

„Ale ja o tom nič neviem!"

„Tak prečo vás označuje ako pomocníčku?"

„Ja neviem!"

„Nie je jednoduchšie povedať pravdu? Bráňte sa trochu! Myslite na seba a vykašlite sa na falošnú solidaritu s vagabundom! Povedzte nám, ako ju zabil, a budete pred súdom vypovedať ako svedkyňa, nie ako spolupáchateľka. Nič sa vám nestane, podpíšete zápisnicu a je to. Povedzte nám, čo vám o vražde povedal?"

„Nič."

„Akože nič, veď tvrdí, že ste pri tom boli?" „Nebola!"

„Tak klame? A to vám nevadí, že klame a hádže to na vás? Prečo sa vás snaží do toho zatiahnuť?" „Ja... neviem!" „Spali ste s ním?" „Ob... čas."

„Občas. Takže spali ste spolu. Sľúbil vám manželstvo?" „No..."

„Tak áno, alebo nie?" „Áno... časom..."

„A to vám neprekáža, že muž, čo vám nasľuboval hory-doľy a aj manželstvo, vás chce teraz zatiahnuť do vraždy? Čo je to za charakter, čo? Je to sviňa, nie charakter, uvedomte si to konečne! Nemáte ho prečo kryť! Vykašlite sa už naňho a hovorte! Už som vám vysvetlil, že vás to môže stáť roky a roky väzenia. Radšej nám povedzte, ako to bolo. Čo vám povedal?"

„Nič."

„Tak čo ste videli sama? Čo zvláštne sa stalo?" „Nič.

„Prečo ste klamali o tých nohavičkách?" „Lebo som sa bála, že ho zavriete." „Čie sú?"

„Občas pretiahol nejakú babu, v lete sa ich okolo Konvalinky premelú tisíce, občas sa nejaká zdrží, utečie jej autobus, alebo naschvál..."

„Takže udržiaval náhodné kontakty a styky s neznámymi ženami, je tak?"

„Áno..."

„A bol fetišista, však?" „Čo to...?"

„Brával im spodnú bielizeň ako trofej!" „Áno, aj som mu to vytýkala..." „Výborne! A teraz k tej Rigovej, kedy sa zastavila?" „Ja neviem, kto to je."

„Tu máte fotografiu." „Ale takýchto sa u nás premeľie..." „Tak znova, čo vám Alino povedal o vražde Angeliky Rigovej?"

33. Kapitola

Blížil sa obed. Nervozita stúpala. Nebolo boha, čo by sa priznal. Majchrán si zavolal Burgera do kancelárie. Keď Edo otvoril dvere, Majchrán stál chrbtom a z okna pozoroval holuby. Otočil sa a roztiahol ruky. Chvíľu vyzeral ako Kristus nad Buenos Aires.

„Tak čo sa to deje, doboha!?"

„No čo by, sú tvrdší, než sme si mysleli."

„Áále... tvrdší. Ma neser. Vieš dobre, že vyšetrovateľ ich obviní aj bez priznania, vecné dôkazy sú viac ako zasrané priznanie, ale chcem to mať kóšer a netrápiť sa s nezmyselnými doplňujúcimi úlohami od prokurátora. Vieš dobre, kto je Robov otec, rozvíri kampaň a sme v prdeli. Načo je to dobré? Potrebujeme priznanie aspoň jedného z nich. Načo sú nám dvaja spolupáchatelia? Potrebujeme jedného svedka. Vieš dobre, že dobrý svedok je lepší než nahovno spolupáchateľ, nie? Teba to mám učiť?"

„Viem to veľmi dobre, ale sú ako tíci!"

„Tak pritlačte!"

„Už je pritlačený, robíme na tom."

„Krista, sľúbil som riaditeľovi, že na obed mu zahlásim hotovo a už sa budeme iba usmievať."

„Tak sa usmievaj, je to už len otázka času."

„Dúfam, ale... bacha, Edo! S citom, nech nemáme na krku inšpekciu. Tak nič, robte ďalej. A... s tou Rigovou si chcel ešte hovoriť? Vyšetrovateľ s ňou už končí."

„Netreba. Nájdem si ju."

„Ozaj, čo to šemotila o nejakom medailóniku?" „Včera v noci som sa za ňou ešte zastavil, niečo sme spolu preberali, potom ti to vysvetlím..."

„V poriadku. Ak by sa to predlžovalo, tak čo navrhuješ?"

„Načneme ho cez svedkov. Pošli niekoho po tú Vierku, jej spolužiačku, a tu máš telefón na firmu, čo búrala betónový múrik za Konvalinkou. Nech ich chalani pozháňajú a privezú sem."

„Dobre, zariadim to."

„Vierka, ste si istá?" „Úplne."

„Tak zavolajte Burgera."

Chalani, čo vypočúvali Vierku, prerušili výsluch. Prišiel Burger.

„Edo, vypočuj si toto." „No?"

„Vierka, povedzte aj tu nášmu kolegovi, čo vám hovorila Angelika."

„No... ako som už povedala, dva týždne pred koncom školského roka mi povedala, že má novú známosť, že si ho chodila obzerať dlhší čas a že on síce o tom ešte nevie, ale že začnú spolu chodiť."

Burger sa spýtavo pozrel na kolegu, čo ho dal zavolať.

„A meno a to ostatné?"

„No a povedala mi, že sa volá Alino a že čapuje v nejakej krčme ako snežienka, či fialka..."

„Hovorili sme o Konvalinke, slečna."

„Tak Konvalinka, ja som si to nezapamätala, ale že je to v lesoparku."

„Nemýľte si to, prosím vás, tá Konvalinka je dosť dôležitá." „Tak Konvalinka, ako chcete."

„Nie ako chceme my, to musí byť vaša výpoveď, nie naša, je to totižto veľmi dôležité!" „Rozumiem, tak Konvalinka." „A čo bolo v piatok?"

„No v piatok mi v šatni povedala, že v telocvičnej šatni pretiahla fotografa, že ju vymákla triedna a vyfackala ju, a tak že končí so školou a že ide za ním, že spolu budú žiť a nech ju ani nehľadám. Rehotali sme sa na tom, ale ona fakt v pondelok neprišla do školy a triedna včera volala mojej mamke, že ju vraj niekto zavraždil, je to pravda? To snáď ani nie je mož..."

Burger si pošúchal bradu. No... vieš čo, slečna drahá, poď na chvíľu so mnou."

Burger ju odviedol pred svoju kanceláriu a nakukol. Kývol Váňovi, aby ho pustil a posadil. Vaňa ho teda pustil a posadil na stoličku oproti Manželovi.

„Poď sem, postav sa za chrbát tohto pána a povedz, čo ti povedala Angelika. Vaňa, nech sa neobzrie!"

Vaňa ho chytil tak, že sa nemohol obzrieť. Iba trochu zastonal.

Vierka vošla, postavila sa za chrbát nejakého skormúteného pána, čo mal stále zvesenú hlavu, a spustila:

„Že má nového frajera menom Alino a že čapuje v krčme zvanej Konvalinka a že za ním v piatok ide a že budú spolu žiť."

Hanzel sediaci pred Alinom namieril na neho prstom a žoviálne sa ho spýtal:

„Počul si? Ďalší klinček do rakvy! Toto je svedok ako Brno! Má to ešte nejaký význam?"

Dievča iba stálo a pokrčilo ramenami namiesto Alina.

„Tak ti teda veľmi pekne ďakujeme, slečna, vy pokračujte a ja ťa odvediem vyšetrovateľovi, spíšete spolu zápisnicu a môžeš ísť," vyprevadil ju Burger.

„Ďakujem."

„To fakt nemáš za čo, dievča."

„Vy ste František Zlocha?" „Som."

„Ste predák stavebnej partie?"

„My ešte nie sme firma, iba sa to vybavuje, ale už robíme aj na objednávky."

„Nič to, tu to nikto nebude skúmať..." „To je dobre."

„Vy ste demolovali betónový múrik za reštauráciou Konvalinka?" „Presne." „Presne kedy?"

„Moment," predák zalistoval v notese, „tu to máme. V sobotu dvadsiateho tretieho."

„Dnes je streda, takže presne pred týždňom a pol?" „Dnes je už štvrtok, pane..."

„Aha, prepáčte, občas sa nám dni zlievajú a miešajú jeden s druhým."

„To robia tie nočné, aj ja som robil na zmeny a stávalo sa mi to tiež."

„Asi tým to bude. Takže je štvrtok, ale aj tak to bolo pred týždňom a pol, áno?"

„Správne."

„Čo sa stalo?"

„Komu?"

„Myslím tak všeobecne, keď ste búrali za Konvalinkou, stalo sa niečo?" „Nie."

„Tak si to vaše búranie rozoberme spolu na drobné. Prišli ste a čo?"

„No, prišli sme, vedúci, vlastne majiteľ, treba mu hovoriť majiteľ, lebo na oslovenie vedúci je alergický. Normálne na mňa zrúkol, že staré časy vedúcich sú už preč, že teraz je pán majiteľ a o chvíľu mu to tam bude patriť všetko a podobné reči... no ale to je vedľajšie, tak majiteľ nám ukázal, čo chce, a my sme sa do toho pustili. Nebola to žiadna veda, malý, asi polmetrový múrik, dlhý na šírku zadného parkoviska. Chcel ho zbúrať, lebo sa mu tam vraj nemôžu otáčať zásobovači a stále bohujú na ohnuté nárazníky. Rozbili sme ho pneumatickým kladivom a..."

„Na aké kusy?"

„Akože na aké?"

„No, veľkosť."

„Ako sa podarilo. Ak lamete betón, odfŕknu malé kusy ako päsť, ale občas sa odlomí aj balvan ako povedzme hlava, aj väčšie."

„Aha, tak hlava, hovoríte. Výborne. Ďalej?"

„No, rozbili sme ho a naukladali na kopu na kraj parkoviska. V nedeľu sme mali voľno a v pondelok sme to všetko nahádzali na nákladiak a odviezli za mesto do rokli... vlastne na skládku, chcel som povedať na skládku."

„Všetko?"

„Nie, nevošlo sa nám všetko a chceli sme sa vrátiť na druhý deň, ale majiteľ nám nezaplatil, že aby sme počkali, tak sme mu to tam nechali, kým nezaplatí, že potom zvyšok odvezieme. Ostala tam taká kôpka, dva, možno tri plné fúriky. Možno trochu viac, ale je to jeho problém! Mal zaplatiť a robota by bola dokončená. Pozrite, ak nás udal, tak je to celé úplne zbytočné, aj tak by sme to odviezli, chceli sme ho iba vytrucovať a donútiť zaplatiť, nič viac." „Neudal."

„Nie? Tak prečo ste ma predvolali?" „Lebo v tom čase sa o pár metrov vyššie stala vražda. Pri druhom jazere." „No to ma podrž!"

„Môžem, ale príliš by sa vám to nepáčilo, to vám garantujem."

„Áále, to sa iba tak hovorí. Som prekvapený, to je všetko."

„Z vašej partie sa nikto nevzdialil z pracoviska?"

„Nie... počkajte, vy myslíte akože... pán kapitán! To nemyslíte vážne!"

„Myslím-nemyslím, ja len preverujem všetky možnosti. A som poručík."

„Aha, možnosti. Tak teda odpovedám, že nie, nikto sa nevzdialil a ani nemáme medzi sebou vraha! Robí so mnou môj synovec a sused o dva domy poniže s tromi synmi. Ani jeden nebol trestaný, ani jeden nemal nič so zákonom, môžete si to preveriť."

„Môžem, ale verím vám. Vráťme sa k tej búračke, hovoríte, že z vašich si nikto neodskočil."

„Nie. No moment! Odskočil, skoro každý. Boli sme sa vnútri vyšťať, niektorí aj dvakrát."

„To je v poriadku, ja som myslel tak, že ste sa na dlhšiu dobu nevzdiali z pracoviska."

„Nie."

„Mali ste ich celý čas na očiach, áno?" „Sto percent!"

„A z krčmy, teda ako z Konvalinky?" „Myslíte zákazníci? No stále niekto odchádzal a prichádzal. Aj na autách, aj peši." „A zo zamestnancov?"

„To som nesledov... vlastne, keď to teraz spomínate..." „No?"

„Pred fajrontom..." „To bolo kedy?"

„Mohlo byť tak šesť, neviem, bolo ešte svetlo, ale teraz je svetlo dosť dlho, takže to neviem odhadnúť, mohlo byť aj sedem, ale už bolo k večeru, chlapi chceli spláchnuť prach a poslali ma po pivo... tedáá, aby to tak nevyzeralo, že predák chodí chlapom po pivo, oni ho chceli zadarmo a mňa poslali, aby som ho vybavil, ale tesne pred nosom mi ušiel majiteľ. Sadol do auta a ufujazdil preč. Všetci zvädli, že je po pive, ale poslali ma oprobovať výčapníka, taký čudný týpek s obväzom na ruke, ale aj ten mi zdrhol pred nosom. Zoskočil z nakladacej rampy a zdrhal do lesa."

„Čože? Do lesa? A... kam?"

„No, do lesa."

„To viem, chcel som sa opýtať s kým?" „Sám."

„Čo mal na sebe?" „Normálne."

„Počkajte... asi sa neviem celkom presne vyjadriť. Výčapník si počas čapovania odskočí do lesa, je to normálne?" „Nie."

„Tak mi povedzte vlastnými slovami, čo ste videli a čo bolo nenormálne a čo normálne."

„Aha, vlastnými slovami... tak bol normálne oblečený, už nemal zásteru, normálne sa tackal a normálne švihal do lesa takým normálnym úzkym chodníkom, čo je hneď za Konvalinkou."

Detektív kýval hlavou a predstavoval si scénu za reštauráciou. Nešlo mu to do hlavy.

„A cez plece si prehodil normálne lano."

Detektív zvraštil čelo.

„To som nepovedal? Asi som zabudol, tak keď vyšiel zadnými dverami z kuchyne, v rukách mal lano, normálne konopné polpalcové, bežne sa používa na stavbách do normálnych kladkostrojov."

Detektív zodvihol slúchadlo a vytočil klapku do Burgerovej kancelárie.

„Edo? Príď sem, mám tu toho špecialistu na betónové múriky."

Predák v tom žiadnu urážku nevidel, a tak iba súhlasne pokýval hlavou. Vošiel Burger. „Edo, vypočuj si toto."

Detektív ukázal prstom na predáka, že má sólo. „No povedal som vášmu kolegovi, že som chcel chalanom vybaviť pivo..." predák stručne zopakoval nepodstatné detaily príbehu, ale zakončil tak, ako mal, „... a mal lano. Najprv v rukách a potom si ho prehodil cez plece." „Aké lano?"

„Ako som povedal, obyčajné konopné. Polpalcová hrúbka."

„Dĺžka?"

„Bolo zmotané, ale asi dva metre... odhadom." „Výborne! Bude treba vyšetrovateľa, aby to bolo v zápisnici."

Burger chcel odísť.

„A... ak sa smiem spýtať, koho zavraždili?"

„Ako to myslíte?"

„No chlapa, babu, starý, mladá...?"

„Vy ste nič nepočuli?"

„Ja tam nechodím, my robíme na opačnom konci mesta a bývame na vidieku, toto bola náhodná fuška, nič som nepočul."

„Dievča, mladé osemnásťročné dievča. Zabili ju, znásilnili, okradli, povyzliekali..." Predák sa zamyslel.

„Zvláštne... povyzliekali... aj nohavičky?" Burger si radšej sadol. Už sa neponáhľal. „Prečo? Čo máte s nohavičkami?" „Ja nič."

„No len pokračujte, keď ste už začali, smelo." „No, ako by som vám to... nemal by som, ale keď ide o vraždu..."

„Len nám to dopovedzte celé až do konca a ja vám sľubujem, že ak ste tam niečo natruc vyviedli tomu psovi namyslenému, tak sa to nikto nedozvie."

„Nevyviedli, ale... tak ja vám to teda poviem! Chlapi ma štengrovali, že chcú to pivo, a ja som išiel cez otvorené dvere dnu do kuchyne. Žiadny prepad ani rabovačka, aby ste si nemysleli, aj som kričal, že haló, kde ste kto, ale nikto ma nepočul, a tak som išiel ďalej. Pomýlil som si dvere a vrazil som do nejakej

šatne. Jedna skrinka mala čiernou fixkou nápis Alino a pri nej som našiel... dámske nohavičky."

„Kde?"

„Ležali na zemi pri skrinke, ale..." predák sa zháčil.

„Len pokračujte, smelo!"

„Je mi to dosť trápne, ja som ich zodvihol a... no, ako by som vám to, boli také... používané, alebo..." predák sa normálne začervenal.

„Zasraté, nie? Čo sa ondíte, veď sme tu všetci veľkí."

„No áno, také. Spomenul som si na tú dievčičku, čo robí u nich v kuchyni, a bolo mi to dosť blbé, že som jej našiel takú háklivú vec, a nevedel som, ako jej to povedať, tak som jej to ani nepovedal. Iba som si ošúchal ruky do montérok a nohavičky som nechal tam, však si ich nájde, keď ich bude hľadať. Viete, ležali pri skrinke kúsok od postele a... no za akých okolností stratí baba nohavičky, ak ležia kúsok od postele, vieme, nie?"

„Vieme! To je veľmi dôležité! Laco, keď pôjdete dole k vyšetrovateľovi, dozri, aby to takto bolo aj v zápisnici."

„Jasné."

„Ďakujeme, pán... pán..." „Zlocha."

„... Zlocha. Pekne ďakujeme za unuváciu a..." Burger vstal a podal mu na rozlúčku ruku.

„Nemáte za čo, ja rád pomôžem. Aj jej som chcel, aby tak neplakala, ale potom som si povedal, že to nie je moja starosť. Tak dovidenia."

„Mo..." Burger si znova sadol, „... ment! Kto že plakal?"

Tak si sadol aj predák Fero.

„No ona."

Burger hlasno vydýchol. Bolo toho už veľa. Dlho nespali a v krátkom časovom slede museli spracovávať príliš rýchly tok informácií. Chyby sa hromadili a Burger sa bál, aby niečo dôležité neprehliadli presne takouto zbytočnou nepozornosťou.

„Poprosím vás, ešte raz. Ospravedlňujem sa vám, ja som vás asi zle pochopil a myslel som si, že ste skončili, ale vidím, že váš príbeh ešte pokračuje, tak nám to pokojne dopovedzte a už vám nebudeme skákať do reči."

„No... položil som tie nohavičky späť, poutieral som si ruky do montérok..."

„Ony boli mokré? Myslím od semena, alebo od moču, alebo..."

„Šak ste povedali, že mi už nebudete skákať do reči!" 232!

„Jasné. Už som ticho."

„Neboli mokré, boli vysušené, ale poutieral som si aj tak, je to taký blbý pocit. Tak ako hovorím, vrátil som ich ku skrinke a vyšiel som na chodbu. Hľadal som tú dievčinku z kuchyne, ale prešiel som aj sklad, aj celú kuchyňu a nič. Našiel som ju až pri výčape, zaskakovala za výčapníka. O tom som už hovoril pred chvíľou, ten išiel na prechádzku do lesa. Skúsil som a požiadal

som ju o pivo pre chlapcov a ona mi bez problémov načapovala plný džbán a ako sa otočila, všimol som si, že plakala. Veľmi. Oči mala celé červené a neustále si spakruky utierala nos."

„Veľmi plakala, áno?"

„Áno."

„Prečo?"

„To mi už nepovedala." „Tak pokračujete."

„Teraz je to už všetko. Vypili sme, ja nie, ja šoférujem, aby ste si nemysleli, že chlastám za volantom! Božechráň, teda chlapci vypili a odišli sme. To je všetko."

Burger sedel a rozmýšľal. Neuvedomil si, že na konci jeho zamysleného pohľadu je predákova tvár.

„Vy mi neveríte, čo?"

Burger sa prebral.

„Prepáčte, zamyslel som sa. Lacko, aj toto nech je v zápisnici, a veľmi farebne. Ďakujem vám, pán Zlocha."

Burger sa vrátil do svojej kancelárie. Trojuholník medzitým doplnil Krauz. Vaňa sa vetral pri otvorenom okne. Košeľu mal na chrbte premočenú.

Zo servítok ubudla pekná kôpka.

Krauz vstal a pustil Burgera.

„Počúvaj, ty jelito! Potápaš sa každou minútou. Koľko ešte budeme čakať, kým ti to dôjde a pustíš chlpa? Ak ti nestačilo svedectvo tej dievčinky, tak mám pre teba ďalšie prekvapenie. Máme tu svedka, ktorý ťa videl odchádzať v sobotu večer do lesa. Upozorňujem ťa, že v piatok bola Angelika naposledy v škole, potom ju už nikto nevidel. Išla za tebou, to nám potvrdilo to dievča, a teraz sa prenesieme znova do soboty. Večer si zoskočil z nakladacej rampy a zamieril si do lesa. Prečo?"

„Nepamätám sa."

„Zaujímavý výpadok pamäti! To znamená, že si počas pracovného času bežne odskakuješ do lesa?" Ticho.

„Ako často si odskakuješ do lesa?" Ticho.

„Ako často tam zabíjaš dievčatá?" „Nikoho som nezabil." „Tak iná otázka, načo ti bolo lano?" „Lano nosím bežne so sebou. Viažem ním drevo na grilo vanie."

„Robo povedal, že ste ani jeden víkend ešte negrilovali, že neboli objednávky, lebo dlho pršalo a žiadna partia si vonkajší gril neobjednala."

„Drevo sa zíde aj do zásoby."

„Samozrejme, že ti veríme. Len taký malý detail, Angelika bola zaškrtená lanom, ale to bude asi iba náhoda. Nezdá sa ti, že je tých náhod už akosi priveľa?"

„Nikoho som nezabil."

„Tak prečo Iveta plakala, keď si v sobotu zdrhol do lesa a nechal ju čapovať namiesto seba? Štípal ju dym v očiach?"

„Je to prosté dievča, reve stále. Všetko ju rozcitlivie."

Burger prižmúril oči a spozornel. Táto odpoveď sa mu celkom páčila. Konečne za celý večer jedna rozumná odpoveď! Prosté dievča. Reve stále. A všetko ju rozcitlivie.

Vstal.

„Richard, poďme!"

Zašli do kancelárie, kde kolega Ivan a kolegyňa Sidka vypočúvali Ivetu.

„Moment, kolegova, niečo sa chcem spýtať. Ivetka," začal Burger miernym tónom a sadol si tesne oproti nej, „už si unavená, je to na tebe vidieť, a aj my sme už nespali niekoľko nocí, iba sa tu navzájom zbytočne trýznime. Zatiaľ, čo ty tu sedíš a snažíš sa kryť Alina, moji kolegovia behajú po meste a zvážajú sem jedného svedka za druhým. Ja ti, pochopiteľne, nebudem vysvetľovať, koho a prečo tu máme a čo nám všetko už porozprávali, ale ver mi, že s Alinom je už amen. Iba pre tvoju informáciu, našli sme svedka, ktorý nám potvrdil, že zavraždená Angelika Rigová chodila za Alinom do Konvalinky a v piatok alebo v sobotu sa rozhodla mu povedať, že ho miluje a že s ním chce žiť. Že jednoducho budú spolu žiť ako muž a žena. A odvtedy jej niet. A máme tu ďalšieho svedka, ktorý našiel pri jeho skrini dámske nohavičky, použité, aby som nebol nechutný, nemienim to rozvádzať, ale tvoje neboli, však nie? Vieš, prečo to viem? Lebo máme ďalšieho svedka, ktorý ďalšie nohavičky z Alinovej skrine spoznal. Patrili Angelike. A potom je tu ďalší človek, dokonca viacerí, čo ťa videli v sobotu plakať pri výčape, a vieš, prečo si bola pri výčape? Lebo ďalší svedok nám potvrdil, že videl Alina podvečer odchádzať do lesa. Vykašlal sa na čapovanie a odišiel do lesa, a vieš, čo si myslím? Že chvíľu predtým si šľahol jednu ampulku. Áno, zbytočne teraz žmolíš ruky a zbytočne klopíš zrak, už to vieme. Šľahol si a išiel do lesa a teba nechal pri výčape a... teraz dávaj pozor. Vieš, čo si niesol do lesa? Lano. To zasraté konopné lano, čo potom omotal Angelike okolo krku. Ty," Burger vstal a dotkol sa jej pleca. Mykla sa a zodvihla hlavu, „si to vedela. Vedela si to od začiatku. Počítala si tých svedkov, čo som vymenoval? Je ich veľa a všetky výpovede sa zhodujú. A ty dobre vieš, že neklamú. Si obyčajné, normálne dievča, veľmi prosté a veľmi dobré dievča so srdiečkom, čo dokáže milovať, dokáže odpúšťať, dokáže mlčať, ale jedno nedokáže. Tvoje srdce nedokáže dlho znášať bolesť. Poznám ťa, možno sa čuduješ, ako je možné, že ťa tak dobre poznám, hoci sme sa po prvý raz stretli iba pred chvíľou, ale ver mi, ja ťa naozaj poznám veľmi dobre. Je to prosté. Dievčatá ako ty to majú napísané v očiach. Poznám ťa. Ak sa tvoje srdiečko nevyžaluje, praskne. Dlho sa to nedá vydržať, ver mi. Dlho nie. Alinovi už nemôžeš pomôcť. Podrazil ťa. Skús zodvihnúť hlavu a pozrieť sa trochu ďalej, než je kuchyňa v Konvalinke. Nikdy

ti nenapadlo skončiť s tým otročením na nich, nedať sa využívať a poskočiť v živote o kúsok ďalej? Skončiť s tým všetkým a začať niečo nové?" Sklonila hlavu a začala plakať.

„Nikdy ti nenapadlo skoncovať so všetkým starým a obdratým a vyskúšať niečo nové, pekné, čo by sa ti páčilo a čo by si naozaj chcela? Ak áno, môžeš začať. Teraz a práve tu. Pochopila si ma?"

Plakala a už nevládala vzdorovať.

„Mysli na svoje srdiečko a na svoje svedomie, ak im neuľavíš, utrápiš sa, a ty to vieš veľmi dobre! Utrápiš sa. Vieš, že mám pravdu. Skús mi dôverovať a povedz mi, čo vieš, a ja ti tiež skúsim dôverovať a uverím ti. Možno si môžeme pomôcť navzájom, tak to skús, prosím ťa."

„Chodila za ním," zašepkala, ale nebolo jej rozumieť, lebo iba mumlala cez slzy a sopeľ. Plný nos a skrivené pery jej bránili v artikulácii.

„Na."

Podali jej pár servítok. Naplnila ich, zhúžvala a odhodila do koša.

„Chodila za ním... som povedala."

Všetci si posadali a urobili si pohodlie. Išli do finále a chceli si pocit víťazstva patrične vychutnať. Burger rozdal cigarety.

„Nie, ja nefajčím."

„Angelika?"

„Áno. Nevedela som, že sa tak volá, ale poznám ju." „Odkiaľ?"

„Ukázali'ste mi ju na fotografii." „A predtým?"

„Iba od nás, z Konavalinky. Predtým som ju nikdy nevidela."

„Kedy prišla po prvý raz?"

„Neviem. Ja som stále vzadu v kuchyni, ale muselo to byť asi pred mesiacom, možno tri týždne pred tou sobotou, lebo stále pršalo a ľudia nechodili a nebolo čo robiť a pre koho variť. Zbadala som ju pri bočnom stole s čistým obrusom, stále je na ňom taká ceduľka s písmenami, čo neviem, čo znamenajú, a Alino s ňou sedel a smiali sa. V ten deň bola celá zmoknutá a prišla sa k nám osušiť. Na druhý deň prišla znova a potom skoro každý deň."

Stíchla, ale detektívi dobre vedeli, že už nesmú klásť otázky. Už bola nalomená a z posledných síl zápasila, či to vyliať von, alebo zaryto mlčať ďalej.

Ale ako dlho?

Sama sebe kládla túto otázku oveľa skôr, než jej ten pán všetko tak milo vysvetlil. Povedal iba to, čo už dávno podvedome cítila, iba to vo svojej prostej hlavičke nevedela tak presne sformulovať. Má pravdu, uvedomila si, že má naozaj pravdu, srdce jej išlo puknúť. Ešte stále váhala, ale bol to jej boj, musela sa rozhodnúť sama.

Mlčali a čakali.

„Nebola prvá. Dve alebo tri to na Alina povedali policajtom, nikdy mu nič nedokázali, iba raz. To sme spolu robili v Modrej hviezde. Alino sedel skoro tri roky, potom prišla amnestia. Počkala som naňho, odišli sme do ústrania, do Konvalinky, dúfala som, že keď budeme v lese a sami, že sa umúdri, ale keď sa vrátil, pokračoval. Aj s tými fľaštičkami s morfiom, aj s tými dievčatami. Vedela som, že im berie nohavičky a podprsenky, ale nikdy ich neokradol o hodinky alebo o šperky. Nikdy. On nekradol, nepotreboval to, on potreboval nohavičky. Často sa s nimi maznal v posteli, dal si injekciu, vybral igelitku a potom sa nimi obsypával, ovoniaval ich, žul ich, olizoval a smial sa a skučal a... potom ma poväčšinou zbil. Čo som mala robiť, on je taký. Alino je fajn chalan, ale občas mu uletí ruka. S touto... no, s tou Angelikou to asi dopadlo inak. Videla som náušnice a aj retiazku a... ako hovorím, nikdy nikomu nič nevzal. Asi musel. Tentoraz sa asi niečo pokazilo a musel. Už keď som videla, že si berie so sebou lano, mala som zlé tušenie. Prosila som ho, aby za ňou nešiel, ale už si dal injekciu a bolo neskoro. Mnohé z tých dievčat sa potom znova ukázali, asi sa im málilo, či čo, ale táto už neprišla a potom ste ju našli pri jazere."

Skončila a smutne zodvihla hlavu.

„Kedy sa vrátil?"

„Asi o hodinu, hodinu a pol. Možno dve."

„Čo bolo na ňom zvláštne, iné, než keď odišiel?"

„Bol poškriabaný na líci. Tri pruhy, ale iba začervenaná koža, nič hlboké."

„Tri pruhy ako od palice, alebo..."

„Nie, tenké a pri sebe ako od nechtov."

„Si si istá, že predtým ich nemal a mal ich až po návrate z lesa?"

„Istá."

„Spýtala si sa ho, kde bol a čo robil?"

„Nie, aj tak mi nikdy neodpovedal, a ja som aj tak vedela, kde bol a čo robil."

„Nepýtala si sa ho niekedy potom, neskôr, čo sa stalo vtedy v lese, alebo prečo sa už to dievča neukázalo?"

„Nie, bolo by to zbytočné. Nikdy neodpovedal, a ak som niekedy naliehala, iba čo som si vykoledovala bitku."

„Bil ťa často?" „Nie."

„Ako často?"

„Neviem... asi tak raz za týždeň. Niekedy aj dvakrát. Nie často."

„Bil ťa aj pri sexe alebo tesne po ňom?" „Občas."

„Liečil sa niekedy na hlavu?" „Nie, to by som určite vedela."

„Povedal ti niekedy, že to dievča zabil? Alebo bola v Konvalinke reč o vražde?" „Nepočula som."

„Od nikoho, ani od Roba, ani od Peťa?" „Nie."

„Myslíš, že mohli niečo tušiť alebo vedieť o Alinových praktikách?"

„Nie, nestarali sa. Je pravda, že Robo mu veľmi pomohol, lebo sú spolužiaci, a po prepustení z basy ho aj zamestnal a nechal ho aj spávať vzadu v šatni a neprekážalo mu, že si to tam Alino prestaval na súkromnú izbičku, ale inak sa nestaral. Nikto sa o Alina nestaral, iba ja."

„Máte tam teraz brigádnicky, mladé dievčatá, sťažovala sa niektorá, že by ju Alino alebo ktokoľvek obťažoval, alebo jej robil návrhy?"

„Pokiaľ viem, tak nie, ale ak by sa sťažovali, tak asi vedúcemu, nie mne."

„A tebe, čisto len tak, kamarátsky, akože medzi babami, nič nenaznačili?"

„Nie."

„Vedeli chlapi o tom, že Alino pytliači?" „Vedeli, veď mäso zo srncov sa varilo v kuchyni." „Ako často chodil Alino do lesa?" „Stále." „Ako stále?"

„V poslednom čase každú noc." „Čo je to posledný čas?" „Dva týždne dozadu." „Prečo?"

„Striehol na Valéra." „Aha. Bol v lese dlho?"

„Dlho. Vracal sa až neskoro v noci, niekedy až nad ránom. A brával si aj jedlo." „Aké jedlo?"

„Čo bolo navarené. Z kuchyne. Do obedára." „Pohodlná postriežka, pes jeden." „Miloval les."

„Veď vieme prečo. Všetky dievčatá znásilňoval v lese?" „Nie, aj vzadu v šatni."

„Na tie udalosti, čo si nám opisovala, sa pamätáš jasne a presne? Neberieš nejaké lieky na upokojenie nervov, nepila si vtedy viac alkoholu?"

„Nie, nič neberiem a pijem, iba ak je nejaká oslava, a aj to iba pohárik šampusu."

„Si si istá, že to bolo v sobotu dvadsiateho tretieho júna, čo si videla Angeliku naposledy? A potom už nikdy viac, ani na druhý deň, náhodou, alebo neskôr?"

„Istá. Pozrite sa na môj občiansky preukaz. Vidíte? Na druhý deň v nedeľu som mala narodeniny. Na také dátumy sa nezabúda. Dal mi teda pekný darček, ani na to sa nezabúda..."

Burger si preveril jej dátum narodenia, plesol si po stehnách a vstal.

„Ideme sa poradiť a potom ťa vypočuje vyšetrovateľ do zápisnice. Podpíšeš ju a môžeš ísť. Chystáš sa teraz niekam mimo mesta?"

„Nie."

„To je dobre, lebo ak by sme ťa náhodou potrebovali, tak by som ťa poprosil, aby si nám dala na seba kontakt." „Budem v Konvalinke... aspoň zatiaľ."

U Majchrána v kancelárii si za stôl sadli štyria muži, čo mali rozhodnúť. Vyšetrovateľ, Majchrán, Burger a Krauz.

„Prečo sme to lano nenašli pri ohliadke Konvalinky?" vyšetrovateľ sledoval svoju líniu, chcel mať v rukách čo možno najviac vecných dôkazov, aby mohol Alina obviniť z trestného činu vraždy a zároveň poskytnúť prokurátorovi dosť presvedčivých argumentov, o ktoré by mohol oprieť návrh na väzbu a neskôr žalobu, lebo prepustiť Alina na slobodu už nechcel nikto.

„Lebo vedel, čo spravil a čo môže jeho vinu jednoznačne dokázať, tak sa zbavil vražedného nástroja. Ale zatiaľ sa nepriznal, takže sa ani nedozvieme, kam lano zašantročil/'

„Škoda," vyšetrovateľ si pošúchal tvár, lebo únava sa už začínala prejavovať na všetkých. „Prečo nie je poškriabaný?"

„Lebo to boli iba povrchové škrabance bez krvi, niečo ako sčervenaná koža. Po jeden a pol týždni sa to zrejme zahojilo."

„Aj tak ho dám prezrieť lekárovi, či niečo nenájdu. Máte už nejaké výsledky z labákov? Mala niečo za nechtami? Potrebujem tam jeho kožu a je jasný ako facka!"

„Ešte robia, ale predbežne vieme, že spod nechtov sa nič podozrivé nezaistilo. Boli vymočené vo vode, hoci tam nebola dlho. Najdlhšie mala ponorené nohy, tie dopadli katastrofálne, ale zrejme nám voda zničila aj stopy spod nechtov."

„Ďalšia škoda. Naša."

„No počkaj, ty lamentuješ, akoby sme nič nemali. Veď ti hovorím, že máme svedka, čo popisuje celú Alinovu prípravu na vraždu..."

„Na znásilnenie."

„... tak znásilnenie, ktoré sa skončilo vraždou, a máme druhého svedka a máme šperky nebohej v jeho skrinke a máme jej nohavičky v jeho skrinke..."

„To všetko je pekné, ale sami ste mi povedali, že už má pripravenú aj obhajobu! Všetko to pozametal pod stolmi, nie?"

„Ty by si mu veril?"

„Edo, ja nie, ja som vyšetrovateľ, nie obhajca..." „Vážne? Škoda, že si to neuvedomujú aj niektorí tvoji kolegovia."

„Neprovokuj zase. O čo teda ide? Ja musím presvedčiť prokurátora, že je to naozaj on, aby sme ho mohli šupnúť do cely s návrhom na väzbu, a preto bude chcieť počuť fakty, o ktoré by neskôr oprel obžalobu. Všetko toto sú zatiaľ iba nepriame dôkazy, to dobre viete."

„Ale je ich veľa. A vzhľadom k trestnej minulosti podozrivého sa javia ako dôveryhodné."

„To je tiež pravda. Tak dobre, zapáľte si a buďte chvíľu ticho, zavolám prokurátora odtiaľto, aby ste všetko počuli aj vy."

Vyšetrovateľ si sadol na Majchránovu veliteľskú stoličku a začal sa boj. Začal sa zle. Vyšetrovateľ do telefónu vykal, čo znamenalo, že sa s prokurátorom nepoznajú osobne, alebo ak áno, tak nie sú kamaráti. Lepšie sa

presviedča prokurátor, čo je kamarát. Vyšetrovateľ vysvetlil prokurátorovi celý priebeh nočnej akcie a aj čo všetko našli v skrinke.

„... áno, vysvetlil to tak, že veci pozametal pod stolmi... nie, na mŕtvole žiadne upotrebiteľné stopy po páchateľovi nie sú... áno, v minulosti už bol za podobný trestný čin odsúdený... áno, mám svedka, čo potvrdzuje, že znásilňoval na počkanie... nie, žiadne ďalšie obete sme ešte nenašli, ale určite ich nájdeme a vypočujeme... áno..."

Chlapi dofajčili a vyšetrovateľ ešte stále koktal do slúchadla, raz súhlasil, raz nie, raz vysvetľoval, potom zase dlho počúval.

Napokon položil slúchadlo.

„Mám pre vás dve správy, jednu dobrú a jednu zlú, ktorú chcete počuť prvú?" „Tú dobrú."

„Máme súhlas prokurátora, obviníme ho a šupneme za mreže!" vyšetrovateľov hlas gradoval a posledné slovo zakričal na plné hrdlo.

„Jupíí!" zreval Krauz, ale nikto ho nezahriakol, lebo aj ostatní od radosti zabubnovali po stole a Majchrán si zhlboka vydýchol, povolil si kravatu a hodil sa na operadlo.

„A tá zlá?"

„Ožobráčim vás o poldeci vodky, lebo mi ide hlavu roztrhnúť a ráno chce mať prokurátor spis na stole, takže tu budem zase celú noc mlátiť do stroja."

Chlapom sa uľavilo, lebo ani zlá správa nebola až taká katastrofa a sám Majchrán mu nalial, a aby sa kolega vyšetrovateľ necítil na kriminálke taký opustený, dali si všetci.

Dali si po dva, lebo deň sa pomaly nachýlil k noci a vyzeralo to, že noc bude naozaj dlhá.

34. Kapitola

Nikto nešiel domov. Bola už tma, ale nikto nešiel domov. Bojovali s Alinom celý deň až do tmy, boli už unavení ako psy, ale nikomu ani nenapadlo ísť domov. Jednak bolo treba zabezpečiť servis pre vyšetrovateľov, čo vypočúvali svedkov, lebo počas oficiálneho výsluchu sa vždy pritrafili nepredvídateľné okolnosti, a jednak po vyriešení vraždy treba dodržať staré dobré zvyky oddelenia vrážd a vyriešený prípad poriadne zapiť, aby sa Šťastena neurazila.

Všetci sa zišli u šéfa v kancelárii. Každý priniesol, čo mal schované v chladničke, a položili na stôl skryté zásoby. Majchrán pridal dve fľaše vodky a jednu značkového koňaku. Ani veľkosklad u Jelinka by sa nemusel hanbiť.

Majchrán povedal pár úvodných slov, akože díky, chlapci, vrchnosť bude spokojná a dajú nám zase chvíľu pokoj, a potom sa už debatovalo krížom-krážom. Pár starých vraždárov potľapkalo Krauza po ramene a podali mu ruky a pre Krauza to bolo väčšie vyznamenanie než sľúbený generál od Majchrána. Aj keď už bolo dávno po fajronte, tatíčko môj milený mu Krauz nehovoril, zdalo sa mu to príliš familiárne, a okrem toho, jedného oficiálneho tatu už mal, tak načo komplikovať rodinné vzťahy.

Chlapi pili na zdravie a na šťastne uzavretý prípad a v kancelárii už nebolo vidno na krok, lebo fajčili skoro všetci, a tí, čo nie, mali nikotínový prídel zadarmo.

Zazvonil telefón.

Majchrán to vzal, chvíľu prekrikoval vravu a potom kývol na Burgera, aby si prebral hovor vedľa na sekretariáte. Burger mu kývol, že pochopil, a vyšiel do vedľajšej miestnosti a pre istotu za sebou zavrel.

„Burger."

„Čau, Faltus."

„Nazdáár! Čo sa stalo, že labáky robia aj v noci? Šéf vám nasľuboval preplatiť nadčasy? Neverte mu, nás takto odrbávajú odmalička."

„U nás je to v pohode. K šťavnatým príplatkom sa síce nedostaneme tak často ako vy, ale aspoň ich preplácajú načas. Som tu kvôli tej vašej poslednej vražde, počúvaj, niečo ste poplietli!"

„Ako poplietli? Čo?"

„Tú krv. Poslali ste mi sem vzorku označenú Angelika Rigová a Terézia Molnárová. Neviem, načo tú druhú, lebo v dožiadaní píšete, že chcete porovnať krv matky s krvou zavraždenej kvôli stotožneniu osoby. Nemôže mať dve matky."

„To sa mi zdá ako celkom logická úvaha. Nie je ťa tam v tých labákoch škoda?"

„Srandičky, srandičky, ale ja neviem, čo s tým. Ani jedna krv mi nesedí."

„Akože nesedí?"

„No pozri, z kostnej drene a zo stavca zavraždenej sme zistili, že má krvnú skupinu AB, podskupinu MN a Rh faktor negatív. To je pre individuálnu identifikáciu najlepšia východisková pozícia, lebo je to zvláštna krv, ktorú má iba osem percent populácie a musí sa zobraziť v dedičnej línii v prvom pokolení."

„No a? Tak ju zobraz a je to!"

„A ako, keď vzorka označená ako Angelika Rigová má A Rh pozitív a Molnárová nulku?"

„Čo sem stále pletieš tú Molnárovú? Kto to je?"

„Viem ja? Vy ste mi to sem poslali, myslel som, že nejaká tetka, či čo!"

„Kašli na tetky, nič sme ti neposielali!"

„Tak som debil ja, alebo ty?"

„Á je správne."

„Áčko nemôže byť správne, nerozumieš mi, že zavraždená má AB?"

„Áčko je správne z tých dvoch možností, čo si mi dal na výber ohľadom našej debility."

„Jáj! V poriadku, beriem, dnes ma už nenaserie nič, ani tvoj priblblý vraždársky humor, ale ja chcem vedieť, čo s tým?"

Burger si posúchal čelo. Šľukol si mohutnú dávku dymu a sadol si na stôl.

„Tak dobre, teraz vážne. Pokojne si to predebatujeme, dobre? Začni takto... pozri sa na obálku, v ktorej ti prišla ampulka s menom tej Molnárovej."

„Mám ju tu pred sebou."

„Porovnaj jednacie číslo s druhou obálkou s menom Rigová." „Mám." „A čo si zistil?" „Že sú rovnaké!"

„To nie je možné! My sme ti žiadnu Momárovú neposlali, to meno tu vôbec nepadlo!"

„Tak dobre, vykašlem sa na ňu, aj tak nie je podstatná, ja potrebujem rodiča v priamej línii, a toho ste mi poslali, ale ani Rigovej krv nesedí."

„No... doboha..." Burger sa musel sústrediť. „Ak ti správne rozumiem, tak aj matka zavraždenej musí mať tú zvláštnu skupinu AB, že?"

„Samozrejme!"

„Na koľko percent?"

„No, priznávam, že to nemusí byť na sto percent, nejaké anomálie sa vždy nájdu, ale na deväťdesiat deväť percent by tam mala byť zhoda!

„A nie je?"

„Nie je, veď kvôli čomu volám, ty múdry?"

„Tak je iba jedno jediné vysvetlenie, nejaký debil, čo balil stopy, poplietol nálepky na ampulky. Alebo... počkaj! Odber sme síce robili my, ale ja osobne som s ňou u lekára nebol a chalani mi priniesli ampulku už s nalepeným menom, takže sa to asi poplietlo v nemocnici, alebo..."

„To mi je jedno, dajte mi krv starej Rigovej, nech môžem ísť domov aj ja."

„Teraz ti ju nakreslím, alebo čo? Spinká a my ideme tiež. Ráno po ňu skočíme, urobíme druhý odber a o deviatej ju tam máš."

„A čo s tou Molnárovou?"

„To je len ďalší omyl, nič viac. Musím sa opýtať chalanov, či s ňou niekto niečo nerobil, možno sa to vysvetlí ešte dnes." „Takže zatiaľ ju nechám bokom."

„Nechaj ju bokom, do rána to vyšetríme a dodáme ti, čo potrebuješ. Chybička sa môže stať, robíme v strese..."

„Tak si štrngnite aj na moje, vy vystresovanci..." a položil.

Burger chvíľu civel na slúchadlo a sám pre seba si zašomral, Molnárová, Molnárová... a potom položil tiež. „Baba mizerná," mávol rukou a vrátil sa späť. Oslava medzitým pokračovala.

„Chalani, robil nieto z vás niečo s menom Terézia Molnárová? Bol jej niekto odobrať krv?"

Jeho hlas zanikol vo vrave a reagovalo iba pár kolegov, čo stáli tesne pri ňom. Iba pokrútili hlavami a venovali sa dôležitejším veciam.

Majchrán v opačnom kúte kancelárie niečo začul a gestom zavolal Burgera bližšie.

„Čo je?"

„Níič, normálka! V labákoch niečo poplietli. Alebo v nemocnici. Kašli na to, zajtra ráno skočím za Angelou a vysvetlí sa to. Hovorí ti niečo meno Terézia Molnárová?"

„V súvislosti s týmto prípadom?"

„Nó."

„Nie, také meno som v spise nečítal." „Ani ja." „Tak o čo ide?"

„O krv. Niekto jej vzal krv a poslal do labákov a má naše jednacie číslo." „Prečo?"

„Boha, ty máš ale otázky! Keby som to vedel, tak neotravujem!"

„A je to dôležité?"

„Nie, zajtra sa to vysvetlí, niekto niečo poplietol. Prvý raz?"

„Tak srať na to! Nalej si."

Pridali sa k najbližšej postávajúcej skupinke.

„... a Jojo sa ho pýta, čo máš v tej kabele, a on že klobásku a Jojo že ukáž a ten debil siahol do kabele, a vytiahol Heklera! Chalani, nekecám, Hekler jak vyšitý, deväť milimetrov jak zákon káže, a mieri tým na nás! Skoro som sa posral, lebo Jojo mal ruky prekrížené na prsiach a ja som sa špáral tiež niekde v nose, chápete, nie? Šak to mala byť obyčajná schôdzka s informátorom, a nie cvičenie NATO..."

Chlapi rozoberali staré prípady a náramne sa bavili. Išlo im to ako po masle a čím viac prikladali na oheň, tým viac sa darilo preháňať.

Zazvonil telefón.

Zodvihol Majchrán. Vyšetrovateľ potreboval odviezť svedka domov, lebo mu to vraj sľúbili. Dvaja dobrovoľníci sa nedobrovoľne vzdali pôžitkov nočnej seansy a odbehli odviezť svedka.

Zásoby sa rýchlo míňali. Majchrán zalovil v tajných fondoch kriminálnej polície a vyslal dvojicu, aby sa postarala o pitný režim mužstva.

„Aj dvoje Sparty, chalani, ja som už dofajčil!"

„Môžeš mne!"

„Predklon sa a sám si, ty debil!"

Slovník už bol primeraný množstvu vypitého alkoholu a chlapi sa rehotali na kdejakej somarine.

O chvíľu zazvonil telefón. Nič zvláštne v kancelárii šéfa vraždárov. Zodvihol ho Majchrán. Chvíľu počúval, odtiahol slúchadlo od ucha a mikrofón prikryl dlaňou. Pohľadom niekoho hľadal a postavil sa na špičky. Chvíľu mu to v dymovej clone trvalo. Sám si bol na vine, lebo cigaretu si nechal v ústach a dymila mu rovno do očí.

Krauza zbadal na opačnom konci v hlúčiku rozoberajúcom prípad znásilnenej a zavraždenej prostitútky z minulého roka.

„Jebávala zásadne iba s gumou, to potvrdili aj jej najlepšie kamošky, a my sme nemali po vrahovi ani kvapku semena, ani náznak stopy, ktorej by sme sa chytili a..."

Rozprávajúci postrehol, že Majchrán so slúchadlom v ruke máva a ukazuje na Krauza. Stál vedľa neho, tak ho drgol lakťom a bradou ukázal na Majchrána.

„... tatíčko ťa zháňa... a začali sme prakticky z nuly, ale podarila sa nám perfektná vec s jej pasákom..."

Krauz sa predral k šéfovi.

„Choď vedľa na sekretariát, máš telefón, prepnem ti to tam."

Krauz zbledol. „Nemocnica?" „Nie, lesníci."

„Boha!... ma vystrašili, tak idem, díky."

Krauz za sebou zavrel, lebo vrava už bola naozaj hlasná. Sadol si na stôl a zodvihol slúchadlo. Stlačil blikajúce tlačidlo a v slúchadle mu zašumelo.

„Krauz."

„Dobrý večer! Vereš. Prepáčte, že otravujem, ale ten Zdeno je nezmar! Nedá mi pokoj, a tak vám volám."

„Jasné, jasné! Neospravedlňujte sa. Ja som naňho myslel, nebojte sa. Naozaj nám pomohol, takže hneď zajtra sadnem za stroj a napíšem ďakovný list na vaše generálne riaditeľstvo, a okrem toho som už rozprával s mojím šéfom a z našich fondov mu dáme do vrecka takú malú finančnú injekcijku... tisíc korún. Myslíte, že to bude dosť?"

„Že dosť! Prosím vás! To si ani nezaslúži..."

„Áále, no táák! Šéfko, veď nám pomohol ako nikto, a my na to máme takpovediac fondy, tak čo by sme žgrlošili? Kto nám pomôže, ten si zaslúži!"

„Vďaka, to fakt nemuselo byť, ale..."

„Tak už neďakujte, pozdravujte ho odo mňa a dovidenia."

„... ale ja nevolám kvôli tomu!"

„Nie? A čo je?"

„No... on bol zase v lese."

„Kedy?"

„Teraz. Teda teraz prišiel. Niečo našiel a otravuje, že vám mám zavolať, aby ste sa na to prišli pozrieť."

„No..." Krauz sa odmlčal a v hlave bleskovo zháňal výhovorku, „... počúvajte! A spíte vy tam niekedy?"

„Stále, ale iba v práci. Po fajronte sme už v lese."

„Pekné od vás. Ako to, že je každú noc v lese?"

„Veď on tu býva. V budove lesnej správy. Niečo ako domovnícky byt. Je slobodný, tak čo by robil po večeroch, túla sa po Konvalinke a potom po lese."

„Príma zábava."

„Práca, by ste sa divili, ale naozaj práca. Neviete si predstaviť, koľko lesných požiarov už zachránil iba tým, že ošťal ohnisko po nezodpovedných turistoch, alebo koľko pytliakov vystrašil a aj chytil a..."

„No dobre, ale keď som vám povedal, že vám rád pomôžem a môžete mi kedykoľvek zavolať, tak tým som nemal na mysli, že mi budete volať kvôli každému strelenému srncovi, a ešte k tomu pravidelne každý večer! Pytliactvo rieši okres, my sme fakt iba na vraždy. Čo vlastne chce teraz?"

„Našiel kameň. Taký istý, ako bol pri tej zavraždenej dievčine."

„Kameň!?"

„Taký kus betónu."

„Betón," hlesol Krauz. „A... čo s tým?"

„Ja vám ho radšej dám, nech vám to povie sám."

Krauz počkal, kým si podajú slúchadlo.

„Dobrý večer, pán Krauz..."

„Je hlboká noc!"

„Aj u nás, to je zvláštne."

„Som rád, že sršíte humorom, ale my tu máme plné ruky práce. Zatvárame vraha, čo ste odhalili, takže vám týmto oficiálne veľmi pekne ďakujem, uvidíme sa zajtra, niečo vám prinesiem na prilepšenie, o to sa nemusíte báť a... tým by to malo byť uzavreté, nie?"

„No... ja som sa bol ešte prejsť v lese v tých miestach nad Konvalinkou a našiel som taký istý kus betónu, ako sme našli pri tom utopenom dievčatku."

„Nebola utopená, ale to je detail. A čo s toho usudzujete?"

„Že by ste sa na to mali prísť pozrieť."

„Áále... my teraz riešime iné problémy, takže zajtra..."

„To asi nepočká."

„Prečo by nepočkalo?"

„Lebo ten kameň je použitý ako záťaž pri strunovej pasci na vysokú." „To je čo?"

„To by som vám musel ukázať."

„Ale..." Krauz nevedel ako sa ho zbaviť, „ja teraz naozaj nemám čas."

„Škoda. Ale včera v noci ste prišli, že? A čo z toho bolo? Tiež sa mi všetci smiali, že mi šibe, a našiel som aj Valéra, aj... a teraz je to to isté. Ja to myslím vážne."

Krauz cítil v hlase, že to naozaj myslí vážne a že je naozaj odhodlaný. Zdeno bol možno šibnutý, ale nie blázon, a možno mal aj nos na dôležité veci. A možno mu občas dopomohla náhoda. V každom prípade Krauza už dožieral.

„Okrem toho..." Zdeno zmĺkol.

Krauz si vedel predstaviť situáciu na druhom konci drôtu. Zdeno sa pozrel na Vereša, ten si poklepal po čele a Zdeno radšej zmĺkol.

„Vy... niečo viete, čo mi nechcete povedať do telefónu?"

„Ééé... už ste ma raz presvedčili, že ste profík, a teraz znova. Myslí vám to. Je to tak."

„Vereš stojí vedľa vás a vy mi nechcete pred ním povedať všetko, však? Povedzte iba áno, alebo nie."

„Áno."

„Myslíte si, že ste našli niečo, čo súvisí s našou vraždou?" „Áno."

„Myslíte si, že by som to mal vidieť hneď, lebo je to naozaj dôležité?" „Áno."

„A nielen vidieť to, čo zatiaľ neviem, čo je, ale vy máte aj niečo naviac?"

„Áno, preto som chcel, aby vám volal hneď." „Počkajte."

Krauz odtiahol slúchadlo a premýšľal. Je otravný, Zdeno mizerný, to je fakt, ale už raz pomohol, a možno sa opäť nemýli. Krauz ani netušil, čo ten nočný vták vlastne našiel, ale motá sa stále okolo miesta činu a pozná les ako nikto iný a pozná tam ľudí a...

„Tak ma tam počkajte... koľko je hodín?" Krauz sa musel spýtať, lebo hodinky ako vždy nemal.

„Pol druhej."

„O pol hodiny som tam."

„Čakám. Ak prídete, nič nezameškáte, vodku som kúpil..." a drzý Zdeno položil.

Krauz položil tiež. Ostal sedieť na stole.

„Zdeno," vzdychol si a pokýval nohou.

Zoskočil, ale kým vošiel medzi ostatných, porozmýšľal, ako to spraviť, aby nevzbudil zbytočný rozruch.

Našiel si Burgera. Odtiahol ho od skupinky pokúšajúcej sa o prvú slohu ruskej hymny a zatlačil ho do kúta.

„Pôjdem von. Volal mi Zdeno a vlastne aj Vereš. Zase sa flákali po lese a niečo našli."

„Ser na nich. Už vidia dvojmo. Stále iba slopú."

„Aj ja to odsudzujem..."

Do Krauza vrazil kolega s fľašou koňaku. „Máš čo piť? Kde máš pohár?" „Nemám." „Tak na!"

Podal mu fľašu a Krauz si potiahol. „Díky..." poďakoval, vrátil mu fľašu a kolega pokračoval v okružnej ceste po šéfovej kancelárii. „Idem sa na to pozrieť."

„Si normálny? Ak každý deň nájdu streleného jeleňa, tak sa u nich zamestnáš na polovičný úväzok a budeš im asistovať pri každom smútočnom obrade?"

„Nie je to jeleň. Zdeno našiel taký istý kus betónu ako sme našli pri zavraždenej. Niekde uprostred lesa."

„A?"

„A vraj ešte niečo, čo mi nechcel povedať do telefónu."

Burger si odkašlal. Znechutene zadusil cigaretu.

„Doboha. Z takýchto nenápadných hovadín bývajú veľké prúsery, to je stará kriminalistická zásada. Idem radšej s tebou."

Ani jeden z nich nepostrehol, že Hanzel ich po očku sleduje. Drgli sa ramenami až pri dverách. „Niečo sa deje?"

„Ideme von kvôli prípadu, Oto, ale keby sa niekto pýtal, tak sme išli po cigarety."

„Idete kefovať, alebo treba pomôcť? Inak povedané, idem vám pomôcť kefovať?"

„Čas je akurátny, uznávam, ale okolnosti nie. Fakt ideme von kvôli prípadu. Ideme na lesnú správu, zase niečo našli, ozveme sa. Ale nevykecaj to ďalej, nech sa nikto neplaší. Keby nás niekto naozaj hľadal, vieš, kde sme."

„Jasan. Čaute. Jednu blondínku aj pre mňa."

„Si magor, alebo čo? Fakt ideme na lesnú správu!"

Ale Oto sa iba pripitučko vyškeril a kývol im rukou na pozdrav. Vytratili sa a okrem Hanzela si ich nikto nevšimol. Krauz preletel prázdnym mestom skôr než Burger stihol vyfajčiť tri cigarety, čo nesvedčilo o tom, že by sa Krauz za volantom flákal, práve naopak, lebo Burger už fajčil každú cigaretu iba na tri ťahy a vyťahoval jednu za druhou.

35. Kapitola

Zase ich čakali na asfaltovom parkovisku pred lesnou správou. Zase bola tma a vlhký chlad sa valil z lesa a prinútil ich zapnúť si saká. Všetko bolo ako včera, ibaže ľudí pomenej. A ani Valéra nikto neoplakával.

Z domobrany ozbrojenej po zuby ostali iba Vereš a Zdeno.

Dodržal slovo. Fľašu vodky mal pripravenú a ochotne ju podal kolegom v nočnej šichte.

„Díky," Krauz si odpil a podal Burgerovi.

Zdeno im zasvietil baterkou na nohy.

„No... pôjdeme síce skoro stále po lesnom chodníku, ale na konci si tie parádne poltopánky poriadne premočíte."

„Ak to bude stáť zato..." pokrčil ramenami Krauz a čakal, čo bude.

„Bude," rozhodol Zdeno a Vereš sa posmešne zaškľabil. Krauz si chcel byť istý.

„Tak moment! Skôr, než niečo podnikneme, by som chcel vedieť, do čoho ideme. Ak vôbec ideme."

Zdeno ukázal hlavňou obrovskej brokovnice do lesa.

„Tam nad Konvalinkou je nastavená pasca na vysokú, ktorú mohol urobiť iba človek, ktorý má ku Konvalinke nejaký vzťah, a vedel, že za ňou nájde dostatočne ťažký kameň na zadrhnutie pružiny, lebo závažie je pre tento typ pasce najdôležitejšie. Priamo v lese už taký kameň nájdete iba ťažko, ak vôbec. Urobil to profík. Profesionálny pytliak. Je dokonalá. Je to kúsok od miesta, kde sme našli Valéra, teda Alino... a nebudeme sa klamať, že v tom má prsty niekto iný, takže Alino ju tam postavil a chodil ju kontrolovať. Na opačnom konci paseky si spravil ležovisko. Vykopal plytkú jamu a z konárov si uplietol dekel. Obsypal to tam kukuricou a zaľahol. Čakal na Valéra, sviňa jedna, a rátal s tým, že ak netrafí a ujde mu, má ešte šancu chytiť ho do slučky. Dnes poobede som našiel aj pascu, aj ležovisko, a aj kopu kukurice. Nevolal som vám, lebo ste mali asi veľa roboty, ale večer mi to nedalo a išiel som si obzrieť terén ešte raz za tmy. Zase som počul ten hlas."

Vereš ostal stáť bez pohnutia a nechcel zbytočnými grimasami podrývať kolegovu autoritu. Burger taký ohľaduplný nebol. Zhlboka si vzdychol a cmukol pomedzi zuby. Spýtavo sa zahľadel na kolegu, lebo to bola jeho akcia, a teda on musel rozhodnúť.

„To je to, čo ste mi nechceli povedať do telefónu?" spýtal sa znechutene Krauz.

„Už ste tu, a to je polovica cesty. Poďte so mnou a ja vám všetko ukážem na mieste činu, či ako to hovoríte. Nebudete banovať."

Zdenov hlas znel neochvejne a veľmi odhodlane. Nezbavia sa ho, to im bolo jasné všetkým trom. Napokon, nebola až taká zima a času mali v podstate dosť. Aby ich úplne presvedčil, Zdeno im opäť podal fľašu. Bol to lacný trik, ale detektívi to tak nebrali a napili sa schuti. Bolo vidieť, že Zdeno rátal so všetkým, aj paliva mali dosť. Tak vykročili.

Prešli iba pár krokov a Vereš zamieril k terénnemu autu v rohu parkoviska. Obom detektívom sa uľavilo, aspoň časť cesty si skrátia autom.

Šoféroval Vereš. Prešiel dolinou a vošiel do lesa kúsok nad Konvalinkou. Krauz okamžite stratil orientáciu, lebo potme sú v lese aj známe miesta úplne iné. Našťastie lesníci poznali svoj rajón aj potme, vlastne potme možno ešte lepšie než cez deň, a Vereš bol dokonca schopný vyhýbať sa aj krkolomným výmoľom.

Pri altánku zaparkovali.

„Ďalej po vlastných, páni."

„Per pedes apostolorum..." vzdychol si Krauz a Vereš si ho spýtavo premeral.

„To je po latinsky v podstate to isté," vysvetlil Krauz.

„Tak po latinsky, hovoríte. Ja som si zo školy zapamätal iba dve veci, Betula pendula a Pinus sylvestris. Jedno je borovica a druhé breza, ale zaboha si neviem zapamätať, ktoré je ktoré."

„Betula pendula je breza previsnutá a Pinus sylvestris je borovica lesná."

„Vy ste nejaký školený."

„Ani nie, občas si niečo prečítam..."

„Mohli by ste si pohnúť?"

Zdeno vykročil po chodníku a mal naponáhlo. Chvíľu stúpali do svahu a Burger nefajčil, iba sípal a chriachal. Krauz bol zvyknutý, behával dvakrát do týždňa polmaratón po lesoch za sídliskom, a tak sa ani nezapotil. Vereš a Zdeno boli domáci, takže rýchlosť pochodu prispôsobili Burgerovi, bol najstarší.

Vyšliapali malý stupák, potom rovinku, minuli čistinku a vošli do hustého lesa. Detektívi našľapovali do stôp lesníkov, aby si vo vysokej tráve predsa len nepremočili topánky úplne. Pri strome s veľkou červenou značkou Zdeno odbočil a po chvíli zastal. Lúč z baterky nasmeroval do húštiny a ušliapal kúsok trávy, aby videli.

„Sme tu."

Videli kus betónu veľký ako hlava zamaskovaný v tráve a omotaný drôtom. Drôt sa plazil po zemi a v tráve by ho ani nevideli, nebyť Zdena, ktorý im svietil a ukazoval prstom.

„Tu je to podopreté kolíkom, tu to napružil, betón drží svojou váhou oceľové lanko pri zemi, tu je oko, ako vidíte, meter nad zemou, takže je to

vyslovene na vysokú. Všetko je ukotvené tu o ten strom. A teraz dávajte pozor," Zdeno ich rukou odstrčil dozadu.

Do oka vsunul hlaveň brokovnice a mykol hore. Celý systém sa okamžite aktivoval, drôt ukrytý v tráve sa bleskovo vyplazil na povrch, oceľová pružina zasvišťala vzduchom, slučka sa stiahla a vystúpila hore ku konáru stromu. Zdeno v poslednej chvíli potiahol a hlaveň sa vyšmykla z oka, inak by mu brokovnicu vytrhlo z rúk. Slučka ostala bezvládne visieť asi meter a pol nad zemou a výhražné sa kymácala z boka na bok.

„Vidíte? Ak by v tom bola hlava srnca, ostane stáť na zadných nohách a o chvíľu sa udusí."

„Boha!" hlesol Krauz. „Kde sa to dá naučiť? Veď to vyzerá ako na Aljaške v časoch zlatej horúčky!"

„Zlato to je, pravdaže. Rozrobte srnca na drobné a predajte ho ako guláš v reštaurácii, a ste po pás v zlate. Žiadne náklady, iba zisk."

Burger sa zohol k betónu. Drôt ho potiahol o kus ku kmeňu stromu.

„Zasvieťte mi sem."

Krauz si pričupol tiež.

„Je to náš betón, však?"

Krauz ho naslinil a skúmal podrobnejšie.

„Je. Myslím, že v tomto prípade by nám každá expertíza potvrdila, že je to náš druh betónu. Môžeme ho zobrať, ale neviem, či to má pre vraždu nejaký význam."

Burger čupel v tráve a zvažoval.

„Uvidíme. Zatiaľ ho tu zamaskujeme v kroví, ak by vyšetrovateľ na tom trval, tak ho prevezieme a dáme na expertízu, ale fakt neviem, či je to podstatné. Ja totiž nevidím žiadnu súvislosť s našou vraždou."

Vstal, konečne sa vydýchal a zapálil si. Obaja lesníci s nevôľou sledovali, ako klepe popol do trávy, a boli ochotní skočiť rybičku po ohorku, ak ho odhodí.

„Takže toto je to celé, čo ste nám chceli ukázať, alebo máte v talóne ešte niečo?" spýtal sa Krauz, lebo jeho ťahali za nos v prvom rade a Burger bol iba prívesok.

Zdeno sa pozrel na Vereša a ten iba mykol plecami, akože s tým nechce mať nič spoločné, ale zakazovať mu nebude.

„Poďte sem," povedal Zdeno rozhodne a rukou ukázal za kríky. Obišiel ich a sadol si na vyvrátený peň. Pekná prírodná lavica. Detektívi si nechceli umazať nohavice, a tak ostali stáť.

Zdeno si presunul koženú brašňu z chrbta na stehná, otvoril ju a vybral balík papierov. Brašňu použil ako improvizovaný stolík.

Rozbalil papiere a zasvietil.

„Pristúpte bližšie."

Až teraz zistili, že je to poskladaná mapa a Zdeno sa snažil natočiť ju tak, aby aj oni niečo videli.

„Pozrite, toto je mapa, čo mi nechal môj otec. Robil tu lesníka predo mnou skoro päťdesiat rokov."

Krauz si aj v chabom svetle baterky všimol, že mapa je žltá od staroby a okraje má ohryzené od myší. Nahol sa bližšie a v dolnom rohu zbadal veľkú okrúhlu pečiatku s orlicou a rohovú tabuľku vypísanú starým písmom. Z dlhého názvu rozumel iba slovu wehrmacht.

„Je to stará nemecká mapa z druhej vojny. Tu všade naokolo mali Nemci muničné sklady a sieť bunkrov. Nielen tu, všade okolo Nášho Mesta mali bunkre, ale zakreslené mám iba tieto tu na okolí. Všetky cesty zjazdné autom v týchto lesoch vybudovali oni, po vojne sa iba upravili a vysypali makadamom. Môj otec im asistoval pri výstavbe a nechal si kópie. Rusi ich po vojne potrebovali tiež a štátna bezpečnosť ho kvôli nim vypočúvala iba raz. Nič mu nespravili, prežil. Veľmi rýchlo pochopili, že to tu nikto nepozná lepšie než on, nechali ho na slobode, ale musel spolupracovať zase s nimi. Všetci sa báli, že je to tu zamínované, a okrem toho, po vojne sa obzvlášť intenzívne hľadali pozostatky nemeckého lupu, čo nazbíjali po celej Európe, takže akékoľvek mapy a ktokoľvek s miestnou znalosťou bol vítaný. Jedine tento fakt mi zachránil otca, inak by ho za kolaboráciu zastrelili hneď za hájovňou. Pozrite, toto všetko sú kópie, čo Nemcom ukradol počas výstavby a zatajil pred Rusmi. Je tu všetko, cesty, skratky, bunkre, sklady, zátarasy, všetko. A teraz sa pozrite sem... tu sú zakreslené jazerá, tu je terajšia lesná správa a tadiaľto sme išli. Tu sme teraz, týmto smerom je sever," Zdeno vysvetľoval a ukazoval prstom, „už ste v obraze?"

Krauz prikývol. Burgerovi to bolo v podstate jedno, tma ako tma, strom ako strom.

„A tu je starý bunker," dodal Zdenko tichým hlasom, aby niekoho nevyplašil.

Všetci sa nahli bližšie nad mapu.

„Ako sme ďaleko?"

„Asi pol kilometra. Ale lesom a dolu kopcom, takže to trochu skresľuje."

„Asi? Vy ste si to neboli obzrieť?"

„Pán Krauz, v tej časti lesa som bol už veľakrát, ale priamo pri bunkri nikdy. Je tam oblasť asi pol hektára v kotline, ktorá je stále podmáčaná a rastie tam príliš vysoká tráva. Ktovie, v akom stave je podložie a či tam človek nezapadne. Okrem toho si uvedomte, že tie svine dávali pri ústupe všade míny, tak kto by to riskoval. Pred piatimi rokmi kúsok odtiaľ nejaká partia vysokoškolákov našla debničku granátov. Funkčných. Pritom hľadali pozostatky nejakého rímskeho osídlenia či čo. Navyše, tadiaľto sa tiahne celá sieť bunkrov," Zdeno ukázal líniu krížom cez celú mapu, „a nie všetky sú

odkopané a prístupné. Môže sa stať, že prejdete popri muničáku, a ani ho nevidíte, taký je zarastený alebo zdevastovaný."

„A čo s tým máme my? Načo nám to ukazujete? My nie sme pyrotechnici!" Krauz bol síce trpezlivý, ale už chcel mať v celej veci jasno.

„Lebo tu som bol, keď som po prvý raz počul hlasy," Zdeno ďobol prstom do mapy.

„Kúsok od bunkra?" spýtal sa Krauz a odhadoval vzdialenosť podľa mierky.

„Kúsok."

„A?"

„Neboli to bludy a nebol som ožratý! Prvý raz áno, priznávam, ale potom nie!"

„A dnes v noci ste tam boli znova," pokračoval Krauz vo výsluchu.

„Bol som. Našiel som pascu na vysokú a potom som išiel sem," Zdeno znova ďobol prstom kúsok od červeného štvorca aby bolo jasné, kade sa túlal.

„A?"

„A počul som tie hlasy." Burgera to prestalo baviť.

„Zavolajte si exorcistu alebo špecialistov na duchov, poprípade navštívte lekára, robte si, čo chcete, len nám už nevolajte! Toto fakt nemá význam."

Chcel odísť a poklepal Krauza po ramene.

„Počkajte," zastavil ich Vereš. „Tak im to dopovedz celé, aj s tou tvojou fantastickou teóriou, nech to už máme za sebou, lebo ti fakt ujdú."

Detektívi na seba pozreli prekvapene, ale aj netrpezlivo, a Krauz namieril na Zdena prst.

„No!? Ale rýchlo!"

Zdeno sa odhodlal.

„To nebola jediná pasca, čo sme našli. Odkedy nám začali miznúť srnce a aj daniele, našli sme ich už osem. To jeden človek ťažko obehá, a aj keď nevieme, akú mali úspešnosť, aj tak by sa mäso nedalo spracovať v jednej reštaurácii."

Zdeno nahodil udičku a odmlčal sa, či sa nechytia, ale detektívi iba stáli a sklamane gánili. Chudák lesník, asi to fakt nemá v hlave v poriadku.

„Mám teóriu. Keď som si v hlave zrovnal všetky fakty, vyšlo mi iba jedno jediné, Alino nebol sám! Musí tu byť celá organizovaná partia a hlavný stan si zriadili v jednom z týchto bunkrov. Je tam stála teplota, dosť nízka na to, aby udržala mäso v čerstvom strave až do ďalšieho prevozu. Preto som odtiaľ počul hlasy. Alina ste včera zatkli a ich chytila panika. Sú tam a radia sa a zametajú stopy. Ak tam teraz pôjdeme, chytíme ich všetkých, ako sa hovorí, in flagranti! Čo vy na to?"

„Že výraz in flagranti sa poväčšinou používa pri páchaní niečoho úplne iného. Ale už sa v tom orientujem celkom presne," hlesol Burger. „Preto ste nás vytiahli až sem, aby sme za vás vyťahovali horúce gaštany, že?"

„Takže uznávate, že moja teória je pravdivá?"

„Nie, to som nepovedal, vlastne som vám chcel oficiálne oznámiť, že je to najväčšia hovadina..."

„Ale môže to byť organizovaná partia a môžu byť extrémne nebezpeční. A môžu mať zbrane. A extrémne nebezpečných páchateľov so zbraňami predsa vyšetrujete vy, nie? Takže dobre sme spravili, že sme volali práve vás, nie?"

„... akú som kedy počul. A aby bolo jasno, o organizovaných skupinách vy viete veľké guľové, a posudzovanie, či sú extrémne nebezpeční, nechajte láskavo na vyšetrovateľoch. My žiadnych pytliakov nevyšetrujeme, takže ste nás volali úplne zbytočne! Odchádza..."

Burger sa zvrtol na odchod, ale Krauz ostal.

„Možno na tom niečo bude..." zašomral skoro až previnilo.

Burger sa prekvapene zarazil a aj potme sa mu v očiach dala prečítať výčitka. Aj ty, Brutus?

„To... myslíš vážne?" a aby zakryl rozčarovanie zo zrady, zapálil si ďalšiu.

„Iba čisto teoreticky, Edo. Ak tvrdí, že niečo počul, tak niečo počul. Sme už tu, tak čo naškpekulujeme? Vieš dobre, že najbližšie sa sem dostaneme až okolo penzie v rámci prechádzky s vnúčatami, takže prečo to nevyužiť a nepozrieť sa tam teraz? Čisto iba zo zvedavosti. Ak odídeme, ostane celá vec nevysvetlená a oni sami si s tým neporadia."

„Veľmi múdro," pochválil nového komplica Zdeno a Burger ho za to zmrazil výhražným pohľadom. Odpľul si.

„A vy, pán Vereš?" Burger vytrvalo hľadal spojenca aspoň u staršieho lesníka.

„Ja mám na Zdenove teórie vlastný názor, ale fakt je, že keď sme už tu... a sami si s tým naozaj neporadíme, takže..."

„Že som sa aj pýtal! Ste v presile, tak poďme, doriti..."

Zdeno nadskočil.

Dve silné baterky prerezávali tmu a Krauz sa úprimne čudoval, ako sa môžu lesníci orientovať v spleti úplne rovnakých kmeňov a úplne rovnakých konárov. Napriek jeho dezorientácii obaja lesníci kráčali isto krížom cez les a ani sa nesnažili nájsť nejakú cestičku.

Odrazu sa les rozostúpil, vyšli na čistinku a na jej konci baterky ohmatali stenu vysokej trávy.

„Tak do toho svinstva ma nedostanete! Určite nám bude po prsia. Počkám tu!"

„Edo, neblbni, pôjdu prví a vyšliapu nám cestu."

Zdeno vytiahol mapu, chvíľu po nej chodil prstom hore-dole a z boka na bok, otočil sa vpravo, potom urobil vzorový ľavobok a ukázal prstom do tmy.

„Tam sa dvíha svah, to je zakreslené tu, toto je rovinka, tá je zakreslená tu a... bunker je týmto smerom, ale bližšie to budeme mať z tamtoho kúta čistinky. Poďte za mnou."

Obchádzali vysokú trávu a Krauz si neodpustil poznámku, že má od strachu ritku zlepenú ako ochrancovia celosvetového mieru vo Vietname. Takto nejako si predstavoval ich nočné hliadky a pochody cižungľou, a aj sa trochu prikrčil, keby dačo.

Zdeno zastal.

„Pozrite, že som mal pravdu!" zvýskol, ale Vereš ho zdrapol za plece s hlasným pssst, ty debil! Aj jemu hrali nervy. Cez trávu viedol chodník.

Nebol to chodník, boli to iba vysoké stebla trávy naklonené na obe strany, ale dalo sa medzi nimi pohodlne prejsť, a keď lesníci zasvietili na zem, zistili, že to niekto aj spravil, a nie až tak veľmi dávno. Vereš si čupol.

„Toto nespravila raticová, ani žiadna iná, toto je bagandža, ako zákon káže."

Krauz nebol bohvieaký stopár, ale odtlačky v mäkkej zemi boli čitateľné aj pre amatéra.

„Doboha aj s vami," musel priznať Burger, keď si prezrel stopy v tráve. „Záležte dozadu!" odstrčil Zdena a vytiahol pištoľ.

Ak to začal brať vážne Burger, musel aj Krauz. Aj on vytiahol pištoľ, skontroloval zásobník a poistku, aby si neodstrelil parťáka, a vykročil za ním. Ani jeden z lesníkov nenamietal. Predsa len, na horúce gaštany je lepšie mať ľudí...

„Ako sme ďaleko?"

„Podľa mapy asi sto metrov, ale..."

„Tak kušujte! Dajte mi jednu baterku, a nie aby vám napadlo baštrngovať s brokovnicami! Teraz sme vpredu my a zatiaľ sme spolu, tak nestrieľajte!"

Tráva bola po prsia iba na začiatku, potom už vyše hlavy, a po chvíli nevideli ani na krok. Zem sa zmenila na blato, ale zvláštne, lebo držalo pokope ako guma a skoro vôbec nemľaskalo a nešpinilo topánky. Hustá hmota, posiata výrazným vzorom turistických vibramiek alebo vojenských topánok, sa neprebárala, ale pružila.

Burger im kývol dozadu, aby išli tichšie a nebohovali.

Tráva sa odrazu skončila. Vypľula ich na čistinku ako štopeľ z fľaše šampanského. Zarazene ostali stáť pred čudne súmerným kopcom. Burgerovi až teraz napadlo zhasnúť baterku.

„Krista! Zhasnite! Rýchlo zhasnite!"

Veselú atmosféru rodinného výletu im dokreslilo zahúkame sovy a náhly poryv vetra. Rozvinil trávu a stebla sa ozvali zlovestným šušťaním. Mesiac zakryl zatúlaný mrak a oni zostali v úplnej tme.

„Keby som tu bol sám, tak sa poseriem," priznal sa Krauz.

„Ja tu nie som sám, a už som ťa predbehol," zmučene sa zaškeril Burger.

„Ticho, chlapi, toto nie je sranda..." zaprosil Vereš.

„A čo teraz? Čo je to za kopec, je v mape?" zašepkal Burcrpr

„To nie je kopec, to je vrchná časť bunkra. Sme tu, ani nemusím pozerať do mapy."

„Tak ticho, kto musí niečo povedať, tak nech Šepká, ale radšej nemuste!"

Krauz chcel pochváliť kolegu za ďalšie novoobjavené slovo v materinskom jazyku, ale Zdeno odrazu sykol a Krauz aj zabudol, čo chcel.

„Všetci sem, psst...!"

Oceľové dvere neboli vo svahu, ale ležali na zemi, presnejšie na nízkom betónovom sokli zarastenom trávou. Nebyť lesníckeho cvičeného zraku, nahľadali by sa.

„A tam je komín."

„To je vetrák, kvôli vzduchu, pán policajt!" „Bez urážok, prosím."

Burger rozsvieti! baterku a svetlo tlmil medzi prstami. Obstúpili padacie dvere každý z jednej strany a skúmali ich.

„Pozrite," ukázal Zdeno.

Čupli si. Obidva pánty boli tmavšie než ostatná časť kovu, akoby boli vlhké. Zdeno skúsil prstom a ovoňal. „Olej."

A tým bolo povedané všetko. Ak sú päťdesiat rokov staré dvere naolejované, nedá sa predpokladať, že by ich ešte používal wehrmacht.

Namiesto kľučky bola uprostred dverí páka a niekto pod ňu podsunul železnú tyč, prečnievajúcu betónový sokel na oboch koncoch. Burger ju opatrne odložil a skúsil pohnúť pákou. Bez problémov sa pohla a nezaškrípala. Keď ju posunul vyššie, zistili prečo. Aj ona mala kĺb vylepšený olejom.

Krauz sa rozhliadol.

„Chlapi, nie sú na tom kopci okná alebo strieme? Nemôže nás niekto zvnútra pozorovať?"

„Žiadne okná ani strieľne, toto neboli bunkre v obrannej línii, tá je kúsok bližšie k mestu, toto je štáb alebo hlavný stan, prípadne sklad, a na povrch vedú iba jedny dvere a vetracie komíny. Pár takýchto bunkrov som si už prezrel."

Zdeno vysvetľoval s takou istotou, že mu bez reptania uverili.

Burger sa zaprel do dverí a opatrne ich nadvihol ako poklop na tanku. Neboli to padacie dvere, ako si myslel na začiatku, boli dvíhacie. Ani nepípli, pánty boli naozaj kvalitne naolejované. Pomohli mu, aby dvere nebuchli. Pod nohami sa im otvorila štvorcová šachta a do nosa udrel vlhký, zatuchnutý zápach zle vetranej pivnice. Kto by chcel ísť dole, rebrík nepotreboval, lebo v stene boli zabetónované stúpačky ale kto by chcel ísť dole?

„Kto chce ísť dole?"

„Ja," prihlásil sa Zdeno, lebo bol z nich najchudší, a okrem toho to bol jeho objav. Ak by sa dole váľali tony nemeckého zlata, chcel mať najviac. Ak by tam boli pozostatky všetkých srncov, chcel mať aspoň slávu.

Všetci súhlasili a Vereš mu vzal brokovnicu. Zdeno opatrne vhupol do otvoru a postupne mu mizli nohy, pás, ramená, a napokon aj hlava. Vystrčil ruku ako z potápajúcej sa ponorky a zasyčal.

„Baterku..."

Podali mu ju a zmizol úplne.

Nahli sa nad otvor a pozorovali ho, ako zostupuje. Šachta nebola hlboká, sotva štyri metre, a o chvíľu stál Zdeno na zemi. Videli ho, ako sa prikrčil a svetlom z baterky pokropil vnútro bunkra. Vzhliadol hore, prudko mykol hlavou a zažmurkal, lebo mu do oka padla špina, a keď si ju opakom ruky vyžmolil, zašepkal:

„Zatiaľ nič nevidím, iba betónovú chodbu."

„Počkaj! Sám nechoď, ideme aj my."

Krauz uznanlivo poklepal kolegu po chrbte, lebo Burger nelenil a už zostupoval dole. Na to, že sa mu sem vôbec nechcelo ísť, bol až príliš aktívny.

Zostúpili všetci štyria.

„Pozrite," Zdeno zasvietil na zem, „sú tu presne tie isté stopy ako vonku v tráve."

Prvý vykročil Burger, za ním Krauz a potom lesníci. Chodba bola taká vysoká, že mohli kráčať vzpriamene, ale podvedome sa prikrčili a postupovali v husom rade pri stene. Mäkkú zem vystriedal tvrdý betón, takže bolo jasné, že zem napadala zvrchu, kým bol poklop otvorený, alebo ju sem niekto nahádzal v snahe zrušiť celý bunker, ale keď zistil, čo je to za drina, vykašlal sa na to.

Po stenách sa plazili zväzky čiernych drôtov, kedysi sa tu asi aj svietilo a dalo sa telefonovať.

Chodba sa odrazu rozdvojovala v tvare písmena T. Prezreli časť naľavo, ale našli iba pár miestnosti bez dverí. Nebolo v nich nič, vôbec nič, iba vlhko a smrad.

Prezreli aj druhú časť...

Burger ukázal prstom na betón pod nohami. Stúpali po kúskoch zeminy povypadávanej z hrubého vzoru na podrážkach. Teraz išli správnym smerom.

Jedna miestnosť bola bez dverí a prázdna, do druhej nevideli, lebo namiesto dverí visela medzi zárubňou hrubá celta.

Rozostúpili sa dvaja z každej strany. Burger ukázal pištoľou na Verešovu brokovnicu a potom na celtu. Vereš pochopil a hlavňou kúsok odhrnul. Burger nazrel, chvíľu žmúril a potom cez škáročku nasmeroval dnu svetlo z baterky.

„No doboha! Chlapi!"

36. Kapitola

Oslava úspechu oddelenia vrážd sa končila klasickým spôsobom, nočné hliadky začali rozvážať prvých odpadlíkov domov. Zopár chlapov sa vytratilo do barov nočného mesta na dorážky a Majchrán dobre vedel, že piatkové ráno bude na oddelení vrážd smutné, ubolené a riedke. Riedke v zostave, lebo určite zavolá zopár trasorítok, že si berú jeden deň dovolenky.

Majchrán sedel za veliteľským stolom a pozoroval Hanzela, ako sa snaží poumývať poldecáky.

„Ser na to, ráno to spravíme, a tiež..."

Hanzel sa nedozvedel, čo ešte ráno spravia, lebo šéfovi sa začkalo a potom sa začal dusiť, takže kým znovu nabral dych, zabudol, čo chcel povedať, a iba dodal tiché do riti aj so štikútkou a bolo po inštruktáži.

Hanzel ďalej umýval poldecáky a ukladal ich na kraj umývadla. Keď krajný spadol, došlo mu, že buď ich je už veľa, alebo má príliš krátke umývadlo, a začal ich ukladať za seba na stôl.

„Bude svitať," oznámil im Vaňa a namáhavo vstal z kresla, „idem sa vyvaliť do kancelárie, na ranný nástup ma zobuďte."

Zazvonil telefón.

„Ktoré hovädo..." Majchrán sa rýchlo nahol k telefónu, lebo ostrý zvuk zvončeka im trhal ubolené bubienky. „Majch..." štiklo sa mu. „To si ty, šéf e?"

„... chráň. Kto asi? Edo, odkiaľ voláš?" „Z nemocnice. Zadrž tam toľko ľudí, koľko sa ti podarí. Podľa možnosti triezvych. Niečo sme s Krauzom našli. Asi budeme potrebovať pomoc. Do telefónu sa to nedá vysvetlit, ale už ideme hore, poseriete sa!" Burger položil.

Majchrán zložil tiež a pohodlne sa oprel o operadlo. Chviľu nechápavo civel na telefón a potom sa smutne spýtal Hanzela. r/

„Čo pil Edo celý večer?"

„Vodku."

„Zvláštne, ja tiež, a nezbláznil som sa."

37. Kapitola

Burger sa plecom oprel do celty a chcel vbehnúť dnu, ale uvedomil si, že ak je tam jeden, môže ich tam byť aj viac, a dokonca s puškou rovno za celtou, a tak sa stiahol a zreval:

„V mene zákona, odstúpte k stene, aby som vás videl! Tu je polícia! Sme ozbrojení a v krajnom prípade budeme strieľať! V mene zákona, ustúpte!"

Ani Krauz, ani lesníci netušili, čo videl, a vôbec netušili, čo Burger spraví, takže keď na plné hrdlo zareval v mene zákona, až nadskočili od prekvapenia a Zdenovi vypadla baterka. Burgerov hlas sa niesol betónovými chodbami ako dunenie uragánu.

Už nebol dôvod zakrádať sa potichu ako špióni, už nebol dôvod čakať. Už boli tak či tak prezradení. Burger ukázal pištoľou na kraj celty pri Krauzovi, potom na svoj a prehnane artikulujúc perami ich odštartoval.

Raz... dva... tri...

Ramenami a sklonenými hlavami vrazili do visiacej celty a vbehli dnu.

Burgerova baterka nestačila na všetko. V úplnej tme sa lúč svetla mihal sem a tam a Krauz v prvom momente nevedel, kde je nepriateľ, kto je s ním a na koho má skočiť. Ostal stáť uprostred miestnosti a dezorientovaný čakal útok. Nikto nezaútočil. Nikde nikoho.

Trochu pomohla Zdenova baterka, sotva ju našiel, vbehol za nimi. Chlapi sa otáčali koldokola a dvoma svetlometmi kosili nepriateľa.

Až keď prežili prvý moment prekvapenia, zbadali, že nepriateľ je iba jeden, a aj ten zavretý v klietke.

„Tam," ukázal Burger.

Lúč svetla nasmeroval na stôl a na petrolejovú lampu. Vereš nelenil, nadvihol cylinder a zapálil knôt. V bunkri sa rozsvietilo.

Stáli v jedinej miestnosti, kde bolo nejaké zariadenie. Stôl, oproti nemu železná vojenská posteľ s pohúžvanou dekou, v rohu železná klietka, vedro s handrou namiesto vrchnáka a všade plno zaschnutej krvi. Aj na zemi, aj na posteli, aj na stene nad posteľou. Aj striekance, aj šmuhy.

Klietka bola malá, sotva meter krát meter. Muž v nej si ani nemohol vystrieť nohy. Sedel na kuse handry a hlavu mal padnutú na prsia. Nehýbal sa.

„Pane?"

Burger ho oslovil a Krauz rýchlo pozrel pod posteľ. Teraz si bol úplne istý, že v celom bunkri okrem nich niet živej duše. Možno ani ten v klietke už nebol živý, lebo sa ani nepohol.

„Pane?" zopakoval Burger.

Zdeno sa zohol ku klietke a ohmatal visiacu zámku.

„Brnkačka," povedal a vybehol von.

„Pane, počujete ma?" Burger nestrácal trpezlivosť.

Zdeno sa vrátil a zhora priniesol železnú tyč. Zasekol ju medzi zámku a mrežu a zapáčil. Nič. Na druhý pokus uško na zámke prasklo. Tyč mu vypadla z rúk a zarachotila na betónovej podlahe. Zdeno spadol a asistujúceho Krauza zachytil Burger.

Muž v klietke sa ani nepohol. Iba sedel. Vereš opatrne otvoril mrežu a spýtavo sa pozrel na Burger a, či smie. Nikto nevedel, či smie, či mu neublížia, ak sa ho dotknú a pokúsia sa ho vytiahnuť. Nikto nevedel, či je polámaný, či má zlomenú chrbticu, či dýcha alebo čo vlastne je s ním.

Iba sedel.

Bol oblečený v modrých vojenských teplákoch, čo mal obuté nevideli, lebo chodidlá mu zakrývala deka a čierne vlasy mal vzadu ostrihané tak nakrátko, že mu bolo vidieť biely krk. Do tváre mu nevideli.

„Skúste, ale opatrne," rozhodol Burger.

Vereš za ním vliezol a chytil ho za ruku.

„Žije, je teplý."

Potiahol chlapa k sebe, a keď začal padať, zachytil mu rameno. Viac by sa ich do klietky nevmestilo, a tak to museli nechať na Vereša. Poradil si. Štvornožky vycúval von a chlapíka opatrne ťahal za sebou. Keď mu vytiahol hlavu a plecia, pomohli ostatní. Zdrapli ho za ruky a za nohy a preniesli na posteľ. Z tváre mu odhrnuli vlasy.

„ Ježišukristenanebi..."

Už vedeli, čia je krv naokolo. Tvár sa nedala rozpoznať. Namiesto očí na nich civeli fialové zdurené polmesiace. Jedno obočie bolo roztrhnuté priečne a druhé po dĺžke. Pery veľké ako gamby ťavy. Nos zlomený nabok. Celá tvár zamazaná hnedou zaschnutou krvou a spuchnutá ako po útoku divých včiel. Vlasy na čele a na boku zlepené krvou do hrubých povrazcov a tepláková bunda na prsiach premáčaná až po pupok. Mokré miesta mal aj v rozkroku a na zadku. Smrdel. Obuté nemal nič, bosé nohy trčali z teplákov a každý prst bol rozšliapnutý, modrý a opuchnutý.

„Ak je toto posledný partizán, tak zopár esesákov tu niekde ešte musí byť..." zašepkal Krauz, „toto nemohol urobiť normálny človek!"

Vereš sa zohol a ucho priložil k chlapíkovým ústam.

„Dýcha. Slabo. Prerývane... už nedýcha... boha!"

„Tep!" poradil Burger.

Vereš mu pichol prsty zboku do krku a zatlačil na tepnu tak nešetrne, až mu odletela hlava na druhé rameno.

„Nič! Asi má zlomenú krčnú chrbticu a ako sme ho naťahovali, skolaboval!"

„Masáž srdca!"

Vereš nelenil a rozopol mu zips na teplákovej bunde. Chlapi odskočili od postele.

Z teplákovej bundy na nich vykukli podozrivo ženské prsia. Boli by celkom pekné, ale pravé malo nahryznutú bradavku a ľavé bolo skoro celé fialové a pod kľúčnou kosťou ohraničené hlbokou reznou ranou v tvare poloblúka. Esesáci sa mu snažili odrezať prsník.

Vtedy sa človek na posteli prebral. Zhlboka vzdychol a z kútika úst sa mu vyvalila hustá čierna zrazenina. Dusila ho, ale Verešov nešetrný zákrok na krk náhodou pomohol, už bola vonku a muž sa bolestne nadýchol ako potápač na hladine po nevydarenom ponore.

Otočil hlavu k nim a jedno oko sa otvorilo. Cez tenkú škáročku zbadali záblesk života. Oko si premeralo Krauza, lesníkov a spočinulo na Burgerovi.

Zdemolované pery sa pohli. Až teraz si všimli, že všetky predné zuby mu chýbajú.

Umučený človek z posledných síl zašušlal:

„Ujo... Edo... zavrite Alina..."

38. Kapitola

„Čo chcú? Pracovať?" Hanzel neveril vlastným ušiam. „To ten mladý! Rišo už nedostane ani poldeci a bude piť iba mlieko! Cucne si trochu vodky a už fantazíruje." „Ty vieš, kam išli?"

Majchrán ešte stále sedel vo veliteľskom kresle a hojdal sa hore-dolu. Hanzel doumýval poldecáky, pozametal črepiny z troch rozbitých, prázdne fľaše poukladal do rohu kancelárie a vyvalil sa do kresla oproti šéfovi.

„Spomínali niečo, že idú k tým lesníkom a že to súvisí s naším prípadom..."

„Táák... lesníci! To vysvetľuje všetko! Určite ich zavolali na nejakú oslavu! Ožrali sa ako Dáni a teraz sa robia vtipní! Veď vieš, ako slopú lesníci!"

„Viem, hrúúza! Mal by to už niekto zatrhnúť. Tak hovoríš, že Edo bol na mol? Alebo... šak povedz, ty si s ním hovoril. Bol ožratý?"

„Nie, hlas mal normálny... to ma serie..." zaváhal Majchrán.

„Tak čo spravíme?"

„Nalejeme si?"

Hanzel zaváhal.

„Edo má síce zvláštny humor, ale nie ako ja a Rišo. Ak by volal Rišo, tak sme za vodou, vieme, o čo ide, ale ak volal Edo..."

„Tak dobre! Chvíľu to vydržíme, nenalievaj, ale ak si robili srandu, tak platia po litri. Zalez k Váňovi a zdriemni si, keď prídu, zobudím ťa."

39. Kapitola

Burger sa zohol a zahľadel sa do škáry medzi odutými viečkami. Tmavohnedá zrenička sa stiahla, takže žila, ale nebola pri vedomí. „Kristepane!"

Burger sa postavil tesne nad posteľ, postavil sa na špičky a zvrchu si prezeral hlavu na posteli.

„Kristepane... povedala ujo Edo... to je... to je..." ale nedokázal dopovedať.

Pomohol mu parťák.

„Ľudia... veď to je asi... Angelika!"

Zmeraveli.

„Tá zavraždená?" spýtal sa Zdeno. „No..." odpovedal Krauz.

Burger sa zlomil, kľakol si k nej a trasúce sa dlane jej priložil na spuchnuté líca. Hlava sa jej okamžite rozvibrovala z boka na bok.

Krauz sa prebral prvý. Okamžite pochopil dve veci. Takto sa nespráva detektív z oddelenia vrážd k obyčajnému poškodenému, a po druhé, ak ho neodtiahne, tak jej ublíži.

Zdrapol ho za plecia a potiahol k sebe.

„Kompl... nevieme, v akom je stave, nesmieš jej triasť hlavou! Vydrž! Uhni!" a odstrčil ho dozadu.

Burger sa nebránil. Bol v šoku, Krauz to dobre vedel a nechcel, aby to pochopili aj ostatní. Začal rýchlo konať.

„Dobre... páni..." pošúchal si bradu, „takže takto! Pán Vereš! Čo robíte, keď nájdete kolegu zraneného v lese?"

„Dáme mu vodku."

„A potom?"

„Prvá pomoc. Treba zistiť, či dýcha, či bije srdce, čo má zlomené."

„Žije, bije, dýcha... čo ďalej, ale rýchlo!"

„Preberme ju, nech nám povie, čo ju bolí. Či hýbe nohami a rukami, či nemá zlomenú chrbticu."

„Preberme... ale ako?"

Zdeno sa vedel vynájsť.

„Na," podal mu pollitrovku.

„Tento nápad tu už bol, ale ja sa bojím, čo ak..."

„Hit nemôže nič pokaziť, veď to iba dezinfikuje."

Dobrý nápad. Bola celá krvavá, dezinfekcia asi naozaj nemôže ublížiť. Krauz jej do bezzubých úst nalial trochu vodky. Zakašlala, vypľula bublinky ružovej tekutiny a začala sa brániť doráňanými rukami.

„Angelika... Angelika, pokojne," Krauz jej zachytil mávajúce ruky a prinútil ju k poslušnosti. „Nič ti už nehrozí, je tu ujo Edo a polícia, už je to v poriadku, rozumieš mi?"

Nereagovala. Chcela sa s Krauzom biť. Zovrel jej ruky a pritlačil ich na prsia.

„No táák... pokojne! Je tu ujo Edo, počuješ ma? Je tu ujo Edo, sama si ho oslovila, poznáš ho."

Prestala sa brániť. Burger odsotil kolegu a nahol sa nad ňu.

„To som ja, dievčatko..."

Oko si ho všimlo. Zvädla. Už pochopila, že je dobre.

„Chrbtica je evidentne v poriadku, hýbe sa normálne, teraz ju musíme posadiť."

Rady Vereša si všetci vážili a neváhali ich poslúchnuť. Posadili ju. Hlava jej padala dopredu, ale inak sa držala.

„Musíme ju dostať von," povedal Burger a Krauz na neho vyvalil oči.

„Doriti! To mi ani nenapadlo!"

Potom si uvedomil, že práve teraz nie je vhodná chvíľa na vraždársky humor. Hlavou kývol k lesníkom. „Ako?"

Burger ju vzal na ruky ako malé dieťa. Zavzdychala, hlavu si schovala na prsia a ruku prehodila cez jeho krk. Celú cestu chodbami jej hľadel do zdemolovanej tváre a chalani mu svietili pod nohy a viedli ho.

Problém nastal pri šachte.

„Angelika, si schopná..." Krauz ani nedopovedal. Omdlela.

„Nevadí," rozhodol Zdeno. „Roztiahnite jej nohy."

Za iných okolností by ho bol Burger zastrelil, ale teraz ho poslúchol. Zdeno si čupol, bezvládne telo mu posadili na plecia, Krauz išiel o priečku pred ním a ťahal ju za ruku a obaja hrdinsky ignorovali silný zápach moču a krvi, čo z nej vanul. Krauz ju opatrne ťahal a odľahčoval Zdena a zároveň udržiaval jej telo vo vzpriamenej polohe. Vereša poslali dopredu, aby ich vytiahol, keby sa niečo pokazilo.

Nič sa nepokzilo, iba sa raz v úzkej šachte zasekla a raz im skoro spadla. Zdeno musel zostúpiť nižšie, aby jej nezlomil krk, a Krauz visel nad ním ako netopier. Vereš hore pri otvore robil, čo mohol, a keď ju konečne zachytil za ruku a pomohol von aj Krauzovi, sadol si do trávy a po tvári sa mu valili potoky potu.

„Boha!"

Dychčali všetci, ale boli iba na začiatku. Burger ležal vedľa nej v tráve a kontroloval, či dýcha.

„Chalani... rýchlo..." zaprosil.

„Pán Vereš, ako ich nosíte z lesa?" spýtal sa Krauz.

„Dá sa nasekať haluzina a spravíme improvizované nosidlá a..."

„Kašlite na nosidlá, rýchlo, nemáme čas," vyštekol udychčaný Zdeno a predklonil sa. „No čo čumíte? Postavte ju, ja si ju vezmem na plecia a znesiem ju dole."

Krauz pochopil.

Nebola ťažká, ale mŕtva váha je oveľa ťažšia, než by sa zdalo. Boli síce štyria, no keby ju ťahali každý za jednu ruku a nohu, iba by sa kymácali lesom a poudierali by ju ešte viac, než bola. Postupovali by oveľa pomalšie, než keby ju niesol jeden. Zdeno mal pravdu.

Krauz s Burgerom ju nasilu postavili, Zdeno sa zohol a ohnutý krk jej vrazil do brucha. Potom ju iba postrčili a pomohli mu vzpriamiť sa. Ležala mu krížom cez plecia ako vrece zemiakov. Zdeno si jednou rukou zafixoval jej nohu, druhou ruku, dvakrát podskočil, aby sa mu na pleciach usadila, a ukázal bradou dopredu.

„Prerazte mi cestu."

Kašlali na poltopánky, na nohavice aj na saká, kašlali na premočené ponožky aj na roztrhané košele, razili si cestu krížom cez trávu ako ruské kombajny, ani nemecké míny ich nemohli zastaviť, a keď skončili, v tráve ostal po nich pás ako po americkom tornáde. Zdeno sa vyznamenal.

Bol z nich síce najmenší, ale bol samá šľacha a určite najsilnejší. Nikto by nedokázal s takou záťažou prebehnúť krížom cez les v takom rekordne krátkom čase. Vlastne, ak by tam boli iba detektívi, tak by neprebehli vôbec, to sa jednoducho nedá. Zdeno behal po kopcoch každý deň, zaťal zuby, sklonil hlavu a vyrazil vpred. Vereš mu svietil pod nohy a rozrážal kríky. Ani raz nepoužili lesný chodník. Išlo o život. Bežali krížom cez les a detektívi im sotva stačili, hoci Zdeno vliekol Angeliku a Vereš dve brokovnice.

Potom sa štvanica skončila.

Vyleteli z lesa a skoro vrazili do altánka. Zdeno sa oprel o auto a zložil náklad. Angelika sa okamžite zviezla k zemi a ostala chrbtom opretá o predné koleso. Ani raz sa neprebrala z mdlôb.

Dobehli aj detektívi. Krauz v pohode, odpľul si iba raz, Burger na pokraji infarktu v predklone vylieval sliny a chriachal ako najatý. Iba dvakrát ho naplo na vracanie a potom zavelil nasadnúť a nezdržovať sa.

Do nemocnice to mali kúsok.

Lekár na centrálnom príjme nespal, práve skončil rozbitú hlavu a umýval si ruky. Až nadskočil, ako sa prehli dvere pod údermi Burgerových päsť.

„Vy ste sa zblázn..." sestrička sa snažila ochrániť posvätnú nedotknuteľnosť pracoviska nočnej služby vlastným telom, ale odletela od pootvorených dverí a do ordinácie sa vovalila masa tiel a lekár zabudol zavrieť kohútik a iba civel na votrelcov.

„Rýchlo! Umiera!"

Stačil jeden jediný pohľad a napriek tomu, že bol odhodlaný zarevať, nezareval.

Niečo také vidí aj lekár iba zriedka.

40. Kapitola

Na koženkovej lavici v nemocničnej chodbe sedeli štyria chlapi. Dvaja mali pištole a dvaja brokovnice. Sestričky ich obchádzali širokým oblúkom a lekári radšej ani nevychádzali.

Už nedychčali. Prestali sa potiť.

Jeden sa z ničoho nič predklonil a zaboril si tvár do dlaní. „Preboha živého, čo sa to deje?"

Dlho čakal na odpoveď. Nikto mu neodpovedal, a tak vstal.

Burger zaklopal na dvere oproti s nápisom izba sestier. „Prosím vás..."

Sestrička radšej dobrovoľne odstúpila od dverí, len aby ju nezastrelil.

„Musím telefonovať," povedal Burger mierne. „Poďte ďalej."

Burger vytočil číslo a čakal. Vedel, že musí počkať, lebo na druhom konci mohla byť sodoma a gomora. Niekto to predsa len zodvihol. „Majch..." štiklo sa mu. „To si ty, šéf e?"

„... chráň. Kto asi? Edo, odkiaľ voláš?"

„Z nemocnice. Zadrž tam toľko ľudí, koľko sa ti podarí. Podľa možnosti triezvych. Niečo sme s Krauzom našli. Asi budeme potrebovať pomoc. Do telefónu sa to nedá vysvetliť, ale už ideme hore, poseriete sa!"

Burger položil. Poďakoval sestričkám za ochotu a odišiel na chodbu. Už si nesadol. Ostal stáť pred trojicou uštvaných chlapov, chvíľu si ich iba tak premeriaval a rekapituloval, čo všetko za posledných pár hodín spolu prežili, a potom tleskol rukami. Tými istými rukami si pošúchal tvár. Stres už opadával. Už sa dostávali do normálu a normálne reagovali.

„Zdenko... ja... sa vám musím ospravedlniť. Robil som si z vás srandu..." „Som zvyknutý."

„... a pritom ste vlastne svojou tvrdohlavosťou a vytrvalosťou zachránili život mojej... dcére mojej kamarátky. Ďakujem. Prepáčte. Pán Vereš, aj vám ďakujem. Chlapci, veď vy viete za čo. Načo zbytočné slová."

Muži vstali.

„Budú ju operovať," úplne zbytočne poznamenal Zdenko, lebo im to aj tak pred pol hodinou povedal doktor na chirurgii. „Bude v poriadku, uvidíte."

Burger prikývol a povzbudivo sa usmial.

„Tak poďme domov," zakončil smutne a dosť unavene Vereš.

Krauz a Burger prikývli, hoci vedeli, že domov tak skoro nepôjdu.

41. Kapitola

Majchránovi tiekla voda na hlavu skoro tri minúty. Aby sa neutopil, stál pri ňom Burger a držal ho pri umývadle a reguloval mu prúd vody a ignoroval protesty ako ty hovädo, už dosť, alebo okamžite ma pusti, lebo ťa dám degradovať. Burger bol vytrvalý. Potreboval ho aspoň trochu triezveho.

Krauz išiel zobudiť Hanzela a Vaňu. Že je hovädo, debil a idiot a ešte k tomu kus mužského pohlavného údu a má sa strčiť do... už vedel dávno, ale od nich mu to padlo obzvlášť dobre, lebo najväčšia radosť je škodoradosť.

„Vyserte si, záležte do umy várky a o päť minút u šéfa."

Zavrel dvere skôr, než ho trafilo pravítko.

Svitalo.

Obloha sa vysvietila domodra a veštila ďalší pekný letný deň. Piatok. Každý by chcel mať pekný letný piatok. A pokoj. Taká malá príprava na víkend. Krásny slnečný pokojný piatok.

Ak ho chcete, netlačte sa na oddelenie vrážd.

„Povedz to ešte raz, ale varujem ťa..." zastonal Majchrán a šúchal si hlavu froté uterákom. Nedalo sa rozoznať," či ňou krúti na znak nesúhlasu, alebo aby sa mu skôr usušili vlasy.

„Žije. To je všetko," skonštatoval Burger a čakal, kým sa preberú.

Aj Hanzel, aj Vaňa im závideli, s akou chuťou si zapálili cigaretu. Im nechutilo. Túžobne čakali, kým zovrie voda na kávu.

„Bez kávy mu neverím," zaskučal Vaňa.

Majchrán odložil uterák, učesal sa, pritiahol si uzol na kravate, skontroloval výsledok v zrkadle, opláchol umývadlo a prešiel na opačný koniec kancelárie. Posadil sa do kresla, založil si ruky za zátylok a znova sa stal riadnym šéfom vraždárov.

„Tak vysielajte, debili, ale ak je to fór, tak vám garantujem, že budete šliapať ulice až do penzie. Edo! Prečo ste odišli z oslavy a čo bolo ďalej! Podrobne! Krauz! Mlčal! Na neho tiež príde..."

Burger mu to povedal celkom presne a na Krauza ani nedošlo. Keď bol pri otváraní klietky, zapálili si aj Hanzel aj Vaňa. Keď bol pri posteli a pri identifikácii muža s kozami, zapálil si aj šéf.

„No doriti," skonštatoval Majchrán.

Chvíľu iba tak mlčali a fajčili.

„O poschodie nižšie na oddelení vyšetrovania vyšetrovateľ práve obviňuje Alina z vraždy Angeliky Rigovej. Asi už končia a pôjde do cely. A vy sa tu iba tak zastavíte v rámci vychádzky po lesoparku a hodíte nám do pľacu, že Angelika je v nemocnici. O druhej poobede mám poradu so šéfstvom. Príde aj námestník ministra vnútra. Chceli sme sa pochváliť, ako promptne vieme

vyriešiť hoci aj záhadnú vraždu na brehu jazera, a... teraz..." Majchrán hovoril pomaly, akoby iba pre seba a pre ceruzku, čo hypnotizoval pohľadom a prekladal pomedzi prsty.

„A teraz...?" odhodil ceruzku a spýtavo sa pozrel na Burgera.

„Tak poďme rýchlo uvažovať!" lenže logicky myslieť v tomto stave mohli iba Burger a Krauz, lebo prechádzka v prírode mala na hladinu promile v ich krvi mimoriadne blahodarné účinky. „Zavolaj vyšetrovateľa, nech príde sem k nám, musí o celej veci vedieť pravdu."

Majchrán zatelefonoval.

„Áno, je to nutné... ja viem, že už končíte výsluch, ale žiadne zápisnice nech nepodpisuje... vysvetlím ti to osobne!"

Vyšetrovateľ bol veľmi zvedavý, čo nové chlapci z kriminálky priniesli, lebo prišiel okamžite. „Ostalo aj pre mňa?"

Naliali mu, lebo si boli istí, že to bude potrebovať. Burgerovi sa už nechcelo, a tak rozprával Krauz. Porozprával mu celý nočný výlet až po nemocnicu.

Nemýlili sa. Vyšetrovateľ požiadal ešte o jeden.

„Ja sa z vás zbláznim. Už som napísal uznesenie o vznesení obvinenia, už som ho dvakrát vypočul do zápisnice, na obed mám skompletizovaný spis a môže ísť na kontrolu na prokuratúru a... to nemyslíte vážne! Ako sa to mohlo stať?"

„Jednoducho sa vedľa seba zoradili náhody, ktoré sa dopredu nedali predvídať, a aj malé nenápadné signály o zmene stavu sme ignorovali, lebo sme si ich nevedeli vysvetliť. Matka identifikovala mŕtvolu. Tvár bola hnilobnými plynmi taká zdeformovaná, že sa iba obrysovo zhodovala s Angelikou, a my sme sa s tým uspokojili a brali sme identifikáciu za bernú mincu. Zlomenina pravej ruky sa nedala s ničím porovnať, lebo neexistujú snímky a asi má takúto zlomeninu viac žien, prinajmenšom dve, ako vidíte. Zuby nebolo s čím porovnať, Angelika nemá žiadny záznam u zubára. V noci mi telefonovali z labákov, že krv mŕtvoly a Angelikinej matky nesedí a ja som si myslel, že iba v nemocnici poplietli ampulky. Chceli ste vedieť, čo sme našli na karičke u starého Hanzelku. Vlas z mŕtvoly, nie z Angeliky, ale z mŕtvoly, takže niekto ju na tej karičke prevážal, ale ozajstnú mŕtvolu, nie Angeliku. Ale morfologická zhoda sedí, lebo mŕtva nie je Angelika, ale mŕtvola, chápete? Labáky sa nepomýlili, stotožnili mŕtvy vlas z mŕtvolou, a to z faktického hľadiska naozaj sedí. Našli sme aj zlatý medailón, veľmi malý a veľmi zvláštny, a ja som ešte v noci zabehol za Angelou. Povedala mi, že taký jej dcéra nikdy nemala. Aj to sme odignorovali, lebo sme už mali vraha na lopate a boli sme všetci spokojní. Čo dodať? Náhoda. Občas sa to stáva."

Burger im všetko vysvetlil veľmi jednoducho a teraz fakty zapadali do seba v úplne iných súvislostiach. Zase to boli ozubené kolieska a zase všetko perfektne fungovalo, ale už to bol iný hodinový strojček.

„Čo vieme o novej totožnosti mŕtvoly?" zaujímal sa vyšetrovateľ.

„Nič."

„Čo ju spája s Alinom?" „Nič."

„Máme nejakých nových svedkov?" „Nie."

„Tak za týchto okolností ho nemôžem obviniť z vraždy žijúceho dievčaťa." „Prečo?"

Váňov fór všetci odignorovali. Boli až príliš unavení. Skormútene zvesili hlavy. Výsledok ich doterajšej práce im bol úplne jasný, aj keby to vyšetrovateľ nepovedal.

„Môžem ho obviniť z polovice trestného zákona, od pytliactva, cez ublíženie na zdraví až po znásilnenie a čo ja viem čo ešte... ale z vraždy nie. Veď v konečnom dôsledku ani nevieme, kto tá zavraždená je. Zase." Opäť s vyšetrovateľom iba nemo súhlasili. „Vezmeme si ho do kancelárie a začneme odznova. Toto nerozchodí, to vám garantujem!" navrhol Vaňa.

„Nie. Už nie. Aj tak už vyzerá ako po bitke pri Slavkove. Toto si nemôžeme dovoliť, chlapci, už nie je socializmus, teraz je demokracia, viete si predstaviť, čo s nami narobia novinári, ak sa to dozvedia?" ohradil sa šéf. Burger to už nevydržal a vykypel. „Čo zase, akí novinári!? Čo ste všetci posratí z tých drbnutých novinárov? To akože odteraz nám budú novinári diktovať vyšetrovacie metódy, alebo čo?" „Novinári možno nie, ale verejná mienka..." „Tak ja ti teda niečo poviem, šéfe! Seriem na verejnú mienku! Úplne verejne a bez mienky ti oznamujem, že to hovädo jej roztrhalo škatuľu na franforce a už nikdy nebude mať deti. O jej zadku ani nebudem hovoriť. Natrhol jej slezinu a odrazil ľadvinu, zlomil jej štyri rebrá, zo zubov jej ostala sotva polovica, nos má zlomený na tri časti a ak bude mať šťastie, to jedno oko jej zachránia. Prsty na nohách má skoro všetky rozdrvené. Aby jej predĺžil utrpenie, nosil jej jedlo v obedári a choval si ju tam ako pokusné zviera v klietke. Operujú ju už dve hodiny a sú sotva v polovici. Mučil ju ako v stredoveku, a mňa má srať nejaká verejná mienka?!" Burger ku koncu reval na plné hrdlo. Vydýchal sa a dodal: „Okrem toho zabil to dievča pri jazere, ja som presvedčený, že to bol on, a dostaneme to z neho, aj keby ma to malo stáť odznak."

Nastalo ticho. Všetci prekvapene civeli na Burgera. Vydýchal sa, počkal, zašomral niečo, že prepáčte a neserte ma, a sadol si.

„To nepripustím," ozval sa po chvíli ticho Majchrán. „Odznak jedného z najlepších detektívov, akého som kedy stretol, za takého chudáka, to je nahovno kauf, Edo! Uvedom si, že je to chudák, psychopat, musíme ho dať lekárom, nech ho zavrú do blázinca na sto rokov, ale to je asi tak všetko, čo s ním zmôžeme."

„Pôjde k lekárom, to si buď istý! Dostane sa im do rúk, to ti garantujem, ale až keď s ním skončíme my!" Burger sa znova postavil.

„Napíšte aspoň hlásenie, že sa potkol na schodoch a zranil sa pri predvádzaní."

„To hlásenie som už osobne napísal, neboj sa. Spadol zo schodov a letel dlho, veľmi dlho!"

„Ale nepredvádzali sme ho z Eifelovky, na to dávajte pozor."

Do rozhovoru zasiahol aj vyšetrovateľ.

„Neviem, či nebude treba zmeniť obhajcu. Zavolal som Igora, ale on robí iba vraždy. Neviem, či zoberie aj takýto prípad."

„Kde je?"

„Sedí s ním dole u mňa v kancelárii. Alino je ešte stále obvinený z vraždy, nevedia, že ste ju už našli." „Zavolaj ho sem," rozhodol šéf.

Majchrán nechcel do prípadu ťahať novú osobu a bol by uvítal, keby sa veci ujal Igor. Ešte pred rokom bol vyšetrovateľom polície. Bol jeden z prvých, čo po revolúcii opustili rady polície a išiel do advokácie. Bola to veľká výhoda mať poruke obhajcu, čo pozná policajné praktiky.

Igor prišiel a unavene pozdravil. S detektívmi si popodávali ruky, lebo sa dnes ešte nevideli.

„Čo zas máte, vajčáci? A aby som nezabudol, kto ho vypočúval? Pekná práca, ale medzi nami, keby som tu nebol ja, tak rátajte so sťažnosťou."

„Prečo?" zatváril sa nechápavo Vaňa.

„Vám drbe, veď je zbitý ako žito!"

„Nie je zbitý, ty si nečítal hlásenie o nehode? Spadol na schodoch!" ohradil sa Burger.

„Hlásenie? Ten zdrap papiera na pol strany? Na ten rozsah zranení by ste mali napísať osem hlásení, každé štvorstranové! Že zo schodov! To ste vykopali nové schodisko dole až do Austrálie? Bude sa sťažovať a tvrdiť, že ste ho k priznaniu donútili bitkou."

„Nato si jeho obhajca, aby si ho potopil, nie? Z neho nevy trieskaš ani korunu, nemal by si s tým mať problémy. Vysvetlíš mu, že je tak či tak v prdeli a nech láskavo drží hubu! Okrem toho, na čej strane vlastne si?"

„Už nie som vyšetrovateľ, Edo, som obhajca!"

„Jeho smola. A vlastne o tom sme sa chceli porozprávať. Už to nie je vražda. Angeliku Rigovú sme našli živú. Došlo k omylu. Bude vypovedať proti nemu, ale až neskôr a v inej kauze."

Igor nechápavo vyvalil oči na vyšetrovateľa.

„Je to tak. V prípade došlo k radikálnemu zvratu."

„Z čoho ho teda obviníš?"

„Z polovice trestného zákona, ale na to sa mu môžeme vykašlať! Vraždu tej dievčiny nepriznal a ja mu ju nemám ako dokázať. Nech už sa mŕtva volá

akokoľvek, ja to jednoducho nemám ako dokázať! Je to opäť neznáma mŕtvola a my nepreukážeme vzťah Alina k zavraždenej. A ako ho tak celú noc sledujem, už ani nič neprizná."

„Mám ísť na kávu? Pridáte pár schodov? Prídem o dve hodiny" ponúkol sa obhajca.

„Už nie, vyskúšali sme všetko možné."

„V tom prípade odchádzam."

„Nie, to je to, o čo sme ťa chceli požiadať. Vzhľadom na to, kam sme sa už dostali, nechceme do toho ťahať iné nezainteresované osoby ani nového obhajcu."

Igor chápavo pokýval hlavou.

„Aj tak idem na kávu a vyspať sa. Ak ma budete potrebovať, číslo viete." „Díky, máš to u nás."

Igor odišiel a vyšetrovateľ pokrčil ramenami. „Tak čo s ním? Vezmete si ho ešte na chvíľu?" Vaňa s Hanzelom zbehli o poschodie nižšie, odvliekli Alina a posadili si ho do kancelárie.

42. Kapitola

Alino tušil, že sa niečo stalo. Vyšetrovateľ mu v noci vysvetlil, že ho bude stíhať ako podozrivého z vraždy Angeliky Rigovej a zavolal mu aj obhajcu, lebo vlastného nemal. Obhajca mu povedal, že všetky svedecké výpovede smerujú proti nemu a tak nech si zváži, či sa prizná, alebo odmietne vypovedať. Alino odmietol vypovedať, lebo ako obvinený na to mal plné právo. Potom si to rozmyslel a začal im kŕmiť uši a vyšetrovateľ s ním mal robotu až do rána.

Alino rátal s tým, že ho zavrú, ale keď sa vyšetrovateľ vrátil a odviedli si ho detektívi k sebe, zavetril šancu. Asi sa niečo pokazilo a s tou ich vraždou to pravdepodobne nebude také jednoduché. Začal sa vyškierať.

„Dobré ráno, dlho sme sa nevideli. Našli ste ďalšiu mŕtvolu a neviete, čo s ňou? Aj túto mi chcete prišiť?"

„Drž hubu!"

Na všetkých bola vidieť únava a pár neprespatých nocí im vyrylo kruhy pod očami. Ale nejako začať museli. Burger vsadil na moment prekvapenia.

„Našli sme Angeliku. Ako vyzerá, ti nebudem hovoriť, vieš sám, v akom stave si ju nechal, keď si naposledy odchádzal z bunkra. Žije, a keď ju dajú dokopy bude vypovedať. Máš to zrátané. Desať rokov za znásilnenie, ublíženie na zdraví a podobné serepetičky sú iba slabým čajovým odvarom oproti tomu, čo by si si naozaj zaslúžil. Angeliku nechajme bokom, vráťme sa k tej zavraždenej žene na brehu jazera. Kto to je a kedy si to urobil? Ak sa priznáš, bude ti to zohľadnené pri vypočúvaní a bude na to prihliadať aj prokurátor, to vieme zariadiť. Tak spusti."

Alino chvíľu premýšľal.

„Tak... ste ju našli," povedal smutno, „škoda, mohla to byť krásna pomalá smrť..."

Burger vstal, ale Vaňa s Hanzelom boli rýchlejší. Chytili ho v polovici kancelárie.

„Edo, nechaj to radšej na nás. Zabiješ ho a bude prúser. Malý, ale predsa."

Krauz kývnutím hlavy požiadal parťáka, aby s ním vyšiel na chodbu.

„Edo, vieš, čo by si mal spraviť? Choď zobudiť Angelu, odvez ju do nemocnice, všetko jej porozprávaj a počkajte spolu na výsledok operácie. Angelika bude isto rada, keď sa preberie a bude vás tam mať oboch pri sebe. Toho debila nechaj nám."

Burger si dal poradiť a odišiel. Ešte predtým stihol vybrať z vrecka saka malé igelitové vrecko a hodil ho na stôl.

„To je ten medailón, Richard. Ešte nebol na daktyloskopii, tak ho nevyberajte," a odišiel.

Chlapci sa venovali Alinovi naozaj zodpovedne, ale jeho povzdych, že škoda, mohla to byť krásna pomalá smrť, bolo to posledné, čo od neho počuli. Pochopil, že prehral. Potom sa už iba zhrbil, hlavu sklonil na prsia a uzavrel sa do seba.

Vyšetrovateľ ho napokon obvinil zo znásilnenia, z ublíženia na zdraví a zo všetkých možných paragrafov, čo si zaslúžil, a sudca súhlasil s väzbou, takže ho na chvíľu izolovali od okolitého sveta, ale čakalo ho ešte psychiatrické vyšetrenie, a to rozhodne.

Chlapcom z oddelenia vrážd to už bolo jedno, odpovedí na otázky sa nedočkali, a to ich štvalo. Nikdy sa nedozvedeli, prečo Angeliku ostrihal a prečo ju prezliekol do teplákov a prečo ju tak strašne mučil.

Čo ich škrelo najviac, bolo, že sa od Alina nikdy nedozvedeli, či Angelika bola prvá, alebo sú v lese okolo bunkra zamaskované plytké hrobčeky s poskrúcanými zohavenými telíčkami dievčat, ktoré ostanú nezvestné navždy. Neskôr pobehali okolie so psami a aj lesníci pomohli a prešliapali každý centimeter štvorcový, ale nenašli nič.

Piatok uzavreli s tým, že sú zase na začiatku a po totožnosti mŕtveho dievčaťa môžu začať pátrať odznova. O celej vražde vlastne nevedeli vôbec nič, ani len to, kedy sa stala.

Jednu dôležitú vec však Krauz ešte stihol spraviť. Napísal hlásenie o neznámej mŕtvole a požiadal o spolupátranie po totožnosti všetky policajné oddelenia v kraji. Potom si to rozmyslel, lebo mŕtva mohla byť aj študentka z internátu a mohla bývať na opačnom konci republiky a tak dal rozposlať hlásenie do všetkých krajov.

O pol štvrtej Majchrán zvolal mašaft a chcel zaveliť na ústup. Predbehol ho Laco z vedľajšej kancelárie.

„Chalani, mal som poslať odbery Terézie Molnárovej do labákov a niekde sa mi stratili. Je to do toho prípadu podozrivého úmrtia novorodenca, neviete, kde sú?"

Krauz si iba vzdychol.

„Niekto ich už omylom poslal, ale vysvetlí ti to Edo, keď príde."

Chlapi stíchli a dali slovo šéfovi.

„Je to už všetko, alebo nádielka náhod a omylov bude pokračovať aj cez víkend? Zmiznite mi z očí! Len aby ste boli v obraze, na porade ma riaditeľ parádne zotrel aj pred námestníkom, takže vám veľmi pekne ďakujem! Postarajte sa, aby sa Alino dostal do cely, a odchod domov. Asi sa všetci potrebujeme vyspať a od pondelka to roztočíme!"

Detektívi z oddelenia vrážd sa vytratili z budovy a zaliezli každý do svojho pelechu.

43. Kapitola

Krauz išiel tiež do nemocnice. Namiesto prevozu sa dozvedel, že zápal neustúpil a že si dcéru a manželku nechajú aj cez víkend. V pondelok sa uvidí. Sylvia bola unavená a vystresovaná, a tak ich neotravoval, nakúpil im ovocie a zamieril domov.

Osprchoval sa a zaľahol. Spal až do večera a nikto mu nevolal. Konečne sa tento týždeň aj vyspal.

Večer dostal nápad.

Telefónne číslo bolo ľahké, vedel ho aj spamäti, ale pre istotu sa pozrel na lístoček. „Melicharová, prosím?" „Slečna Hanka? Dobrý večer."

„Vy asi hľadáte dcéru, moment," a slúchadlo tvrdo narazilo na dosku.

„Melicharová, prosím?" „Detektív Krauz..." „Áále! Také čosi!"

„Presne tak, také čosi! Ale netešte sa, volám čisto za účelom služobnej konzultácie..." „... sa mi uľavilo."

„... takže som sa chcel spýtať, čo robíte dnes večer." „Z čisto služobného hľadiska vás po tom veľké guľové." „Súhlasím. Takže kedy a kde?" „Fíha, to sú fofry! A čo tá obrúčka?" „Všetky entomologický sú také hnusné, alebo máte špeciálny kurz?"

„Žiadny kurz, to ja odmalička."

„Ale ja som sa fakt chcel spýtať na prípad."

„Aj."

„Dobre, priznávam sa bez mučenia, aj na prípad. Inak som vás chcel pozvať na večeru..."

„Práve sme dojedli."

„... alebo do kina..."

„V telke ide perfektná kriminálka."

„... alebo na prechádzku do prírody..."

„Kašlať na prírodu, všade sú dotieravé komáre a zvedavé pohľady závistlivcov."

Krauz sa musel usmiať.

„Kto vám brúsil jazyk? Slušná práca."

„Ako hovorím, odmalička."

„Tak potom sa vzdávam..." dodal Krauz váhavo.

„Ale v Harlekýne majú celkom slušné pivo, jedno by som si po večeri dala... asi..."

„A ja že tento piatok skončím pri fľaškovom v obývačke. O pol hodiny som tam!"

Bol. Už ho čakala a aj si objednala. Celkom emancipované si upíjala z pollitráka. Krauza cestou k nej niekto pozdravil, ale nezdal sa mu známy, tak

iba kývol rukou. Sedela sama v rohu vo dvojke. Dobrý výber, aspoň budú mať pokoj. Nemohol z nej spustiť oči. Stále tie isté vypasované rifle, ale tričko nahradila blúzička. Aj tak to bolo jedno, lebo mala také neposlušné gombíky, že keď sa nahla nad stôl...

„Dobrý večer? Sama?"

„Nie, išiel zháňať ruže."

„Kým ich zoženie, prisadnem si, môžem?"

„Čo už s vami, poliš jeden dotieravý! Ale rýchlo, má sto kíl a boxuje."

Rozosmiali sa a Krauz bol v siedmom nebi. S babami, čo vedeli pohotovo a vtipne reagovať, mal vždy polovičnú robotu.

„Najprv to nepríjemné..."

„Aha! A je to tu! Ale musím vás upozorniť, že ani ja som si nevzala prachy!" „... ide o robotu!" „Fuj! V piatok večer?"

„Aj v piatok večer, a často aj v sobotu či nedeľu. U nás si nevyberiete." „Tak spustite."

Krauz objednal a porozprával jej, čo sa im tento týždeň stalo.

„Úchvatné. Keby som nevedela, odkiaľ ste, tipovala by som vás na spisovateľa. Veď to znie ako z románu!" „Ale nášmu šéfovi sa to nepáčilo až tak veľmi ako vám." „Viem si predstaviť."

„Neviete. Preto som vám zavolal. Aj preto som vám zavolal, či už niečo máte. Potrebujeme pomôcť, inak sme v..." Smutne pokrútila hlavou.

„Nepoteším vás. Ešte stále žerú. Ešte sa nekuklia. Až keď začnú vyletúvať z kukiel, môžem začať rátať dni. Dovtedy som bezradná."

„Nie je na tých larvách niečo zvláštne, čo ste v iných prípadoch ešte nezažili?"

„Nie, úplne normálne larvy bzučiviek."

„Urobili ste aj chemický rozbor?"

„Robíme na tom. Okrem toho, ak by sa chceli angažovať aj vaše laboratóriá, môžem dodať vzorky."

„To asi ťažko. Naši sa tým nezaoberajú, už som sa pýtal..."

Debatovali a Krauz objednával. Dali si po tri a Hanka sa ukázala ako celkom slušná pi várka. Chutilo jej a určite nebola na pive po prvý raz, tri štucáky na nej vôbec neboli vidieť. Štvrtý odmietla. Odprevadenie domov nie.

Debata sa zvrtla. Ani jedného už práca nezaujímala. Ochladilo sa a Krauzovi veľmi záležalo, aby neprechladla, tak jej požičal sako a objal ju okolo pliec. Akože ochrana proti chladu. Kráčali vedľa seba a ani jednému nebola prítomnosť toho druhého nepríjemná.

Pod bránou mu vrátila sako.

„To sme už tu?"

„Tu bývam."

„Škoda. Hanka... ehm... čo keby sme v našej debate ešte pokračovali?"

„Nedbám, ak budeš niečo chcieť vedieť, len zavolaj." Už si tykali, prišlo to akosi samo. „Myslel som dnes večer."

Stáli oproti sebe a mocná hruď sa jej žiadostivo dvíhala v neposlušnom výstrihu. Objal ju a dal jej tvrdý bozk. Neuhla, ale ani neprivinula. Počkal a pripravil si jazyk na hlbší prieskum. Teraz sa už odtiahla.

„Mám voľný byt..." navrhol.

Odstúpila. Bolo vidieť, že bojuje. Krauz vedel zo skúsenosti, že teraz musí rozhodnúť on aj za ňu. Vzal ju za ruku a vykročil, ale strhla ho späť.

„Jeden z nás dvoch by mal mať zdravý rozum."

„Načo? Každý sexuológ ti potvrdí, že v určitých situáciách zdravý rozum iba prekáža."

„A zajtra ráno by nám možno prekážalo niečo iné. Radšej nie, prepáč."

„Kvôli tomuto?" a ukázal jej prst s obrúčkou.

„Aj kvôli tomu. A aj kvôli tomu, že muža na jednu noc nezháňam. Alebo... sme už tak ďaleko, že sa kvôli mne rozvedieš a vezmeš si ma?"

Krauz prehltol.

„Tak vidíš. Stavím sa, že manželka s deťmi ti odišli k svokre a ty si dostal geniálny nápad vytiahnuť ma na pivo a dostať sa mi nejako do nohavičiek. V nedeľu sa vrátia a všetko bude ako predtým. Nie, ďakujem!"

Odstrčila ho a otvorila bránu.

„Ale aj tak vďaka, bol to celkom fajn večer," a nechala ho ako študentíka pod oknami paneláka.

Chvíľu čakal, či si to nerozmyslí a nevybehne von, ale ne vybehla. Dobre, že nevidel, ako sa jej vo výťahu podlomili kolená a vlhkou dlaňou si pomasírovala vzdúvajúci sa dekolt.

„Doriti aj s tým," vyprskla.

Pohol sa pomaly po chodníku, iba tak z nohy na nohu. „Aká si pekná, taká si múdra, doktorka..." zašomral Krauz a kopol do kamienka, „ale čo z toho?" Kopol ešte do jedného.

„Skurvený zdravý rozum..." zašomral a vybral sa tiež domov, lebo na pivo už chuť nemal.

44. Kapitola

Spal dlho a zdravo. Ako zdravý mladý muž s čistým svedomím. Sotva sa okúpal, bol už obed, a tak raňajky vynechal a odviezol sa k svokre skontrolovať staršiu dcéru a dať si niečo teplé.

Sylvinka chcela ísť s ním, ale vysvetlil jej, že maminka je ešte v nemocnici a doma nie je nikto a on musí ísť do práce, takže by sa doma sama bála. Tvárila sa, že chápe, ale nepáčilo sa jej to. Napokon ho pustila.

Vrátil sa domov a rozložil si náradie. Voľný víkend využije na opravu dvierok na linke, a keď príde Sylvia z nemocnice, bude prekvapená. Toto je dobrý nápad, a nie ako ten včera...

Teraz by bol ochotný aj nafackať sa.

Zazvonil telefón.

Vyšprintoval ako chrt na dráhe.

„Ahoj, ako?"

Volala Sylvia z nemocnice. Už jej bolo dlho a nudila sa. Laure sa konečne uľavilo a v pondelok ich asi pustia domov. Testy už boli celkom v pohode. Sedel na zemi s roztiahnutými nohami a referoval jej, čo doma, čo v práci, čo u jej matky a že ich všetci pozdravujú.

„A poslúchaš tam?"

„Jasan! ... ma poznáš, nie?"

„Veď práve! Aspoň povysávaj, nech neprídeme do úplného bordelu."

„Bude povysávané, vyutierané a možno aj niečo navyše, neboj!"

Rozlúčili sa a Krauz sa vrátil do kuchyne. Znova zazvonil telefón. Krauz zdrapol slúchadlo, aby si to nerozmyslela.

„No čo si ešte zabudla, trdielko?"

„Ti jednu drbnem a bez toho môžeš byť, miláčik!"

„Šéfe, to ste vy? Soráč, pred chvíľou mi volala manželka z nemocnice, som si myslel..."

„Ozaj, ako sa majú?"

„Už lepšie, asi ich v pondelok prepustia."

„To rád počujem, ale teraz sa sústreď na niečo iné. Volal mi operačný dôstojník, na miestne oddelenie prišiel manželský pár, nejakí bulharskí emigranti, či čo to splietal, a hľadajú dcéru. Devätnásťročnú. Dobre, že si včera poslal to celoštátne pátranie, chlapci na miestnom oddelení aspoň vedeli, čo majú robiť, a neposlali ich preč. Poslal som tam dvoch našich, čo majú službu a vezú ti ich hore, tak sa na to pozri. Burger je v nemocnici, Angelika vraj mala v noci zástavu srdca a skoro ju stratili, Vaňa je na oslave u švagra a Oto mi neberie, takže si v tom sám. Držím palce a... Krauz! Už žiadne kopance, jasné!? Uvažovať a neunáhliť sa!"

„Jasné, idem na to."

„Po výsluchu okamžite hlásiť výsledok!"

„Jasné, šéf e!"

A zasa bol v robote.

Chlapci mali s prevozom rodičov asi nejaké problémy, lebo bol v kancelárii skôr než oni, takže si aspoň poupratoval po stole a umyl drevenú stoličku od krvi.

Bez zaklopania vrazili dnu. Chalani z vedľajšej kancelárie. Krauzovi neprekážalo, že tu bol sám, ku koncu sa už do prípadu zapojili všetci, a tak nemusel nič vysvetľovať, iba ich usadil a dali sa do práce.

„Vaše meno?"

„Inžinier Damian Petresku." „Písané s cé?" „Nie, s ká."

Krauz si prevzal ich doklady a poznačil si meno do zošita.

„Pán inžinier..."

„Toto je moja manželka, Edita Petresku."

„Áno, beriem na vedomie. Ani neviem, či je vhodné, aby som vám povedal, že ma teší, lebo... občas to znie dosť cynicky. Povedali vám, kam vás vezú?"

„Vraj na kriminálku. Môžete mi vysvetliť, čo sa to tu vlastne deje!?"

„Len pokojne, pán inžinier, len pokojne. Ste na oddelení vrážd..."

„Ježišukriste!"

Pani Edita bola na pokraji zrútenia a táto informácia jej nijako nepomohla. Muž ju objal okolo pliec a privinul si ju k sebe. Krauza zabil vyčítavým pohľadom.

„Prepáčte, ale... nemám inú možnosť. Musím vám položiť pár otázok a ak je to potrebné, oznámiť vám pár informácií a, samozrejme, vypočuť si vás. Preto ste vlastne tu."

Inžinier prikývol, lebo vedel, že má pravdu, a jediné, na čo sa mohol hnevať, bol ten hrozný pocit bezmocnosti pod hrudnou kosťou. Bál sa možno ešte viac než jeho manželka, lebo dcéru nenašli doma, a susedia im povedali, že...

„Môžete mi na úvod povedať, prečo ste prišli na políciu?"

Upokojil manželku a pustil ju. Najprv na skúšku, či nespadne, potom úplne, lebo sedela, utierala si oči a už sa ovládala. Obrátil sa ku Krauzovi. Na stole si všimol popolník a s úľavou naň ukázal prstom.

„Môžem?"

Krauz mu ho prisunul. Zapálili si všetci, vrátane pani Edity.

„Som inžinier, chemik, a našiel som si prácu v Nemecku, presnejšie, oni si ma našli a... ale to asi nie je dôležité. Dôležité je, že ma pozvali na dvojtýždňový kvázi pracovný seminár a chceli vidieť, ako by som vedel doladiť mriežku v tetraoxid..."

„Pán inžinier..."

„... áno, chápem, to asi nie je dôležité, takže riešili sme isté pracovné problémy a uspel som. Prácu som dostal a na budúci mesiac sa sťahujeme. Manželku som si mohol vziať so sebou a už sme si našli aj podnájom a neskôr... áno, ja viem, to nie je dôležité. Dôležité je, že dcéra sme nechali doma, lebo nastupuje na univerzitu a mala v súvislosti s tým ešte nejaké povinnosti... áno, ja viem, to nie je dôležité. Dôležité je, že dnes ráno sme sa vrátili a dcéra nie je doma. Susedia nám povedali, že ju už vyše týždňa nevideli. Volali sme švagrinej a ani ona nič nevie. Obvolal som jej spolužiačky a ani ony nevedia, kde je, tak sme išli na políciu. Ale prečo nás previezli sem?"

„Najprv takto," Krauz si vzal kalendár a poznámky z vraždy Angeliky Rigovej. Začal porovnávať dni.

„Kedy ste odišli?"

„Devätnásteho."

„To bol utorok."

„Bol."

„Kedy ste ju videli naposledy?"

„Koho, Cleu?"

„Clea?"

„Moja dcéra. Volá sa Clea, písané s cé." „Aha. Tak kedy."

„V ten deň. Odchádzali sme ráno." „Odvtedy sa stratila?" „Nie. Vo štvrtok ráno sme si telefonovali." „Vo štvrtok bolo dvadsiateho prvého." „Asi áno, vy máte kalendár, nie ja." „Bolo. Takže?"

„Boli sme dohodnutí, že keby niečo potrebovala, navštívi švagrinú, teda tetu, teda manželkinu sestru, ale nič nepotrebovala a iba sme si pokecali."

„Takže vo štvrtok ráno ste spolu hovorili. Všetko bolo v poriadku."

„Bolo."

„Bola aj u tety?"

„Bola. Volali sme jej hneď, ako sme dnes zistili, že nie je doma. Povedala nám, že Clea sa u nej zastavila iba raz, asi tiež vo štvrtok večer, povedala jej, že všetko je v poriadku, že si navarila a nič nepotrebuje a keby niečo potrebovala, že sa zastaví. Odvtedy sa neozvala a švagriná si myslela, že nič nepotrebuje, preto nevolá. Raz či dvakrát jej telefonovala, ale nikto nebral, ale nemala dôvod robiť paniku, tak to nikam nehlásila."

„A vy ste jej ešte telefonovali?"

„Volali sme jej každý druhý deň, ale nedovolali sme sa, tiež sme si mysleli, že niekde pobehuje s kamoškami, viete, ako to je, dievča má prázdny byt, rodičia sú v zahraničí, tak si užíva."

„Takže keď si to zosumarizujeme, posledný kontakt s dcérou bol v ten štvrtok. Aj to iba telefonický." „Áno."

„Čo povedali susedia?"

„No... to je to najhoršie! Že ju asi dva týždne nevideli, a to sa našej susedke naozaj nestávalo! Naša susedka vie o všetkom v baraku a vidí aj za roh."

„Nepríjemné, ale v tomto prípade veľavravné."

„Takže vyhlásite po nej pátranie, alebo čo?"

„Ešte pár otázok, pán inžinier. To meno a... prepáčte, ale aj farba vašej pokožky svedčia o..."

„Prosím vás! Čo s tým má farba mojej pokožky?"

„Možno veľa, ja si musím preveriť niektoré skutočnosti a potom vám všetko vysvetlím."

„Môj otec bol Rumun. Po vojne tu ostal ako bývalý zajatec."

„Clea má pokožku po vás?"

„Má. Čistá kreola. Je krásne opálená aj uprostred zimy." „Máte jej fotografiu?"

Manželka okamžite zareagovala a z kabelky vybrala fotografiu. Na Krauza sa usmievalo čiernovlasé opálené dievča a keby sa vedľa nej postavila Angelika, mohli by byť pokojne sestry alebo sesternice. V každom prípade to bol jeden a ten istý typ dievčaťa. Mladé, štíhle, čiernovlasé, tmavé od prírody.

Krauz sa na ňu smutne zahľadel. „Takéto dlhé vlasy nosí aj teraz?" „Stále."

Krauz nevedel, ako začať.

„Prečo ste sa pýtali na farbu kože? A prečo na vlasy? Vy... ste ju už našli?"

Inžinier sa zhrozil toho, čo práve povedal. Uvedomil si, že ich previezli na oddelenie vrážd, a ak ju našli...

Začal zhlboka dýchať a musel pootvoriť ústa. Manželka vnímala atmosféru ešte citlivejšie, pritisla si na ústa vreckovku a začali sa jej triasť ruky.

„Vyhlásime pátranie, to v každom prípade, ale nemôžeme si dovoliť omyl. Je to veľmi citlivá a nepríjemná vec, pán Petresku, veľmi nepríjemná. Ešte mi povedzte, mala vaša dcéra zlomenú končatinu?"

„Konč... ako ruku? Mala. Na lyžovačke si ako pubertiačka zlomila pravú ruku."

„Je k tomu nejaká dokumentácia, nejaké rôntgenové snímky?"

„Všetko má Eva... teda jej teta, teda Editina sestra. Je detská lekárka a chodili sme iba k nej. Všetko má odložené, požiadali sme ju o to už dávno, takže vieme nájsť Cleine zdravotné záznamy od detstva. Ale... prečo?"

„To by mohlo do celej veci vniesť svetlo. Aj zubnú kartu má?"

„Nie, tú má u zubára. Nosila strojček, takže jej robili odtlačky..."

„To je úplne výborné."

„Ale už by ste mohli..." v inžinierovom hlase už neznel iba strach a žiaľ, ale aj výstraha.

„Iste."

Krauz vedel, že teraz je rad na ňom.

„Pozrite..." hral sa s ceruzkou a zvažoval ako byť čo najcitlivejší, „to, že ste dnes tu, je tak trochu moja vina. Vyšetrujem jeden prípad vraždy mladého dievčaťa..."

Pani Edita zahryzla do vreckovky a vydala ston ranenej samice. Manžel ju opäť objal okolo ramien a silno ňou zatriasol.

„Prosím ťa... prosím... vydrž!"

Krauz by sa bol najradšej sfackal. Ako sa má naučiť oznamovať ľuďom zlé správy, keď sám bol rodič a sám cítil bolesť, čo ich obchádzala? Musel sa povzniesť a odosobniť, tak ako mu vždy radil Burger, lenže poradiť je jedna vec a spraviť to je druhá.

„Netvrdím, že sme našli vašu dcéru, lebo jeden omyl sme už v tomto prípade zažili. Jedna matka tu už takto plakala, a dokonca bola aj identifikovať mŕtvolu, a vidíte! Nebola to jej dcéra! Takže pokojne, zatiaľ iba začíname a hľadáme priesečníky, teda styčné body. Rozposlal som na všetky oddelenia polície žiadosť, že ak príde niekto zahlásiť nezvestnosť mladého dievčaťa, nech nám dajú vedieť, preto ste tu. Zopár podozrivých náhod by tu bolo, ale to nič neznamená. Vaša dcéra môže byť niekde na internáte, alebo u kamošky alebo u priateľa, alebo..."

„Nemá priateľa."

„Ale boli ste dva týždne preč, možno už má."

„Nemá priateľa, povedala by nám to."

„Tak nemá, ale môže byť kdekoľvek. Spravíme to takto, ja som si všetko zapísal, teraz vás títo dvaja páni odvezú k tej tete lekárke, určite bude ochotná a dá nám jej zdravotné záznamy, aj keď je sobota, a potom vás prevezú na miestne oddelenie polície a nahlásite nezvestnosť. My zatiaľ budeme robiť, čo sa dá, a niekam sa určite dopracujeme."

„Kedy?"

Krauz súhlasne pokýval hlavou. To im nestačilo a na ich mieste by to nestačilo ani jemu. Nemôže poslať rodičov stratenej dcéry preč s tým, že budú na tom pracovať a časom sa im ozvú. Pre rodičov, čo hľadajú dieťa, je hodina dlhá ako týždeň, takže iba tak ľahko sa ich asi nezbaví.

Pohľad mu padol na stôl a na medailón vo vrecúšku. Ak im ho ukáže, môže byť o všetkom rozhodnuté... lenže ten medailón nebol na mŕtvole, bol v karičke a mohol sa tam dostať hocijako a...

Už blbnem aj ja, pomyslel si Krauz. Ako asi by sa dostal do karičky starého Hanzelku? Vzal ho a pohrával sa s ním, ale odvahu nevedel nájsť. Pani Edita usedavo plakala a manžel ju chlácholil, ako len vedel. Bolo to príšerné.

Krauz odložil medailón a prikryl ho spisom. Už sa rozhodol. Už žiadne zbytočné rodinné tragédie. Pokiaľ nebude mať istotu, nebude to Clea, a hotovo!

Ešte z kancelárie zavolal šéfovi. Hneď, ako odišli.

„No dobre, už mi tu pol hodinu rozprávaš, ako všetko smeruje k tej Dalile..."

„Clea. Volá sa Clea."

„... tak Clea, ale mal si predsa na stole jej medailón, nie? Tak je to jej, alebo nie je? Ukázal si im ho, alebo nie?" „Nie, ja..."

„Ty si im ho ani neukázal!?" zreval šéf. Krauz mlčal. „Krauz! Si tam?"

„Tu som. Šéf e... viete... ona... tá jej matka tak príšerne plakala a jej otec mal v očiach výraz... no proste, ja som nenašiel odvahu. Nebola vhodná príležitosť, ja..." Krauz sa zajakával a nevedel sa vymáknuť, „som sa jednoducho posral a prišlo mi ich ľúto. Pokiaľ nemáme vyhodnotené tie lekárske záznamy..."

Šéf na opačnom konci drôtu stíchol. Potom zaodŕhal. Spomenul si, aké bolo ťažké oznámiť rodičom, že im zomrelo dieťa, za jeho mladých čias, keď to robil on sám. Spomenul si a pochopil.

„Krauz."

„No?"

„Keď hovoríš, že nebola príležitosť, tak nebola príležitosť. Viem, nie je to ľahké. Určite si zhodnotil situáciu a rozhodol si sa správne, podľa okolností. Nič sa nestalo, vyhodnotíme tie záznamy od lekárov a potom im ho ukážeme. Teraz už choď domov. V pondelok sa uvidíme."

„Jasné, šéfe."

„A... ešte niečo. Ďakujem za odvedenú prácu. A teraz zmizni, je sobota, nech ťa tam už nevidím!" a položil.

45. Kapitola

Bola to Clea.

Chlapi sa rozliezli po lekároch a po expertoch a pozitívne výsledky sa začali okamžite zhromažďovať u detektívov na stole už v pondelok poobede.

Rôntgenové snímky vyliečenej zlomeniny a zlomeniny na mŕtvole boli totožné. Súdny lekár im ukázal zhodu na vysvietenom paneli a iba pokrčil plecom.

„Čo chcete viac? Je to jasné ako facka."

Odtlačky zubov boli totožné. Krv matky bola totožná. Medailón...

Keď ho pozreli kriminalistickí experti a zistili, že na ňom nie sú odtlačky prstov a ani iný porovnávateľný materiál, vrátili ho detektívom. Otvorili ho. Vnútri nebola žiadna fotografia, iba vyrytý rok tisíc deväťstodvanásť. Inžinier Petresku im povedal, že je to rodinný šperk a v roku tisíc deväťstodvanásť ho dostal jeho dedo od rumunského šľachtica za záchranu života. Odvtedy ho nosil vždy posledný potomok rodu na krku ako talizman šťastia. Prečo nefungoval na Cleinom krku, nevedel vysvetliť nikto.

Vrátili sa ešte k Alinovi a otvorili studňu v blízkej zrúcanine. Lesníci chceli vidieť kosti a spočítať, koľko kusov im zabil. Keď odsunuli kus betónového krytu, vyvalila sa miliarda múch. Bzučali tak hlasno, az sa chlapi začali predkláňať a uhýbať ako pred náletom divých včiel. Boli tam hodené aj kvietkované šaty, ale už vedeli, že nepatria zavraždenej, ale Angelike. Tým prípad Angelika Rigová nadobro uzavreli a začali sa venovať Clei Petresku.

Našli celú maturitnú triedu, každého jedného spolužiaka, ale nikam to neviedlo. Na niektorých museli čakať, kým sa vrátili z dovoleniek. Zbytočne. Nikto ju nevidel, nikto nevedel, čo sa jej stalo. Detektívom pri vyšetrovaní veľmi chýbal čas smrti, lebo nevedeli, na ktorý deň sa zamerať. Iba lavírovali v rozmedzí jedného týždňa, a to bol príliš široký záber.

Znova pobehali celú Konvalinku a všetkých zákazníkov, tentoraz s novou fotografiou Cley Petresku, ale výsledok bol rovnaký ako pred týždňom. Stále tie isté odpovede. Takých dievčat sem chodí stále veľa, raz v rifliach, raz v kvietkovaných šatách, raz s chalanom, raz bez neho, raz čierne, raz blondíny, raz hrdzavé...

Nikto ju nevidel.

Ani suseda nie, a bolo na nej vidieť, že ju to prekvapuje a štve zároveň.

Čakali na niečo pozitívne, čo by ich niekam posunulo. Asi na zázrak.

Zatelefonovala entomologická doktorka Melicherová.

„Ahoj, si sám?"

Krauz sa musel usmiať.

„Ani nie, je tu plná kancelária, ale neboj, nevidia ťa." „Viem, to ja len tak. Niečo ako pocit viny." „Prečo, veď sa nič nestalo... vďaka tebe." „Tú výčitku som v podtóne počula, nemysli si." „To je dobre, veď tam aj bola." „A čo manželka, už je doma?" „Dobre, tak prečo voláš. Deje sa niečo?" „Už sa liahnu a mám pre vás výpočty, bolo by dobre, keby ste prišli, tu sa nám bude lepšie rozprávať než u vás." „No to je výborné! Už aj sadáme do auta a sme tam!"

Nájsť doktorku Melicherovú v spleti chodieb prírodovedeckej fakulty nebola maličkosť, ale Krauz a Burger už našli aj lepšie ukryté osoby a nevyhla sa im ani doktorka. Asi preto, že ani nechcela. Privítala ich a posadili sa do kabinetu.

„Kávu?"

Odmietli.

„Výživnejšie nápoje nevedieme." „Nerob si starosti."

Burger si všimol, že si tykajú, ale tváril sa, že to prehliadol.

„Tak vás u nás vítam. Konečne som sa dopracovala k nejakým záverom, s ktorými vás chcem oboznámiť. Predpokladám, že budete prekvapení."

„No schválne, skús!"

Krauz mal čo robiť, aby sa sústredil a nečumel jej do výstrihu. Mrcha jedna, naschvál si rozopla ešte aj ten najkritickejší gombík. Ešte jeden, a bola by nahá, aspoň tak si to Krauz želal.

Podala im malú plastovú škatuľku s mŕtvymi larvami.

„Tak začneme krátkou prednáškou z entomológie."

Krauz si otvoril zošit a pripravil si pero. Ani nevedel prečo, ale bral ju naozaj vážne. Tušil, alebo iba dúfal, že by im mohla naozaj pomôcť.

„Toto sú larvy z miesta činu. Sú mŕtve a boli schladené, aby sa nerozkladali a zachovali sa nám v takom stave, ako sme ich našli. Zachovať biologický materiál v stave, ako bol nájdený, je naozaj veľmi dôležité. Všimnite si, že sú biele až svetlo žlté, najväčšie majú asi sedemnásť milimetrov. Hlavový koniec larvy je zúžený a trčia z neho dva zahnuté zúbky, také háčiky, ktoré vyzerajú ako hryzadlá. Vidíte ich tu a aj na tejto. Vidíte?"

Krauz sa nahol a Burger rýchlo prikývol, aby bolo jasné, že aj jeho prednáška zaujala.

„V skutočnosti nimi larva nehryzie, iba sa s ich pomocou pridržuje v podklade, lebo larvy majú mimotelové trávenie, to znamená, že mäso nehltajú, ale vylučujú do svojho okolia enzýmy, ktoré mäso rozkladajú a larvy túto kašu iba nasávajú. Na opačnom konci je takzvaný zadočkový koniec larvy. Je širší a sú na ňom výrastky, ktoré na zadočku tvoria niečo ako hviezdičku. Uprostred hviezdičky, teda zadočku sú dve tmavšie škvrny, ktoré pripomínajú oči. Sú to dva dýchacie otvory, odborne nazývané stygmaty. Tieto veľké larvy sa označujú ako larvy tretieho instaru, to znamená tretej vývojovej fázy. Tie som vám už vysvetlila na mieste činu, ale ak ste si ich nezapamätali, nevadí, lebo sa

k tomu ešte dostaneme. Už na mieste som tušila, že budeme mať do činenia s bzučivkami, ale presne to vieme až teraz, keď sa vyliahli imagá. To si pamätáte, že imago je dospelá mucha, však?"

Opäť prikývli.

„Našla som aj niekoľko menších lariev toho istého druhu, asi druhý instar, teda mladšie vývojové štádium. Mimo hlavnej masy lariev sme našli menšie larvy asi polcentimetrové, boli viac žltkasté, zadočky mali zaoblené a bez hviezdičky a tušila som, že to budú larvy múch z čeľade Muscidae. Nemýlila som sa, dnes už vieme, že ide o druh Hydrotaea ignava. Ale to by som predbiehala. Aby ste v tom nemali hokej, začneme tými najdôležitejšími muchami, a to sú tieto."

Otočila sa a ukázala na poličku. Vo veľkej plastovej škatuli tam lietalo asi milión múch. Burger zvraštil čelo. Krauz bol nadšený, predstavil si, ako by sa jeho terárioví žaby schuti navečerali.

„Na mŕtvom tele boli nájdené larvy druhu Calliphora vomitoria a Calliphora vicina z čelade Calliphoridae, teda bzučivkovité, a Hydrotea ignava z čeľade Muscidae, muchovité. Najdôležitejšie na celom bádaní je, že najstaršie larvy, to znamená prvá generácia múch, patrila vomitorii. Aby ste sa v tom zorientovali, budeme tým dvom muchám hovoriť vomitorky a vicinky, dobre?"

„Ale ja sa v latinských názvoch orientujem celkom dobre," ohradil sa Krauz proti takému diletantizmu. „Ale kolega nie, tak nech má z toho aj on niečo." Burger súhlasne prikývol a drgol do kolegu. „Nechaj ju! Nevidíš, že to má celkom, pekne pripravené a premyslené?" a povzbudivo sa na entomologickú usmial.

Doktorka sa zahľadela do poznámok a detektívi do výstrihu, lebo sedela príjemne predklonená.

„Tak teda, máme tu prvú muchu. Vomitorka, teda vomitoria. Je to tmavomodrá, kovovolesklá mucha a na spodnej strane hlavy máva hrdzavé chĺpky. Ide o typicky lesný druh s dlhším vývojom, a to si, prosím, zapamätajte. Od nakladenia vajíčok po vyliahnutie dospelej muchy ubehne dlhší čas než pri druhej, pochopiteľne, ak zachováme tú istú teplotu. Zatiaľ jasné?"

Prikývli, ale nepostrehli, že vzhliadla a vymákla ich, kam čumia.

„Nerozptyľujem vás?" „Nijéé..."

„Tak pozor, na mŕtvole sme našli aj iný dmh, vicinku. Je tiež tmavomodrá, lesklá, ale trochu svetlejšia než prvá.

Je to všeobecne vyskytujúci sa druh, ale typickejšia je mimo lesnej enklávy. Má kratší čas vývoja než prvá, opäť upozorňujem, že časy vývoja sú dôležité, neskôr pochopíte prečo. Obe muchy sú muchy prvej vlny dekompozície tela, teda prilietajú už na čerstvú mŕtvolu. Tá tretia, čo sme našli, je Hydrotea ignava, je menšia, s lesklým čiernym pruhom na čele, a prilieta na telo až

neskôr, v druhej a tretej vlne. To preto, lebo jej larvy sa neživia hmotou z mŕtvoly, ale sú dravé a požierajú larvy iných múch. Pre výpočet času smrti nemá v tomto prípade význam, lebo vajíčka nekládla na telo tesne po usmrtení. Ani hrobárikovia z čeľade Silphidae nám teraz príliš nepomôžu, ale boli tam. Najdôležitejšie je niečo iné, a teraz pozor!" skontrolovala si ich, či ich viac zaujíma prednáška, alebo gombíky.

Zase gombíky, a tak si jeden pre istotu zapla.

„Naozaj dôležité je, že pri odchove v inkubátore sa prejavila jedna zvláštnosť. Napriek tomu, že obe naše muchy majú rôznu dobu vývoja, imagá sa liahli prakticky naraz. Otázka znie, prečo? Prečo sa liahli naraz, keď sa mali vyvíjať každá iný čas?"

„Zmena teploty?" skúsil Burger.

„Nie."

„Nekládli spolu?" skúsil Krauz.

„Veľmi správne!"

Teraz drgol Krauz do Burgera.

„Pokračujme v dedukovaní. Vysvetlite mi, prečo vomitorka, ktorá má dlhšiu dobu vývoja, kládla na telo vajíčka ako prvá a jej larvy predstavujú prvú generáciu? Prečo nie vicina, keď je všeobecná a je viac rozšírená? Čo zapríčinilo, že prvá generácia múch je z druhu viazaného na les, keď telo ležalo na brehu jazera?"

„No?" posúril ju Krauz, lebo hádať si netrúfol ani jeden.

„Odpoveď je jednoduchá. Telo pôvodne ležalo v miestach, kde vomitorka dominuje, teda v lese. Tu sa vicinka nevyskytuje, alebo iba zriedka. Potom bolo premiestnené k jazeru, a tu ju našla vicinka a začala klásť. Našla mŕtvolu neskôr než prvá mucha, ale jej vývoj je kratší a dobehla vo vývoji prvú, takže sa liahli spolu. To je celá záhada!" a hodila sa na operadlo ako po vyčerpávajúcom výkone.

„Doboha! To znamená, že máme vedecký dôkaz toho, že telo bolo premiestnené?"

„Presne tak. A aj dôkaz toho, že najprv ležalo v lese alebo pod lesom, a až potom ho niekto preniesol k jazeru."

„No dobre, ale kedy? Aj to by sme vedeli zistiť?"

„Vy možno nie, ale ja áno."

Krauz spojil dlane a pošúchal ich.

„Tak prosím..."

„Nenudím vás?" evidentne jej robilo dobre, že sa s nimi môže zahrávať.

Všetci traja sa rozosmiali. Doktorka bola veľmi sympatická osôbka a chlapci sa nikam neponáhľali. Mali celkom dobrý výhľad a aj kreslá boli pohodlné.

„Tak poďme na to. Teraz to už bude zložitejšie. Vysvetlím vám pojem suma efektívnych teplôt. Predstavte si, že larva sa vyvíja vonku a ráno je desať

stupňov Celzia, na obed tridsať a v noci pätnásť. Ale z týchto hodnôt sa dá vypočítať priemer a vypočítame si, že sa za dvadsaťštyri hodín sa vyvíjala v priemernej teplote dvadsať stupňov. Aby to bolo jednoduché, zistíme, že sa vyvíjala štyri dni, tak sčítame štyrikrát tú priemernú hodnotu teplôt a dostaneme číslo osemdesiat, a to je suma efektívnych teplôt. Pozor! Je pre každý druh muchy iná a zisťuje sa buď z tabuliek, alebo si ju niektoré laboratóriá vedia vypočítať aj samy, ale pre ten istý druh je to hodnota stála a nemenná. A teraz, ako sa zistí post mortem interval, teda aký čas ubehol od liahnutia muchy po nakladenie vajíčok, alebo inak, po čas vraždy? Jednoducho. Výpočet post mortem intervalu sa urobí tak, že poznáme deň, keď sa vyliahlo imago, teda dospelá mucha, lebo sa vyliahla už u nás v inkubátore, a sledujeme to. Súčasne podľa determinácie už vieme, o aký druh muchy ide, a v tabuľkách si zistíme jej sumu efektívnych teplôt. A začíname s výpočtom. Od dňa vyliahnutia prvého imaga odpočítame od sumy efektívnych teplôt toho konkrétneho druhu teplotu z inkubátoru a odčítame ju toľkokrát, koľko dní bola larva v inkubátore, a to pre všetky dni od nálezu tela a zaistenia živých lariev až do dňa vyliahnutia. Potom pokračujeme odpočtom priemerných teplôt prostredia, v ktorom ležalo mŕtve telo pred nálezom. Priemerky máme z hydrometeorologického ústavu. Týmto postupným odpočtom teplôt sa dostaneme v sume efektívnych teplôt na číslo nula, a to je deň, keď sa začal vývoj vajíčok, teda keď boli vajíčka nakladené, teda keď sa zo živého tkaniva stalo mŕtve, alebo inak, deň vraždy. Jednoduché, však?"

Neveriaco na ňu čumeli. Chvíľu čakali, či sa nerozosmeje. Myslela to vážne. Smrteľne vážne, povedal by vraždár entomologické.

„Nie."

„Čo nie?"

„Ja mám síce maturitu, a dokonca s vyznamenaním, ale z tohto som nepochopil nič," priznal sa Krauz.

„Tak úplne laicky. Vezmeme si ten prvý príklad. Zistili ste, že suma efektívnych teplôt je osemdesiat, a neviete, kedy boli larvy nakladené, ale viete, že sa už liahnu, a to je povedzme v piatok. Tak od osemdesiatky odčítate prvý deň, teda prvú priemernú teplotu, a to je dvadsať, a ostane vám šesťdesiat, a už je štvrtok, potom odčítate druhý deň, teda znova dvadsať, dostanete štyridsať, a už je streda, odčítate ďalších dvadsať stupňov priemernej teploty a dostanete dvadsať, a je utorok, a keď odčítate poslednú dvacinu, dostanete nulu, a je pondelok, takže vajíčka boli nakladené v pondelok a vražda sa stala v pondelok." „Ahá! Takže to funguje takto jednoducho?" Doktorka si vzdychla.

„To bol taký triviálny príklad, až je úplne nanič, lebo je veľmi nepresný, ale ako príklad na pochopenie princípu stačí. V skutočnosti keby ste sa o výpočet post mortem intervalu pokúšali len takto jednoducho, nevyjde vám nič

použiteľné. Vy nepoznáte presný vzorec, neviete narábať s konštantou ká, neviete... vlastne sa o to ani nepokúšajte a nechajte to na odborníkov, kapíšto?"

„Jo," prikývol Krauz obdivne, a to jej už dobrých desať minút nesledoval výstrih. Obdiv bol nefalšovaný a patril jej hlave.

„A," skúsil nesmelo Burger, „použili ste ten magický vzorec aj na náš prípad?" „Použila." „A?"

„Mám to." „Takže?"

„Takže počúvajte. Jedna meracia stanica hydrometeorologického ústavu bola umiestnená v údolí neďaleko jazera, požiadala som ich o priemerné teploty na jún a júl a bez problémov mi ich zaslali, takže vieme priemerné teploty veľmi presne. Pre výpočet post mortem intervalu sme použili naše dve muchy, vomitorku a vicinku, lebo boli na mŕtvole prvé, ostatné druhy hmyzu iba dokresľujú situáciu. Ak dosadíme do kalendára naše údaje, tak zisťujeme, že..." podala im kalendár, aby ju mohli sledovať, „telo sa našlo v utorok tretieho júla. Našli sme najstaršie vývojové štádia lariev, tie išli do inkubátora, a pri teple dvadsaťtri stupňov sme ich odchovali. Liahnutie sa začalo devätnásteho vo štvrtok, teda od tohto dňa začíname odčítavať pre oba druhy, lebo sa liahli naraz. Už vieme, že s mŕtvolou sa niečo dialo, lebo oba druhy majú rôzny čas vývoja, ale liahli sa spolu. Od devätnásteho odpočítame zo sumy efektívnych teplôt priemernú teplotu dvadsaťtri stupňov v inkubátore až do tretieho júla, do nálezu tela. Od tohto dátumu, odpočítavame priemernú teplotu vzduchu z hydrometeorologického ústavu, teda devätnásť stupňov. Po odpočítaní prídeme na nulu a zistíme, že vicinka začala vývoj dvadsiateho deviateho júna! Pozor, hovorím júna, a to je piatok. Vomitoria dvadsiateho tretieho v sobotu popoludní, poprípade večer. Je možnosť, že až v nedeľu doobeda, lebo kladie aj v noci, čo je pre bzučivky atypické, ale mne to skôr vychádza na sobotu večer. Z toho vyplýva, že ako prvá kládla vomitoria ako lesný druh v sobotu, a teda vtedy došlo k vražde, a vicina v piatok po piatich dňoch. Na šiesty už kládla."

Detektívi ju kontrolovali v kalendári a Krauz si rýchlo zapisoval.

„Neuveriteľné," hlesol Burger. „Toto všetko vám povedali muchy?"

„Muchy. Muška jenom zlatá, povedal by klasik."

Doktorka pred nich položila dvojhárok plný tabuliek a výpočtov, aby si jej prednášku a závery mohli skontrolovať. Burger stránky iba preletel pohľadom a podal ďalej. Krauz sa snažil aj niečo pochopiť a prepočítať, ale trvalo by to dlho a v podstate nemali dôvod neveriť jej.

„Bohovské," Krauz jej vrátil výpočty. „Ja by som to pre istotu zopakoval, dobre? Či sme sa správne pochopili. Takže sme zistili, že zavraždená bola v sobotu večer dvadsiateho tretieho júna. Vrah ju zabil v lese alebo pod lesom. Potom sa k nej o týždeň vrátil a v piatok dvadsiateho deviateho ju preniesol k jazeru."

„To by nám korešpondovalo so stratou Hanzelkovej karičky. V sobotu tridsiateho ju našiel hodenú do jazera."

„A o štyri dni našli mŕtvolu rybári!"

Pozreli sa na seba ako na prízrak a pokrutili hlavami.

„Prečo sa týmto nezaoberajú naši kriminalistickí experti?" spýtal sa Burger.

„Nemajú čas, musia sa venovať serióznej práci," odvetil

mu kolega.

„Na konci ktorej je zistenie, že žiadna zo zaistených stôp sa nedá vyhodnotiť a nič sa nedá zistiť." „Asi tak nejako."

„To je ale hrôza. My tu máme metódu, ktorá nám dáva odpoveď na najzákladnejšiu kriminalistickú otázku, kedy bola vražda spáchaná, a nikoho to nezaujíma?"

„Mňa áno," priznal sa Krauz.

„Jedine teba! Ale to je málo. Ešte jedna otázočka, slečna doktorka, v tomto zmysle ste schopní vypracovať aj oficiálny znalecký posudok?" zaujímal sa Burger.

„Samozrejme, pán profesor má znaleckú doložku krajského súdu."

„Fantastické!"

„A bude tam aj toxikologický rozbor lariev. Ešte to nie je ukončené, ale predbežne vieme, že sa našli aktívne látky pôsobiace na útlm organizmu, teda sedatíva. Kvantifikovať to môžeme asi o týždeň."

„Máme tomu rozumieť tak, že si ju pred vraždou pripravil?"

„Niečo jej nasypal do posledného piva alebo minerálky, a potom ju zobral na prechádzku do lesa," súhlasila mušia doktorka.

„Vás je tu škoda, slečna, beriem vás k nám," zajasal Burger. Zamyslela sa.

„To by nebolo márne... fakt zaujímavé..." „Aj ja," súhlasil Krauz.

„Ty buď láskavo ticho a vás, slečna, pozývam na večeru, zaslúžite si."

Krauz sa zahniezdil a Burger sa náramne bavil. „Alebo tuto kolega, kým sa rozhodnete, počkám vonku." Podal jej ruku a naozaj vyšiel na chodbu. „Čo mu je, ty si niečo kvákal?" zhrozila sa doktorka. „Ja? Nie, ale tykáme si a on nie je blbý, je to policajt!" „Vážne? To sa vylučuje?"

Pri odchode sa Krauz mierne nahol k nej, ale Hanka to so zdravým rozumom myslela naozaj a nedala sa pobozkať. Iba si podali ruky a Krauz vedel, že týmto smerom je cesta navždy zarúbaná.

46. Kapitola

Detektívi sa vrátili na oddelenie a zvolali malú poradu do šéfovej kancelárie. Okamžite sa o nej dozvedeli aj ostatní riaditelia a prišiel aj riaditeľ kriminálky a riaditeľ vyšetrovačky. Všetci boli zvedaví na nové informácie. Bonzák Majchrán!

Vyšetrovateľ prípadu si priniesol aj zošit, keby náhodou Krauzove a Burgerove poznatky boli naozaj oslňujúce, aby boli zachytené aj písomne, lebo vyšetrovatelia sú už raz takí, veria iba tomu, čo je na papieri.

Burger to nechal na Krauza a dobre urobil. Krauzovi išla latinčina oveľa lepšie než jemu a okrem toho, Krauz vedel s policajtmi rozprávať po policajtsky, nie po doktorský, takže keď skončil, Burger ho uznanlivo poklepal po pleci. Podľa rozžiareného úsmevu Krauzovi došlo, že novú metódu konečne pochopil aj jeho parťák.

„... a preto by som chcel na záver využiť príležitosť, že sa na našej porade zúčastnilo aj vedenie polície, a požiadať ich, aby sme mohli so skupinou doktorky Melicherovej nadviazať oficiálny kontakt, poprípade pribrať takýchto odborníkov ako znalcov, alebo ich dokonca prijať medzi nás za kriminalistických expertov, nech nám môžu pomôcť aj s ďalšími prípadmi."

Zavládlo vražedné ticho.

„Obyčajné muchy?" spýtal sa riaditeľ kriminálky, pochybovačné pokrčil ramenami a s riaditeľom mesta si vymenili rozpačité pohľady. „Čítal som už o tom v kriminalistickom zborníku, ale to boli články zo sedemdesiatych rokov, a my tu predsa budujeme novú kriminálku, nie?"

„Ale to boli iba začiatky, pán riaditeľ. Teraz je metóda zisťovania veku mŕtvol inovovaná a celkom presná!"

„Ale je stará! Neviem, ako by sa na nás pozeralo vedenie ministerstva, keby sme sem začali ťahať staré socialistické metódy vyšetrovania. Chápte celú vec aj trochu politicky, súdr... priatelia, vidíte sami,v akých časoch žijeme, lovia nás ako škodnú. Všetkých kolegov zo štátnej bezpečnosti už postavili mimo služby a nerobme si ilúzie, čaká ich potupné prepúšťanie a civil. Chcete sa blamovať aj vy? Chcete zbytočné problémy? Koho dnes zaujímajú staré praktiky? Iba politických samovrahov! Vyserte sa na zasraté totalitné muchy a robte, čo sa od vás žiada! Kde máte páchateľa? Toho mi ukážte, a nie muchy!"

A bolo po entomológii.

Riaditelia odišli.

„Čítaj koňovi básne, oserie ti knihu..." zadudral Krauz a Burger ho zdrapol celou dlaňou za ústa, nos a vlastne za polovicu tváre, len aby ho umlčal, lebo dvere sa za šéfstvom ešte poriadne nezavreli.

Krauz vedel, že sa nezavreli, a tak trochu aj dúfal, že ho počuli a vrátia sa. Bol akurát správne naladený na konfrontáciu s týmito skostnatenými páprdami, ale nevrátili sa.

Počuli, ale nevrátili sa. Asi mali dôležitejšiu robotu. Išli na poradu alebo do bufetu alebo... nech si išli, kam chceli, Krauz bol sklamaný a bol odhodlaný len tak ľahko nekapitulovať.

„Šéfe, váš názor?"

„Ten nie je dôležitý. Videl si sám. Boja sa o fleky. Bojíme sa vlastne všetci, tak čo ti mám vysvetľovať? Aký názor?"

Chlapi sedeli, niektorí stáli, a tí čo počúvali a pochopili, nechápali. Všetci boli na Krauzovej strane, ale boli to iba obyčajní detektívi. Obyčajní robotníci polície a ich názor v polícii nikdy nebol podstatný. Krauzovi bolo do plaču.

„Chalani, viete, čo ma na tom štve najviac? Že keď položíte pred policajtov vedľa seba na jeden tanier hovno a na druhý krémeš, dostanú hovno! Nie preto, že by naň mali chuť, ale preto, že o tom rozhodujú idioti."

„A tým považujem dnešnú poradu za ukončenú!" vyhlásik Majchrán a vyhodil ich z kancelárie.

Mali v rukách veľa faktov, ale všetky boli príliš ďaleko od samotnej zavraždenej. Entomológia im pomohla najviac.

Vedeli už to najdôležitejšie, čas vraždy, a tušili aj, kde sa celá tragédia začala, tušili, kde sa približne odohrala a kedy a ako ju tá sviňa previezla k jazeru. Preverili všetkých taxikárov a vodičov trolejbusov, ktorí v inkriminovanom čase jazdili, vypisovali do novín žiadosti o spoluprácu občanov, ktorí boli v sobotu na výlete v lesoparku, spolupracovali s televíziou, vypočúvali svedkov, slúžili aj v sobotu a nedeľu... robili, čo mohli. Krauz navštívil chalanov z osady Manitoba a všetci mu ochotne pomohli. Štvornožky preliezli celú borovicovú škôlku, ale okrem tisícky použitých prezervatívov a papierových servítiek nenašli nič, čo by im ukázalo na páchateľa. Analýzu DNA ešte nepoznali a prezervetívy nechali tam, kde boli, hoci jeden mohol patriť vrahovi. Krauz pre istotu zatelefonoval do labákov, či by mu vedeli vyhodnotiť asi tisíc prezervatívov, ale odpoveď kolegom radšej nepovedal. Ani nemusel.

Robili, čo mohli a čo vedeli, ale bližšie ku Clei sa nemohli nijako prepracovať. Všetci tvrdili, že žiadnu známosť nemala a náhodné známosti nevyhľadávala. Všetci zhodne tvrdili, že to bola vynikajúca študentka, perfektná kamarátka a najlepšia dcéra na svete. Bolo to viac ako výnimočné dievča, ale akosi príliš mŕtve, a s tým si chlapci z oddelenia vrážd nevedeli poradiť.

Vyšetrovanie uviazlo na mŕtvom bode.

Uprostred prázdnin im vyšetrovateľ prípadu priniesol posudok znalca z oblasti psychiatrie. Dočítali sa v ňom veľa múdrych latinských slov a odborných výrazov, ktoré v podstate iba vysvetľovali, že to bola asi trauma z detského domova.

Psychiatrické vyšetrenie zachránilo Alina pred basou. Zavreli ho do liečebne a vzorne sa oňho starali. Možno že sa im o pár rokov zunuje a nejaký odborník naňho vypracuje ďalší posudok, že už je úplne zdravý, a pustí ho domov, aby si oddýchol.

„Nebolo to všetko tak trochu zbytočné, chlapci?" spýtal sa Vaňa a ozdobil si mastný chleba čerstvou cibuľkou a plátkom šunky s tlačenkou.

Krauz hádzal šípky do kruhu na dverách, Burger študoval spis a Hanzel práve dotelefonoval a položil.

Chlapi chvíľu mlčali a potom sa ozval Burger.

„Nebolo. Uvedomte si, čo sme dokázali. Chytili sme sadistu, čo mučil dievča ako v najhoršom hororovom filme, a bol by ju zabil, keby nie nás. A bol by pokračoval aj na iných, keby sme mu neubrali kyslík. Nebolo to zbytočné, to určite nie. Viete si predstaviť, koľkým tragédiám sme zabránili, koľko matiek sme uchránili od bolesti, akú musela prežiť Angela, a koľko mladých životov sme zachránili? Určite to nebolo zbytočné, aj keď ho o pár rokov pustia, aj tak sme si svoje splnili, a to ostatné ide mimo nás. Aj tak to bol pekný prípad, nech už tá sviňa skončí akokoľvek... bol to pekný a zaujímavý prípad."

„A čo Clea?"

Burger si pošúchal bradu, začítal sa do spisu, a po chvíli si zamrmlal popod nos akoby iba sám pre seba:

„Mám taký nepríjemný pocit, že týmto sa to všetko iba začína. On sa ešte ozve, uvidíte, dostal chuť na mladé mäsko a ozve sa, ale to už bude asi iný príbeh."

A mal pravdu. Presne na deň o rok našli za Záhorskou Bystricou mŕtvolu osemnásťročného dievčaťa v pokročilom štádiu hniloby. Bola zaškrtená a mala rozbitú hlavu. Cesta prvého sériového vraha v histórii Nášho Mesta práve začala.

Ale, ako povedal Burger, to už bol iný príbeh.

POZNÁMKA AUTORA

Entomológia sa u nás ako exaktná metóda skúmania starých mŕtvol nepoužíva dodnes, napriek tomu, že v susedných štátoch a prakticky v celom civilizovanom svete s ňou dosahujú pozoruhodné výsledky. Asi nám socialistický strašiak zatemňuje mozgy aj dvadsať rokov po revolúcii.

Dominik Dán MUCHA
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2009
Editorka Mária Štetanková Korigoval Vlado Pisár Zalomenie ALIAS PRESS, spol. s r. o., Bratislava Tlač FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín
10 987654321

ISBN 978-80-8085-865-0

www.slovart.sk